

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Glittering Court

İŞİLTİ SARAYI

Bro*Sis

ULUSLARARASI BİR NUMARA ÇOKSATARI

VAMPİR AKADEMİSİ VE KANBAĞI SERİLERİNİN YAZARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://irantey.org>

RICHIELLE MEAD

"VAMPİR AKADEMİSİ" SERİSİNİN ULUSLARARASI
ÇOKSATICI YAZARI RICHELLE MEAD'DEN
TARİHİ BİR ATMOSFERDE GEÇEN
BAŞ DÖNDÜRÜCÜ, ROMANTİK BİR SERİ.

Richelle Mead Dünyasını Keşfedin

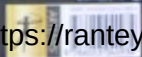

Esane Her Seride Devam. Ediyor ...

"Mead bu sürükleyici,
heyecan dolu mitolojik fantezi
macera, gizem ve romantizmi
kuruyor." -VOYA

Antenna Çeviriler
antennakirap
antennakirap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ARTEMİS

ABG/265

AB/549

AC/787

A/55

İŞİLTİ SARAYI

Richelle Mead

Orijinal Adı: *The Glittering Court*

Genel Yayın Yönetmeni: Iğın Sönmez

İngilizceden Çeviren: Beril Tüccarbaşoğlu Uğur

Editör: Yeliz Üslü

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Mebruke Bayram

1. Basım: Temmuz 2016

ISBN: 978 - 605 - 304 - 093 - 4

Sertifika No: 10905

RICHELLE MEAD © 2016

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com

www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiğdemhavaçlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 513 53 03 Faks: (212) 513 93 00

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Minerva Ciltler Koleksi
21. 200 2000

İŞİLTİ SARAYI

RICHELLE MEAD

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ran>
ARTEMIS FANTAZİYALARI, İSTANBUL

*Jay için,
Görünen o ki şifreyi çözdüm.*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ran>

1. BÖLÜM

BİR BAŞKASININ HAYATINI ÇALMAYI PLANLAMAMIŞTİM HİÇ.

Ciddiyim. İlk bakışta eski hayatımda hiçbir sorun yoktu. Gençtim, sağlıklıydım. Zekâma güveniyordum. Osfrid'in en asil ailelerinden birine mensuptum. Ülkemin kurucularıyla akrabaydım. Ailemin serveti kuş olup uçmasaydı, daha saygın bir unvana sahip olabilirdim tabii ama bu da kolaylıkla giderilebilecek bir pürüzdü. İyi bir evlilik yapmam yeterliydi.

Sorunlar da bu noktada başladı işte.

Asillerin çoğu, Osfrid'in büyük kahramanı, Rothford'ın birinci kontu Rupert'in soyundan gelen birine bayılırdı. Yüzyıllar önce Rupert, halkının topraklarını yerlilerden temizleyip bu büyük ulusun kurulmasına önyak olmuştu. Öte yandan maddi imkânlarıminin yetersizliği, birçok asilzade için pek de hoş gidecek bir özellik değildi. Diğer aileler de mali krizdeydi ve güzel bir yüz, eskisi kadar rağbet

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

görmüyordu. Anlayacağınız, bir mucizeye ihtiyacım vardı. Hem de en acil tarafından.

“Hayatım, başımıza talih kuşu kondu.”

Balo salonunun kadife kabartmalı duvar kâğıdına bakarak ümitsiz düşüncelere dalmıştım. Bu sesle uyandım ve gözlerimi kırpıştırarak etrafıma bakındığımda büyükanmem, kalabalığın arasından bana doğru yürüdüğünü gördüm. İnsanlar bembeyaz saçlarına ve yüzündeki çizgilere rağmen Leydi Alice Witmore’un güzelliğine ve asaletine hayrandı. Onlara hak vermemek elde değildi. Gerçi annemlerin ölümünden beri daha da yaşlanmış gibiydi. Dolayısıyla yüzünü uzun zamandır ilk kez sevinçle ısıldarken görünce şaşırdım.

“Hayrola, büyükanne?”

“Bir talibin var. Hem de ne talip! Genç, zengin ve asil. Üstelik tıpkı bizim gibi Rupert’ın soyundan gelme.”

Talibimin sonuncu özelliği dikkatimi çekmişti, zira kutsal kandan gelen birine sık rastlanmazdı. “Öyle mi?”

“Evet. Sözünü ettiğim genç, senin kuzenin.”

Genelde anlayışı kıt biri değildim ama ilk aklıma gelen kuzenim Peter oldu. İki katı yaşında ve evliydi. Geleneklere göre, ben çocuksuz ölürsem, Rothford unvanı ona geçecekti. Şehre her gelişinde bize uğrayıp hâl hatır sorardı.

“Hangisi?” diye sordum nihayet biraz rahatlayarak. Kuzen kelimesinin kullanım alanı oldukça yaygındı ve aile ağaçlarına baktığınızda Osfrid asillerinin yarısı diğer yarısıyla akrabaydı. Büyükanmem herkesi kastediyor olabilirdi.

Başımı iki yana salladım. Tanıdığım biri değildi.

Büyükannem koluma girerek beni balo salonunun karşı tarafına götürdü. Bu sırada şehrin en nüfuzlu insanların arasından geçtik. İpeklerle ve kadifelere bürünüp inciler ve değerli taşlar takınmışlardı. Ev sahiplerimiz gökyüzündeki yıldızlarla yarışarcasına bütün tavanı kristal avizelerle donatmıştı. Osfro sosyetesinde hayat böyle bir şeydi işte.

“Eskiden büyükannesiyle Samford Düşesi’nin maiyetindeydik. Torunu yalnızca bir baron.” Büyükannem kulağıma fısıldamak için başını uzattı. İncili bonesini titiz kullandığı için eskimemişti ama en az iki yıl öncesinin modasına aitti. Bütün parası beni giydirmeye harcadığı düşünülse buna şaşmamak gerekti. “Ama asil kandan. Soyu Rupert’in piçlerinden birine dayanıyor. Gerçi bir ara onun oğlu olmadığına dair dedikodular çıkmış ama önemli değil. Annesi de soylu. İki taraftan da güvendeyiz yani.”

Neredeyse bütün duvarı kaplayan ve Harlington Korusu’na bakan pencerenin önünde durduğumuzda, hâlâ bu haberi sindirmeye çalışıyordum. Genç bir adam büyükannemle aynı yaşlarda bir hanımla konuşuyordu. Yaklaştığımızı fark edince susup bizi merakla süzdüler.

Büyükannem elimi bıraktı. “Torunum, Rothford Kontesi. Hayatım, bunlar da Baron Belshire’la büyükannesi Leydi Dorothy.”

Büyükanne başıyla selam verirken Lionel elimi öpmek için eğildi. Leydi Dorothy’nin saygılı tavırları sahteydi. Keskin gözleriyle beni baştan aşağı süzdü. Görgü kuralları

İzmir ve İstanbul'da bile bakabiliydi.

Lionel doğrulduğunda ona döndüm. Ne de olsa talibim oydu. “Sizinle tanışmak büyük bir şeref, Kontes,” dedi. “Daha önce neden karşılaşmadık hayret doğrusu. Ne de olsa, Kont Rupert’in torunlarıyız.”

Göz ucuyla büyükannemin tek kaşını kaldırdığını gördüm.

Barona kibarca gülümsedim. Unvanca ondan üstünlüğümü göz ardı etmeyen ama ondan hoşlandığımı belli eden bir gülümsemedir bu. İlk bakışta yürekleri hoplatacak biri değildi aslında. Yüzü uzun ve sivri, teni soluktu. Kalabalığın ısıttığı salonda yanaklarına biraz olsun renk gelmesini beklerdim doğrusu. Omuzlarının düşüklüğü ve hafifçe kambur duruşu kendine o kadar da güvenmediğini belli ediyordu. Ama bunların hiçbir önemi yoktu. Bir aşk evliliği yapmayı ummuyordum zaten.

“Haklısınız,” dedim. “Tanışmak için geç kalmışız. Büyük atamızı anmak için düzenli olarak bir araya gelsek ne güzel olur hâlbuki. Bir piknik düzenlenebilir pekâlâ. Köylüler gibi oyunlar oynayabiliriz ya da üç bacak yarışları yapabiliriz. Eminim etekle bile herkesi yenerim.”

Baron gözünü bile kırpmadan bana bakıp bileğini kaşdı. “Kont Rupert’in torunları Osfrid’in dört bir köşesine dağılmış. Dolayısıyla böyle bir buluşmanın pek mümkün olacağını sanmam. Ayrıca arazimdeki kiracılarımdan bile bu tür oyunlar oynamasına izin vermezken benim yapmam yakışık almaz. Büyük Tanrı Uros bize iki bacak vermiş, üç değil. Aksine özenmek saygısızlık olur.” Bir an duraksadı.

“Patates cuvalı yarışlarını da hiç onaylamıyordum mesela.”
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranley.org>

“Haklısınız,” dedim yüzümden gülümsememi eksik etmeden. Büyükanнем hafıfçe öksürdü.

“Baronun arpa yetiştiriciliğı konusundaki maharetini öve öve bitiremiyorlar,” dedi zoraki bir neşeyle. “Hatta ülkenin en iyisi olduğunu söylüyorlar.”

Lionel sol kulağını kaşıdı. “Kiracılarım arazimin yüzde seksenine arpa ekti. Yakın zamanda yeni bir arazi aldım. Orası da pek verimli çıktı. Dönümlerce arpa tarlam var. İki evde de bütün hizmetkârlar sabahları arpa yiyor. Bu onlara moral aşıyor.”

“İçleri dışları arpa olmuş desenize.” Zavallılara acımaya başlamıştım doğrusu. “Umarım arada bir yulaf ya da çavdarla kaçamak yapmalarına izin veriyorsunuzdur?”

Lionel sağ kulağını kaşıyarak yine bana şaşkın şaşkın baktı. “Neden? Arpa bizim geçim kaynağıımız. Bunu her gün hatırlamalılar. Aynı standartlar benim için de geçerli tabii. Hatta emrimdekilere iyi bir örnek teşkil etmek için her öğünümde bir miktar arpa yemeyi tercih ediyorum.”

“İşte gerçek bir halk adamı. Bravo,” dedim arkasındaki pencereye bakarak. Lionel biraz daha konuşursa oradan atlayabilirdim.

Tuhaf bir sessizlik oldu ve Leydi Dorothy sırf konuşmuş olmak için lafa girdi. “Arazilerden söz açılmışken son aldığınız evi satmışsınız diye duydum.” Maddi durumumuzun kötü olduğunu ima ediyordu. Neyse ki büyükanнем onurumuzu korumak için atıldı.

“Hiç kullanmıyorduk,” dedi ve gururla çenesini kaldırdı. “Boş bir eve ve başlarında bir idareci olmadan günden

güne tembelleşen kiracılara para harcamak istemedim. Şehirdeki evimiz hem daha rahat hem de cemiyet hayatına karışmamız için daha münasip. Biliyorsunuz, bu kış üç kere saraya davet edildik.”

“Kış için haklısınız elbette,” dedi Leydi Dorothy kayıtsızca. “Ama şehirde yazlar pek sıkıcı geçiyor. Özellikle de bütün soylular kır evlerine gittikten sonra. Lionel’la evlendiğinizde Northshire’daki malikânesinde yaşarsınız ve istediğiniz kadar davet düzenleyebilirsiniz. Benim gözetimimde tabii. Sizin için hoş bir değişiklik olur. Lütfen alınmayın, kontes Leydi Alice. O kadar iyi idare ediyorsunuz ki, gerçek durumunuzu kimse tahmin edemez. Ama hayat standartlarının yükselmesi herkesin hoşuna gider şüphesiz.”

“Yüksek hayat standartlarına karşılık iyi bir unvan,” diye mırıldandım. “Adil bir pazarlık.”

Sonrasında Lionel’la biraz daha sohbet ettik. Önce alnını, sonra kolunun iç tarafını kaşıdı. İkinci tur kaşınması biraz daha uzun sürdü. Bu da neydi böyle? Bu adam neden böyle hatır hutur kaşınıyordu? Cildinde bir tahriş ya da kızarıklık da yoktu. İşin kötüsü beni de bir kaşıntı tutmuştu. Parmaklarımı sıkıca kenetleyip kendime hâkim olmaya çalıştım.

Büyükannelerimiz yeni haberdar olduğum düğün törenimizi planlarken, zoraki sohbetimizi sürdürdük. Bu arada Lionel hâlâ kaşınıyordu. Nihayet izin isteyip onların yanından ayrıldık. Büyükanneme fikrimi söylemeden önce otuz

“Hayır,” dedim sonra.

“Şşt.” Balo salonunun kapısına doğru yürürken tanıdığım birkaç kişiye gülümsedi. Sonra ev sahibinin uşaklarından birine arabamızı getirmesini söyledi. Onunla yalnız kalana dek bekledim.

Arabanın rahat koltuğuna gömüldüğümüzde, “Kesinlikle olmaz,” dedim.

“Hayatım, lütfen. Durumu dramatikleştirme.”

“Ben sadece mantıklı davranıyorum. Bana danışmadan böyle bir teklifi kabul edebildiğine inanamıyorum.”

“Haklısın tabii. O kadar çok teklif aldın ki karar veremiyorsun!” Bana dik dik baktı. “Gördün mü? Yeri geldiğinde ben de şımarıklık edebiliyorum. Ama bizi mahvolmaktan bir tek sen kurtarabilirsin ne yazık ki.”

“Durumu dramatikleştiren sensin asıl. Leydi Branson pekâlâ seni kızının yanına alabilir. Orada mutlu mesut yaşarsın.”

“Demek öyle? Ben günümü gün ederken sen ne yapacaksın acaba?”

“Bilmem. Başka birini bulurum.” Partide tanıştığım insanların düşündüm. “Şu tüccara ne dersin? Donald Crosby? Büyük bir servet edinmiş diye duydum.”

“Of.” Büyükanнем şakaklarını ovuşturdu. “Rica ederim, benim yanımda şu sonradan görmelerin sözünü bile etme. Biliyorsun, başım tutuyor.”

Kaşlarımı çattım. “Neden? Adamın işi giderek büyüyor. Ayrıca bütün şakalarım güldü. Bana Lionel’dan daha meziyetli biri gibi geldi.”

“Bay Crosby’nin sorunu ne biliyor musun? Bu partide asla olmamalıydı. Lord Gilman ne akla hizmetle onu çağırmış anlamış değilim.” Arabanın tekerleği kaldırım taşlı sokaktaki bir çukura girince duraksadı. “Büyük atan Rupert sıradan bir adamla evlenmene nasıl bakardı hiç düşündün mü?”

Sıkıntıyla homurdandım. Son günlerde, hemen her konuşmamızda Rupert’in adının geçmesinden bıkmıştım. “Koca bir hiçlikten büyük bir ülke kuran biri, torununun haysiyetini korumaya çalışmasından gurur duyardı bence. Onu sıkıcı bir kuzenle zalim ninesine satmasını istemezdi. Kadın gelecekte bahsederken kaç kere *benim gözetimim altında* dedi, duymadın mı? Ama ben saydım. Tam beş kere söyledi. Lionel’ın orasını burasını kaşımamasından yedi kere eksik yani.”

Büyükannemin suratında temkinli bir ifade belirdi. “Mantık evliliği yapacak tek kız sen misin? Beyaz atlı prensler masallarda olur, kızım. Gerçekler başkadır. Senin konumunda bir genç kız unvanını korumak zorundadır.”

“Annemle babam istemediğim birine katlanmama asla müsaade etmezdi,” diye homurdandım.

Büyükannemin bakışları gölgelendi. “Bu duruma düşmemizin asıl sebebi onlar ve akılsızca yatırımları. Paramız bitti, anlamıyor musun? Bentley Malikânesi’ni satmasaydık, eski hayatımıza devam edemezdik. Ama hazıra dağ mı dayanır? Yakında hiçbir şeyimiz kalmayacak ve bundan hiç hoşlanmayacaksın.” İnatla yüzüne baktığımda konuşmasına devam etti. “Hayatın boyunca bazı insanlar senin adına

Partinin verildiği evden biraz uzak ama aynı ölçüde iyi bir mahallede oturuyorduk. Araba durduğunda hizmetkârlar bizi karşılamak için koştı. Arabadan inmemize yardım ettiler. Etollerimizi aldılar. Ben hizmetimdeki oda hizmetçileriyle kıyafetimi değiştirmeye çıktım. Çan kolları altın işlemelerle süslü, kırmızı kadife elbisemi çıkarıp dolabımdaki sayısız kıyafetin yanına astılar. Hizmetçiler çıktıktan sonra dalgın gözlerle dolabımı seyrettim. Ailemin günden güne eriyen servetinin büyük bir kısmı benim kıyafetlerime harcanıyordu. Bu sayede hayatımın iyi yönde değişmesi hedefleniyordu.

Hayatım yakında değişecekti, evet. Ama iyi yönde mi ondan emin değildim doğrusu.

Dolayısıyla kendime sahte bir dünya kurmuştum. Ailemin ölümüyle baş etme yöntemim de buydu. Ortada mezarları gibi somut bir kanıt olmasına rağmen, gittiklerine inanmayı reddediyordum. Canıgönülden sevdiğin birinin artık var olmamasına başka türlü katlanmak imkânsızdı. Bir gün geri döneceklerine ikna etmiştim kendimi. Bazen bunun yalnızca bir hayal olduğunu hatırladığımda da, onları düşünmemeyi yeğliyordum.

Lionel'da da aynı taktiği uyguladım. Onu aklımdan çıkardım ve hiç karşılaşmadığımızı varsaydım.

Ne var ki bir gün Leydi Dorothy'den gelen mektupla Lionel'ı daha fazla inkâr edemedim. Düğün tarihini belirlememizi istiyordu. Bunu bekliyorduk tabii. Ama hizmetkârlarımızın sayısını yarıya indirmemizi ve eşyalarımızın büyük bir kısmını elden çıkarmamızı isteyeceğini hiç tah-

min etmemiştik doğrusu. *Northshire'da onlara ihtiyacınız olmayacak*, diye yazmıştı. *Yakın gözetimim altında size gerekli personel tahsis edilecek.*

“Uros aşkına,” dedim okumayı bitirdiğimde.

“Tanrı’nın adını olur olmaz ağzına alma,” diye yapıştırdı büyükannem. Sert tavrına rağmen o da rahatsız olmuştu belli ki. Başka birinin boyunduruğunda yaşamak onun için de kolay değildi. “Ah. Lionel sana bir de hediye yollamış.”

Müstakbel kocam *incelik gösterip* bana her sabah yediği arpalı karışımından göndermişti. Bu lezzete bir an evvel alışmamı öneriyordu!

Büyükannem yanımızda çalışanlardan hangilerini feda edebileceğimizi konuşmaya başlamıştı ki, odadan kaçtım. Arkamdan seslenmesine rağmen yürümeye devam ettim. Evden çıkıp bahçeden geçtim. Bahçe kapısında nöbet tutan uşak bana şaşkın gözlerle baktı.

“Leydim?” dedi eğilerek. “Bir arzunuz mu var?”

Uşak doğrulduğunda elimi salladım. “Hayır.” Ne yapacağını bilemezcesine etrafına bakındı. Evden yalnız çıktığımı görölmemişti. Kimse çıkmazdı.

Adamın hayret dolu bakışları altında kapıyı açıp kaldırıma çıktım. Sokak kalabalıktı. Uşaklar, tüccarlar, ulaklar... Zenginlere hizmet eden herkes telaşla koşuşturuyordu. Nereye gittiğimi bilmeden yürüdüm.

Bir çılgınlık anında, *gidip Donald Crosby'ye bir görünsem mi acaba*, diye düşündüm. Partide benimle ilgiliydi. Ya da belki de çıkış yolumu başka bir yerde aramalıyım.

..Başka bir ülkede, Belsia'lı bir kontun gönlünü çelercim
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

belki. Veya kalabalıkta kaybolup sıradan birine dönüşebilirdim.

“Leydim? Yoksa uşaklarınızı mı kaybettiniz?”

Bununla birlikte sıradanlık hayallerim suya düştü.

Şehrin pek çok ticaret merkezinden birinin yakınındaydım. Konuşan yaşlıca bir adamdı. Cılız bedenine fazlasıyla ağır gelen birkaç paketi sırtlanmıştı.

“Leydi olduğum ne malum?” dedim sertçe.

Birkaç eksik dişini göstererek sırıttı. “Etrafta sizin gibi giyinen pek kimse yok.”

Sağa sola bakındım. Doğru söylüyordu. Leylak rengi, jakar elbise günlük kıyafetlerimden biriydi ama bu yoksul giyimli insanlar arasında hemen göze batıyordu tabii. Alışverişe çıkan birkaç asilzadenin etrafları da hizmetkârlarıyla çevriliydi.

“Sen işine bak. İyiyim ben,” dedim ve yürüdüm. Ama iki adım sonra da geçimini mektup taşıyarak sağlayan elma yanaklı bir oğlan kesti yolumu.

“Size evinize kadar eşlik edeyim mi, hanımım?” diye sordu. “Üç bakırlığa sizi bu hengâmeden kurtarabilirim.”

“Yok, gerekmez. Ben...” Birden aklıma geldi. “Üzerimde hiç para yok.”

Çocuk yürümeye devam edince arkasından seslendim. “Dur.” İnci bileziğimi çıkarıp ona uzattım. “Beni Muhteşem Vael Kilisesi’ne götürür müsün?”

İncileri görünce çocuğun gözleri parladı ama duraksadı. “Bu çok fazla, hanımım. Kilise hemen şurada, Cunningham Sokağı’nda.”

Bileziği eline tutuşturdum. “Ben bulamam. Sen götür.”

Meğer kilise    mahalle  tedeymiş. Osfro’nun belli başlı yerlerini biliyordum aslında. Ama oralara nasıl gideceğim hakkında bir fikrim yoktu. şimdiye kadar bu bilgiye hiç ihtiyacım olmamıştı ki.

Bugün ayın yoktu ama binanın ana kapıları dua etmeye gelenler için aralık bırakılmıştı. Kilisenin geniş koridorundan geçip mezarlığa gittim. Sıradan mezar taşlarını ve tüccarlara ait daha süslü mezarları geçtim. Sırada asillerin anıt mezarları vardı. Etrafları dökme demirden bir duvarla çevriliydi.

Osfro sokaklarında yolumu kaybedebilirdim ama annelerin mozolesini gözü kapalı bulurdum. Küçük rehberim duvarın dibinde beklerken ben üzerinde WITMORE yazan zarif taş anıta doğru yürüdüm. Mezarlıkta daha ihtişamlı anıtlar vardı ama hiçbiri bunun kadar güzel değildi. Babam sanata düşkündü. Dolayısıyla mozolenin duvarlarına altı meleğin kabartmalarını yaptırmıştık.

Kiliseden gerekli belgeleri almadan içine girmem mümkün değildi. Basamaklarına oturup elimi taş plakaya kazman isimlerde gezdirdim. ON ALTINCI ROTHFORD KONTU LORD ROGER WITMORE VE LEYD  AMELIA ROTHFORD. Bunların üzerinde dedemin adı vardı: ON BEşİNC  ROTHFORD KONTU LORD AUGUSTUS WITMORE. Bir gün onlara büyükannemin adı da katılacak ve mozole dolacaktı. Babamın cenazesinde büyükannem kendime bir yer bulmam gerektiğini hatırlamıştı.

Önce annem öldü. Şehrin yoksul mahallelerinde kol gezen salgınlardan birine yakalandı. Yardımsever bir ailem vardı. Annemle babamın fakirlerin yaşam şartlarını iyileştirme çabaları hayatlarına mal oldu. Bir yaz annem gitti, öbür yaz babam. Kurdukları yardım kuruluşları da onlarla birlikte dağıldı. Bazılarına göre birer aziz, çoğuna göreysel aptaldılar.

Uros'un bekçisi, şanlı melek Ariniel'in kabartmasını taşıyan büyük, taş kapıya baktım. Gerçekten de olağanüstü bir işçilikti ama bence Ariniel meleklerin arasında en sıkıcı-sıydı. Tek yaptığı diğerlerine kapı tutup seyahatlerini kolaylaştırmaktı. Olmak istediği başka bir yer var mıydı acaba? Yapmak istediği başka bir iş? Diğerleri hedeflerine ulaşırken o sabit durmaktan memnun muydu? Büyükanнем hayatım boyunca benim adıma başkalarının karar vereceğini söylüyordu. Bu kural hem melekler, hem de insanlar için geçerli miydi? Ama kutsal yazıtlarda böyle bir bilgiye rastlamanız imkânsızdı. Hatta bunları merak etmek bile günahtı belki de.

“Leydim?”

Meleğin huzurlu yüzüne arkamı döndüğümde kapının orada bir renk titreşimi gözüme çarptı. Nedimelerimden üçü bana doğru koşuyordu. İleride, kilisenin orada araba bekliyordu. Kızlar telaşla etrafımı sardı.

“Bizi nasıl korkuttunuz bilemezsiniz!” diye bağırdı Vanessa. “O çocuk size bir saygısızlık etmedi değil mi?”

“Hava buz gibi. Donacaksınız!” Ada omuzlarıma ağır bir pelerin koydu.

“Eteğiniz tozlanmış. Durun silkeleyeyim!” dedi Thea.

“Bırak,” dedim. “Beni nasıl buldunuz?”

Koro hâlinde konuşmaya başladılar. Yokluğumu fark edince evin kapısındaki adama ve sokakta rastladıkları herkese beni sormuşlardı. Birilerinin dikkatini çekmiş olacaktım ki, beni şıp diye bulmuşlardı.

“Büyükanneniz bilmiyor,” dedi Vanessa beni kolumdan çekştirirerek. En akıllıları oydu. “Çabuk geri dönelim.”

Onlarla gitmeden önce meleş ve annemle babamın isimlerine baktım. “Kötü şeyler hep olacak,” demişti babam öldüğü sene. “Bunu engelleyemeyiz. Ama onlarla nasıl başa çıktığımız önemli. Bizi yıkmalarına izin mi veriyoruz? Ya da umutsuzluğa sürüklemelerine? Yoksa onlarla cesurca yüzleşip acıya katlanıyor ve hatta onların hakkından mı geliyoruz?” Ona kötü bir olayın hakkından nasıl geleceğimi sormuştum. “Doğru zamanı bekle,” demişti. “Vakti gelince bunu bileceksin ve o zaman hızlı davranman gerek.”

Hizmetçilerim yol boyunca başımın etini yemeye devam etti. “Leydim, bir daha böyle yapmayın ne olur,” dedi Thea. “Madem mezarı ziyaret etmek istediniz, bize haber verseydiniz ya? Pederle görüşür, gerekli ayarlamaları yapardık.”

“Planlı bir hareket değildi,” diye mırıldandım. Leydi Dorothy’nin mektubundan sonra bir sinir krizinin eşiğine geldiğimi nasıl söyledim? “Biraz hava almak ve yalnız kalmak istedim.”

Bana hayretle baktılar. “Ama nasıl olur?” dedi Ada. “Tek başınıza dışarı çıkamazsınız. Hiçbir şeyi tek başınıza yapamazsınız.”

“Nedenmiş o?” diye yapıştırdım sertçe. Ada irkilince pişman olup açıklamaya çalıştım. “Ben bir asilzadeyim. Ailemin ismi her yerde saygı görür. Neden istediğim yere gidemiyorum, anlamadım.”

Hemen cevap vermediler. İlk Vanessa’nın konuşmasına şaşırmadım. “Siz Rothford Kontesi’siniz. Sıradan insanlar gibi aklınıza eseni yapamazsınız. Ve ne yazık ki kim olacağımızı seçemiyoruz, leydim.”

2. BÖLÜM

LIONEL KONUSUNDA BABAMIN SÖZÜNÜ ETTİĞİ İLK YAKLAŞIMI benimsediğimi fark etmiştim. Beni yıkmasına izin veriyordum. Daha asilce davranmaya karar verdim. Bu ızdıraba gözümü bile kırpmadan katlanacaktım.

Sonraki haftalarda bütün nüktedanlığım la dertlerimi alaya aldım ve sanki evimiz tarumar olmuyormuş gibi davrandım.

Hizmetkârlar hem çalışıp hem gelecekleri için endişelenirken ben genç soylulara yakışacak uğraşlarımla meşgul oldum. Resim yaptım, nakış işledim ve düğünümü planladım. Bize iyi dileklerini sunmaya gelen herkesi sevinçle karşılayıp çok mutluymuşum gibi rol yaptım. Nedense Lionel'la ikimizi pek yakıştırıyorlardı. İnsanlara bakılırsa benim için en hayırlısı olmuştu. Söyledikleri bana annemle Prenses Margrete'in düğün alayını seyrettiğimiz günü hatırlatıyordu. Daha altı yaşındaydım.

Prenses, arabasında bir hafta önce tanıştığı Lorandy'li bir dükle el ele otururken bir yandan da zoraki bir gülümsemeyle halkı selamlıyordu.

“Suratı bembeyaz,” demiştim.

“Yok canım,” diye itiraz etmişti annem. “Böyle hayırlı bir kısmet sana da nasip olur umarım.”

Annem yaşıyaydı Lionel'la evlenmeme izin verir miydi? Yoksa farklı bir evlilik mi yapardım? Muhtemelen. Annemle babam sağ olsaydı her şey bambaşka olurdu.

“Leydim?”

Tuvalimden kafamı kaldırdım. Bahçede, Ulusal Galeri'deki bir tabloyu kopya ediyordum. Mor ve pembe gelinciklerle bezeli bir tarlanın resmiydi. Karşımda bir uşak duruyordu. Ses tonunun rahatlığına bakılırsa benimle daha önce de konuşmuştu.

“Evet?” dedim. Planladığımdan biraz daha sert bir tavırla söylemiştim bunu. Sabah büyükannemle en sevdiğim aşçının kovulması üzerine tartışmıştık ve hâlâ öfkeliydim.

Uşak eğildi. “Bir beyefendi geldi. Şey efendim. Ada'yı ağılattı da belki bilmek istersiniz diye düşündüm.”

Yanlış duyduğumu sanarak gözlerimi kırıştırdım. “Pardon?”

Thea'yla Vanessa yanımda dikiş dikiyordu. Hayretle başlarını kaldırdılar.

Uşak huzursuzca kıpırdandı. “Ben de pek anlayamadım. Leydi Branson bu beye randevu vermiş ama işi çıkınca geç kaldı. Onları batı kanadındaki misafir odasına aldım. Ada, beyefendiye eşlik ediyordu. Ama bir istekleri var mı diye

baktığımda Ada iki gözü iki çeşme ağlıyordu. Size haber vermek istedim.”

“İyi yaptın.”

Ben de bunun sıkıcı bir gün olacağını sanıyordum.

Ayağa kalktığımda hizmetkârlarım da ayaklandı, fakat onlara oturmalarını işaret ettim. Uşağın peşinden yürürken “Bu beyefendinin ziyaret sebebi neymiş öğrenebildin mi?” diye sordum.

“Yanılmıyorsam başka bir pozisyonla ilgili bir konu, efendim.”

Vicdan azabıyla sarsıldım. Çalışanların işlerine son vermeye başlanmıştı. Ada da hizmetimden çıkarılanlardan biriydi. Oda hizmetçilerimden yalnızca bir tanesini yanımda tutabilecektim. Leydi Dorothy yeni çalışanları dikkatle seçtiğini söylüyordu ama ben bu insanların asıl görevlerinin casusluk olacağından emindim.

Oturma odasına girerken merak içindeydim. Leydi Branson büyükannemin baş kâhyasıydı. Ada için bir iş ayarladıysa mutlaka saygıdeğer bir ailenin yanında olmalıydı.

“Ada sevinçten ağlamıyordu, değil mi?” diye sordum uşağa.

“Hayır, hanımım.”

Odaya girdiğimizde zavallı Ada’yı kanepede yüzünü ellerine gömmüş hıçkırırken bulduk. Sırtı bana dönük bir adam üzerine doğru eğilmişti. Omzuna vurarak beceriksizce teselliye çalışıyordu onu. Adamı hemen canavar bel-

Uşak gelişimi haber verdi. “Rothford Kontesi Leydi Witmore.”

Sesi hem Ada’yı, hem de konuğunu şaşırtmıştı. Ada ellerini indirip doğrulmaya çalıştı. Hâlâ burnunu çekiyordu. Adam da doğruldu ve bana döndü. Onu yaşlı ve zalim biri olarak hayal etmişim ama yanılmışım.

Belki hâlâ kötü biriydi ama ne yaşlıydı ne de çirkin. Gözlerimi ondan alamıyordum. Koyu kestane rengi saçlarını arkaya tarayıp son moda uygun küçük bir atkuyruğu yapmıştı. Yüz hatları biçimli, elmacık kemikleri çıkıktı. Gri mavi gözleri açık havada vakit geçirmekten hafifçe esmerleşen teniyle hoş bir tezat yaratıyordu. Asiller arasında beyaz tenli olmak bir ayrıcalık sayılırdı. Ama bu adam bizden biri değildi zaten. Bunu bir kilometre öteden bile anlayabilirdim.

“Leydi hazretleri,” dedi kibarca eğilerek. “Sizinle tanışmak büyük bir şeref.”

Uşağı odadan gönderip otururken, Ada’yla adama da karşı kanepeyi işaret ettim. “Maalesef ben aynısını sizin için söyleyemeyeceğim. Nedimemi bu kadar üzecek ne yaptığınızı merak ettim doğrusu.”

Yakışıklı yüzünde kırgın bir ifade belirdi. “Böyle bir maksadım yoktu açıkçası. Ben de sizin kadar şaşırdım. Leydi Branson’ın gerekli düzenlemeleri yaptığını sanıyordum.”

“Yaptı zaten,” dedi Ada. Sesini kontrol edemiyordu. Yeniden ağlamaya başladı. “Ama ben... Ne bileyim... Bir kötü oldum işte.”

Adam ona o kadar güven verici ve tatlı bir gülümsemeyle baktı ki, bunu insanlar üzerinde kullanmaya alışık olduğunu düşündüm. “Sinirlerinin bozulması doğal. Ama Işıltı Sarayı’ndaki diğer kızları gördüğünde...”

“Bir dakika,” diye sözünü kestim. “Işıltı Sarayı da neresi?” Bu isim nedense bende kötü bir çağrışım yapmıştı. Bir bataktaneden söz ediliyordu sanki. Ama Leydi Branson’ın Ada’yı öyle bir yere yollaması söz konusu bile olamazdı.

“Memnuniyetle anlatırım, leydim. Ama sıkıcı detaylarla sizi usandırmaktan korkuyorum.”

Gözlerim ona kaydı. “Sizi temin ederim ki, bu durumla ilgili hiçbir şeyi sıkıcı bulmam.”

Adam tatlı gülümsemesini bu sefer bana yöneltti. Beni de diğer herkes gibi etkileyebileceğini umuyordu anlaşılan. Ve itiraf etmeliyim ki, evet, gülümsemesi gerçekten etkileyiciydi. “Işıltı Sarayı, Ada gibi genç hanımlar için bulunmaz bir fırsat. Hayatlarını değiştirebilecekleri ve...”

“Bir dakika,” dedim. “Adınız ne?”

Adam tekrar doğrulup eğildi. “Cedric Thorn. Hizmetinizdeyim, efendim.” Unvanı yoktu ama bu beni şaşırtmadı. Onu yakından inceledikçe merakım artıyordu. İnce yünden açık kahverengi paltosu dizlerine kadar iniyordu ki, son moda göre biraz uzun kaçıyordu. Paltosunun altına kahverengi, brokar bir yelek giymişti. Parlak kumaş, ışığı yakaladıkça kendini belli ediyordu. Saygın ve abartıdan uzak bir kılıktı. Zengin tüccarlara yakışacak türden bir kılık. Ama şapkasındaki kehribar taslı iğne onu sürüden ayırıyordu.

“Leydim?” dedi.

Gözlerimin daldığını fark ederek toparlandım ve abartılı bir jestle elimi salladım. “Devam edin lütfen. Işıldayan Sarayı anlatıyordunuz.”

“Işıltı Sarayı, leydim. Orası genç hanımların hayatta ilerlemeleri için mükemmel bir fırsattır. Ada tam da aradığımız gibi, zeki ve gelecek vadeden bir genç kız.”

Tek kaşımı kaldırdım. Ada hiç şüphesiz oda hizmetçilerimin en sıradanıydı. Ama güzeldi ve bunun erkekler için yeterli olduğunu çoktan öğrenmiştim.

Adam rahat bir tavırla anlatmaya devam etti. “Işıltı Sarayı okyanusun her iki tarafında da saygı duyulan bir işletmedir, efendim. On yıl önce, babamla amcam tarafından kuruldu. Adoria’da ne kadar az sayıda kadın olduğunu öğrendiklerinde akıllarına böyle bir fikir gelmiş.”

Adoria mı? Bütün mesele bu muydu yani? Kanepenin köşesine kaydığımı fark edince kendimi toparladım. Yine de, bu haberi sindirmekte güçlük çekiyordum. Adoria, Günbatımı Okyanusu’nun ötesinde keşfedilen ülkeydi. Adı bile heyecan uyandırıyordu. Orası yeni bir dünyaydı. Bitli gibi durmadan kaşınan kuzenimle evlenmek zorunda olmadığım bir dünya. Öte yandan, tiyatroların, sanat galerilerinin ve lüks düşkünü asillerin de olmadığı bir dünya.

Bir şeyler söyleme ihtiyacı duyarak “Ya İcori kadınları?” dedim.

Cedric’in gülümsemesi bütün yüzüne yayılarak ifadesini yumuşattı. Kirpikleri benden uzundu galiba. *Haksızlık* *Ücretsiz PDF* Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Evet ama orada koloni kuran erkeklerimiz kilt giyen vahşi İcori kadınlarıyla evlenmek istemiyor. Daha doğrusu, çoğu istemiyor. Bu tip kadınları da ilgi çekici bulan birkaç kişi çıkar muhakkak.”

Ona siz hangisini ilgi çekici buluyorsunuz, diye soracaktım ki, yüksek konumumu hatırlayarak sustum.

“Yerleşimcilerimizin büyük bir kısmı yumuşak başlı ve kültürlü Osfrid eşleri tercih ediyor. Özellikle de, orada hatırı sayılır bir servet edinenler. Çoğunun Adoria’ya geldiklerinde sırtlarındaki ceketten başka hiçbir şeyleri yoktu. Ama şimdi orada ticaret yapıyorlar. Bazıları büyük çiftlikler kurdu. Hepsi toplumumuzun temel direkleri oldular.” Cedric bir aktör edasıyla ellerini kaldırdı. “Kendilerine uygun eşlerle ailelerini kurmak istemeleri normal değil mi? Bunu Majesteleri Kral da çok istiyor. Birkaç koloni daha kurulmasını ve hâlihazırdakilerin genişletilmesini buyurdu. Ama üç erkeğe bir kadın düşerken bu imkânsız tabii. Oraya giden genç kadınların hemen hepsi çalışan kesimden ve zaten evliler. Adoria’nın yeni soyluları bunu aramıyor.”

“Yeni soylular mı?” diye sordum. İkna kabiliyeti hayret vericiydi doğrusu. İlk kez bu konuda benden daha yetenekli biriyle karşılaşmıştım.

“Evet. Onlara böyle diyoruz. Adoria’da güç ve servet kazanan sıradan erkekler.”

“Akılda kalıcı bir terim. Siz mi buldunuz?”

Sorum onu şaşırtmış gibiydi. “Hayır, leydim. Babam buldu. İnsanların dikkatini çekmede ve onları ikna etmede üzerine yoktur. Ben daha çömez sayılıyorum.”

“Yeni soyluları anlatıyordunuz. Devam edin lütfen.”

Cedric bir an gözlerini yüzümde dolaştırdı. Bakışlarında tuhaf bir pırıltı vardı. Beni tartıyordu belki de. Ya da gördüklerinden sonra yeniden değerlendiriyordu. “Yeni soyluların güç ve itibar kazanması için bir unvana ya da doğumdan gelen bir hakka ihtiyaçları yok. Sahip olduklarını çok çalışarak elde ettiler ve şimdi ailelerini genişletmek için onlar kadar saygın ve çalışkan eşlere ihtiyaçları var. Ama sizin konumunuzdaki kadınlar sömürge hayatını tercih etmediği için Işıltı Sarayı hayatlarını değiştirmeye hevesli genç hanımlara yol göstermeyi kendine vazife edindi. Ada gibi güzel kızları seçiyoruz. Halktan kızları. Kimsesiz ya da ailesi çok kalabalık olanlar tercihimiz. Onları eğitip soylu hanımlar olmalarını sağlıyoruz.”

Sizin konumunuzdaki kadınlar derken sanki bu aramızda bir şakaymış gibi hafifçe gülümsemişti. Kalbim hop etti. Somurtkan kuzenimle evlenip despot büyükannesine katlanacağıma bir gemiye binip kolonilerde yaşamaya razı geleceğimi bilemezdi tabii. Peşine düzinelerce insan takmadan rıhtıma kadar bile gidememek ne demek hayal dahi edemezdi.

Ada burnunu çekince ona döndüm. Bir an odadaki varlığını bile unutmuştum. Onu yıllardır tanıyordum. Hep yanımdaydı. Ama şimdi hayatımda ilk kez kıskanıyordum onu. Önünde yepyeni bir hayat vardı, yeni maceralar.

“Demek Ada’yı Adoria’ya götüreceksiniz?” dedim. Sesimdeki hasedi gizlemek için üstün bir çaba göstermem

gerekmişti

“Hemen değil,” diye yanıtladı Cedric. “Önce Işıltı Sarayı standartlarına uygun bir eğitim alacak. Sizin hizmetinizde birçok şey öğrendiğinden eminim ama bu bizim için yeterli değil ne yazık ki. Ada, amcamın malikânelerinden birinde bir yıl boyunca yaşitlarıyla birlikte kalacak ve gelecekte ihtiyaç duyabileceği bütün bilgileri...”

“Bir dakika,” diye araya girdim. Büyükannem bu gelişigüzel konuşma tarzımdan hiç hoşlanmazdı şüphesiz ama Cedric’in anlattıkları o kadar ilgi çekiciydi ki, resmiyeti bir kenara bırakmıştım. “Bir senede benimkine eşit bir eğitim alacağını söylüyorsunuz, öyle mi?”

“Tam anlamıyla eşit değil tabii. Ama yüksek sosyete de kendini rahatlıkla idare edebilecek. Hatta belki asiller arasında bile.”

Ada’yı tanıdığım için bundan kuşkuluydum ama “Devam edin lütfen,” demekle yetindim.

“İşe temel eğitimiyle başlayacağız. Okuma yazması ve matematik bilgisi üzerinde durulacak. Sonra daha incelik gerektiren alanlara geçeceğiz. Bir ev nasıl idare edilir? Hizmetkârlara nasıl davranılır? Mükemmel bir davet nasıl verilir? Müzik, sanat, tarih ve felsefe dersleri de olacak tabii. Zaman kalırsa, dil eğitimi de düşünüyoruz.”

“Bayağı kapsamlıymış,” dedi Ada’ya kuşkulu bir bakış fırlatarak.

“En az bir yıl sürmesinin nedeni bu zaten. Ada, amcamın malikânelerinden birinde kalacak ve eğitimini tamamlayduğunda diğer evlerden kızlarla Adoria’ya yelken açacak.

Bununla birlikte, Ada kafasını kaldırdı. “Gitmek zorunda değil miyim yani?”

Sorusu Cedric’i şaşırtmıştı. “Hayır.” Paltosunun cebinden bir kâğıt rulosu çıkardı. Tavrını yine biraz teatral buldum. “Seninle bir sözleşme yapacağız. Bir yılın sonunda ya senin için ayarlanan evliliği yapmak üzere Adoria’ya gideceksin ya da Işıltı Sarayı’ndan ayrılacaksın ve sana eğitim masraflarını geri ödemen için bir iş bulacağız.”

Ada’nın gözleri sevinçle parlıyordu. Ona benim yanımdaki gibi bir iş bulacaklarını sanmıştı galiba.

“Düşünler evinde ya da bir fabrikada çalışmandan söz ediyor,” diye açıkladım.

Suratı asıldı. “Ah, anladım. Olsun. Osfrid’de kalacağım ya.”

“Eğer istediğin buysa, evet,” dedi Cedric. “Ama seni ipeklere ve mücevherlere boğacak bir kocan olmasındansa bir fabrikada ömür tüketmeyi tercih etmezsin herhâlde?”

“Ama kocamı ben seçemeyeceğim,” dedi Ada.

“Bu doğru değil. Adoria’da, bütün kızların üç aylık bir süresi olacak. Bu sırada, koloninin en seçkin erkekleri *mücevherlerimizle* -amcam Işıltı Sarayı kızlarına böyle der- tanışmak için sıraya girecek.” Göz alıcı bir gülümsemeyle Ada’ya baktı. “Oraya bayılacaksın. Adoria’daki erkekler yeni kızları görmeye can atar. Balolar ve daha bir sürü eğlence düzenlenir. Yepyeni bir gardırobun olacak. Adoria’da buradakinden farklı kurallar var. Eğer sana birkaç erkek birden evlenme teklif ederse aralarından istedi-

Yine kıskançlıkla sarsıldım. Ama Ada hâlâ kararsızdı. Belli ki, Adoria'nın tehlikeli olduğuna dair söylentiler onun da kulağına gelmişti. İşin kötüsü, anlatılan barbarlık öykülerinin bir kısmı doğrudu. Osfrid'den ve diğer ülkelerden sömürgeciler Adoria'ya ayak bastığında orada yaşayan Icori klanlarıyla çarpışmak zorunda kalmışlardı. Icori'lerin çoğunu kaçırmışlardı ama bu sefer de doğal afetler ve bölgenin zorlayıcı koşulları yakalarını bırakmamıştı. Herkes fırtınalardan ve vahşi hayvanlardan söz ediyordu. Bir de salgın hastalıklar vardı tabii.

Ama bütün bunlar Adoria'nın zenginlikleri yanında devede kulak kalıyordu. Hem neresi tehlikeli değildi ki? Ada'yı omuzlarından tutup sarsmak ve bu fırsatı değerlendirmek için daha ne beklediğini sormak istiyordum. Bundan daha büyük bir macera olabilir miydi? Ama Ada maceracı bir kız olmamıştı ki hiç. Bilinmeyeni keşfetmeye dair en ufak bir arzusu yoktu. Lionel'ın evine giderken onu yanımda götürmememin en büyük sebeplerinden biri de buydu zaten.

Ada, Cedric'le biraz daha tartıştıktan sonra bana döndü. "Sizce ne yapmalıyım, hanımım?"

Bu soru beni hazırlıksız yakalamıştı. Birden aklıma büyükanneimin sözleri geldi: *Hayatın boyunca bazı insanlar senin adına kararlar verecek. Buna alışsan iyi edersin.*

Birden yumuşadım. "Hizmetimden ayrıldığında artık kendi başına olacaksın, Ada. Tercihlerini kendin yapacaksın." Cedric'e baktım. Yakışıklı yüzünde ilk kez bir huzur-
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://panfey.org>

korkuyordu. Işıltı Sarayı'nın belirli bir öğrenci sayısı mı olması gerekiyordu acaba? İllaki birini mi bulmalıydı?

"Bay Thorn her şeyi pek güzel açıkladı," dedi Ada. "İlk bakışta çok da cazip bir teklif gibi duruyor. Ama kendimi alıp satılan değersiz bir ziynet eşyası gibi hissediyorum."

"Kadınların kaderi bu," dedim.

Ada sonunda Cedric'in teklifini kabul etti çünkü gidecek başka bir yeri yoktu. Sözleşmeyi imzalarken omzunun üzerinden başımı uzattım. Cedric'in özetlediği maddelerden başka bir şey yoktu. Ama Ada ismini yazarken şaşırdım.

"Senin asıl adın Adelaide mi?" diye sordum. "Neden onu kullanmıyorsun?"

Omzunu silkti. "Çok uzun. Yazarken bazen hâlâ harflerini karıştırıyorum."

Cedric suratının ifadesizliğini korumak için çabaladı. Ada'nın yeni soylulardan birinin karısı olabileceğine gerçekten inanıyor muydu merak etmiştim doğrusu.

Sözleşmeyi alıp ayağa kalktı ve beni eğilerek selamladı. Sonra Ada'ya döndü. "Uğramam gereken birkaç yer var. Üniversiteye de gideceğim. Eşyalarını topla. Akşamüzeri bir araba gelip seni malikâneye götürecektir. Babamla ben de yanında olacağız."

"Nerede bu malikâne?" diye sordum.

"Hangisine gönderileceğini henüz bilmiyorum," dedi Cedric. "Ben de bu akşam öğreneceğim. Amcam Işıltı Sarayı'na dört tane ev tahsis etti. Her birinde on kız kalıyor. Biri Medfordshire'da. İkisi Donley'de ve biri de

Fairhope'da."

Saydığı yerler kırlardaydı. Her birini kafamın içindeki haritada işaretledim. Osfro'ya en az yarım günlük mesafedeydiler.

Cedric son talimatlarını da verip izin istedi. Biraz yakışksız olmasına rağmen onu geçirmeyi önerdim. Birlikte bahçeye çıktık.

“Üniversiteye gideceğinizi söylediniz. Öğrencisiniz demek?” dedim.

“Evet. Şaşırmış görünmüyorsunuz.”

“Hâliniz tavrınız... Ve paltonuz. Ancak bir öğrenci kendi moda anlayışına uygun giyinir.”

Güldü. “Aslında Adoria modasına uygun giyindim. Kızlarla gittiğimde sırtmamak için.”

“Siz de mi onlarla gideceksiniz?” Nedense içim sıkılmıştı. “Adoria'da daha önce de bulundunuz mu?”

“Yıllar önce ama...”

Bir köşeyi dönüp de yine bir hıçkırık sesi duyduğumuzda duraksadı. Aşçımız Alice, gözyaşları içinde mutfığa doğru koşuyordu.

“Yanlış anlamayın ama,” dedi Cedric, “bu evdekiler neden ağlıyor?”

Kederle gülümsedim. “Hayatımızda büyük değişiklikler oluyor. Doris, evlendiğinde bizimle gelmeyecek. Bir gözü kör zaten. Kuzenim onu istemiyor.”

Bana döndüğünde gözlerimi kaçırdım. Bu kararı ne kadar zor aldığımı bilmesini istemiyordum. Doris bu saatte sonra kolay kolay iş bulamazdı. Büyükannemle atışmış

“İyi yemek yapıyor mu?” diye sordu Cedric.

“Hem de nasıl.”

“Pardon, bakar mısınız?” diye seslendi.

Doris şaşkınlıkla duraksadı. “Lordum?” İkimiz de yanlışını düzeltmedik.

“Duydum ki işine son verilmiş. Başka bir yerle anlaşılan mı?”

Doris sağlam gözünü kırıştırdı. “Hayır, efendim.”

“Üniversitenin mutfağında açık bir pozisyon var. Ayda dört gümüş, yemek ve kalacak yer. Ne dersin? Onca insana yemek pişiremem dersen anlarım.”

“Lordum,” dedi Doris kısa boyuna rağmen gururla sırtını dikleştirerek. “Bu evde tam yüz asilzadeye yedi menü-lü yemekler çıkardığım günler oldu. Bir avuç delikanlı mı korkutacak gözümü?”

Cedric’in yüzündeki ifade değişmedi. “Bunu duyduğuma sevindim. Yarın üniversitenin kuzey kanadındaki idari işler binasına git ve adını ver. Ben yetkilileri durumdan haberdar edeceğim.”

İhtiyar Doris’in ağzı kulaklarındaydı. Onay beklercesine bana baktığında başımı salladım.

“Elbette, lordum. Kahvaltı servisi biter bitmez giderim. Size nasıl teşekkür edeceğim bilmem. Zor günümde yetiştiniz.”

“Ne şanslıymış,” dedim tekrar yalnız kaldığımızda. Cedric’in böyle bir teklif yapması beni şaşırttığı kadar sevindirmişti de. Birçok insan Doris’i fark bile etmezdi.

“Üniversitedeki pozisyon tam zamanında açılmış.”

“Aslında birini aradıkları filan yok. Ama yarın idari işlerdekilerle konuşur, onları yeni bir aşçıya ihtiyaçları olduğuna ikna ederim.”

“Bay Thorn, tereciye tere satmak deyiminin esin kaynağı siz misiniz acaba?”

Güldü. “Neden olmasın?”

Bahçe kapısına doğru yürüyorduk ki yine durdu. Hayret dolu bakışlarını takip ettiğimde gözüne neyin takıldığını anladım. Gelinciklerime bakıyordu.

“Bu... Peter Cosingford’ın *Gelincikler*’i. Ulusal Galeri’de görmüştüm. Ama...” Tuvale ve yanındaki boyalara baktı.

“Sadece bir kopya. Ben yaptım. Başka resimlerim de var. Vakit geçirmek için edindiğim bir hobi.”

“Vakit geçirmek için büyük sanat eserlerinin kopyalarını mı yapıyorsunuz?” Ve ekledi, “Leydim?”

“Bana kalırsa, asıl kopyacı sizsiniz, Bay Thorn. Sıradan genç kızları bize benzetmeyi iş edinmişsiniz.”

İçtenlikle gülümsedi ve ben bunu zoraki kibarlığından çok daha hoş buldum. “Kimseyi size benzetemem,” dedi.

Kapıda durdum. Sözlerinin manasından çok onları söyleyiş biçimi etkilemişti beni. Ses tonu ve sıcaklığı. Zekice bir karşılık aradım ama her zaman zehir gibi çalışan aklım durmuştu sanki.

“Cüretimi bağışlarsanız, sizinle açık konuşmak isterim,” dedi.

“Lütfen.”

“Doğrusunu isterseniz, bir daha görüşemeyeceğimizi bilmek beni üzüyor.” Dürüstlüğünden utanmış olacaktı ki

çabucak eğildi. “Hoşça kalın, leydim. Size hayatınızda bol şanslar dilerim.”

Bir muhafız ona kapıyı açtı. Paltosunun eteklerini savura savura uzaklaşmasını beğeniyle izledim.

“Yanıliyorsun,” diye mırıldandım. “Yakında tekrar karşılaşacağız.”

3. BÖLÜM

ADA GÖZYAŞLARI İÇİNDE SÖZLEŞMESİNİ İMZALARKEN ZİHNİMDE bir plan şekillenmeye başlamıştı. Başımdaki dertleri savuşturmak için bir fırsat çıkmıştı karşıma. Ve babamın tavsiyesine uyup elimi çabuk tutacaktım. Detaylar kafamın içinde netleştikçe heyecanım arttı. Avaz avaz bağırmamak için kendimi zor tutuyordum.

Sakin bir yüzle ama hızlı adımlarla oturma odasına döndüm. Ada hâlâ somurtuyordu. Büyükanneimin kanepesini yüklenen iki uşağı kovaladım. Cedric'in bu manzarayı görmediğine seviniyordum doğrusu. Sanki birileri evimizi yağmalyordu.

“Heyecanlı mısınız?” diye sordum Ada'ya. “Fırsat ayağına geldi.”

Çenesini eline dayadı. “Siz öyle diyorsanız.”

Yanına oturdum. “Senin için büyük bir şans.”

“Biliyorum” Derin bir iç çekti.. “Yine de...”
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Burnunu çekti ama kendini daha fazla tutamayıp yine hıçkırıklara boğuldu. İpek mendilimi eline tutuşturdum. “Ben o acayip ülkeye gitmek istemiyorum ki. Günbatımı Denizi’ni geçip ta uzaklarda bir koca bulmak istemiyorum.”

“Gitme öyleyse,” dedim. “Başka bir iş bul.”

Başım iki yana salladı. “Sözleşmeyi imzaladım. Başka çarem yok. Ben sizin gibi değilim, hanımım. Aklıma eseni yapamam. Biliyorsunuz, pek özellikli biri değilim. Asil ailelerin hiçbiri yeni bir oda hizmetçisi aramıyor.”

Aklıma eseni yapmak mı? Beni gerçekten böyle biri olarak mı görüyordu? Evet, bir soyluydum ve zengindim. Ama sıradan biri benden daha özgürdü. Bu yüzden onlardan biri olmam lazımdı ya?

Vanessa’nın sözlerini hatırladım: *Siz Rothford Kontesisiniz. Sıradan insanlar gibi aklınıza eseni yapamazsınız.*

Oysa Ada şimdi bunun tam tersini söylüyordu.

“Başka bir şansın olsa ne yapmak isterdin?” diye sordum.

“Burada çalışmasaydım mı?” Burnunu silmek için duraksadı. “Hadaworth’teki ailemin yanına giderdim. Kuzenlerim orada yaşıyor. Bir mandıraları var.”

“Hadaworth kuzeyde,” diye hatırlattım. “Buradan çok uzakta. O da hiç kolay bir yolculuk olmazdı.”

“Ama koca bir okyanusu aşmam gerekmiyor!” diye bağırdı. “Hem de Osfrid sınırları içinde. Vahşiler de yok.”

“Adoria’lı bir maceracıyla evlenmektense bir mandırada çalışmayı yeğlerdin öyle mi?”

Doğrusunu isterseniz, böylesi planlarıma daha uygundu. Ama Ada’nın düşünceleri o kadar saçmaydı ki sormaya.

dan edemedim. “Bu Işıltı Sarayı denen yer seni nereden bulmuş?”

“Leydi Branson’ın oğlu John, Efendi Cedric’in üniversitedeki arkadaşı. Lord John, onun babasının kurduğu bir iş için güzel kızlara ihtiyacı olduğunu duymuş. Sizin de hizmetkârları işten çıkardığınızı biliyormuş ve annesine, uygun bir genç kız olup olmadığını sormuş. Leydi Branson benimle konuştu. Ona hayır diyemedim tabii.”

Aramızdaki sınıf farkına rağmen bir arkadaş gibi elini tuttum. “Üzülme. Hadaworth’e gideceksin.”

Ada şaşkınlıkla yüzüme baktı. Onu diğer hizmetçilerin kıyafetlerini ayırdığı yatak odama götürdüm. Hizmetçilere başka bir iş verdim ve odadan çıktıklarında mücevher kutumdan topaz küpelerini çıkardım.

“Al şunları,” dedim. “Satıp Hadaworth’e giden bir kafileye katıl.” Ne tuhaftı. Ada’nın geleceğe dair daha renkli hayalleri olmasını umardım. Hâlbuki bir çift küpeyle elde edebileceği kadar basit bir düşü vardı.

Gözlerini kocaman açtı. “Leydim, olmaz. Sizin küpelerinizi nasıl alırım?”

“İsrar ediyorum,” dedim. “Mağdur olmanı istemiyorum. Ailenle olmayı hak ediyorsun.” Yalan sayılmazdı aslında ama gerçek niyetimin fedakârlıkla bir ilgisi yoktu.

Küpeleri avucunda sıkarken yüzünde umutlu bir ifade belirdi. “Sözleşme ne olacak? Beni bulurlarsa...”

“Ben halledeceğim. Ama planımızın işe yaraması için hemen gitmen gerek. Tüccarlar işlerini bitirip öğleden son-

Ama ağzını sıkı tut, Ada. Işıltı Sarayı'yla olan münasebetinden kimseye bahsetmemelisin."

Gözleri biraz daha irileşti. "Tek kelime etmem, leydim. Hemen hazırlanayım."

"Yanma fazla eşya alma. Temelli gidiyormuş gibi görünürsen şüphe çekersin. Herkes soru sormaya başlar. Sana bir görev vermişim gibi davran."

Kafasını salladı. "Haklısınız, hanımım. Hem Hadaworth'ten kendime yeni kıyafetler alabilirim."

Ada tavsiyeme uyarak yanına sadece birkaç parça kıyafet, ailesine ait bir madalyon ve bir deste Deanzan kartı aldı. Sonuncusuna kaşımı kaldırdığımda kızarıp bozardı.

"Sadece oyalanmak için. Kötü bir niyetim yok."

"Alanzan'lar bu kartlara dini bir anlam yükleyene kadar tamamen zararsızlardı," dedim. "Ama şimdilerde rahipler onları yakıyor. Dikkat et de seni günahkâr diye tutuklamasınlar."

"Ama ben şeytana tapmıyorum ki. Ya da ağaçlara!"

Ada geri kalan bütün eşyalarını ardında bıraktı. Evde o kadar büyük bir telaş vardı ki, bize kimse dikkat etmedi. Ada'nın bıraktıklarını kendi odama saklayıp ona veda ettim. Bana mutluluk gözyaşlarıyla teşekkür etti.

"Size minnettarım, hanımım. Beni korkunç bir kaderden kurtardınız."

Sen de beni, diye düşündüm.

Ada talimatlarıma uyarak kapıdan pazar yerine gidiyormuş gibi çıktı. Nöbetçi muhafız ona dikkat bile etmedi.

Bahçedeki tuvalimin başına döndüm ve ev halkı koşuşturken sakın bir tavırla resmime devam ettim. Arada yanıma uğrayan hizmetçilere Ada'nın yeni bir iş bulduğunu anlatıyordum. Birinin onunla görüşmeye geldiği duyulmuştu ama detayları bilmiyorlardı. Hizmetkârlardan bazıları çoktan gittiği için Ada'nın yokluğu tuhaf karşılanmıyordu.

Akşam eve bir haber geldi. Büyükanneyle Leydi Branson ziyarete gittikleri arkadaşlarında yemeğe kalacaktı. Bu işimi kolaylaştıracaktı ama büyükanne bir daha hiç göremeyebileceğimi fark edince duraksadım. Sabah atışmamıza rağmen, ona sevgim asla eksilmezdi. O da bana pek düşkündü. Lionel'la evlenmemi benim için iyi olacağına inandığı için istiyordu. Birdenbire ortadan kaybolmam onu derinden sarsacaktı şüphesiz.

Şimdi vazgeçemezsin, diye söylendim. Derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştım. *Büyükanne bununla başa çıkabilir. Skandal yatıştığında da gider Leydi Branson ve kızıyla yaşar. Leydi Dorothy'nin yakın gözetiminde olmaktan iyidir!*

Şimdi ayrılacak bile, belki bir gün büyükanneyle yollarımız yeniden kesişirdi. Of. Beni ne kadar merak edecekti kim bilir? Tekrar karşılaşsak -*tabii karşılaşacağız* diye düşündüm- beni anlayacağını umuyordum. Ruhumu öldürdükten sonra lüks bir hayat sürmemin bana ne faydası dokunacaktı?

Akşam yemeğinden sonra başımın ağrıdığını söyleyip odama çekildim. Ancak bu şekilde yalnız kalabilirdim ki, o bile kolay değildi. Etrafımda pervane olan hizmetçilerden nihayet kurtulduğumda ipek elbisemi çıkarıp Ada'nın

pamuklu elbisesini giydim. Bu iş beni biraz zorlamıştı doğrusu. Hizmetçilerim giyinip soyunmama daima yardım ederdi. Bunu onlarsız yapmaya alışkın değildim. Ada'nın elbisesi lacivertti ve hiçbir süsü yoktu. İçine giydiğim beyaz korse de dümdüz ve sıradandı. Oda hizmetçilerimin bu kadar sade giyindiğine ilk kez dikkat ediyordum. Sırtıma attığım gri pelerin beni meraklı bakışlardan gizleyecekti. Birkaç parça eşyayı bir heybeye tıktırıp hizmetkârların kullandığı dar merdivenden indim. Akşam olduğu için ortalık ıssızdı. Kapının önünde son bir kez etrafıma bakıp dışarı çıktım.

Ahırların olduğu avluda alaca karanlığın gölgeleri oynayıyordu. Burada hizmetkârlar geceye hazırlık yapıyordu. Neyse ki hiçbiri beni fark etmedi. Planımın en tehlikeli kısmı buydu. İçlerinden biri bana dikkatli bakarsa bütün hayallerim suya düşerdi. Ahırların arka kapılarına doğru yürüdüm. Bahar havası serindi. Dolayısıyla tek kapüşonlu ben değildim. Hizmetkârların beni görmemesi için dua ederek yürümeye devam ettim.

Seyisin yamağı arka kapının orada bir tahta parçasını yontmakla meşguldü. Ona içeri girenlere dikkat etmesi tembihlenmişti, dışarı çıkanlara değil. Beni görse bile evin işlerine koşturan bir hizmetçi sanacaktı. Çocuğun görüş alanından çıkar çıkmaz koşmaya başladım. Sokak önceki günkü kadar kalabalık değildi. Yine de tek tük atlar ve insanlar vardı. Ayak sesleri kaldırım taşlarında yankılanıyordu. Çoğu bana dikkat etmedi. Artık asil bir hanım değil-

dim tabii.

Köşede bir Uros rahibi Alanzan kâfirleri hakkında vaaz veriyordu. Parmağını beni suçlarcasına suratıma doğrulttu. “Sen, kızım, güneşe ve aya tapar mıydın?”

Gözlerindeki fanatikçe pırıltı beni olduğum yere mihladi.

“Kıpırdama!” diye bağırdı biri.

İki şehir muhafızının bana doğru koştuğunu görünce nefesimi tuttum. Daha bizim evin sokağından bile çıkamamıştım. Kaçtığımı nasıl bu kadar çabuk haber almışlardı?

Ama muhafızlar benim peşimde değildi. Rahibi kıskıvrak yakaladılar. Biri onu tutarken diğeri ellerini bağladı. “Uros’un seçilmişine nasıl dokunursun?” diye kükredi rahip.

“Seni sahte yobaz,” diye homurdandı muhafızlardan biri. “Birkaç geceyi hapiste geçir de bakalım hâlâ bu kadar inançlı olabilecek misin?”

Ciyaklayan rahibi sürüklemeye başladığında, diğer muhafız bana döndü. Yüzümü görmesin diye hemen utanmış gibi başımı eğdim.

“İyi misiniz, küçük hanım? Canınızı yaktı mı?”

“Hayır, efendim. Teşekkür ederim.”

Adam tiksintiyle başını salladı. “Ülke ne hâllere geldi? Karanlık basmadan efendinin evine dönsen iyi edersin. Bu aralar sokaklar hiç tekin değil.”

Başımı sallayıp hızlı adımlarla uzaklaştım. Osfrid’teki din savaşları halkın güvenliğini tehdit etmeye başlamıştı.

Bu fanatik rahipler sözüm ona dini korumaya çalışıyordu

müş melekleri kadar zarar veriyorlardı. Ortodoks rahiplerle devlet yetkilileri eskisi kadar ılımlı değildi. En ufak bir hadanda seni şüpheli ilan edebiliyorlardı.

Işıltı Sarayı'nın arabasını gördüğümde rahat bir nefes aldım. Tıpkı Cedric'in Ada'ya söylediği gibi iki blok ötede ve ters yöneydi.

Araba siyahtı ve yanında Işıltı Sarayı'nın arması göze çarpıyordu. Yuvarlak altın bir zincir ve halkalara serpiştirilen değerli taşlar. Büyükanmemle kullandığımız araba kadar geniş değildi ama Ada olsa etkilenirdi şüphesiz. Dört beyaz atın tepesindeki oturakta oturan arabacının yanına yaklaştım. Sokağın gürültüsünü bastıracak kadar yüksek ama kaldırımın yanındaki büyük malikânenen duyulmayacak adar alçak bir sesle ona seslendim.

“Merhaba. Adım Adelaide. Burada olacağınızı söylemişlerdi.”

Ada'nın adını kullanmaya planımı oluştururken karar vermiştim. Hizmetçimin, ağzını sıkı tutacağından emindim. Yine de bir sözleşme imzalamıştı ve Işıltı Sarayı'ndakilerin doğru kızı aldıklarını sanması iyi olurdu. Kendi adımı da kullanamayacağıma göre Ada'ya doğumunda verilen güzel ismi benimseyecektim. Tuhaf ama içimden bir ses bunu hak ettiğimi söylüyordu. Ne de olsa ben ondan daha cesaretli çıkmıştım.

Arabacı başını eğerek bana selam verdi.

“Bin bakalım. Efendi Jasper'la Efendi Cedric'i yoldan alacağız.”

Efendi Cedric.

Onu göreceğime her ne kadar memnun olsam da, bunun planımı altüst edebileceğini düşünmeden edemiyordum. Ama şimdilik daha acil sorunlarım vardı.

“Bin mi?” diye sordum elimi belime koyarak. “Aşağı gelip bana kapıyı tutmayacak mısın?”

Adam alayla homurdandı. “Bak sen. Şimdiden hanım pozlarında. Daha mücevher olmadın, tatlım. Onun için kendi işini kendin göreceksin. İki kere mola vereceğiz ve biri Sirminica’da. Oraya fazla geç kalmak istemiyorum. Sirminica’lıların eli uzundur. Daha ne olduğunu bile anlamadan insanı soyup soğana çevirirler.”

Arabanın kapı koluna uzandım. Bir tabure ya da bana yardım edecek bir uşak olmadığı için az kalsın yere yuvarlanıyordum. İçerisi loştu. Pis camlardan sızan ışıktaki burnumun ucunu bile seçemiyordum. Ama gözlerim karanlığa alıştığında döşemelerin vasat kalitede, şarap rengi bir kadifeden olduğunu gördüm.

Arabacı hatırlımı sormaya bile tenezzül etmeden atları koşturdu. Aniden hareket ettiğimizde sertçe karşı koltuğa doğru savruldu. Duvarlara tutunup camdan ailemin evine baktım. Hatta bir ara bahçe kapısının önünden geçerken hizmetkârların arabayı durdurup beni indireceklerinden korktum. Ama kimse gelmedi. Akşam telaşındaki evim çok geçmeden ardımda kaldı. Ya da belki de asıl geride kalan bendim. Sesim ve yüzüm daha şimdiden unutulmuştu. Bunu düşünmek beni hiç ummadığım kadar üzdü. Kendimi zorlayarak bütün dikkatimi planıma

Birileri başımın ağrısını merak edip beni yoklamaya gelmediği sürece yokluğum sabaha kadar fark edilmeyecekti. O vakte kadar da ülkeden çıkmış olurum herhâlde. Tabii az da olsa Ada'nın pişman olup geri dönme ihtimali de vardı. Hayır. Bunu düşünmemeliydim. O çoktan kuzeye doğru yola çıkmıştı.

Yine de, planımdaki belirsizlikler beni rahatsız ediyordu.

Araba şehrin daha önce hiç görmediğim mahallerinde sarsılarak yol alıyordu. Merakım kabarmıştı ama sokakları aydınlatan gaz lambalarının ışığında etrafı doğru dürüst göremiyordum. Nihayet durduk ve boğuk konuşmalar duydum. Dakikalar sonra kapı açıldığında benim yaşlarımda bir kız gördüm Saçlarının kırmızısı karanlıkta bile ışılıyordu. Beni baştan aşağı süzdü ve bir sıçrayışta arabaya bindi. Kapıyı kapadı ve araba tekrar hareket etti.

Kaldırım taşı sokaklarda ilerlerken sessizce birbirimizi inceliyorduk. Ara sıra dışarıdan güçlü bir ışık geliyor, sonra yine karanlığa gömülüyorduk. Bir ara elbisesinin benimkinden bile sade olduğunu gördüm. Bazı yerleri lime limeydi. Sonunda hafif bir şiveyle konuştu. "Saçlarını nasıl öyle bukleli yaptın?"

Böyle bir soruyu beklemiyordum doğrusu. Aynı sosyal sınıftan olduğumuzu sanıyordu tabii. "Bir şey yapmadım. Kendiliğinden dalgalı," dedim.

Sabırsızca başını salladı. "O kadarını anladık canım. Ben buklelerini nasıl böyle düzgün kıvrıabildin diye soruyorum. Süslü hanımlar gibi? Ben de denedim ama beş altı

Az kalsın, “Benim zaten o kadar hizmetçim var,” diyecektim ki kendimi tuttum. Ada’nın elbisesini giymekle akıllılık ettiğimi sanıyordum. Ama hizmetçilerimin daha o sabah kıvrıp son moda taşlı tokalarla süslediği saçlarımı unutmuştum. Gergin bir gülümsemeyle yol arkadaşıma baktım.

“Yardım aldım,” dedim Ada’nın geçmişini hatırlamaya çalışarak. “Bugün özel bir gün. Ben de asil bir hanımın hizmetçisiydim. Arkadaşlarım saç taramaktan iyi anlıyor. Sana da yapalım dediler, kabul ettim.”

“Asil bir hanımın hizmetçisi mi? Vay canına. Ne şanslıymışsın. Ben olsam o işi hayatta bırakmazdım. Böyle ki-bar konuşmayı nereden öğrendiğin anlaşılıyor. Şimdiden bizden bir adım öndesin.” Etkilenmiş gibiydi. Ve biraz da kıskanmıştı sanırım.

“Bu bir yarışma değil ki,” dedim hemen.

O sırada dışarıdan ışık geldi ve bana buruk bir gülümsemeyle baktığını gördüm. “Sen öyle san! Bize özelliklerimize göre koca bulacaklar. Bir bankacının ya da devlet görevlisinin karısı olurum ama bir çiftçinin asla.” Bir an duraksadı. “Ha kocaman bir arazisi vardır, emrimde hizmetçiler olur o başka. Ama yerleri süpürüp peynir yapan sıradan bir çiftçi karısı olmak için tepmiyorum onca yolu. Gerçi çiftçilerin bize parası yetmez. Işıltı Sarayı her kız başına dört yüz altın alıyormuş. Düşünebiliyor musun?”

Cedric’in koca adaylarının kızlar için *teklif yaptıklarından* söz edişini hayal meyal hatırlıyordum. Işıltı Sarayı her

dilerine uygun eş arayışını yumuşak ve anlayışlı bir dille anlatmıştı. Ama bu aynı zamanda onlar için büyük bir kâr kapısıydı.

Kızıl saçlı kızın benden bir cevap beklediğini fark ettim.

“Kusura bakma. Biraz dalgınım,” dedim. “Bütün bunlar benim için büyük bir sürpriz oldu. Hanımım çalışanlarının çoğunun işine son verdi. Ced- Efendi Cedric de bunu duymuş ve biri ona beni tavsiye etmiş.”

“Sen onunkilerdensin demek? Efendi Cedric ilk kez seçim yapıyor. Babası muhabbet tellallığını kimselere bırakmamış. Efendi Cedric onun kadar iyi kızlar bulabileceğini iddia etmiş. Hatta baba oğul bir süre küs kalmış.”

“Ne çok şey biliyorsun,” dedim. Ada’dan da, benden de daha uyanıktı belli ki.

“Çamaşırlarını biz yıkıyorduk,” diye açıkladı. “Annem çamaşırcı. Ben de ona yardım ediyordum. Ama o işlere paydos.” Ellerini kaldırdı ama karanlıktan göremedim. “Çamaşırcılıkla hayat mı geçer? Bir daha kimsenin lanet donlarını yıkamayacağım.”

Hırsı gözlerinden okunuyordu. Onunla sıkı fıkı olmak ne derece doğrudu bilmiyordum ama dostane bir yaklaşımın işime yaracağını düşündüm.

“Adım Adelaide,” dedim tatlı bir sesle. “Seninki ne?”

Bir an duraksadı. “Wright,” dedi sonra. “Tamsin Wright.”

Araba yavaşlamıştı. İkimiz de süsüp yeni kızı bekleme-ye koyulduk. Kapı açılıp da dışarıda bekleyen kız görün-

yanılttığını sandım. Ama sonra kızın esmer teninin doğal olduğunu fark ettim. Karamel tonundaydı.

Arabacı Sirminica'da duracağımızı söylemişti. Burası başkentin en yoksul mahallelerinden biriydi. Camdan birkaç harabeden başka bir şey görünmüyordu zaten. Bölge halkının büyük bir kısmını son birkaç yıldır amansız bir iç savaşla kasıp kavru lan Sirminica'dan gelen göçmenler oluşt uruyordu. Orası bir zamanlar büyük bir imparatorluktu. Hatta kraliyet ailelerimiz arasında evlilikler olmuştu. Ama asiler kraliyet ailesini tahttan indirmişti ve şimdi ülke gerçek bir kargaşa içindeydi.

Arabanın kapısında bekleyen kız da nefis ten rengi ve ipek gibi siyah saçlarıyla göçmenlerin en belirgin özelliklerini taşıyordu.

Çarpıcı, hatta nefes kesici bir güzelliği vardı.

Arabacı onu karşılamak için aşağı atlayınca şaşırdım. Yeni yolcuya temkinli gözlerle bakıyordu. Esmer kız asil bir tavırla arabaya bindi ve Tamsin'le bana şöyle bir baktıktan sonra benim yanıma oturdu. Elbisesi Tamsin'inkinden bile eskiydi ama omuzlarına sardığı işlemeli şal olağanüstü güzellikteydi.

Arabacının sözlerini hatırlayınca kızın bizi soymasından korktuğu için böyle davranabileceğini düşündüm. Ama adam hâlâ arabanın kapısını tutuyordu. Sonra kulağıma iki erkek sesi çaldı. Birini tanıyordum.

"... Evet, çok güzel ama bir Sirminica'lıyı satmak ne ka-

dâr zor haberin var mı?"

"Orada bunu sorun edeceklerini sanmam."

“Sen orayı benim kadar iyi bilmiyorsun,” diye yapıştırdı diğer ses. “Şimdiden komisyonunu unutabilirsin.”

“Bence...”

İki adam arabanın kapısına geldiğinde konuşmaları bıçak gibi kesildi. Daha yaşlıca olanı kırklı yaşlardaydı ve kahverengi saçlarında birkaç gümüş tel göze çarpıyordu. Hoş biriydi ve Cedric Thorn’a o kadar benziyordu ki, onun babası Jasper olduğunu tahmin etmek güç değildi.

Diğer adam da tabii ki Cedric Thorn’du.

Göz göze geldiğimizde heyecandan ağzım kurudu. Babasının iğneleyici sözleri, Cedric’in özgüveninden hiçbir şey kaybettirmemişti. Enerjik bir tavırla arabaya bindi ama sonra tökezledi. Az kalsın düşüyordu. Bana hortlak görmüş gibi baktı. Konuşmak için ağzını açtı ama sonra kapadı.

Cedric’le aramızda geçenlerden habersiz Jasper, Tamsin’i görünce memnuniyetle sıırttı. “Seni yeniden görmek ne güzel, tatlım. Buraya kadar yolculuğun iyi geçmiştir umarım?”

Tamsin’in önceki sert tavırlarından eser kalmamıştı. “Her şey harika, Bay Thorn. Arabamız pek güzel. Yeni bir arkadaş da edindim.”

Jasper’ın gözleri bana kayınca Cedric’i bırakıp ona döndüm. Jasper beni beğenmişti belli ki. Takdirle kafa salladı. “Ada’ydı değil mi?” Bana uzattığı ele boş boş baktım. Sonra onunla tokalaşmam gerektiğini fark ettim. Bu jeste hiç alışık değildim tabii. “Adoria”lı erkekler kapında yatacak,” dedi.

“Teşekkür ederim, efendim. Bana Adelaide dersenez daha çok sevinirim.”

Bu sözler Cedric'i daldığı düşüncelerden uyandırdı. “Ah. Demek artık bu adı kullanıyorsunuz?”

“İsim bakımından sınıf atladığıma göre,” dedim imalı bir sesle, “gerisi de gelir artık.”

Cedric cevap vermedi. Jasper onu dirseğiyle dürttü. “Gidelim artık.”

Cedric birkaç saniye daha bana baktı. Bir uçuşumun kıyısında gibiydik. Ne tarafa gideceğime o karar verecekti. “Evet,” dedi sonunda. “Gidelim hadi.”

Jasper, Tamsin'in yanına oturdu. Orada yer kalmayınca Sirminica'lı kız yana kaydı. Ben de aynısını yaptım. Cedric kısa bir tereddüdün ardından yanıma oturdu. Bir koltukta üç kişi sıkışmıştık. Cedric'le kollarımız ve bacaklarımız birbirine değiyordu. Büyükanmem bu manzarayı görse yüreğine inerdi. Cedric kaskatı kesilmişti. Bu durum ikimizi de fazlasıyla geriyordu.

Jasper'la Tamsin olanlardan habersiz sohbete dalmıştı. Sirminica'lı kızın adı, Mira'ydı. O da Cedric'le ikimiz kadar sessizdi. Şalının güzelliğini övdüğümde ona daha sıkı sarındı. “Annemindi,” dedi yumuşak bir sesle. Hüzünlü konuşmasına bir de Siminica'nın melodik aksam eklenince göğsümün ortasına bir sancı saplandı. Onun hakkında hiçbir şey bilmememe rağmen aramızda bir bağ kurulduğunu hissettim. Başka bir şey sormadım.

Yirmi dakika kadar sonra, araba durduğunda Jasper neşeyle başını kaldırdı. “Kapılara geldik. Şehirden çıktık-

ğımızda hızlanabiliriz.” Dışarıdan telaşlı sesler geliyordu. Hareketimiz gecikince Jasper sinirlendi. “Ne oluyor?” Kapıyı açıp arabacıya seslendi.

Arabacı yanında iki muhafızla yanımıza koştu. “Affedersiniz, Bay Thorn. Şehirden çıkan bütün arabaları arıyorlar. Bir kız kayıpmış.

“Sıradan bir kız değil,” diye düzeltti muhafızlardan biri sertçe. “Genç bir asilzade. On yedi yaşında bir kontes.”

Nefesimi tuttum.

“Kim bunlar?” diye sordu diğer muhafız içeri kafasını uzatarak.

Jasper rahatlamıştı. “Hiçbiri kontes değil. Işıltı Sarayı’na kabul edilen kızları kalacakları yere götürüyoruz. Daha sonra Adoria’ya geçecekler.”

Muhafız bizi şüpheli gözlerle süzüyordu. Saç modelimi değiştirmedigime öyle pişmandım ki.

“Nasıl bir kızmış?” diye sordu Jasper hoşsohbet bir tavırla.

“Kumral, mavi gözlü,” dedi muhafız gözlerini benden ayırmadan. “Bunların yaşında. Akşam kaçmış. Bulana ödül var.”

Ben saçlarıma bal sarısı demeyi tercih ederdim. Az kal-sın somurtacaktım. Ama bu daha özelliksiz bir tanımdı. Şehirdeki kızların yarısına uyuyordu. Belki de sevinme-liydim.

“Şu Sirminica’lı,” dedi Jasper, Mira’yı göstererek. “Bu çamaşırcı.” Tamsin. “Bu da oda hizmetçisi.” Ben. “Ödül büyükse birini kontes olarak yutturabilirsiniz ama biz

bu kızların nerelerden geldiğini gördük. Ama bir dakika. Cedric? Sen bugün bir asilzadenin evine gitmemiş miydin? Adelaide'i oradan aldın. Kontesle ilgili bir şey duymadın mı?"

Bizimle ilk konuşan muhafız gözlerini Cedric'e dikti. "Kimin evindeydiniz, efendim?"

Cedric bütün bu konuşma sırasında gözlerini sabit bir noktaya dikmişti. Muhafızlara hiç bakmıyordu. Belki de bu şekilde dikkat çekmeyeceğini düşünüyordu.

"Beyim?" diye directti muhafız.

O anda dünya daha yavaş dönmeye başladı sanki. Bir an tek duyabildiğim kendi kalbimin atışlarıydı. Kendime sakın olmayı hatırlattım ama yüz ifademi korumakta güçlük çekiyordum. Cedric'in tek bir kelimesiyle beni büyükannemle Lionel'a geri götürebilirlerdi. Cedric'i iyi tanıımıyordum. Beni kurtarabilecek kadar zeki miydi? Ya da belki başıma konan ödülü daha kolay bir kazanç olarak görürdü.

Derin bir nefes aldı ve yine o kendinden emin genç adama dönüştü. "Lord John Branson'ın evine gittim," dedi ve başıyla beni gösterdi. "Bu kız orada süslü bir elbisenin söküğünü dikiyordu. Aldım yaka paça buraya getirdim. Tamam mı?"

"Sululuğun lüzumu yok," dedi muhafız sertçe. Ama bize ilgisini yitirmiş gibiydi. Sokağa çıkma yasağı başlamadan önce şehirden çıkmaya çalışan çok yolcu vardı. Muhafızlar da şüpheli bile görünmeyen bir arabada vakit harcamak istemiyordu tabii. Kaçak bir asilzade bir yerlerde saklanıyor olmalıydı. İki saygın iş adamının arabasında ne işi olurdu?

“Gidebilirsiniz,” dedi diğer muhafız. “Teşekkürler.

Cedric tatlı tatlı gülümsedi. “Rica ederiz. Umarım aradığınızı bulursunuz.”

Kapı kapandı. Araba hareket etti. Nihayet şehirden çıkmıştık ve daha hızlı ilerliyorduk. Koltuğuma gömülürken rahat bir nefes aldım. Bir ara cesaretimi toplayıp Cedric’e baktım ama yüzündeki ifadeyi okumak güçtü. Tek umudum nihayet özgür olduğumdu.

4. BÖLÜM

YOLCULUK BÜTÜN GECE SÜRDÜ. ARA SIRA DALIYORDUM. Bedenim yorgundu. Dinlenmek istiyordu ama zihnim beni sürekli uyarıyordu. En büyük korkum peşimizde nal takırtıları ve bağrışmalar duymaktı. Ama gece olaysız geçti ve arabanın sarsıntısıyla daha sakin ve deliksiz bir uykuya daldım. Jasper'm sesiyle uyandım. "İşte geldik," dedi. Araba yavaşlamaya başladı. Başımı kaldırdığımda utançla sarsıldım. Meğer Cedric'in omuzunda uyumuşum. Parfümü vetiver kokuyordu.

Yol arkadaşlarımla tepkileri değişik oldu. Tamsin'in yüzü hevesle ışıldıyordu. Kaderi olarak gördüğü bu maceraya fazlasıyla hazırdı. Mira daha temkinliydi. Yaşadığı acılardan sonra dış görünüşe aldanmamayı öğrenmişti belki de.

Jasper arabadan inmemize yardım etti. Sıramı beklerken bir an neyle karşılaşacağımdan emin olamayarak panikle-

dim. Gece büyük riskler almıştım ve gideceğim yerle ilgili düşüncelerim, gerçeklerden çok hayallere dayanıyordu. Cedric, Ada'ya anlattıklarıyla aklımı çelmişti. Ama şimdi burada Lionel'ın arpa cennetini mumla arayacağımdan endişeliydim. Belki de kendimi türlü tehlikelerin kucağına atmıştım da haberim yoktu.

Jasper elimi tuttuğunda Mavi Nehir Malikânesi'ni ilk kez gördüm. İlk bakışta hiç de tehlikeli görünmüyordu. Burası bir kır eviydi ve görünürde ne bir köy ne de başka bir yerleşim bölgesi vardı. Beni arayanların yolunun düşebileceği bir yer değildi. Ailemin eski evleri kadar büyük olmasa da, eski ve etkileyiciydi. Çatısının ardından doğan sabah güneşi Tamsin'le Mira'nın hayret dolu yüzlerini aydınlatıyordu.

Bizi kapıda baştan aşağı siyahlar içinde, orta yaşlı bir kadın karşıladı. "Nihayet," dedi. "Hiç gelmeyeceksiniz sandım."

Jasper, Mira'ya bakarak açıkladı. "Birkaç pürüz çıktı. Ama buradayız işte."

"Bir an evvel yerleşsinler." Kadın sert bir ifadeyle bize döndü. "Benim adım Bayan Masterson. Bu evi ben idare ediyorum. Sizler de benim gözetimim altında olacaksınız. Aynı zamanda, nezaket ve görgü kurallarını da benden öğreneceksiniz. Biri dışında bütün odalarımız dolu. Boş oda da üçünüz birlikte kalabilirsiniz. Hemen eşyalarınızı bırakın ve kahvaltıya inin. Diğer kızlar da yeni oturdu zaten."

Thorn'lara kahvaltıya kalıp kalmayacaklarını sordu ama cevaplarını duyamadım. Bayan Masterson'ın sözleri ak-

lıma takılmıştı. Üçümüz aynı odada kalacaktık demek? Hayatımda ilk kez odamı birileriyle paylaşacaktım. Daha doğrusu, odalarımı. Zira ailemin yaşamayı tercih ettiği her yerde kendime ait dairelerim olmuştu. Yan odada her an isteklerimi yerine getirmek için bir hizmetçi beklerdi.

Cedric bana sert bir bakış fırlatınca telaşlandım. Şaşkınlığımı gizleyememiştim belli ki. Çabucak toparlanıp Bayan Masterson'ın peşine takıldım. Zarif bir merdivenden döne döne yukarı çıktık. Duvarlarda Thorn ailesi üyelerinin portreleri ve nefis tablolar asılıydı. Ressamlardan birkaçını tanıyordum. Onları yakından incelemek için duracaktım ki, nerede olduğumu hatırlayıp hızlandım.

Bayan Masterson'm bizi götürdüğü oda zevkle döşenmişti. Dantel perdelerin arasından malikânenin bahçesi görünüyordu. Giysi dolaplarıyla takım, üç tane ayaklı karyola vardı. Dolapları hayal kırıklığıyla süzdüm. Bunlara benim elbiselerim bile zor sığardı. Ama Tamsin'le Mira aynı görüşte değildi anlaşılan. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Yuh!" diye bağırды Tamsin. "Odaya bak. Öküz gibi!"

"Konuşmalarınıza dikkat edin, küçük hanım," dedi Bayan Masterson hemen. Sonra bakışları biraz yumuşadı. "Yakında alışırsınız. Ayrıca derslerinize iyi çalışırsanız ve şansınız yaver giderse, Yeni Dünya'da evlendiğinizde her birinizin bundan daha büyük odaları olur."

Mira parmaklarını çiçekli duvar kâğıdında gezdirdi. "Böyle bir şeyi ilk kez görüyorum."

Bayan Masterson gururla şişindi. "Neredeyse bütün odalarımız duvar kâğıdıyla kaplı. Burada her şeyin en ka-

litelisini kullanmaya çalışıyoruz. Gelin, sizi diğer kızlarla tanıştırayım. Ben Efendi Jasper'la ve oğluyla konuşurken, kaynaşırsınız.”

Üç beş parça eşyamızı odada bırakıp merdivenden aşağı indik. Malikânenin diğer koridorlarında da eski portreler asılıydı. Ara sıra yüksek kaideler üzerinde şık vazolara rastlıyorduk. Yemek odasının duvar kâğıdı çizgiliydi ve yerlere koyu yeşil halılar serilmişti. Pamuklu masa örtüsünün kenarları drapeliydi. Masadaki zarif porselen takımlara ve gümüş çatal bıçaklara baktım. Tamsin kayıtsız bir tavır takınmaya çalışsa da pek beceremiyordu.

Gözlerimi gelişimle suspus olan yedi kızda gezdirdim. Hemen hemen aynı yaşlardaydık ve hepsi gayet güzeldi. Işıltı Sarayı'nın kurucuları yetenek peşinde olduklarını iddia edebilirdi ama belli ki, asıl ölçütleri güzellikti.

“Hanımlar,” dedi Bayan Masterson. “Size Tamsin, Adelaide ve Mirabel'i tanıştırayım. Burada, bizimle kalacaklar.” Bize bakıp ekledi. “Herkes geçen hafta içinde geldi. Artık tam olduğumuza göre ders programlarınızı belirleyip giysilerinizi gözden geçirme vakti geldi demektir. Burada eski hayatınızdakinden daha iyi giyinecek ve kıyafetlerinizi üst sınıfa uydurmayı öğreneceksiniz.” Duraksayıp bana baktı. “Gerçi senin saçlarına bayıldım, Adelaide. Aferin.”

Bayan Masterson bizi yerlerimize oturttu ve Jasper ve Cedric'le konuşmaya gitti. Kızlardan bazıları bizi süzüyor, bazıları da kahvaltısına devam ediyordu. Odaya derin bir sessizlik hâkimdi. Birden acıktığımı fark ettim ve bir uşağın bana servis yapmasını bekledim. Sonra bir kez daha ne-

rede olduğumu hatırladım. Yakındaki çaydanlığa uzandım ve ilk kez çayımı kendim koydum.

Kahvaltıda çeşitli meyveler, minik çörekler ve tatlılar vardı. Tamsin'le Mira kendilerini daha fazla tutamayıp aç kurtlar gibi servis tabağına saldırdı. Hayatlarında hiç böyle şeyler yemişler miydi acaba? İki de cılız denecek kadar zayıftı. Belki de doğru düzgün yemek bile yemiyorlardı.

Özellikle incirli ve bademli bir turta seçtim. Yemesi diğerlerine göre daha kolay gelmişti. Âdet olduğu üzere tur-tayı önce minik parçalara böldüm. Bu bana masadakileri incelemek için de fırsat verdi. İlk fark ettiğim kılık kıya-fetlerinin birbirine çok benzediği oldu. Tamam, bir örnek üniformalar değillerdi ama renk ve kumaşları dışında mo-delleri hemen hemen aynıydı. Bayan Masterson'ın bah-settiği kıyafet düzenlemesi bu olsa gerekti. Ada'dan ödünç aldığım basit elbisenin yanında daha güzel ve çekici duru-yorlardı. Ama benim elbisemin kumaş kalitesi fena değildi en azından. Mira'yla Tamsin'in kılıkları tam anlamıyla içler acısıydı. Diğer kızların da buraya geldiklerinde onlarla aynı şartlarda olduğunu tahmin ediyordum.

Masadaki yedi kız temel bir nezaket eğitiminden geç-mişti belli ki. Bazıları daha kibar davranmayı becerebiliyor, diğerleri çaresizce onları örnek almaya çalışıyordu. Şu anda temiz pak görünüyor olabilirlerdi ama bunlar işçi çocukla-rıydı. Kızlardan yalnızca birkaçı on parçalık yemek takımını az çok kullanabiliyordu. Ötekiler elleriyle yiyordu. Bayan Masterson'ın öğrettiklerini hatırlamaya çalışırken kızarıp bozaran bir iki tanesinin de tabaklarındaki yiyecekler ol-

duğu gibi duruyordu. Tamsin'in de incirli bademli turtta aldığını fark ettim. Diğer kızlar turtalarını ısıarak yerken Tamsin doğru bıçağı kullanarak kendininkini küçük parçalara böldü. Gözleri benim tabağımdaydı. Her hareketimi taklit ediyordu.

"Nerelisin sen?" diye sordu kızlardan biri cesurca. "Myrikosi'li? Vinizia'lı? Yoksa Sirminica'lı mısın?"

Kiminle konuştuğu belliydi. Bütün gözler Mira'ya döndü. Esmer yol arkadaşımın başını kaldırması birkaç saniye sürdü. Limonlu pastasını kibarca kesiyordu ama yanlış bıçağı kullanıyordu. Diğerlerinin bunu anlayacağını sanmıyordum. Ben de bir şey demedim. "Kutsal Işık Şehri'nde doğdum," dedi.

Santa Luz. Sirminica'nın en büyük ve kadim şehriydi. Mürebbiyemin tarih derslerinden biliyordum. Yüzyıllar önce, Ruvan kavmi tarafından kurulmuştu. Nice büyük krallar ve filozoflar yetiştirmişti. Şehrin her yerinde göz alıcı anıtlar vardı. Gerçi hâlâ yerlerindeler miydi bilmiyordum. İç savaşta her şeyin yakılıp yıkıldığını söylüyorlardı.

Masanın karşısındaki kızlardan biri Mira'ya küstahça bir küçümsemeyle baktı. "O aksandan bir yılda kurtulman mümkün değil." Bilmiş bakışlarını bizlerde dolaştırdı. "Ama Yeni Dünya'da da hizmetkârlara ihtiyaç vardır şüphesiz. Yerleri silerken konuşmazsın, olur biter."

Kızlardan birkaçı kıs kıs gülerken, bazıları huzursuz oldu. "Clara," diye uyardı biri. Çatalımla bıçağımı bir çarpı oluşturacak şekilde tabağıma bıraktım. Hanımefendiler yemeğe ara verdiğinde böyle yapardı. Gözlerimi masanın

ucunda oturan Clara'ya diktim. "Bugün makyajını kim yaptı?" diye sordum.

Clara'yı hazırlıksız yakalamıştım. Komşusuna sırtıtırken şaşkınlıkla bana döndü. "Ben."

Başımı salladım. "Belli."

Clara kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bayan Masterson'ın yapmadığı belli diyorum."

Yanımdaki kız tereddütle konuştu. "Buraya geleli çok olmadı. Hem müfteratımızda makyaj dersleri yok."

"Müfredat," diye düzelttim ve tekrar Clara'ya döndüm. "O da belli."

"Neden papağan gibi aynı şeyi tekrarlıyorsun?"

Ağzıma bir lokma daha atıp sakinleşmeyi bekledim ve cevap verdim. "Çünkü Bayan Masterson kendini böyle maymuna çevirmene asla izin vermezdi. Kırmızı rujun modası geçti. Bütün asil hanımlar mercan rengi ya da açık pembe ruj tercih ediyor. Ayrıca allığı yanlış sürmüşsün. Yanaklarına değil, şakaklarına doğru dağıtacaksın." Kulaktan dolma bilgilerle konuşuyordum. Ben de makyaj yapmayı bilmiyordum aslında. "Allık önemli," diye devam ettim. "Suratın ifadesini değiştiriyor. Kalemi de doğru çekememişsin. Biraz dağıtacıydın ki, gözlerin boncuk gibi durmayacaktı. Hem koyu tonlar sana hiç yakışmıyor. Alınma ama bu makyajla... Nasıl desem? Basit kadınlara benzemişsin."

Kızın yanakları kızardı ve burnunun iki kenarına doğru yaydığı allık daha da fena durdu. "Ne demek istiyorsun? Açık konuş."

“Fahişe gibi olmuşsun diyorum. Başka kelimeler de var pek tabii. Kaltak, sürtük...” Eski mürebbiyemin bana dilbilgisi kurallarını açıklarken kullandığı üslubu benimsemiştim. Duyan daha ciddi bir konudan bahsettiğimi sanırdı. “Hani para için vücudunu satan kadınlar var ya?”

Kız daha da kızardı. “Fahişenin ne demek olduğunu biliyorum!”

“Bu senin için bir teselli olur mu bilmem ama,” diye ekledim, “kaliteli fahişelere benzemişsin. Daha pahalı batakhanelerde çalışanlara. Kızların dans edip şarkı söylediği yerlerdekilere. Rıhtımda çalışan zavallıların boyanacak parası yok tabii. O kadar düşmediğine şükret bence.” Duraksadım. “Ah, bu arada yanlış çatalı kullanıyorsun.”

Kızın ağzı beş karış açık kalmıştı. Kendimi bir karşı saldırıya hazırladım. Bunu hak etmiştim doğrusu. Ama o da benim sözlerimi hak etmişti. Mira’yı iyi tanı mıyordum ama onun incinen gururu, koruma içgüdülerimi harekete geçiriyordu. Clara belli ki, insanların canını acıtmaktan zevk alan bir kızdı. O tipleri iyi bilirdim. Üst sınıfta da öyleleri vardı. Dolayısıyla sözlerimden zerre kadar pişman değildim.

Ama sonra masadaki bütün gözlerin arkamdaki bir noktaya çevrildiğini fark ettim. Sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti yayıldı. Yavaşça döndüm ve kapıda dikilen Bayan Masterson’la Thorn’ları gördüğümde hiç şaşırmadım. Söylediklerimin ne kadarına kulak misafiri olduklarından emin değildim ama yüzlerindeki dehşete bakılırsa duydukları onlara yetmişti.

Ne var ki kimse bundan bahsetmedi. Cedric'le Jasper masada bize katıldı. Kahvaltının devamında da konu açılmadı. Bir ara iskemlede büzüldüğümü fark ederek hemen toparlandım. Bir hanımefendi daima dik otururdu. Daha önce de gergindim ama şimdi bu his beni bir hayli zorluyordu. Turtamı bitirdiğime pişmandım. En azından onunla oyalanırdım. Kendime bir çay daha koyup gereken den daha uzun bir süre karıştırırken Thorn'lar gitmek için kalktı. Bayan Masterson da bizi kibarca odalarımıza kovdu.

Masadan ilk ben kalktım. Bir süre ortalıkta görünmezsem Bayan Masterson söylediklerimi unutturdu belki. Şüphesiz bir sürü işi vardı. Kızlar doğruca merdivene yöneldi. Ben de aynısını yapacaktım ki, giriş salonunun karşı duvarında gözüme bir renk cümbüşü çarptı. Bana kimse nin dikkat etmediğinden emin olunca o tarafa doğru yürüdüm. Salona açılan büyük giriş salonunun kapısının yanında öyle bir güzellik asılıydı ki, nefesimi tuttum.

Yaklaşınca ressamı hemen tanıdım. Florencio. Osfro'daki Ulusal Galeride bir tablosu vardı. Onu defalarca incelemiştim. Florencio, Sirminica'lıydı ve ülkesini konu alan manzara resimleriyle ün yapmıştı. Bu kır evinde ona ait bir tablo olması beni şaşırtmıştı doğrusu. Dikkatli bir inceleme sonucu bunun ressamın ilk eserlerinden biri olduğunu tahmin ettim. Tekniğini galerideki tablodaki kadar oturmamıştı. Yine de olağanüstüydü tabii ama o ufak tefek acemilikler resmin burada oluşunu açıklıyordu.

Tablonun önünde biraz daha durduktan sonra arkama döndüm. Şu şansa bakın ki, Cedric'le babası bana doğru

yürüyordu. Henüz ikisi de beni fark etmemişti. Konuşmaya dalmışlardı. Çabucak köşeyi döndüm ve ana koridordan görünmeyen kuytu bir köşeye saklandım.

“... Gerçek olamayacak kadar iyiydi zaten,” diyordu Jasper. “Sadece iki şansın vardı ve ikisini de boşa harcadın.”

“Biraz abartmıyor musun?” diye sordu Cedric. Rahat bir tavırla konuşuyordu ama ben altındaki gerginliği hissedebiliyordum.

“Nasıl konuşuyor, duymadın mı? Hem kaba, hem zalim.”

“Hiç de değil. Bir terbiyesizlik etmedi ki.” Cedric bir an duraksadı. “Üslubu ve diksiyonu mükemmeldi.”

“Benim derdim bu değil. Kız dik kafalı, belli. Adoria’lı erkekler asi ve şirret eşler istemiyor. Daha yumuşak başlı ve sakın tipleri tercih ediyorlar.”

“Adoria’da hayatta kalabilmek için biraz mücadeleli olmaları şart,” dedi Cedric. “Hem Mira’yı korumaya çalışıyordu. Bence asil bir davranıştı.” Anlaşıldı. Konuşmayı baştan sona duymuşlardı.

Jasper iç çekti. “Sirminica’lı aşağılanmaya bir an evvel alışsa iyi eder. Onunla bir tek Clara mı alay edecek sanıyorsun?”

“Bana kalırsa, Mira aşağılanmaya alışabilecek ya da boyun eğecek bir kız değil.” Mira’nın kara gözlerindeki ateşi hatırlayınca ona hak verdim.

“Beni alakadar etmez. Senin kızların, senin komisyonun. Bence hiç şansın yok. Tabii Adelaide’i çenesini kapamaya ikna edersen o başka. Konuşmadığı sürece bir avanağı kafesleyecek kadar güzel. Sirminica’lı da öyle,” diye ekledi

öfkeyle. “Zevkine diyecek yok. Ama gerisini becerememişsin. Yeterince pişmedin tabii. Bu sene de derslerine çalışıp bu işi bana bırakacaktın.”

“Boşuna konuşuyoruz. Olan oldu,” dedi Cedric.

“Haklısın. Pekâlâ, ben kâğıt işini halledeyim. Arabada buluşuruz. Daha Kuğu Tepesi’ne uğrayacağız.”

Jasper’ın ayak seslerinin uzaklaştığını duydum. Cedric’in de gitmesini bekledim. Ama o az önce baktığım tabloya doğru yürüdü. Nefesimi tutup beni fark etmemesi için dua ettim. Birkaç dakika sonra derin bir iç çekti ve babasının peşinden gitmek için döndü. O sırada göz ucuyla beni gördü. Nefes bile almaya fırsat bulamamıştım ki, beni duvara sıkıştırdı.

“Ozhiel adına!” diye tısladı. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

“Yeni soyluların arasına karışmaya hazırlanıyorum.”

“Ciddiyim. Ada nerede?”

“Çoktan gitti,” dedim omzumu silkerek. “Maalesef bana mecbursun. Hem hani beni bir daha göremeyeceğin için üzülüyordun?”

“Öyle derken şey demek istedim...” Bir an duraksadı ve sayabileceği bütün ihtimaller aramızdaki havada asılı kaldı sanki. Hafifçe silkinerek kendini topladı. “Leydim, bu bir oyun değil. Sizin burada işiniz yok. Bana Ada’nın yerini söyleyin.”

“Dedim ya! Çoktan gitti. Ona para verip yolladım. Hayatı boyunca mutlu mesut inek sağacak.” Cesurca konuşuyordum. Hâlbuki içten içe bayağı bir paniklemiştim.

Cedric, Osfro'da beni idare etmişti ama tehlike henüz geçmemişti. "Buraya gelerek sana yardım ettim," dedim. "Ada kaçacaktı. Babana bir kız eksik getirsen kızmaz mıydı?"

"Bir kontesi kaçırmakla başım belaya girmeyecek mi sanıyorsunuz? Beni hapse atacaklar! Müstakbel kocanız daha önce işimi bitirmezse tabii!" Şaşkınlığımı görünce "Evet, nişanlı olduğunuzu biliyorum, leydim," dedi. "Sosyete haberlerinde okudum."

"Öyleyse Lionel'dan bir zarar gelmeyeceğini de bilirsin. O şiddet yanlısı biri değil. Tek husumeti bitleriyle."

"Bunu bir şaka gibi görüyorsunuz, değil mi? İşim ve geleceğim, sizin için hepsi bir şaka?"

Gri mavi gözlerinin içine baktım. "Hayır. Benim de geleceğim söz konusu. Özgür olmak için tek şansım bu. Başka türlü asla kendi kararlarımı alamayacağım."

Başını iki yana salladı. "Ne yaptığının farkında değilsin. Bunun bana nelere mal olacağını bilmiyorsun. Ben bütün hayatımı bu iş üzerine kurdum."

"Bana yardım edersen korktuklarının hiçbirini başına gelmez." Koluna yapıştım. "Çekip gitmek istediğin olmadı mı hiç? Ya da alın yazısına inanmaz mısın? Bunu yapmak zorundaydım. Lütfen, ele verme beni. Söz, bir gün borcumu öderim."

Hafifçe gülümsedi. "Rothford Kontesi'nin bana daha çok yardımı dokunabilirdi. Ama o Adoria'ya gidecek sıradan bir kız olmayı seçti."

"Şaşıracaksın belki ama Rothford Kontesi birilerinden izin almadan şuradan şuraya adım atamıyordu."

Kirpiklerimin arasından ona baktım. “Hem ben asla sıradan bir kız olamam.”

Cevap vermek yerine uzun uzun yüzüme baktı. O kadar yakındık ki, konuştuklarımızın ciddiyetine rağmen midemde kelebekler uçuşuyordu. Artık benimle senli benli konuşmayı seçmişti. “Sandığın kadar kolay değil,” dedi sonunda.

“Ondan şüpheliyim,” dedim ellerimi belime koyarak. “O kızlara öğrettiklerinizin hepsini biliyorum. Hatta burada yeni kızlara ders bile verebilirim.”

“Sorun da bu ya zaten! Çok şey bilmen. Konuşman, tavırların, hatta saçların.”

“Birisi de saçma yorum yapmasın,” diye söylendim.

“Farklı duruyorsun, leydim. Diğerlerinden hemen ayrılıyorsun. Burada eski hayatından ayrıcalıkların hiçbirine sahip olamazsın. Hem sen de diğer kızların bildiklerini bilmiyorsun. Şömine yakabilir misin? Kendi başına giyinebileceğinden bile kuşkuluyum.”

“Bunu ben giydim,” dedim. “Düğmeleri iliklerken biraz zorlandım ama başardım.”

Gözlerini devirecekti ki vazgeçti. “Bak, leydim...”

“Adelaide,” diye düzelttim. “Bu isme bir an evvel alışsan iyi edersin.”

“Pekâlâ, Adelaide. Şimdi sana birkaç tavsiye vereceğim. Hiçbir konuda üstünlük taslama. Kimsenin dikkatini çekme. Birilerini iğnelemeden önce bir kere daha düşün. Bu kişi Clara olsa bile.” Clara’nın adını bariz bir tiksintiyle telaffuz etmişti. Ona haddini bildirmemi başka şartlar

altında desteklerdi belki de. “En önemlisi de, diğer kızları gözlemler. Tavırlarını, konuşma tarzlarını, mimiklerini. En ufak bir detayı atlarsan ikimizin de hayatı mahvolur. Kendini o kadar ummadığın bir konuda ele verebilirsin ki, şaşar kalırsın.”

Bu sözlerle son yirmi dört saatteki bütün tedbirsizliklerim gözümün önünden geçti. Arabanın kapısı. Turta. Makyaj dersi. Ve tabii ki saçlarım.

Kendini o kadar ummadığın bir konuda ele verebilirsin ki, şaşar kalırsın.

“Çok dikkatli olacağım,” dedim şevkle. “Göreceksin, başaracağım. Adoria’lıların hepsi kapımda sıra olacak. Benden iyi komisyon alacaksın.”

“Abartma,” dedi. “Mütevazı ol. Öne çıkma.” Yine o çapkın gülümsemeyle baktı bana. “Nasıl olacaksın.”

“Bütün hayatını bu işin üzerine kurduğunu söyledin. Paradan başka şeyler de mi var?”

Yine ciddileşti. “Seni alakadar etmez. Adoria’ya kadar yakayı ele vermezsen ikimiz de kurtulduk demektir.” Etrafına bakındı. “Gidelim. Yokluğumuz fark edilecek.”

Jasper’ın onunla konuşma tarzını düşündüm. Cedric’in çabasını nasıl görmezden geldiğini. Ama içimden bir ses bu konuyu açmamamı söylüyordu. “Ayrılmadan önce başka bir tavsiyen var mı?” diye sordum.

Bana döndü ve öyle bir baktı ki, sanki onu yıllardır tanıyormuşum gibi hissettim. Ama yakınlığı bu kez beni huzursuz etmedi. “Evet.” Elini uzatıp buklelerimden birini parmağına doladı. Bu sırada ister istemez yanağımı okşadı.

“Saçına bir şeyler yap. Dağıt ya da bağla. Biraz pejmürde ol. Ne yaparsan yap ama birazdan sarayda takdim edilecekmişsin gibi görünmekten vazgeç.”

Çenemi kaldırdım. “Bir kere bu saray modası değil. Eski soylularla biraz daha vakit geçirseydin bilirdin. İkincisi ben ne yaparsam yapayım pejmürde olamam.”

Yine gülümsedi. Bu sefer daha da sevimli ve içtendi. “Çok şaşırdım,” dedi alayla. Sonra ilk karşılaşmamızdaki-nin aksine, ciddiye alınamayacak kadar abartılı bir reverans yaptı. “Görüşmek üzere, Adelaide.”

Arkasını döndü, koridora başını uzattı ve çabucak uzaklaştı. Ben biraz daha bekledim. Sonra saklandığım yerden çıktım. Cedric’i bir kere daha görmeyi umuyordum ama gitmişti. Böylesi daha iyiydi belki de. Onu aklımdan çıkarıp merdivenlerden Işıltı Sarayı’ndaki yeni hayatıma çıktım.

5. BÖLÜM

ODAMA DÖNERKEN NEYLE KARŞILAŞACAĞIMDAN EMİN DEĞİLDİM. Cedric’le konuşmamız beni sarsmıştı. Cesaretim de kırılmıştı açıkçası. Kendimi ele vereceğimden korkuyordum. Derin bir nefes alıp sırtımı dikleştirdim ve kapıyı ittim.

Beni sessizlik karşıladı. Oda arkadaşlarım yataklarında oturuyordu. Mira karnına çektiği dizlerine dayadığı eski kitabı okuyordu. Tamsin bağdaş kurmuş, bir şeyler yazıyordu. Galiba bir mektuptu. Beni görünce kâğıdı çabucak katladı. Tesadüfen mi bilmiyordum ama birbirinden en uzak yatakları seçmişlerdi.

“Pencerenin yanındaki yatağı sana ayırdık,” dedi Mira. “Tamsin güneşin cildine iyi gelmeyeceğinden korktu.”

Tamsin yanağına dokundu. “Çillerim azıyor. Ama boş ver şimdi onu da, aşağıda neler oldu onu söyle. Kovulmadın değil mi?”

Çilleri azdıran yatağın kenarına tünedim. “Daha değil.” Az kalsın Bayan Masterson’ın o konuya ilgili tek bir laf etmediğini söyleyecektim ki, vazgeçtim. O zaman, aşağıda nedeı oyalandığımı sorgularlardı. “Ama kulağımı çekti,” dedim.

“Şanslısın,” dedi Tamsin. “Asıl sizin aranızda ben ayvayı yedim.”

“Neden?”

“İki belalı tiple aynı odada kalıyorum. Diğer kızlar beni dışlarsa yeridir.”

Mira hayretle başını kaldırdı. “Ben ne yaptım ki?”

“Şimdilik hiçbir şey. Ama aşağıda olanları gördün. Clara gibiler sana göz açtırmayacak.”

“Öyleleriyle iyi geçinmek gibi bir kaygın olmamalı,” dedim.

“Yok zaten. Ama burada ayakta kalmak için iyi bir taktik lazım. Başarısız olamam.” Sesinde kibirden çok kırıl-ganlık vardı. Bunu Mira da yakalamıştı.

“Tabii ki başaracaksın,” dedi anlayışla. “Çoğunluğuna ayak uydur yeter. Cedric geçer bir not aldığımız takdirde hepimizi Adoria’ya götürmeye söz verdi.” Cedric’in ilk adını kullanması dikkatimden kaçmamıştı.

“Yetmez,” dedi Tamsin. Elindeki kâğıda bakarken yüzüne yeni bir kararlılık geldi. Yumruklarını sıkıldığını fark ettim. “En iyi olmalıyım. Sadece buranın değil, bütün malikânelerin en iyisi. Adoria’da bulabileceğim en zengin kocayı bulacağım. Madem amacımız bu, neden hedeflerimi düşük tutayım? Gerekirse zorbalık bile ederim.”

“Ne gerek var?” dedim. “Yükselmek istiyorsan beni izle yeter. Yıllardır bir hanımın yanında çalışıyorum. Burada öğretilceklerin en az yarısını biliyorum zaten. Üçümüz birlik olursak başarabiliriz,” diye ekledim Mira’ya bakarak.

Onun hakkında hâlâ hiçbir şey bilmesem de aramızda bir bağ olduğuna dair hissim kuvvetlenmişti. Tamsin’i de tanıımıyordum. Ama zorbalığa hevesli olacağını tahmin etmiştim. Öte yandan, Cedric’in sözleri kulaklarımda çınlıyordu. Açık vermemeliydim ve oda arkadaşlarımdan müttefikim olması önemliydi.

Bu ikisi seçebileceğim en iyi müttefikler miydi gerçekten? Bunu zaman gösterecekti. Ama bir yıl boyunca aynı odada kalacaktık ve şimdilik en uygun adaylar onlardı.

“Burayı bir mücadele yeri olarak gören tek kız sen değilsin,” dedim. Son günlerde ikna kabiliyetimden şüphe duymaya başlasam da, Cedric’i kazandıktan sonra güvenim yerine gelmişti. “Özellikle de en iyi olursan burayı sana dar etmek için ellerinden geleni yapacaklar.”

“Olursan değil, *olduğunda*,” diye düzeltti.

“Tamam. Olduğunda. O zaman, Clara gibiler seni hedef alacak. Etrafına da yordakçıları doluşacak. Her yere casuslarını yerleştirecek. Kim bilir ayağını kaydırmak için neleri göze alacak? Hani sen beni baş belası gibi görüyorsun ya? Ama ben sek ve dömisek şarap arasındaki farkı biliyorum.”

“*Dömikek* ne ya?”

Zaferle kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ben de tam olarak bunu söylüyorum işte.”

“Anladık. Sen bilgesin, ben lider.” Mira’ya baktı. “Sen nesin?”

Mira onun bakışlarına cesaretle karşılık verince araya girdim. “Kız savaş bölgesinden sağ kurtulmuş. Bu evin şartları ona çocuk oyuncuğu gelecek.”

Tamsin bir an bunu değerlendirir gibi kaşlarını çatı. Tam bir şeyler diyecekti ki, kapı çalındı. Bayan Masterson kolunda elbiselerle içeri girdi. “Bugün giyeceklerinizi getirdim. Tadilat gerekirse sonra hallederiz. Giyinin, yüzlerinizi yıkayın ve on beş dakikaya aşağıda olun.” Gözleri bana kaydı. “Adelaide. Kahvaltıda ne kadar açıksözlü olduğunu gördük. Ama bir daha sözlerine dikkat etmeni istiyorum anlaşıldı mı? Thorn’lar sizi bana emanet etti. Hepiniz buraya örnek genç kızlar olmak için geldiniz ve ona göre davranacaksınız.”

“Evet, tabii.” Gözlerini benden ayırmayınca ekledim, “Efendim.” Israrla beni süzüyordu. Hiç alışık olmamama rağmen, “Özür dilerim,” diye mırıldandım.

Bayan Masterson’ın yüzünde bıkkın bir ifade belirmişti. Elbiseleri bir iskemlenin üzerine bıraktı. “Kimse düşünmeden konuşmayacak.”

O kadarını anlamıştım. Büyükanнем de yıllardır bana aynı tavsiyeyi veriyordu.

Bayan Masterson gittiğinde, Tamsin elbiselerin yanına koşup her birini incelemeye koyuldu. Ama Mira bana bakıyordu. “Seni azarladığını söylemiştin,” dedi.

Gülümsedim. “Mesajı aldığımdan emin olmak istedi herhâlde. Ya da beni sizin önünüzde utandırmak istedi.”

Tamsin homurdanınca o tarafa baktık. “Hadi be! Çok uzunmuş!”

Yeşil çiçeklerle süslü, krem rengi bir elbiseyi üzerine tıttı. Kalkıp diğer elbiselere baktım. “Bunu giy. Bak daha kısa.”

Tamsin kızıl kahverengi patiska elbiseye aşağılayan gözlerle baktı. “Bu rengi hiç sevmem. İyi bir oda hizmetçisi turuncu ve kırmızı tonlarının kızıl saçlılara yakışmayacağını bilir.”

“Üzerine tam uymayan bir elbiseyle daha kötü görüneceğini de biliyorum.”

Tamsin kısa bir bocalamanın ardından yeşil çiçekliyi iskemleye atıp benim elimdeki elbiseyi aldı. Çiçekli elbise benim için de çok uzundu. Onu en uzun boylumuz, Mira’ya verdim. Bana ince yünlüden gri çizgili bir elbise kalmıştı. Diğerleri giyinirken utanarak arkamı döndüm. Hayatım boyunca beni birilerinin giydirdiği düşünülürse bu hissim çok saçmaydı tabii. Ama beni giydirmek hizmetçilerimin göreviydi. Oysa yeni tanıdığım insanların yanında çıplak kalma fikri bana belki de bir daha hiç sahip olamayacağım mahremiyeti anımsatıyordu.

Oda birden küçülmüştü sanki. Duvarlar üzerime üzerime geliyordu.

Oda arkadaşlarıma sırtım dönük bir şekilde daha önce başıma bela olan düğmeleri açmaya başladım. Açmak iliklemeden daha kolaydı. Düğmelerin geçtiği deliklerden tek tek ipler çıkarsa biraz zorlanıyordun o kadar. Bir elbisede neden bu kadar çok düğme olmak zorundaydı ki? Nihayet

son düğmeye geldiğimde arkama baktım. Mira'yla Tamsin çoktan giyinmiş, hayretle beni süzüyordu.

“Sen nasıl oda hizmetçisisin?” diye sordu Tamsin.

“Bu modaya alışık değilim de ondan,” dedim çabucak. Yine arkamı döndüm ve daha becerikli davranmaya çalıştım. Ada'nın iç gömleği Bayan Masterson'ın getirdiğinden daha kaliteliydi. Yine de aykırılık yapmamak için yenisini giydim.

Mira iç gömleğinin kollarına bakarak “Yırtık mı bunlar?” diye sordu.

İki kızın da hayatlarında hiç iç gömleği giymediği beliydi. Hatta Mira'nın çamaşır giydiğinden bile şüpheliydim. Bize verilen kıyafetler evde giydiklerimin aynısıydı. Benimkiler daha pahalı kumaşlardan dikilmişti tabii ama iç gömleğinin elbisenin bir parçası gibi görünmesi âdeti bizde de vardı. Gömleğin nasıl kullanılması gerektiğini fazla abartmadan açıkladım. Biraz çekiştirme ve düzeltmeyle son modaya uygun bir görünüme kavuştuk. İç gömlekle rinin ince, beyaz kumaşı üstteki elbisenin kollarındaki yarıklardan görünerek hoş bir tezat yaratıyordu. Korsajımın üzerinden iç gömleğinin dantelli yakasını çıkarmayı da ihmal etmemiştim.

Bütün bu düzenlemeler vakit aldığı için aşağı en son biz indik. Geç kalmamıştık ama Bayan Masterson'ın sert bakışları bir dahaki sefere daha erken gelmemiz gerektiğini söylüyordu. Ama sonra kılıklarımızı takdirle süzdü. “İç gömleklerinizi ne güzel kullanmışsınız. Diğerlerine bir haf tadır anlatmaya çalışıyorum ama kumaşı dertop edip duruyorlar.”

Bayan Masterson'a en tatlı gülümsememle baktım. "Teşekkür ederiz, efendim. Dilerseniz arkadaşlarımıza seve seve yardım ederiz. Bakın, Clara'nınki sırtında toplanmış. Derslerden sonra hemen düzeltirim." Clara bana nefretle baktı. Makyajının çoğunu sildiğini fark ettim.

"Ne hoş," dedi Bayan Masterson. "Arkadaşına yardım eli uzatmaya çalışman beni derinden etkiledi. Kızların çoğu buraya diğerlerini ezmeye gelir. Bir sorun mu var, Mira?"

Mira eliyle ağzını kapayarak kıkırdamasını bastırmaya çalıştı. "Hayır, efendim. Sadece öksürdüm."

Bayan Masterson ona temkinli bir bakış fırlatıp kendisini izlememizi söyledi. İlk dersimiz limonluktaydı. Mira'yla Tamsin iki yanıma geçti.

"Abartsaydın," dedi Tamsin. Ama gülüyordu ve ilk kez hesapçı ifadesi kaybolmuştu.

Ben de güldüm. "Eh. Arada bir gerekiyor."

Sıradan bir kız olarak hayatım su gibi akıp geçiyordu.

Cedric saçlarımı boşuna dert etmişti. Hayatımda bir kez olsun saçlarımı kendim taramamıştım. Dolayısıyla ilk banyomdan sonra aynı modeli uygulayabilmem mümkün değildi. Bayan Masterson'ın tek beklentisi derli toplu olmamızdı. Kızların çoğu saçlarını örüyor ya da topuz yapıyordu. Ama bana bunlar da zor geliyordu. Cedric'in dediği gibi, pejmürdenin teki olup çıkmıştım.

Cedric diğer söylediklerinde de haklıydı. Bizler üst sınıftan kocalar bulup günlük işlerimizin büyük bir kısmından kurtulmak için eğitim alıyorduk. Ama öyle beceriksizliklerim vardı ki, beni yadırgamamaları imkânsızdı. Cedric'in tavsiyesine uyup bol bol gözlem yaptım ve diğer kızları taklit etmeye çalıştım. Bazen şansım yaver gidiyordu. Bazense...

"Dur, karıştıрма!" diye bağırdı Tamsin. Koşup kaşığı elimden aldı.

Mavi Nehir'e geleli bir ay olmuştu. Dersler ve diğer aktiviteler derken günlük bir rutin tutturmuştuk. Tezgâhta açık duran yemek kitabını işaret ettim. "Burada yağı una yedir diyor."

"Karıştırmak başka, yedirmek başka. Baksana hamur şimdiden taş gibi olmuş."

Omzumu silkince beni kenara itti. Burada bizi mutfağa sokacakları hiç aklıma gelmemişti doğrusu. Adoria'da hepimizin aşçıları olacaktı. Ama büyük bir malikânenin hanımı yemeklerin nasıl piştiğine gözcülük ederdi. Bu da aşçılıktan anlaması gerektiği anlamına geliyordu. Burada hazırlanan yemeklerin çoğunu kızlar evlerinde görmemişti. Ama yemek pişirmenin temel kurallara dayandığını öğrenmiştim. Birkaç püf noktayı bilersen birçok çeşit hazırlayabilirdin. Gelgelelim, ben hayatımda bırakın bir yemek yapmayı, mutfağa bile girmemiştim. Mutfakta çalışanlara akıl verecek hizmetlilerim vardı zira.

Tamsin'in tereyağını dört parçaya bölüp kaşığın tersiyle una yedirmesini izledim. "Ben de deneyebilir miyim?" diye sordum.

“Bırak. Kuşkonmazlı sosu sütle aç dediklerinde ne yaptığını unutmadım.”

“O kadar çabuk toplanacağını nereden bileyim?” dedim.

Tamsin başını salladı. “İlk aşçılık sınavında çuvallamak istemiyorum. Dün Clara’nın grubu resmen şov yaptı. Sen git frenk üzümlerini tart. Mira, kremayı hazırlar mısın, lütfen?”

Mira frenk üzümleriyle dolu tası bana uzatırken alaycılıkla sırıttı. Oda arkadaşarımla günden güne yakınlaşıyorduk.

Tamsin’in ilk günkü çıkışına rağmen grubun lideri bendim. Yine de onun durmadan emirler yağdırmasına ses çıkarmıyorduk. Böylesi onunla zıtlasmaktan daha kolaydı. Hepimiz burada başarılı olmak istiyorduk. Tamsin’in gizlemeye gerek duymadığı hırsı ve enerjisi olmasa Mira’yla ben belki bu tempoyu tutturamayabilirdik. Tamsin’in yanımda olduğuna sevinliyordum. Ama keskin zekâsı ve gözünden hiçbir şey kaçmaması bazen beni zorluyordu.

“Bir leydinin evinde nasıl tutundun hayret!” dedi kıvamını tam tutturduğu hamuru gururla göstererek. Bunu ilk kez söylemiyordu. Liderleriydim, evet ama aynı zamanda onlar için sonsuz bir eğlence kaynağıydım. Kimi zaman şakalarımıla, bazen de beceriksizliğimle güldürüyordum onları.

Omzumu silktim. “Yemek benim işim değildi ki. Mutfak aşçı kaynıyordu.” Yalan da değildi hani. Ada ailesi-

nin evinde yemek yapmayı öğrenmişti belki ama bizde eline kepçe almışlığı yoktu. “Ben ufak tefek söküklere dikiyor, hanımımı giydiriyor ve saçlarını tarıyordum.”

Mira’yla Tamsin tek kaşlarını kaldırarak süzdü dağınık saçlarımla beni.

Tamsin’in minik pastalarımızı yerleştirmek için çıkardığı porselen tabağa hemen müdahale ettim. “O olmaz. Cam kullan.”

“Ne demeye... Pardon. Neden cam kullanıyoruz?” Tamsin malikâneye geldiğinden beri kelime seçimleri ve üslubu konusunda kendini epey geliştirmişti. Yine de bazen eski alışkanlıkları gün yüzüne çıkıveriyordu.

“Şimdilerde minik pastaları cam tabaklarda servis etmek moda. Üzerlerini frenk üzümü ve pudra şekeriyle süsleyeceksin.”

Sıradan işlerde zorlanıyordum ama henüz ders programımızda bile gelmediğimiz bu tip ufak tefek detaylardan iyi anlıyordum. İç gömleklerinin nasıl kullanılacağı gibi mesela. Tamsin’in gözlerini kıstığını gördüm. Gerçek ya da sahte, diğer konulardaki eksikliklerime bu sebeple göz yumuyordu.

Bu minik incelikler diğerlerinin yanında kolayca fark edilmememizi sağlıyordu. Aşçılık öğretmeni yanımıza geldiğinde süslediğimiz tabağı beğeniyle süzdü.

“Ne hoş,” dedi pudra şekeriyle yaptığımız desenleri göstererek. “Öteki kızlar sunuma hiç önem vermemiş. Oysa bir yemek nasıl tadıyla damaklara hitap etmeliyse görüntüsüyle de göz okşamalı.”

Tabağımızla ilgili defterine ne yazdığını göremedik ama memnuniyeti gözlerinden okunuyordu. Tamsin gururla şişindi.

Dersten çıktığımızda Mira, “Yandık,” diye fısıldadı. Tamsin soluğu Clara’nın yanında almıştı. “Nispet yapıyor,” dedi Mira. “Clara’nın bozulacağını bile bile üzerine gidiyor.”

“Sence Clara bunu hak etmedi mi?” Clara, Mira’nın hayatını kâbusa çevirmek için elinden geleni ardına koymuyordu. Gerçi arkasında Tamsin’le benim olduğumu bildiği için son günlerde kendini biraz frenlemeye başlamıştı.

“Dünyada baş etmemiz gereken bunca kötülük varken neden bir düşman daha kazanalım?” diye söylendi Mira.

Tamsin kadar hevesli ve enerjik olmayabilirdi ama Mira zamanla değer verdiğim bir arkadaşım olmuştu. Sakinliği ve akli başındalığıyla sırf beni değil, bizim delibozuk Tamsin’i bile yatıştırıyordu. Mira sırtımızı dayayabileceğimiz bir kayaydı âdeta. Savaşın dehşetinden ve Osfrid’deki bir Sirminica mahallesinde yaşamının zorluklarından sonra bize buradaki rekabetin aslında ne kadar boş olduğunu hatırlatıyordu. Dünyayla ilgili yorumu geçmişinden bir hatırayı düşünerek söylemişti belli ki. Ama o anlatmadıkça savaşı sormamayı âdet edinmiştim.

Balo salonuna adım attığımızda koluna girdim. “Bu diplomatik tavrınla keşke rahibe olsaydın,” dedim. “İnzivaya çekilir, rahat ederdin.”

“Derin düşüncelere dalmakla şeytanla savaşılamazsın,” diye karşılık verdi. Sirminica’dan yanında getirdiği en değerli hazinesinden alıntı yapıyordu belki de. Mira o kahramanlık destanını elinden düşürmüyordu.

Bir dans öğretmeni malikâneler arasında dolaşarak bize ders veriyordu. Dans da bildiklerimi ve yeteneğimi gizlemem gereken alanlardan biriydi. Çocukluğumdan beri resmi dans dersleri alıyordum. Diğer kızlarsa dansla ilk kez burada tanışıyor ve bir aydan sonra bile adımlara hâlâ alışamamışlardı. Cedric’in uyarısı hep aklımın bir köşesindeydi. Bayan Hayworth’ün dikkatini çekmemek için elimden geleni yapıyordum. Hatta bu işi o kadar abartmıştım ki, kadıncağız beni iyice beceriksiz bellemişti.

“Adelaide,” dedi sertçe. “Neden erkek gibi dans ediyorsun?”

Malikânede hiç erkek olmadığı için bazen erkek adımlarını da çalışmak durumunda kalıyorduk. “Öyle yapmam gerektiğini sandım, efendim. Sırayla kadın ve erkek kısımlarını tekrarlamıyor muyduk?”

Sıkıntıyla ellerini kaldırdı. “Evet ama sen şu anda kadınların sırasındasın ve zavallı Sylvia’nın ayağına basıp duruyorsun!”

“Ah, şimdi anladım,” dedim sırtarak. “Ben de ne oluyordiyordum.”

Öğretmenim hiçbir şey demeden derse devam etti. Cedric’in müthiş bir ikna kabiliyeti olabilirdi ama ben de insanların gönlünü kazanmakta fena değildim hani. Öğretmenlerim bana nadiren kızabiliyordu.

Birkaç dönüş daha çalıştıktan sonra, Bayan Hayworth'ün meşhur sözlülerinden biri için sıraya dizildik. Derhâl dikkat kesildim. Zira yanlış cevaplar verenler bütün hafta temizlik yapmak zorunda kalıyordu.

“Caroline, Lorandy çift adım dansında kaç kere eş değiştirilir?”

Clara'nın baş yordakçısı Caroline, “Üç?” diye mırıldandı tereddütle.

“Doğru.”

Bayan Hayworth sıradaki kıza döndü. Cevap verme sırası bana geldiğinde bir an bile bocalamadım. Öğretmenim mahsus şaşırdığım dansla ilgili bir soru sormuştu. Cevabı doğru verince kaşlarını çatarak yürümeye devam etti.

“Mira, allegro çemberinin hangi turunda dönüş yapılır?”

Mira'nın suratındaki bomboş ifadeyi gördüm. Dansa doğuştan yetenekliydi. Bu sayede adımları kolay kapıyor ama sözlülerde çuvallıyordu. Mira biz Osfrid'lilerin hayatımız boyunca bildiğimiz bir sürü konuyu sonradan öğrenmek zorundaydı. Özellikle de dil konusunda zorlanıyordu. Aksanını düzeltmek ve kelime hazinesini genişletmek için o kadar sıkı çalışıyordu ki, dans teknikleri ikinci plana atılıyordu.

Bayan Hayworth'ün sırtı bana dönüktü. Belli belirsiz bir hareketle Mira'nın dikkatini çekip dört parmağımı kaldırdım.

“Dördüncüde, Bayan Hayworth.” Aksanı hâlâ fark ediliyordu ama dilimizi en doğru şekilde kullanmak için çabaladığı da hemen belli oluyordu.

“Aferin.”

Bayan Hayworth sıradan devam ettiğinde Mira bana başıyla teşekkür etti. Dersi yeni bir dansı çalışarak kapattık. Ben bunu da biliyordum tabii ama ilk kez öğreniyordum gibi yaptım.

Bayan Hayworth başka bir yere bakarken Clara yanıma düştü.

“Ona kopya verdiğini gördüm,” diye tısladı. “Sen olmasan çoktan kovulmuştu zaten. O Sirminica’lı sürtüğe yardım ettiğini kanıtlar kanıtlamaz Bayan Masterson’la konuşacağım.”

“Mira hakkında doğru konuş,” dedim sertçe.

Clara’nın yüzü zaferle aydınlandı. Onun terbiyesizliklerine bir süredir katlanıyordum. Ama artık canıma tak etmişti.

“Neden?” diye meydan okudu. “Mira’ya yardım etmiyor musun?”

“Evet. Neden etmeyeyim? Mira buradaki en düzgün kızlardan biri. Ama senin gibi bir dar kafalı bunu anlayamaz tabii.”

Clara başını salladı. “Buraya nasıl kabul edildiğini sanıyorsun? Ana amacı Osfrid’li kızları eğitmek olan bir kuruluş Mira gibi bir göçmeni neden alsın?”

“Cedric Thorn, ondaki potansiyeli görmüş demek ki.”

Clara pis pis sırıttı. “Başka nelerini gördü acaba?”

Sakinliğimi daha fazla koruyamadım. “Yalancı. Masum birine iftira atmaya utanmıyor musun? Asıl ben seni şikâyet etmeliyim.”

“İftira olduğu ne malum? Cedric Thorn buraya geldiğinde onun üzerine nasıl düşüyor, farkında değil misin? Mira’yı buraya kabul ettirmek için babasını karşısına aldı. O ikisi bir anlaşma yapmış. Mira, Işıltı Sarayı’na katılabilmek için onunla yattı, anlamıyor musun? Bunu bir tek ben söylemiyorum ki. Herkesin dilindeler.”

“Kimin? Şakşakçılarının mı?”

“İstediyini söyle. Gerçeklerden kaçamazsın. Sirminica’lı dostun utanmaz bir sürtük ve...”

Sonraki hamlemi hiç düşünmeden yaptım. Clara sesini alçaltabilmek için bana yaklaşıyordu. Aramızdaki mesafenin kısalığını kullanarak ona çelme taktım. Sonuçta ikimiz de dengemizi kaybettik. Aslında usta bir dansçıydım ama Clara da fena değildi. Ayağı kayınca bana asıldı ve kurtulmaya çalışırken arkadaki masaya çarptım. Clara iki seksen yere serilince dans durdu.

“Kızlar!” diye bağırdı Bayan Hayworth. “Neler oluyor? Biri bana bunu derhâl açıklasın!”

Masanın kenarına takılan elbisemi kurtarıp sırtımı dikleştirdim. “Özür dilerim, Bayan Hayworth. Benim sakarlığım yüzünden oldu.”

Öğretmenimizin suratı asıldı. “Prensipte bütün kurallarını bilip de pratikte nasıl bu kadar bocalıyorsun hayret doğrusu. Üstelik elbiseni yırtmışsın. Bayan Masterson’a nasıl hesap vereceğiz bilmem.”

Aşağı baktığımda üzüntüyle iç çektim. Buradaki elbiselerimiz bir zamanlar giydiklerim gibi ipek ya da kadife değildi ama hepsi Işıltı Sarayı’na aitti. Onlar konusunda

dikkatli davranmamız defalarca tembihlenmişti. Clara'yı utandıracağım derken kendimi ateşe atmıştım.

Bayan Hayworth yaklaşıp yırtığa baktı. "Neyse ki dikilmeyecek bir yer değil. Çıkabilirsin. Git, üstüne başına çekidüzen ver."

Ona hayretle baktım. "Ben mi dikeceğim?"

"Yok ben dikeceğim," dedi Bayan Hayworth. "Bir de soruyor! Hadi çabuk. Yoksa Bay Bricker'ın dersine geç kalacaksın."

Hâlâ olduğum yerde duruyordum. "Ben dikeceğim," diye mırıldandım.

Bayan Hayworth'ün suratı öfkeyle çarpıldı. "Bak, hâlâ duruyor!"

Arkamı dönüp hızlı adımlarla odadan çıkarken Clara'yla göz göze geldik. Bana nefretle baktı. Holde tek başıma kaldığımda elbisemin yırtığına baktım. Başkaları onu kolayca dikebilirdi belki ama ben hayatımda hiç sökükle dikmemiştim ki. Nakış işlemeyi biliyordum. Benden eteğime bir çiçek deseni işlememi istese kolayca yapabilirdim. Ama bunu nasıl halledeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yine de elime bir dikiş kutusu alıp odamın yolunu tuttum.

Bir hizmetçi yerleri süpürüyordu. Beceriksizliğimi görmesin diye müzik odasına gittim. Orasının boş olduğunu biliyordum. Müzik öğretmeni iki gün sonra gelecekti. Elbisemi çıkarıp kanepeye serdim. Yırtık kısmını da dizlerimin üzerine çektim. Elbise gül rengi ince yünlüdü. Kışın son günleri için uygun bir kıyafetti. Kumaş nakış iş-

lediğim ipeklilerden daha kalın olduğu için büyükçe bir iğne seçtim ve işe koyuldum.

İğneye iplik geçirme işini hizmetçilerim hallettiği için bu bile zaman aldı. Dikişe başladığımdaysa tam anlamıyla bir ümitsiz vaka olduğumu anladım. Söküğü nasıl dikeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dikişlerimin arası geniş ve düzensizdi. Kumaş büzüşmeye başlamıştı. Durup eserime dehşetle baktım. Bir hanımın oda hizmetçisi olduğuma hayatta inanmayacaklardı. Belki dikiş konusundaki beceriksizliğim yüzünden kovulduğumu söyleyebilirdim.

Müzik odasının kapısı açılınca başımı kaldırdım. Birilerinin beni kontrol etmeye geldiğinden korkmuştum ama karşımda Cedric'i bulunca şaşırdım. Birden iç gömleğiyle olduğumu fark edip bağırdım. "Gelme! Çabuk çık!"

Şaşkınlıkla sıçradı ve az kalsın dediğimi yapıyordu. Sonra merakına yenik düştü. "Dur bir dakika. Adelaide? Burada ne yapıyorsun? Ne-neden..." Parmağıyla beni işaret etti.

"Neden yarı çıplağım diye mi soruyorsun? Elbisem yırtıldı da ondan!"

Kapıyı arkasından kapadı. "Ben... Aslında neden dikiş dikiyorsun diye soracaktım."

Utançla iç çektim. Burada ne işi vardı acaba? Malikâneye geldiğimizden beri yalnızca bir kere uğramıştı. "Gider misin lütfen?" dedim.

İsteğime uymak yerine biraz daha yaklaşıp dizlerime serdiğim elbiseye baktı. "Sen burayı diktin mi şimdi?" diye sordu çarpık çurpuk dikişimi göstererek.

Elbiseyi gözünün önünden çektim. “Sanki sen daha iyisini yapabilirsin de.”

Sırtını dikleştirdi ve yanıma oturdu. “Evet. Aslına bakarsan yapabilirim. Ver bakayım şunu.”

Kısa bir duraksamanın ardından ona elbiseyi uzattım. Üzerimdeki iç gömleği koyu maviydi ve bir erkeğin yanında giyilmeyecek kadar inceydi. Kollarımı göğsümde kavuşturup başımı uzattım.

“Bir kere bu yorgan iğnesi,” dedi. “İyi ki elbiseyi yırtmamışsın.” İğneyi daha ince bir tanesiyle değiştirip benim aksime, ipliği deliğe göz açıp kapayıncaya kadar geçiriverdi. Sonra kumaşın üzerine eğilip söküğü ustalıklarla dikmeye koyuldu.

“Bunu nereden öğrendin?” diye sordum bıkkınlıkla.

“Üniversitede hizmetçilerimiz yok. Kendi söküğümüzü kendimiz dikiyoruz.”

“Neden geldin?”

Bir an duraksayıp kafasını kaldırdı. Gözlerini boynuma dikerek cevap verdi. “Dersim yoktu. Babam beni burayı ve Dunford Malikânesi’ni teftişe yolladı.”

“Kendimi ne kadar geliştirdiğim ortada,” dedim. “Babana bunu da anlatırsın herhâlde?”

Gülümsemekle yetinip dikişine döndü. Saçlarını atkuyruğu yapmamıştı. Yumuşak, kumral bukleleri yüzünü çerçeveliyordu. “Bunun nasıl olduğunu sormaya korkuyorum,” dedi.

“Mira’nın onurunu korumaya çalışıyordum.” Bunu söyler söylemez Clara’nın onlar hakkında söylediklerini

hatırladım. Tekrar Cedric'e dönmeden önce kısa bir an için gözlerimi kaçırdım. "Clara yine onun hakkında atıp tuttu."

Cedric kaşlarını çatı. "Hâlâ onu küçümsüyorlar mı?"

"Eskisi kadar değil ama evet. Gerçi Mira onlarla iyi başa çıkıyor."

"Ona ne şüphe?" dedi Cedric. "Mira güçlü bir kız. Kolay kolay pes etmez."

Dikkatini yeniden dikeş verdi. Birden içime bir kurt düştü. Cedric ondan saygıyla, hatta sevgiyle söz etmişti. "Umarım ona yardım etmeye devam edersin," dediğinde huzursuzluğum arttı. "Sağlam bir müttefiki olduğunu bilirim içim rahat eder. Sizin kadar çetin cevizi az bulunur."

Bana bazen eskisi gibi *siz* diye, bazen de unutup *sen* diye hitap ediyordu. Sözlerini bir iltifat olarak alabilirdim aslında ama şüphe içimi kemiriyordu.

Clara doğruyu mu söylüyordu yoksa?

Mira buraya kabul edilmesinin karşılığında Cedric'le birlikte mi olmuştu?

Cedric'in ona farklı davrandığını görmemek için kör olmak gerekirdi. Mira'ya hayrandı ve onun için endişeleniyordu. Clara'nın iması doğruydu. Bir Sirminica'lıyı buraya getirmek riskti gerçekten de. Öte yandan, her davranışından ne kadar gururlu bir kız olduğunu belli eden Mira'ya bu suçlamayı yakıştıramıyordum.

Cedric'in de böyle bir rezillige kalkışabileceğini aklım almıyordu.

Düzgün profilini ve biçimli dudaklarını izlerken midemden göğsüme doğru bir sıkışma yayıldı. Bir an o dudakların arkadaşımı öptüğünü hayal ettim. İğneyi beceriyle kumaşta kaydıran parmakları Mira'nın ipeksi saçlarına dolanırken görür gibi oldum. Ve bunların bende uyandırdığı hayal kırıklığım görmezden gelmeye çalışarak yutkundum.

Cedric tekrar başını kaldırdığında yüz ifadesi yumuşamıştı.

"Bitti bile," dedi. "Bak eskisinden de yeni oldu."

Üzüntümü yanlış anlamıştı tabii. Her zamanki iğneleyici yorumlarımdan birini yapmak yerine başımı eğip birkaç teşekkür kelimesi mırıldandım.

"Al bakalım," dedi elbiseyi uzatarak.

Doğru söylüyordu. Yırtığı o kadar ustaca dikmişti ki, ancak çok yakından bakıldığında anlaşılıyordu. Şansım yaver giderse, Bayan Masterson onu fark etmezdi. Elbiseyi alıp arkamı döndüm ve onu başımdan aşağı geçirdim. Üzerine belli belirsiz bir vetiver kokusu sinmişti.

Minik inci düğmelerimi çabucak ilikleyip eteğimi silkeledim. Sonra iç gömleğimi alttan çekiştirip düzelttim. Nihayet Cedric'e döndüğümde bana gülerek baktığını gördüm.

"Hâlâ burada mısın?" diye bağırdım.

"Meraklanma. Hiçbir şey görmedim. Ama giyinmekte ne kadar ustalaştığın gözümünden kaçmadı desem yalan olur. Bu okulun öğrencilere birtakım meziyetler kattığına bir kez daha inandım."

“Biri seni de bir nezaket okuluna yollasa keşke,” dedim kapıya doğru yürürken. “Kibarlıktan o kadar uzaksın ki.”

“Bunu söyleyen de iç gömleğiyle karşıma çıkmaktan utanmayan bir kız.”

“Sana gitmeni söyledim. Ne vaziyette olduğumu görmene rağmen içeri girdin.”

Yine o kendinden emin gülümsemesi belirdi. “Endişe etme. Bu küçük sır aramızda kalacak. Hatta ben çoktan unuttum gitti.”

“O kadar çabuk unutmamalısın bence,” diye homurdandım.

“Aramızda geçenler bana günlerce işkence edecek dememi mi yeğledin?”

“Evet.”

“Anlaştık.”

Ayrıldık ve ben Bay Bricker’ın bize hem tarih, hem de güncel siyaset dersleri verdiği odaya gittim. Kapı aralıktı. Bir süre koridorda oyalandım. Hiç derse girme havamda değildim. Ne geç kaldığım için azarlanmak istiyordum ne de dersini dinlemek. Öğretmen, Alanzan’ların sapkın inançlarından ve Osfrid kilisesinde giderek artan endişelerden söz ediyordu. Uros’tan korkan bütün iyi insanlar yaradılışın ilk gününden beri altı şanlı meleğin Tanrı’ya hizmet ettiğini ve altı tanesinin de yollarından sapıp birer iblise dönüştüğünü bilmeliydi. Oysa Alanzan’lar on iki meleğe birden itaat ediyordu. Karanlığı ve ışığı bir sayıyor, kana susamış ayinlerinde onları büyük Tanrı’yla eş tutuyorlardı.

Bunları asillerin verdiği davetlerden biliyordum. Alanzan'larla ilgili konu üstünkörü konuşulup sonra unutuluyordu. Biz camdan bir fanusta yaşıyorduk sanki. Dünyanın geri kalanından uzaktık. Kapıyı iterken duraksadım. Mira dikkatli gözlerle Bay Bricker'ı dinliyordu. Ne de olsa, Alanzan'lar, Sirminica'nın büyük bir çoğunluğunu oluşturuyordu.

Ama benim ilgimi çeken Mira'nın derse duyduğu merak değildi. Yüzü gerçek olamayacak kadar güzeldi. Hele sakinliği ona esrarengiz bir hüznü katıyordu. Benden ve buradaki kızların hepsinden daha etkileyiciydi. O parlak gözlerin ardında ne gibi sırların gizli olduğunu düşünmeden edemedim. Mira, Cedric'in metresi miydi gerçekten?

Yine o iğrenç hisse kapılmama fırsat vermeden içeri girdim. Yerime otururken elbisemdeki vetiver kokusunun çabucak geçmesi için dua ettim.

6. BÖLÜM

SONRAKİ AYLARDA CEDRIC’i HEMEN HİÇ GÖRMEDİM. O kadar meşguldüm ki, onu aklımdan çıkarmakta zorlandım. Zihnimde ondan boşalan yeri annem ve babamla doldurdum. Bir de büyükannemin beni nasıl merak ettiğini düşünüyordum tabii. Bazen geceleri yatağıma yattığımda zihnimin o karanlık köşelerini ziyaret ediyordum ve nefesim daralıyordu.

Çok geçmeden, Işıltı Sarayı’ndaki günlerim annemle babamın sağ olduğu yıllar dışında hayatımın en mutlu dönemi oldu. Sıkı ders programına rağmen burada hiç bilmediğim türde bir özgürlüğe sahiptim. Malikânede dolaşırken yüreğim sevinçle doluyor, sanki bütün dünya parmaklarımanın ucundaymış gibi hissediyordum. Burada da davranışlarıma dikkat etmeliydim ama Osfro’da her hareketimin gözlenmesinden yorulmuştum. Bazen zorlandığım da oluyordu tabii.

“Adelaide, hazır mısın? Ay, ne yaptın?”

Tamsin ve Mira'nın mutfağa girişiyle kafamı kaldırdım. Neredeyse sekiz aydır asil bir hanım gibi davranabilmek için eğitiliyorduk. Ama Bayan Masterson özümüzü unutmamızı da istemiyordu. Dolayısıyla ara sıra bize ev işleri yaptırıyordu.

Kızlar yanıma koşup yıkadığım bakır çaydanlığa baktı. “Çamaşır suyu mu o? Leş gibi kokuyor!” Tamsin çaydanlığı elimden kapıp içindeki suyu önümdeki bulaşık tasına döktü. “Aklım mı kaçırdın?”

“Dibi tutmuş. O kadar ovaladım, lekesi çıkmadı. Geçen gün çamaşırındaki lekeyi bununla çıkarmıştın. Ben de bir deneyeyim dedim.”

“Ay sus,” dedi Tamsin. “Daha fazla konuşma, yoksa bayılacağım.”

Mira çaydanlığı aldı. “Neyse, leke çıkmış. Bir şey de olmamış.”

Zaferle onlara baktım. “Gördünüz mü? İşe yaramış işte.”

“Sıcak suda bırakıp limonla ovalasaydın daha kolay çıkardı. Hem risk de almamış olurdun.” Tamsin elimi tutup kaldırdı. Parmaklarım kıpkırmızıydı. “Şu hâle bak. Çamaşır suyu cildine zarar verir. Git ellerini iyice yıka. Güzelim tenini mahvedeceksin!”

Tamsin'in ellerinde çamaşırcılık yaptığı günlerden kalma nasırlar vardı. Onları durmadan kremlemesine rağmen bir türlü yumuşamıyorlardı.

Mira önlüğümü çözdüğünde Tamsin beni baştan aşağı süzdü.

“Neyse ki elbisen lekelenmemiş. Topuzun da bugün pek güzel olmuş. Yoksa birine mi yaptırdın?”

Elimi saçlarıma götürdüm. “Aynı odada kalıyoruz ya? Kızlardan birini gizlice içeri almadım herhâlde?”

Mira, Tamsin’in kuşkucu bakışlarıyla ellerini kaldırdı. “Hiç bana bakma. Ben elimi bile sürmedim. Adelaide kendini çok geliştirdi. Geçen gün battaniyesini katlamış. Kâğıt gibiydi.”

Mutfak kapısını açtığımda beni izlediler. “Bırakın peşimi,” dedim. “Bugün tatiliz. Saçlarım dağınık bile olsa kimse laf edemez.”

Tamsin gözlerini kıstı. “Bana kalırsa özel bir durum var. Yoksa Bayan Masterson bizi balo salonuna çağırmazdı. Bugün oranın temizlik günü değil miydi?”

Bulaşıkları yavaş yıkadığım için biraz gecikmiştik. Ama Bayan Masterson bunu fark edemeyecek kadar meşguldü. Odanın karşısına kocaman masalar kuran hizmetkârları denetliyordu. İşin tuhafı, salonun ortasına battaniyeler serilmişti ve ev arkadaşlarımız bunların üzerine kurulmuştu.

“Neler oluyor?” diye sordum Rosamunde’a.

Mavi çiçekli örtünün üzerinden bize baktı.

“Bilmiyorum. Bayan Masterson oturup beklememizi söyledi.”

Kırmızı ve sarı çizgili bir battaniye boştu. Üçümüz ona geçtik. Herkes meraklanmıştı. “Tüh be,” diye homurdandı Tamsin. “Keşke kilise elbisemi giyseydim.”

“Burada ayin mi yapacağız?”

“Hayır. Ama bence bu bir sınav. Kısa sürede bir davet nasıl düzenlenir türü bir şey.” Tamsin kapıyı gösterdi. “Bakın. Yemekler de geliyor.”

Bayan Masterson büyük servis tabakları taşıyan üç adamı masalara yönlendirdi. Tabakların üzerlerindeki örtüler kaldırıldığında, minik sandviçleri ve meyveleri gördüm. Üç adam dışarı çıktı ve geri döndüklerinde bu sefer ellerinde yiyeceklerden başka tabaklar ve kumaş peçeteler de vardı. Tamsin’in paranoyaklık ettiğini sanmıştım ama haklıydı galiba. Biz bu kadar çok yemeği yiyemezdik ki. Adamlar nihayet temelli gittiğinde Bayan Masterson kapıda beklemeye başladı.

“Kahretsin,” diye mırıldandı Tamsin. Sonra derin bir nefes aldı. Yüzünde kararlı bir ifade belirdi. “Pekâlâ. Bu işi kotaracağız. Hiçbir sorun çıkmayacak. Diğerleri daha neler olduğunun bile farkında değil. Bir partide yabancılarla neler konuşulacağını hatırlayın. Hava durumu, yaklaşan bir tatil. Hayvanlar da olur. Din yok, politika yok. Tabii kralın son kanununu destekleyen birkaç söz edilebilir. Daima efendi ol. Aslında kimin ne olduğunu bilemezsin. Dik dur, başını eğme...”

Tamsin birden kibarlıktan uzak bir çığlık kopardı. Ayağa fırlayıp diğerleriyle birlikte kapıya koştu. Salonu müthiş bir heyecan sarmıştı. Gözlerim kapıya kaydı. İçeri giren yabancıların hiçbiri asil ya da süslü tipler değildi. Şimdi ev arkadaşlarım da kalabalığa karışmış, gözyaşları sel olmuştu.

“Aileleri gelmiş,” dedi Mira usulca. Yalnızca ikimiz yerlerimizden kıpırdamamıştık. Tamsin’in kızıl sakallı,

iri yarı bir adamın kollarına atılışını gülümseyerek izledim. Yanlarında zayıf bir kadınla, üç tane kızıl saçlı çocuk vardı. İkisi, bir kız ve bir oğlan gençliğe daha yeni adım atmak üzereydi. Üçüncüsü üç ya da dört yaşlarında biz kızdı. Tamsin onu kucağına alıp diğerlerine sarıldı. Arkadaşımızın bakışlarındaki kurnazlık tamamen kaybolmuştu. İlk kez kontrolü elden bırakmıştı. Duygularını içtenlikle gösterebiliyordu. Bu sayede, ben de ilk defa onun omuzlarında ne kadar büyük bir yük taşıdığının farkına varıyordum.

“Senin kimsen yok mu?” diye sordum Mira’ya.

Başını iki yana salladı. “Hayır. Ailem hâlâ Sirminica’da. Hem burayı görseler kim bilir nasıl şaşırırlardı!”

İçimi saran hüzne rağmen gülümsedim. “Benim de kimsem yok.”

Ne tuhaftır ki, o an annemle babamdan çok büyükan-nemin eksikliğini duyuyordum. Son birkaç yıldır bana o bakıyordu. Durumumuzu düzeltmek için canla başla uğraşıyordu. Buraya gelmekten pişman değildim ama ilk heyecanım yatışmaya başladığında kararımı daha sakince sorgulamıştım. Şimdi kendimi suçlu hissediyordum. Cedric bana bir gazete kupürü göndermişti. Lionel benim ortadan kayboluşumdan sadece birkaç hafta sonra daha düşük unvanlı bir asille evlenmişti. Cedric haberin başına alayla şu notu düşmüştü: *Ne acele bir karar! Adamcağız büyük kaybından sonra kendini ancak böyle avutabildi demek!* Böylelikle bu defter kapanmıştı ama kafamda hâlâ bir sürü soru işareti vardı.

“Keşke büyükannemi görebilseydim,” dedim hiç düşünmeden.

Mira bana şaşkınlıkla baktı. “Ondan hiç bahsetmemiştin... Ah! Gözlerime inanamıyorum!” Yavaşça doğrulup kapıdaki Sirminica’lı yaşlı çifte baktı. “Pablo’yla Fernanda. Osfro’ya onlarla gelmiştim. İzninle.”

Arkasına bile bakmadan yürüdü. Arkadaşımla ihtiyar adam ve kadınla kucaklaşmasını buğulu gözlerle izledim. Kızların çoğu ailelerine dalmıştı ama yalnızlığımı fark edenler de oldu. Birçok bakımdan onlardan farklı davranmamaya çalışıyordum. Bu şekilde göze batacağım hiç aklıma gelmemişti doğrusu. Akrabaları olmayanlar bile arkadaşlarıyla avunuyordu. Bir tek ben yalnızdım. Geçmiş olmayan, yapayalnız bir kız.

Ya da belki de yanıliyordum.

“Adelaide hemen şurada, Sylvia’yla ailesinin arkasında,” dedi Bayan Masterson. “Çizgili battaniyede oturuyor.”

Bir kadın kalabalığı yarararak ilerledi ve beni görünce yüzünde güller açtı. “İşte benim Adelaide’im!”

Ona bakakalmıştım. Bu kadını hayatımda ilk defa görüyordum. İki katım yaşındaydı ve etine buduna dolgun bırıydı. Rengi atan kırmızı elbisesi ona en az bir beden darı. Gözlerine sürme çekmiş, bakır rengi saçlarının tepesine yapma çiçeklerle süslü, hasır bir şapka oturtmuştu.

“Ne duruyorsun?” dedi ellerini beline dayayarak. “Sally teyzene sarılmayacak mısın?”

Bayan Masterson’ın bizi merakla süzdüğünü fark ettim. Şüphe çekmemek için ayağa kalkıp buram buram gülyağı

kokan bu yabancı kadına sarıldım. “Çaktırma,” diye fısıldadı kulağıma.

Ayrıldığımızda zoraki gülümsedim. Bayan Masterson birkaç dakika daha bizi izledikten sonra uzaklaştı.

Sally teyzem belli belirsiz rahatladıysa da tedbiri elden bırakmadı.

“Adım, Rhonda Gables,” diye fısıldadı. “Osfro’nun en büyük tiyatro kumpanyasının yıldızıyım. Belki de adımı duymuşsundur?”

Başımı iki yana salladım.

“Senin konumunda bir kız, oyuncularını tanımaz tabii.” Hâlbuki ailemin büyük tiyatrodaki özel bir balkonu vardı ve bu yıl sahnelenen bütün oyunları görmüştüm. Rhonda’yi herhangi bir rolde izlesem mutlaka hatırlardım.

“Buraya neden geldin?” diye sordum.

Kurnazca etrafına bakındı. “Teyzeni oynamaya tabii. Beni genç bir bey tuttu. Adını bilmiyorum ama pek yakışıklıydı. Yirmi yaş genç olsaydım hayatta kaçırmazdım.”

“Anladım,” dedim bu konuyu daha fazla uzatmamak için. “Sözünü ettiğiniz beyi tanıyorum.”

“Hah işte. Beni buraya o yolladı. Diğerleriyle buluşacağım yeri söyledi. Bedava yemek ve dolgun ücreti duyunca soluğu orada aldım. Senin anlayacağın bugün şanslı günüm, şekerim. Şarap da verecekler mi, biliyor musun?”

O sırada, Jasper içeri girdi. Sessizliği sağlamak için ellerini çırpı. Pek bir havalıydı.

“Öncelikle, hepinize Mavi Nehir Malikânesi’ne hoş geldiniz demek istiyorum. Hepimiz siz sevgili konukları-

mızın hizmetindeyiz. Sekiz aydır kızlarınızı bize emanet ettiğiniz için müteşekkirimiz.” Birkaç kişiyle göz göze geldiğinde duraksayıp gülümsedi. “Kızlarınızla vakit geçirmek bizim için büyük bir şeref ve ayrıcalık. Belki de onlardaki potansiyeli sizler çoktandır biliyordunuz. Şimdi bunu bizler de görme fırsatı yakaladık. Adoria’da evlendiklerinde her biri onlara burada sunduğumuzdan çok daha fazla imkâna sahip olacak.”

Hedefi tam on ikiden vurmuştu. Salondaki herkes onu huşuyla dinliyordu. Kristal avize ve altın yaldızlı duvar kâğıdı hepsinin gözünü boyamıştı zaten. Bunlardan daha büyük bir zenginlik hayal bile edemiyorlardı belki de.

“Normalde ailelerimizi ilkbaharda çağırıp açık havada piknik yapardık.” Jasper buz kristalleriyle kaplı pencereyi işaret etti. “Gördüğünüz üzere, bu mümkün değil ne yazık ki. Dolayısıyla içeride piknik yapacağız. Şimdi lütfen, tabaklarınızı ve fincanlarınızı doldurun ve kızlarınızın ışıltılı geleceğini öğrenmek için battaniyelerinize kurulup keyfinize bakın.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyordum. Cedric’le yalnızken konuştuklarına kulak misafiri olduktan sonra Jasper’ın samimiyetine inanmam güçtü. Ama diğer herkesi etkilemişti belli ki. Ev arkadaşlarımla konuklar açık büfenin başına üşüştü. Rhonda romlu punch’ı keşfetmiş ve o tarafa yönelmişti bile. Sahte teyzemin peşine takıldım ama Caroline’ın ninesi önüme geçti. Yaşlı kadına yol verirken Jasper’ın Bayan Masterson’a söylediklerini duydum.

“Hassas dengelere dikkat etmek gerek,” dedi usulca. “Bazıları sıla hasretine kapılıp eğitimlerini boşlayabilir. Hatta kaçmaya bile kalkışabilirler. Ama Adoria seyahati resmileştiğinde kaçma riskleri daha fazla. Onun için öncesinde sevdikleriyle buluşmaları şevklerini artırır.”

Rhonda’ya yetiştiğimde kaşlarım çatıktı. Adoria seyahatleri daima ilkbaharda ve yazın düzenlenirdi. Bunu bilmesem daha yakın bir tarihten bahsettiğini düşünebilirdim.

Rhonda içkisini başına dikip bir tane alırken onu uyardım. Clara’nın annesi yakınlarda bir yerdeydi ve kınayıcı bakışlarla bizi izliyordu. “Yavaş ol, Sally teyze. Geçen kış gittiğimiz partide mideni bozmuştun, unuttun mu?”

Neyse ki Rhonda midesine de düşkündü. Tabağını salatalıklı sandviçler, soğuk tavuk ve armut dilimleriyle doldurup battaniyemize döndü. Mira, Sirminica dilinde Pablo’yla konuşuyordu. Tamsin yemek yiyemeyecek kadar heyecanlıydı. Ailesi de mutluydu ama böyle bir ziyafete kayıtsız kalamamışlardı. Kardeşlerinin en büyükleri ikizdi. Jonathan adındaki delikanlıyla Olivia adındaki kız, Tamsin’in iki yanına kurulmuştu. En küçükleri Merry, Tamsin’in kucağında armudunu dişliyordu. Hepsinin de saçları kızıldı.

“Ellerin ne güzel olmuş,” dedi annesi. “Bir daha asla çamaşır yıkamak zorunda kalmayacaksın.”

Tamsin gülümsedi. Nasırlı sandığım elleri geçimini çamaşırcılıkla kazanan annesininkilerin yanında pamuk gibi duruyordu.

“Adoria’nın en zengin adamıyla evlendiğimde bir daha sen de elini sıcak sudan soğuk suya sokmayacaksın.”

Babası bir kahkaha atınca bütün aile gülüştü. “Ah, benim hayalperest kızım. Hele bir oraya git de!”

“Tamsin haklı,” diye söze karıştı Jasper. Ailelerin arasında dolaşıyordu. Çömeldi. “Tamsin burada hırsıyla nam saldı. Mükemmel bir hayat düşlemek hakkı. Geçen gün müzik öğretmeniyle konuşuyordum da piyanoda inanılmaz bir yol katettiğini söyledi.”

Annesi hayretle kızına döndü. “Sen piyano çalabiliyor musun?”

Jasper daha etkileyici bir laf edemezdi çünkü Tamsin’in geldiği çevrede bir piyanonun neye benzediğini bilen bile azdı. Hele piyano çalmak, yabancı bir dil konuşmakla eş değerd.

Tamsin mutlulukla kızardı. “Öğreniyorum. Müstakbel kocamın bir piyanosu varsa, pratik yapmaya devam edebilirim.”

Jasper ona göz kırptı. “Yoksa bile sen bir tane aldırırsın eminim.”

Bana döndü. Bakalım daha neler yumurtlayacaktı? Doğrusunu isterseniz, onun müzik öğretmeniyle konuştuğunu hiç sanmıyordum. Sabah Bayan Masterson’la görüşüp bizim hakkımızda bilgi aldığını tahmin ediyordum. Jasper önceki ziyaretlerinde bizimle birkaç dakika hoşbeş edip geri kalan bütün vakti Bayan Masterson’la iş konuşarak değerlendiriyordu. Ondan duyduğum tek kişisel yorum Caroline’a sabahları daha az pasta yemesini tembihlemesiydi.

“Bakın Adelaide’e,” dedi Jasper. “Öyle bir duruşu ve zarafeti var ki, gören onu doğuştan hanımefendi sanır.” Dış görünüşümden söz edeceğini biliyordum. Zira hangi derste başarılı olduğumu tutturması zordu. “Hele güzelliği. Adoria’lı erkekler onun için kapımızı aşındıracak.”

Rhonda kafasını sallayarak meyveli romunu yudumladı. Kaşla göz arasında ikinci bardağı da yarılamişti. “Kızımız çocukluğundan beri öyledir,” dedi. “Mahallede oğlanlar göz açtırmazdı. Adelaide nereye bütün erkekler oraya. Evde bile rahat vermezlerdi.”

Tuhaf bir sessizlik oldu. Güleyim derken öksürmeye benzeyen bir ses çıkardım. Jasper neyse ki Mira’ya döndü. Tamsin, Merry’nin üzerinden bana doğru eğildi. “Teyzenden neden hiç söz etmediğini anladım.”

“Ve Mira,” dedi Jasper. Hâlâ gülümsüyordu ama gerçek duygularını kestirmek imkânsızdı. “Mira bizi şaşırtmaya devam ediyor. Adoria’da da bunu sürdüreceğinden eminim.”

“Siz Bay Thorn’un babası mısınız?” diye sordu Pablo. “Bay Cedric de burada olur sanıyordum.”

Mira aksanını ancak biraz düzeltebilmişti. Ama Pablo’nunkinin yanında Osfrid diline son derece hâkim kalıyordu. Adamın ne dediğini birkaç saniye sonra anlayabildim. Jasper da aynı durumdaydı.

“Osfro’da finalleri var,” dedi kaşlarını çatarak. “Siz oğlumu nereden tanıyorsunuz?”

Pablo duraksadı. “Mirabel’i almaya geldiğinde tanıştık. Onun iyi biri olduğuna hemen inandım.”

Nedense Jasper'dan sert bir karşılık bekledim ama o bütün sevimliliğiyle, "Öyledir," dedi. "Mira'yı bir başkasına emanet etmezsiniz eminim. İzninizle. Diğer ailelerle de ilgilenmeliyim."

Doğrulup yanıımızdakilerle konuşmaya koyuldu. Bayan Masterson'la konuşmalarını aklımdan çıkaramıyordum. İçimden bir ses, bir şeyler döndüğünü söylüyordu ama ne?

Fernanda kaşlarını çatı. "Mirabel'in kararlarım sorgulamak bize düşmez ki. Kendi yolunu çizmek onun hakkı."

Onlara dönerken endişelerimden kurtulmaya çalıştım. "Sirminica'dan mı tanışıyorsunuz?"

"Ayrılıkçı gruplar çatışırken sıradan insanlar onlara bulaşmadıkları sürece can ve mal güvenliklerini koruyabileceklerini sandı," dedi Mira. "Ama bunun mümkün olmadığı anlaşılınca herkes ülkeden kaçmaya başladı." Pablo'ya Fernanda'yı gösterdi. "Sınıra ulaşmaya çalışan kafilelerden biri de bizimkisiydi. Yollar güvenli değildi. Hâlâ da olduklarını sanmıyorum. Dolayısıyla birlik olmak önemliydi. Ama kendi ülkeden insanların oluşturduğu bir grupta bile yalnız bir genç kız olmak hiç kolay değildir. Elimden geldiğince diğerlerini korumaya çalıştım."

Mira'nın gözlerindeki hüznü fark eden Fernanda onun elini tuttu. "Mira acizleri korumak için canla başla uğraştı," dedi. "Ama savaşlar insanların içindeki canavarlığı ortaya çıkarır. Bazen bir kişi birçok insana karşı hiçbir şey yapamaz." Gözleri kızıl saçlı çocuklara kaydı. "Her neyse. Dediğim gibi, Mira elinden geleni yaptı."

Rhonda bardağını bıraktı. “Benim Sirminica’lılarla bir derdim yok. Osfrid’in kapıları herkese açık. Herkes burada kendine yeni bir hayat kurabilir. Benim her millettense insana saygım var. Hem biliyor musunuz? En yakın arkadaşlarımdan birkaçı Sirminica’lı. Karayolundaki çeşmenin orada bir krepçi var. Sahibi yakın dostum olur. Hatta çok yakın. Anlarsınız ya? Şehirdeki en leziz krepleri o yapar. Başka konularda da iyidir hani.”

“Hangi krepçiyi dediğinizi anladım,” diye atıldı Tamsin’in annesi. “Ama oranın sahibi Sirminica’lı değil. Yıllar önce Lorandy’dense gelmiş.”

“Yok canım. Ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile anlamıyorum. Soyadı da bütün Sirminica’lılarınkise gibi o harfiyle bitiyor.”

Ama Tamsin’in annesi ısrarını sürdürdü. “Adamın adı, Jean Devereaux. Vaktiyle çamaşırlarını yıkardım. Lorandy dili konuşuyor.”

“Lorandy’nin krepleri meşhurdur,” diye atıldım.

Rhonda bana alınmış gibi baktı. “Bak şimdi beni de şüpheyese düşürdünüz. Pekâlâ çoğunluğun sözünü kabul ediyorum o hâlde. Hem ha Sirminica’lı ha Lorandy’li, ne önemi var? Lisana gelince... Konuşmamıza pek gerek kalmıyor zaten.”

Birkaç saat sonra aile pikniğı sona erdiğinde diğerkızlar için üzülsem de kendi adıma rahat bir nefes aldım. Tamsin ailesinden güçlölke ayrıldı. Kapıda aileleri şehre götürmek için arabalar bekliyordu. Herkes kucaklaşarak vedalaştı. Tamsin’in annesine verdiği kalın kâğıt destesini görünce

şaşırdım. Her gün mektup yazdığını biliyordum ama bu kadar biriktiklerini fark etmemiştim.

Dikkatimi çeken bir başka şey de oda arkadaşımın bitap hâliydi. Yarım saat önceki neşesinin yerini derin bir keder almıştı. Hele Merry'yi son kez kucakladığında gözyaşlarına boğulacağını sandım. Öyle ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Bu kadar özel bir anı bozmak istememiştim.

Rhonda yanımda dikiliyordu. Kaç bardak içki içtiğini sayamamıştım. Elini omzuma koydu. "Başkente geldiğinde Sally teyzene uğramayı ihmal etme sakın. Bir gün zengin de olsan nereden geldiğini unutma, kızım. Anladın mı? Sakın unutma!"

Çevremizdekiler bize baktı. Alkol yüzünden sesini kontrol etmekte güçlük çekiyordu. Cedric onu buraya yollayarak bana iyilik mi etmişti kötülük mü emin değildim doğrusu.

Arabacılarından biri, Tamsin'in ailesinin de aralarında olduğu yolcularını çağırdı. Tamsin üzüntüyle arkalarından baktı. Sonra da topuklarının üzerinde dönüp koşarak içeri girdi.

Etraf kalabalık olduğu için onu benden başka kimsenin fark etmediğini düşünüyordum. Mira bile birileriyle konuşuyordu.

Tamsin'in arkasından usulca içeri girerken Rhonda hâlâ onu unutmamamı haykırıyordu.

Tamsin'i yatağında ağlarken buldum. İçeri girdiğimde hızla başımı kaldırıp gözyaşlarını silmeye çalıştı. "Ne işin var burada? Teyzeni geçirsene."

Yanına oturdum. "Vedalaşmıştık zaten. Seni merak ettim."

Burnunu çekip gözlerini ovuşturdu. "İyiym, bir şeyim yok."

"İnsanı evini özlemesi çok normal," dedim yumuşak bir sesle. "Utanmanı gerektirecek bir durum yok."

"Utanmıyorum. Ben sadece... diğerlerinin beni böyle görmesine izin veremem. Onların yanında zayıflık gösteremem."

"Aileni sevmen zayıflık değil ki."

"Hayır. Ama burada güçlü olmalıyım. Hep daha iyi olmalıyım." Gözlerinde yine o kararlı ifade belirdi. "İstediğimi almama hiç kimse engel olamayacak." Bir an için ellerimi onunkilerin üzerine koydum. Sonra çektim. "Herkesin bana soğuk nevale dediğini biliyorum," diye sızlandı Tamsin. "Zalimin biri olduğumu sanıyorlar."

"Bana hiç zalimlik etmedin."

Gözlerimin içine baktı. "Tabii. Yoksa o kahrolası Belsia valsini kimden öğreneceğim? Seninle iyi geçinmeye mecburum. Ama ciddiym..." Parmaklarını kenetledi. "Bütün bunları millete kök söktürmek için yapmıyorum. Benim bir hedefim var. Adoria'da iyi bir koca bulmam şart. Aksi hâlde..." Sesi çatallanmıştı.

"Evet?" dedim. "Söyle. Belki yardımım dokunur."

Tamsin isyankâr gözyaşlarını bir kez daha sildi. "Bilseydin, bir daha bana asla aynı gözle bakmazdın."

“Yanıliyorsun. Sen benim arkadaşısın. Söyleyeceğin hiçbir şey benim sana karşı hislerimi değıştirmmez.”

Bunları söylerken bir yandan da kendimi onun yerine koyuyordum. Birine bütün sırlarımı bu kadar kolay açarmıydım? Tamsin ya da Mira, ulu Rupert’ın torunlarından biriyle aynı odayı paylaştıklarını bilse ne yapardı acaba?

“Olmaz. Bu riski alamam,” dedi.

“Pekâlâ. Madem içinden gelmiyor söyleme. Ama bir gün konuşmak istersen ben hep buradayım.”

Gülümsemesi temkinli ama samimiydi. “Biliyorum.”

Kapı açıldı ve Mira içeri daldı. “Demek buradasınız? Herkes... Hey, ne oldu?”

Tamsin ayağa kalktı. “Yok bir şey. Sen ne diyordun?”

Mira onay beklercesine bana baktı. Başımı salladım. Devam etmeden önce birkaç saniye daha Tamsin’i endişeyle süzdü.

“Aileler gitti. Jasper tekrar balo salonunda toplanmamızı istiyor.”

Tamsin’in duygusallığı birden kayboldu. Aynada kendini baştan aşağı süzüp Mira’nın peşine takıldı. “Bu işin içinde bir iş olduğunu biliyordum.”

Tekrar aşağı indiğimizde hemen herkes balo salonundaydı. Sevdiklerinden ayrılmakta zorlanan tek kız Tamsin değildi belli ki. Bazılarının gözleri şiş ve kırmızıydı. Jasper’ın planı amacına ulaşmış mıydı acaba?

Bayan Masterson ellerini çırttı ve Jasper konuşmak için öne çıktı. “Bugünün hepiniz için güzel geçtiğini umuyorum. Sizi büyüten insanlarla tanıştığımıza ben de

çok sevindim. Ama ailelerinizin ziyareti bugünün tek sürprizi değildi.”

Odadaki gerginliğin zirveye ulaşmasını bekledi. Yüzündeki ifade neşeli ve ikna edici olsa da, Bayan Masterson’ın nemrut suratından bir terslik olduğunu anladım. Kötü bir şeyler olacağına dair o hissim geri döndü.

“Adoria konusunda hepiniz heyecanlısınızdır umarım,” dedi Jasper, “çünkü oraya planladığımızdan iki ay önce gideceğiz.”

7. BÖLÜM

SALONDA ÇIT ÇIKMIYORDU. ŞAŞKINLIKTAN DİLİMİZ TUTULmuştu. Ama Jasper'ın sonraki sözlerine salondan belirgin bir tepki geldi.

“Bu sebeple sınavlarınızı erken vereceksiniz. Bir haftaya başlayacaklar.”

Tamsin hafifçe inleyip elini kalbine götürdü. Diğer kızlar da paniklemişti. Herkes hayretle birbirine bakıyor ve fısıldaşıyordu.

“Şşşt,” diye uyardı Bayan Masterson. “Bay Thorn'un söyleyecekleri bitmedi.”

“Biliyorum, böyle bir plan değişikliği beklemiyordunuz,” diye konuşmasını sürdürdü Jasper. “Ama sizin grup hiç ummadığımız kadar başarılı çıktı. Dolayısıyla Adoria'ya erken gitmenizde bir sakınca görmedik. Birkaç ay içinde yepyeni bir dünyanız olacak. Hepiniz birer mücevhersiniz ve orada hak ettiğiniz değeri bulacaksınız.

Ağabeyim bu seneki sınıfı görünce mutluluktan havalara uçacak.”

Işıltı Sarayı’nın başlıca finansal destekçisi Charles Thorn her ilkbaharda Jasper’dan kızları teslim alıyordu. Şimdi Adoria’daydı ve bize yolculuğumuzda eşlik etmek üzere buraya gelecekti. En azından, şimdiye kadar sistem böyle işliyordu.

“Sınavlarınızı başarıyla vereceğinizden eminim,” dedi Jasper. “Biraz daha kalmak isterdim ama öbür malikânele- re de uğramam gerek. Ama Cedric yakında burada olacak. Sınavlarınızda size yol gösterecek ve moral verecek.”

Hafifçe öksürüp bir adım öne çıktım. “Tehlikeli değil mi?”

Jasper kaşlarını çattı. “Ne? Cedric’in size moral vermesi mi?”

“Tabii ki hayır. Kışın son günlerinde yolculuk etmek. Rüzgârlar hâlâ dinmedi.”

“Ben bu mevsimi baharın ilk günleri olarak tanımlamayı tercih ederdim, küçük hanım. Ayrıca sizi tehlikeye attığımı düşünseydim bunu asla yapmazdım. Yoksa senin benim bilmediğim bir denizcilik geçmişin mi var, Adelaide? Bu konuda kaptanlarımızdan daha deneyimliysen yolculuğumuzu derhâl iptal edebilirim.”

Bir yorum yapmadım. Tabii ki denizcilik tecrübem yoktu ama Adoria’nın tarihi hakkında sayısız kitap okumuştum. Kışın son günleri ılınan havaya aldanan ilk yerleşimcilerin yaşadığı bazı acı deneyimlerden haberdardım.

Daha sonra, odalarımıza gönderildiğimizde Tamsin’in çenesinin durmayacağını tahmin etmiştim. Elbisesinin buruşmasına aldırmadan yatakta zıpladı.

“İnanabiliyor musunuz? Haftaya sınavlarımıza gireceğiz. Sonra ver elini Adoria! Ama sizce yeterince hazır mıyız? Ya başarısız olursak? Ya bizi götürmezlerse?”

Mira da huzursuzdu. Ben de oda arkadaşlarımla endişesini paylaşmaya çalıştım. Oysa sınavları bugün bile gözü kapalı verebilirdim.

“Bu kadar kısa zamanda nasıl çalışacağız?” diye söylendi Mira.

“Sorma!” diye inledi Tamsin. “Ama Bayan Masterson’ı çıkışta duydum. Dedi ki, şimdiye kadar zaten ya hazırmışız ya değilmişiz.”

“Doğru söylüyor,” dedim. Tamsin’le Mira bana hayretle irileşen gözlerle baktı. “Yapmayın. O kadar da kötü değiliz, kızlar.” Bunu inanarak söylüyordum. Adoria’ya yalnızca hiçbir derste başarılı olamayan kızlar götürülmüyordu. Öyleleri de şimdiye kadar elenmişti zaten.

“Ben yalnızca geçer not almak istemiyorum ki,” dedi Tamsin. “En iyi olmak istiyorum. Elmas ben olmalıyım.”

“O ne?” diye sorduk Mira’yla aynı anda. Tamsin’in mükeremmellik takıntısını biliyordum ama elmas olmaktan ilk kez söz ediyordu.

Tamsin gözleri parlayarak bize doğru eğildi. “Bu yılın teması. Kızların Adoria’da tanıtılması için her yıl bir tema seçiliyormuş. Gardıroplarımızı buna göre düzenliyorlar ve hepimize notlarımıza göre roller veriyorlar. Geçen yılın teması çiçeklermiş ve sınıf birincisi orkide olmuş. İkincisi gül, üçüncü de zambak. Bir önceki yıl kuşlar temasını ele almışlar. Bu yılınki de mücevherler işte.”

“Sınıf birincisi de elmas oluyor öyle mi?” diye sordum.

“Evet. Bütün malikânelerin en iyi üç kızını Adoria’da düzenlenen bütün davetlere götürüyor ve en seçkin erkeklerle tanıştıyorlarmış. Tamam, hepimiz özeliz ama Jasper’la Charles o üç kızı farklı bir havayla sunuyormuş. Yıldız üçlüye talep fazlaştıkça komisyonları da artıyor tabii. Dolayısıyla bize ödedikleri güvence parası da artıyor.”

Bu konu da beni pek ilgilendirmiyordu. Her zamanki gibi ortalama notlar almayı planlıyordum çünkü. Mavi Nehir’in en iyisi Tamsin’di şüphesiz ve diğer malikânelerde de onun kadar hırslısı az bulunurdu.

Sınavlar yaklaştıkça heyecan arttı. Derslerimizin bazıları en yetersiz olduğumuz konularda kendimizi geliştirebilmemiz için iptal edildi. Malikâneler arasında dolaşan öğretmenler şimdi daha sık uğruyordu. Yardım isteyen herkesle ilgileniyorlardı. Evde müthiş bir hareketlilik vardı.

Bense meşgul görünmek için çabalıyordum. Tamsin günün büyük bir kısmında kitaplara gömülüyordu. Onun enerjisini özlemiştim doğrusu. Mira dilini bir hayli geliştirmişti. Resmi konuşmalarda hemen hiç teklemiyordu. Arada bir günlük konuşmalarda aksanı belli belirsiz hissediliyordu ama bu da çok büyük bir sorun değildi. Hatta şehrin fakir mahallerinden gelen kızların şivesi onunkinden daha çok göze batıyordu. Mira bazen eğlence olsun diye onları taklit ediyordu.

Dediğim gibi, meşgul görünmeliydim. Dolayısıyla Bayan Masterson’ın sık sık alıntılar yaptığı *Kadınlık Dersleri* adlı kitabı okumaya başladım. Bunda gebelik ve çocuk ba-

kımı dışında kadınların nasıl hamile kaldığına dair bilgiler de veriliyordu. “İyi bir eş yatak odasında kocasını memnun etmelidir. Sağlam bir evliliğin başlıca unsurlarından biri yatak odasındaki mutluluktur,” demişti Bayan Masterson bir derste. “Erkeğinizden ilgi ve sıcaklığınızı eksik etmeyin,” diye eklemişti duyduğum en soğuk sesle. Ders programımızda tamamen bilgisiz olduğum tek konuydu bu. Kızların çoğu cinselliğe dehşetle yaklaşırken ben bu konuları utançla karışık bir merakla dinliyordum.

Sınavlardan önce bir gün Mira benimle alay etti. “O kitabı okumaktan sıkılmadın mı?” Onun önünde bir dil kitabı açtı. Tamsin de çalışmaya ara verdiği nadir anlardan birinde mektup yazıyordu.

Kızarak kitabı kapadım. “Bana göre en zor konu bu da ondan,” diye mırıldandım.

“Bence zamanı gelince ne yapacağını bilirsin,” dedi Mira.

“Herhâlde.” Yine aynı düşünceyle sarsıldım. Mira cinselliği bizden önce tatmış mıydı gerçekten? Ama sakın yüzü duyularını kesinlikle ele vermiyordu.

“Bence de öğrenecek bir şey yok,” dedi Tamsin mektubundan kafasını kaldırmadan. “Düğün gecelerimizde kocalarımızdan öğreniriz nasıl olsa.”

Mira kitabını bir kenara koyup kafasını yatağının başlığına dayadı. “Bu fikir hiç hoşuma gitmiyor işte. Yatakta her şey erkekten bekleniyor. Sanki bütün kontrol onlarda olmalıymış gibi. Bizim de isteklerimizi dile getirmeye hakkımız yok mu?”

Tamsin sonunda başını kaldırdı. “Onun için tecrübe لازم. O da imkânsız. Bizim mahallede bir kız vardı. Adamın biri bunu evlenme vaadiyle kandırıp yatağa atmış. Sonra ne oldu bilin bakalım? Adam kaçtı. Başka biriyle nişanlandı ve bizim kıza bir söz vermediğini iddia etti. Zavallının hayatı mahvoldu. Bu abuk sabuk fikirleri nereden buluyorsun bilmem!”

“Neden? Başka fikirleri de mi var?” diye sordum.

“Olmaz mı? Geçen gün komisyonunu ödeyip gideceğini söylüyordu.”

“Kesin değil tabii,” diye atıldı Mira. “Sadece bunun mümkün olduğundan söz ediyordum. Sözleşmelerimizde illa evleneceksin diye bir madde yok ki. Paran varsa özgürlüğünü satın alabilirsin.”

“Hayatın boyunca bir fabrikada mı çalışacaksın?” diye bağırdım. Cedric’in Ada’ya anlattıklarını hatırlamıştım. Kızlar Adoria’ya gitmekten vazgeçtikleri takdirde kendilerine harcanan emeğin karşılığını para olarak vermek zorundaydı.

“Hayır,” diye iç çekti Mira. “Ama Adoria’da eş adaylarıyla tanışırken kendine bir geçim kapısı bulursan komisyonunu öder çekip gidersin.”

“O kadar parayı nasıl biriktireceksin?” dedi Tamsin gülererek. “En değersizimiz yüz altın ediyor.”

“Ben yalnızca seçeneklerimizi gözden geçiriyorum.”

Gülümseyip skandal kitabıma geri döndüm. Mira bazen öyle bir konuşuyordu ki, duyan Işıltı Sarayı’ndan ayrılmamanın çocuk oyuncacı olduğunu sanırdı. Dolayısıyla

böyle bir fikri savunması da şaşırtıcı değildi. Ama bu sefer Tamsin haklıydı. Bu o kadar kolay bir iş değildi.

Sınavların ilk günü gelip çattığında, büyük salona çağrıldık. Merdivenlerden eskiden yaptığımız gibi birbirimize ite kaka inmedik. Tek sıra hâlinde ve bütün zarafetimizle kayarcasına indik basamakları. Cedric'in öğretmenlerimizin yanında durduğunu gördüğüm için yürüyüşüme her zamankinden de fazla dikkat ettim.

Nihayet salonda diğer kızlarla birlikte sıraya girdim. Hepimiz dik durmayı ve çenemizi zarifçe havaya dikmeyi âdet edinmiştik. Bayan Masterson sıranın önünde dolanırken Cedric'in beni süzdüğünü fark ettim. Sonra bakışları Mira'ya kaydı.

Bayan Masterson bize günün ilerleyişi hakkında bilgi verdi ve Cedric'e döndü. "Siz de bir şeyler söylemek ister misiniz? Belki birkaç moral sözcüğü?"

Cedric bütün çekiciliğiyle gülümsedi. "Hepinize iyi şanslar diliyorum hanımlar çünkü buna ihtiyacınız olacak. Sekiz aydır birlikteyiz ve bana kalırsa, her biriniz özel kızlarsınız." Babasının aksine, Cedric bizi içten bir ilgiyle takip etmişti. Her ziyaretinde kızlarla konuşup dertlerini dinlemişti.

Sınavlar için her birimiz bir köşeye dağıldığımızda bileğimi yakaladı. "Sally teyzenin ziyaretine memnun oldun mu?"

Gözlerimi devirdim. "Merak ediyorum. Tek seçeneğin o muydu? O günü yapayalnız geçirseydim daha iyi olabilirdi bence."

“Hayır. Sen hayatta tek bir arkadaşı bile olmayacak bir kız değilsin. Doğrusunu istersen, birini bulmam biraz aceleyle geldi. Program değişikliğini son anda öğrendim.”

“Bu değişikliğin sebebi ne?”

“Babam sizinle birlikte sömürgelere ticari mallar da yollayacak. Bahardaki gemilerden önce davranıp kâr etmek istiyor. Erken yolculuğa çıkmayı kabul eden birkaç kaptan bulunca bu fırsatı değerlendirmek istedi. Ben de hemen sana bir aktris buldum.”

“Lütfen. Yalnızca bir aktris değil. Osfro’nun en büyük tiyatro kumpanyasının yıldızı.”

Cedric tek kaşını kaldırdı. “Onu herhangi bir tiyatrodan bulsam yine iyi. Her neyse. İnsanların bir akraban olduğunu görmesi iyi oldu.”

“Galiba haklısın,” dedim ve dişlerimi gıcırdatarak ekledim, “Teşekkür ederim.”

“Daima hizmetindeyim. Şimdi git, yoksa gecikeceksin. Sınavlarda başarılar.”

“Bilgimi sergileyemedikten sonra ne anlamı varsa?”

Sınavlar başladığında ortalama bir düzey tutturmaya çabaladım. Son sekiz aydır öğrendiklerimizi üç güne sığdırmaya çalışıyorduk. Sınavların bazıları yazılıydı. Dans gibi derslerdeki bilgimiz ve yeteneğimizze pratikte sınanıyordu. Benim için bile yorucu bir süreçti. Üstelik diğer kızların aksine ben hangi konularda iyi, hangilerinde vasat olacağımı saptamak zorundaydım. Denge önemliydi. Cedric’e verdiğim sözü aklımdan çıkarmadan bu işten alınımın akıyla çıkmalıydım.

“Adelaide, hayatım,” dedi Bayan Hayworth dans sınavının ortasında. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Vals?” dedim.

Notlarını karıştırarak başını salladı. “Anlayamıyorum. Geçen hafta bu dansı en mükemmel şekilde yaptın ama bugün sürekli adımlarını şaşıyorsun.”

Huzursuzluğumu belli etmemeye çalıştım. “Heyecandan olmalı, efendim.”

“Devam edin,” dedi elini sallayarak. Yüzünde her zamanki gibi bıkkın bir ifade belirmişti.

Clara’nın bıyık altından güldüğünü fark ettim. Sekiz ay boyunca dansını neredeyse kusursuzlaştırmıştı. Öyle ki, Bayan Hayworth, Adoria’daki açılış dansını onun yapmasını önermişti. Clara belki de akademik alanlardaki açıklarını bu şekilde kapamaya çalışıyordu. Amacı her ne olursa olsun beni çok da ilgilendirmiyordu doğrusu.

Öte yandan, Tamsin’in hislerini fazlasıyla umursuyordum. Odanın diğer ucundaki arkadaşımın gözlerini kısarak beni izlediğini gördüm. Az sonra kendini yine dansın akışına kaptırdı ama hatamın farkındaydım. Bir daha böyle tedbirsizlikler etmemeliydim. Belirli bir konuda iyiysem aynı istikrarı sürdürmem gerekti. Ne yazık ki, birkaç kez kafam karışmıştı ve hiçbiri Tamsin’in gözünden kaçmamıştı.

Yazılılarda daha rahattım çünkü yanlışlarımı yalnızca öğretmenler görüyordu. Ama sınavların ikinci gününde bütün özenime rağmen ikinci hatamı yaptım. Müzikte belirli bir çalgı aletinde ustalaşmamız beklenmiyordu, fakat

her biri hakkında bilgi sahibi olmalıydık. Öğretmenimiz okulu bitirme sınavında bizi hepsinde denemek yerine rasgele üç müzik aleti seçip bunlara ne kadar hâkim olduğumuzu ölçtü. İlk ikisi, flüt ve arp bilerek kötü çaldıklarımıydı. Sonuncu çalgı aletinin lavta ya da klavsen çıkacağını sanıyordum. Bunlarda kendimi ispatlamıştım. Ama öğretmenimiz kemanı seçmişti. Adoria'da kadınların keman çalması yaygın değildi. Dolayısıyla bunda beceriksizlik etmeyi güvenli bir seçim olarak görmüştüm. Ama sınavda müzikten geçer not almak istiyorsam birini iyi çalmak zorundaydım. Dolayısıyla öğretmenimin ve arkadaşlarımin şaşkın bakışları arasında kemanla kusursuz bir melodi çaldım.

“Bakın hele,” dedi Bayan Bosworth “birileri epey pratik yapmış anlaşılan.”

“Seni hiç keman çalışırken görmedim,” diye fısıldadı Tamsin daha sonra. O günkü sınavlar bitmiş, akşam yemeğine iniyorduk. “Nasıl o kadar iyi çaldın?”

Omzumu silktim. “Öğretmeni gözlemledim.”

“Hadi oradan. Geçen derste kemanı nasıl tutacağını bile bilmiyordun.”

“Tamsin, bilmiyorum. Bazen aşırı heyecanlanıp her şeyi mahvediyorum, tamam mı? Hem sorun ne? Sen de çok iyidindin.”

Umduğum gibi, onunla ilgili yorumum Tamsin'in dikkatini dağıttı. “Öyleydin, değil mi? Bay Bricker'in yazılısı da süper geçti. Bütün politika ve din sorularını doğru cevaplamışım. Adoria kültürüyle ilgili sorularda da yanılsım yok. Biliyorsun, en önemlisi o.”

Onun adına sevinmiştim. Gülümsedim. “Elmas seçilmene az kaldı.”

“Diğer malikânelerdeki kızları geçebilirsem, evet. Buranın en iyisiyim.” Bunu övünmekten çok bir gerçekten bahseder gibi söylemişti. “Ama diğer evlerde neler olup bittiğini bilmiyoruz.”

Sınavlar devam ederken, bir daha ona pek dikkat etmedim. Tamsin’in ilk günkü huzursuzluğu yatışmış ve kendini tamamen iyi notlar almaya adanmıştı. Her gece odamıza döndüğünde yorgunluğuyla savaşıp daha çok çalışıyordu.

Üçüncü günün sonunda, Tamsin kadar sıkı çalışmayanlarımız bile bitap düşmüştü. Yemekten sonra herkes odasının yolunu tuttu. Bir an önce yatağıma uzanmaya can atıyordum. Oda arkadaşlarımla iki üç kelime ancak ettik. Sonra hepimiz yattık.

Ertesi sabah malikânenin havası değişmişti. Hepimiz sınavları vermiş ve Işıltı Sarayı’na katılırken kendimize koyduğumuz hedeflere az çok ulaşmıştık. Daha sınav sonuçlarımız gelmemişti ama biz şimdiden zafer sarhoşluğu içindeydik. Bayan Masterson o günü tatil ilan etti. En büyük kış bayramlarından biri, Vaiel Günü şerefine yapılacak kutlamaya dilediğimizce hazırlanabilecektik. Hepimize özel görevler verildi.

“Vaiel Gününe’ne bayılırım,” dedi Tamsin günlük elbiselerimizi giyerken. “Nefis yemekler, mis kokular ve güzelim süslemeler. Keşke hazırlıklara son dakika başlamasaydık.”

Haklıydı. Kış bayramlarının hazırlıkları bilgelik meleğinin kutsal gününden haftalar evvel başlar ve o neşeli he-

yecan tüm ay boyunca sürerdi. “Jasper seyahatin tarihini değiştirmeseydi, kutlamalarımız onun para hırsına kurban gitmeyecekti,” diye hatırlattım.

“Olsun. En azından bir kutlama yapacağız. Uros’un şu zavallı günahkârları var ya? Hani çıplak ayaklı rahipler? Onlar bu bayramı hiç kutlamıyor. Bizim yaptığımız putpe-restlikmiş. Ama hiçbir şey yapmamak bile Alanzan’lar gibi ağaca tapmaktan iyidir. Bu havada kim dışarı çıkıp ağaçların dibinde ayin yapmak ister?”

Ona şaşkınlıkla baktım. Sık sık bu tip ufak tefek bilgiler veriyordu. Ama Tamsin, Alanzan’ları yakından görme fırsatı bulmuştu belki de. Birçok konuda olduğu gibi, onun dini inançlarını da sorgulamamıştım. Bizimle Uros’a düzenlenen ortodoks ayinlerine katılması benim için yeterliydi.

“Neye tapındıkları önemli değil. Hepsi pagan inanışları.” Tamsin görünüşünü beğeniyle süzdükten sonra kapıya yöneldi. “Hadi işe koyulalım. Birilerinin bütün bu işleri benim adıma yaptığı günleri ne zaman göreceğim bakalım?”

Aralarında Tamsin’in de olduğu kalabalık bir grup Bayan Masterson’ın planladığı ziyafeti hazırlamakla görevliydi. Birkaç kişi müzikten ve eğlencelerden sorumluydu. Şu şansa bakın ki, ben de Clara’yla süslemeleri yapacaktım.

Sıra oturma odasını süslemeye geldiğinde, içeride Cedric’le Mira’yı konuşurken bulmak beni şaşırttı. Cedric sınavlarda malikânede yoktu.

“Bugün saygıdeğer bir Adoria’lı gibi giyinmişsin,” dedim. İlk karşılaşmamızda da resmi bir kılıktaydı ama daha

sonraları malikâneye geldiğinde günlük Osfrid modasına uygun kıyafetler içindeydi. Bugünkü paltosu mavi kalın kumaştandı, kenarları sırmalıydı ve burada yaygın olarak kullanılan kısa dışlıkların aksine, dizlerine geliyordu. Çizmeleri de burada moda olduğu üzere kısa değil, uzundu. Aslına bakarsanız, yalnızca saygıdeğer görünmüyordu. Kelimenin tam manasıyla göz kamaştırıcıydı. Ama bunu onu söyleyemezdim tabii. “Bizim yerimize sen okulu bitirmiş gibisin.”

“Bazı erkekler giyinmekte zorlanır. Ben hiçbir zaman onlardan olmadım,” diye karşılık verdi. “Gelecek ay yola çıkıyoruz. Bu tarz kılıklara şimdiden alışmak istedim. Babam size layık bir görüntü sergilememiz gerektiğini söylüyor. Amcama kalırsa bütün mesele nasıl bir hava yarattığımızmış.”

Aradan geçen aylarda, Clara’nın Cedric’le Mira hakkındaki suçlamalarını pek az düşünmüştüm. Ama ikisini baş başa yakalayınca merakım kabardı. “Mira’yı işinden alıkoyuyor musun?” diye sordum.

Mira, Cedric’le göz göze geldi ve anlamlı bir tavırla gülmüsedti. “Cedric bana kemik oyununun kurallarını anlatıyordu. Bayan Masterson beni eğlence komitesine koydu ama bir tane bile Osfrid oyunu bilmiyorum.”

“Kemik mi?” dedim hayretle. “Bir zar oyunu değil miydi o? Seyis yamakları oynar.” Bir şeyler daha diyecekken Cedric kaşlarını kaldırıncaya sustum.

“Herkes oynar,” diye düzeltti. “Buradaki kızların çoğu onunla büyümüştür. Ama doğru. Elitler arasında moda de-

ğil. Geleceğini düşünerek böyle demeni takdir ettim doğrusu. Yine de sadece bir gece için biraz rahatlamak hepimize iyi gelecek.”

“Tabii,” dedim. Bir süredir pot kırmıyorum diye sevinirken yine yapacağımı yapmıştım. “Ama zarları nereden bulacağız? Bayan Masterson’da var mıdır?”

“Bence Nancy Masterson bizim sandığımızdan daha hınzır bir kadın,” dedi Cedric alayla. Hâlâ gülümsüyordu ama bu gece onda bir hâller vardı. Tam da emin değildim, fakat karakterine hiç uymayan bir şekilde hüznüydü.

“Beni mi çağırdınız?”

Bayan Masterson başını içeri uzattı. Koridordan geçerken adını duymuştu.

“Yok canım,” dedi Cedric. Mira’yla kıkırdamamak için zor duruyorduk. “Adelaide odayı nasıl süsleyeceğini anlatıyordu.”

Bayan Masterson’ın gözleri bana kayınca hemen açıklamaya koyuldum. “Bütün pervazlara mumlar ve masalara kenarları yaldızlı mavi örtüler düşündüm. Kanepeyi şu köşeye çekersek ortada sohbet için alan açılır. Belki baharat kokulu tütsüler de yakabiliriz. Ortama hoş bir hava katar.”

Bayan Masterson takdirle başını salladı. “Bakıyorum bütün ayrıntıları düşünmüşsün. Aferin.”

“Bir de çobanpüskülü lazım,” dedim şöminenin rafına bakarken. “Çobanpüskülünden çelenkler yapmalıyız. Başkentte kış davetlerinde hep süslü çelenkler kullanılır.”

“İyi düşündün,” dedi Bayan Masterson. “İşim başımdan aşkındı. Keşke daha önce akıl etseydik. Ama artık koru-

ya gidemeyiz.” Başıyla pencereyi gösterdi. “Güneş batmak üzere.” Hayal kırıklığımı fark etmiş olacaktı ki, “Üzülme,” dedi. “Clara sarmaşık yaprakları topladı. Çelenkleri onlardan yaparız.”

Clara’nın bir şeyi benden önce akıl etmesi bile yeterince kötüydü. Bayan Masterson gittiğinde Mira birkaç saniye pencereye baktı. Sonra Cedric’e, “Senin işin yok muydu?” dedi.

“Var. Birazdan halletmem gerek.”

Ama yerinden kıpırdamayınca Mira, “Partiden önce bol bol vaktin var,” diye ekledi. “Şimdi herkes kendi derdinde.”

“Evet...” Cedric yine gülümsedi ama arkasındaki huzursuzluğu hissedebiliyordum. “Ben gideyim artık.”

Odadan çıkarken yanımda duraksadı. “Al.” Avucuma bir çift zar bıraktı.

“Tahmin etmeliydim,” dedim.

“Bunlar yedekleri. Asılları da var. Okulda sık sık oynarız.”

“İyi misin bari?” diye sordum. “Ya da boş ver. Öylesindir eminim. Kemik insanları iyi okumak ve yönlendirmekle ilgili bir oyun.”

“Aynen. Doğuştan yeteneğin olması gerek.”

Odadan çıkarken ikimize de gülümsedi ve gitti.

“Sence de biraz tuhaf davranmıyor muydu?” diye sordum Mira’ya.

“Öyle mi? Bilmem. Onu pek tanımıyorum.”

“Sahi mi?” diye sordum imalı bir sesle.

Masumca başını salladı. “Bence her şey yolundadır. Kanepeyi çekmene yardım edeyim mi?”

Kanepenin ağırlığı ikimizi de şaşırtmıştı. “Tamsin’e hak vermeye başladım galiba,” dedim. “Bunu yapacak uşaklarımız olması güzel olurdu.”

Mira güldü. “Dur bakalım. Ben bir tanesine de razıyım. Sınav notlarımız açıklanınca daha olası hayaller kurmaya başlayabiliriz.”

“Tamsin’in bir hizmetli ordusu olacak bence,” dedim.

“Bence de.” Birden ciddileşti. “Umarım kendime bir şans yaratabilmişimdir. En azından saygı duyabileceğim birini bulmak isterim.”

“Hâlâ sözleşmeni satın almayı düşünüyor musun?”

Kanepeyi itmeme yardım etti. “Tamsin haklıydı galiba. Eğitim masraflarımı ödemek için Adoria’da bir iş bulmam gerekecek. Buna da izin vereceklerini sanmıyorum.”

“Jasper’ın suratı asılır kesin. Ama önemli değil. Harika erkekler bulacağından eminim. Hem notlarını dert ediyorsan sınavlara tekrar girebilirsin.”

“Doğru. Ama o stresi bir daha kaldırabilir miyim bilmem.” Birkaç adım gerileyip kanepe düzgün duruyor mu diye baktı. “Ben gidiyorum. Başka bir yardım lazım mı?”

“Çobanpüskülü bulabilirsek keşke,” dedim özlemle. “Onsuz süslemeler eksik kalacak.”

“Bana göre hava hoş. Sirminica’da çobanpüskülü yoktu.”

Mira böyle dedikten sonra odadan çıktı. Son yorumu beni rahatlatmalıydı belki ama ona gerçek bir Osfrid bayramı yaşatamamak beni daha da üzmüştü. Oturma odasını da süslediğimde Bayan Masterson bana hazırlanmam için izin verdi. Ne Tamsin ne de Mira odaya dönmüştü.

En güzel elbisemi giydim. Gök mavisi brokar kumaştandı. Üzerinde pembe çiçek desenleri vardı ve eteği kabarıktı. Altına pembe bir iç gömleği giyiliyordu. Kollarındaki yarıklardan o görünüyordu. Balenli korsajımın bağcıklarını bağlarken Adoria modasını düşündüm. Orada etekler daha dökümlü ve korsajlar balensizdi.

Aşağı indiğimde yardım edebilecek birilerini aradım. Ama kimsenin bana ihtiyacı yoktu. Cedric'e bakındım. O da yoktu. Elbisemi bir çırpıda giymekle övünecektim; hevesim kursağımda kaldı. Süslemelerimi bir kez daha kontrol ettim. Çobanpüskülü çelenkler dışında her şey tastamamdı. Saate baktım. Yemeğe bir saat vardı. Aniden kararımı verdim.

Şık gece pabuçlarımı kaba botlarla değiştirdim ve sırtıma yün bir pelerin attım. Arka kapıların birinden çıktığımda irkildim. Havanın bu kadar soğuk olacağını tahmin etmemiştim doğrusu. Nefesimden çıkan dumanlara bakarak bir an kararımı gözden geçirdim. Sonra kararlılıkla yürüdüm.

Bayan Masterson'ın bu saatte koruya tek başıma gitmemi hiç hoş karşılamayacağını biliyordum. Büyükannem de bilse çılgına dönerdi. Ama Mavi Nehir'de geçirdiğim süre zarfında bölgeyi iyice öğrenmiştim. Sık sık yürüyüşe, bazen de pikniğe çıkıyorduk. Etrafta korkulacak vahşi hayvanlar yoktu. Ev sapa bir yerde olduğu için buralara haydutlar da uğramazdı. En fazla yaşlı bekçiye rastlardım o kadar.

Yılın en kısa günüydü. Güneş çabuk batmıştı. Batı ufku neredeyse kararmıştı. Gökyüzünün geri kalanı da yıldızlarla kaplıydı. Yükselen ayın ve kendi bildiklerimin rehberli-

ğinde çobanpüsküllerinin sık olduğu yere doğru yürüdüm. Soğuk en büyük engelimdi. Eldivenlerimi giymediğime pişmandım. Toprağın üzerindeki ince kar tabakasını her ezişimde hafif gıcırtilar yükseliyordu.

Çobanpüsküllerini hatırladığım yerde buldum. Arazinin en uzak köşesinde. Buradan sonra orman başlıyordu. Yıllar önce, Mavi Nehir Malikânesi'ni her kim inşa etmişse etrafındaki ağaçları kesip daha dekoratif bitkiler dikmişti. Son moda buydu. Dolayısıyla vahşi ormanlar giderek azalıyordu.

Neyse ki yanıma bir bıçak almayı akıl etmiştim. Onlardan çelenk örecektim yoktu ama şöminenin kenarlarına hoş düzenlemeler yapabiliydim. Clara'nın sarmaşıklarını gölgede bırakacaklarından şüphem yoktu. Tam işimi bitirmiştik ki, görüş alanımın kenarında bir hareket fark ettim.

Başta gözlerimin bana oyun oynadığını sandım. Ama hayır. Karlardan ay ışığı yansıyor. Gökyüzü de yıldızlarla bezeliydi. Oysa benim gördüğüm ışık sarıydı. Bir alevin altın ışığı.

Eski ormandaydı. Meşe ve fındık ağaçlarının arasında. Merakıma yenik düşüp birkaç adım ilerledim. Bekçiydi herhâlde. Ya da araziye izinsiz giren biri. Ona görünmeden nasıl biri olduğuna bakabilir ve Bayan Masterson'a haber verebilirdim. Bayan Masterson önce bana kızacaktı şüphesiz. Hele büyükannemi düşünmek bile istemiyordum. Bilseydi tabii. Yine de aldırmadım.

Çobanpüsküllerimle bıçağıma sıkı sıkıya yapışarak biraz daha yürüdüm. Ağaçların gölgesinde kalmaya özen göste-

riyordum. Yaklaştığımda aslında tam on iki tane ışık olduğunu gördüm. Karın üzerine minik fenerler yerleştirilmişti. Kadim ağaçların iskeletimsi dalları altına bir elmas şekli oluşturacak şekilde dizilmiş on iki tane fener. Elmasın tam ortasında ağır pelerini fenerlerin ışığında kızıla boyanan biri duruyordu. Yere çömelmişti ve yüzü elmasın doğusuna dönüktü. Birden yere kapandı ve anlayamadığım bir şeyler mırıldanmaya başladı. Sonra batıya dönüp aynı hareketi tekrarladı.

Ne yaptığını anladığımda dehşetle sarsıldım. Tamsin'in Alanzan'lar ve Kış Dönümü'yle ilgili sözlerini ciddiye almamıştım. Ama şimdi gözlerimin önünde bir günahkâr, yasak bir ritüeli tekrarlıyordu. Onlar hakkında Mira kadar bilgili olmayabilirdim ama Osfro'da konuşulanları hatırlıyordum. On iki köşeli elmas, Alanzan'lar için kutsaldı. On iki meleği temsil ediyordu. Altısı ışığı ve altısı karanlığı.

Arazimizi kullanan bir günahkâr! Hemen geri dönmeli ve bunu haber vermeliydim. Usulca geri çekilirken adam kuzeye, bana doğru döndü. Fenerlerin titrek ışığında tanıdığım bir yüz gördüm. Daha bir saat önce gördüğüm bir yüz. Aklından geçenleri okumaya can attığım birinin yüzüydü.

Cedric'in.

8. BÖLÜM

ŞAŞKINLIKTAN ÇOBANPÜSKÜLLERİ KUÇAĞIMDAN KAYDI. Saklanmaya çalıştım ama geç kalmıştım. Cedric gürültüyle birlikte ayağa fırlayıp etrafına bakındı. Bir ara kaçsam mı diye düşündüm ama bu etekle imkânsızdı. Dakikalar sonra karşımda dikilmiş, hayretle bana bakıyordu.

“Adelaide? Burada ne işin var?”

“Boş ver beni. Sen... Dur, söyleme. Ne yaptığını gördüm zaten.” Geri çekilip küçük bıçağımı savurdum. “Uzak dur benden.”

“İndir şunu. Kendine zarar vereceksin.” Kızgın değildi. Daha çok pes etmiş gibiydi. “Sandığın gibi değil.”

Bu sözleri o kadar gülünçtü ki, korkuyla bir adım daha geriledim. “Seni gördüm. Günahkârların ayinlerinden yapıyordun!”

İç çekti. “Onu demiyorum. Biz Alanzan’lar sandığın gibi kana susamış yaratıklar değiliz diyorum.”

Açıkça itiraf etmişti işte. “İnkâr etmiyorsun yani? Sen de onlardansın?”

Bir an duraksadı. O sırada ağaçların arasından saçlarını savuran ve beni iliklerime kadar donduran bir rüzgâr üfledi. “Evet,” dedi Cedric sonunda.

Dünya etrafımda dönmeye başlamıştı. Cedric Thorn bir kâfirdi ve utanmadan bunu kabul ediyordu!

Elini uzattı. “Lütfen. İndir şunu.”

“Dokunma!” diye bağırdım bıçağı biraz daha kaldırarak. Arkasında fenerlerin ışığı parlıyordu. Birden bana bir Alanzan büyüğü yapacağından korktum. Lanetleri herkesin dilindeydi ama onlardan birine hedef olacağım aklıma gelmezdi. Tanıdığım hiç kimseye konduramazdım bunu. Bağırısam evdekiler duyar mıydı acaba?

“Sakın bağırma,” dedi Cedric düşüncelerimi okumuşçasına. “Yemin ederim, korkacak bir şey yok. Benim. Bildiğin, tanıdığın Cedric.”

Başımı iki yana salladım. Bıçağı tutan elim titremeye başlamıştı.

“Hayır. Siz şeytanla konuşuyorsunuz...”

“Lanetli meleklerin de diğerleri kadar kutsal olduğuna inanıyorum yalnızca. Onlar şeytan değil. Ve bir de Tanrı’nın her yerde olduğuna inanıyorum. O doğada ve bizim yanıımızda. Tanrı yalnızca kiliseler aracılığıyla ulaşabileceğimiz bir şey değil.”

Bu şekilde açıklandığında kulağa o kadar korkunç gelmiyordu. Ama şimdiye kadar yapılan uyarılar içime işlemişti. Aksine inanmak güçtü.

“Adelaide, beni tanıyorsun. Seni ele vermedim. Eski aşçına iş buldum. Benim gerçekten de karanlık güçlere hizmet ettiğimi mi düşünüyorsun?”

“Hayır.” Sonunda bıçağı indirdim. “Ama... ama aklın karışmış. Bundan vazgeçmelisin. Yoksa kâfir olursun.”

“Bu benim inancım. Benim bir parçam. Öyle kolayca kestirip atamam.”

“Yakalanırsan öldürülürsün!”

“Biliyorum. Seçtiğim hayatın tehlikelerinin farkındayım. Bunu uzun zaman önce kabullendim.” Buzdan rüzgâr pelerininin içinde dolaşıyordu. Elimde olmadan titredim. Bana dikkatle baktı. “Bunu burada konuşmak zorunda mıyız? Donacaksınız.”

“Gel, herkesin önünde konuşalım istersen! Kızlara tehlikeli ve günahkâr inançlarından söz edersen. Hayır efendim. Neler olduğunu anlamadan şuradan şuraya gitmiyorum.”

“Suratın mosmor oldu.”

“Bu *karanlıkta* nereden göreceksin?”

“Üzerindeki pelerin seni ancak bir arabadan inip içeri girinceye kadar korur. Yılın en uzun gecesinde karlı bir orman için çok ince. Eve dönmeyeceksek bari şurada konuşalım.” Ayın yaptığı açıklığın bir tarafında küçük bir alet edevat kulübesi vardı. Bakımsızlıktan tahtaları dökülse de en azından rüzgârı kesiyordu. Cedric’le bu ufakık yerde sıkışıp kalmak beni huzursuz ediyordu. Onu kâbuslarımdan fırlamış gibi duran o ayini yaparken hayal ediyordum.

Kırmızı pelerinini çıkarıp benim omuzlarıma koydu. Isınınca korkum yatıştı. Yine o tanıdık kokuyu aldım. Ay

ışığında yüzünü en ince detayına kadar görebiliyordum. Sırf üşüdüğüm için ona sokuldum ve birden söylediklerinde haklı olduğunu düşündüm. Bir yıldır tanıdığım Cedric bugün hariç beni hiç yanıltmamıştı. Bu da içinde bulunduğumuz durumu daha da kötüleştiriyordu zaten.

“Seni öldürürler,” diye tekrarladım. Bu ihtimalin ağırlığı şimdiden omuzlarıma çökmüştü.

Osfrid Kilisesi, Alanzan ritüellerini uygularken yakalanan kadınlara ya da yabancılara daha hafif cezalar verebiliyordu. Hapis ya da para cezası gibi. Ama bir Osfrid vatandaşı ve hele de bir erkekse cezası idamdı. Rahipler Osfrid’lilerin saf kalması konusunda hiç taviz vermiyordu. Kral da herkesin eşit haklara sahip olduğu bir dini onaylamazdı.

“Bu yüzden Adoria’ya gidiyorsun,” dedim birden. “Babanı ikna etmek için ondan bu kadar uğraştın. Zafer Burnu’nda inançlarını özgürce yaşayabilmek için.” Osfrid kolonilerinde hâlâ kralın kanunları geçerliydi. Ama bazılarının sakinlerine belirli özgürlükleri sağladığı söyleniyordu. Hem kâfirleri ülkede beslemektense denizaşırı topraklara yollayıp onlardan vergi almak daha akıl kârıydı.

“Benim inanışım Zafer Burnu’nda da yasak,” dedi Cedric. “Sömürgelerin hiçbirinde Alanzan ritüelleri serbest değil. *Henüz.*”

Başımı yana eğdim. Ağır pelerinin altına büzüldüğüm için boynumu kolay hareket ettiremiyordum. Bu paltoların Adoria’nın soğuk ikliminde neden popüler olduğunu şimdi anlamıştım. Gerçekten iyi ısıtıyorlardı.

“Henüz derken?” diye sordum.

“Westhaven’da bir koloni kuruluyor. Orası farklı inanışlara sahip insanlara kucak açacakmış. Bize, seyyah rahiple-re. Ve Uros’un vârislerine.”

“Yani orada güvende olacaksın?” dedim onun adına rahatlayarak.

“Dediğim gibi, koloni daha kurulmadı. Yasaları ve sınırları sadece ana hatlarıyla belirlendi. Ama ilk yatırımcılardan biri olmak önemli tabii. İleride bir lider bile olabilirsin. Ama önce o koloniye üye olman lazım ki, bunun için yüklü miktarda para lazım.”

“Bizi bu yüzden buldun. Ailenin itibarını kullanarak Adoria’ya gitmekle iş bitmiyordu. Kendine ait paran olması gerekti.”

“Evet. Ama başaramadım.”

“Çünkü bula bula bir Sirminica’lıyla bir sahtekâr buldun.”

“Sen sahtekâr değilsin. Ama ne dikişten anlıyorsun ne de kuşkonmaz pişirmekten.”

Kuşkonmaz faciasını duymasına feci bozulmuştum. Öfkeyle göğsünü yumrukladım. “Ciddi ol. Osfrid’den hemen gitmelisin. Madem senin gibiler için güvenli bir yer var...”

Senin gibiler için. Cedric bunu duyduğunda hafifçe irkildi. “Tek sorun güvenliğim değil. Rol yapmaktan sıkıldım. Özgür olmak istiyorum. İnançlarımı özgürce yaşamak istiyorum.” Fenerleri gösterdi. “Gizli kapaklı yaşamak bana göre değil.”

Aylar önce beni ele vermemesi için yalvarırken ben de özgür olmak istediğimi söylemiştim. Ardındaki nedeni an-

lamasam da özgürlük özlemini haklı buldum. Ben de hayatımın iplerini elime almak için az uğraşmamıştım. Ve bu yolda Cedric bana yardım etmişti.

“Henüz o özgürlüğe sahip değilsin. Neden Işıltı Sarayı’nın arazisinde ayin yapıyorsun?”

“Buraya geleceğini tahmin edemezdim. Bana kalsa bugün buraya uğramazdım. İnançlarımı paylaştıklarımla birlikte olurdum. Siz sınavlarınızın bitişini kutluyorsunuz ama benim için bu gece yılın en kutsal gecelerinden biri. Parti başlamadan önce buraya saygılarımı sunmaya geldim.”

Bugüne dek kafamda oturttuğum küstah ve girişken Cedric imajıyla bu maneviyatçı genç adamı uzlaştıramıyordum. Hele de hayatı boyunca Uros’a inanan biri için bunları anlamak çok güçtü. Gözlerimi kaçırdığımda Cedric, “Buna hazırdım,” dedim. “İnsanların bana tuhaf bakacağını biliyordum. Benimle bir daha konuşma istersen. Ama senin tarafından dışlanmanın beni bu kadar üzeceğini düşünemezdim.”

Sesinden etkilenerек tekrar yüzüne baktım. Birbirimize bu kadar yakınken onunla göz göze gelmeyi tehlikeli buluyordum nedense. Güçlүkle yutkundum ve daha güvenli bir konuya geçtim. “Sözünü ettiğın kolonide tutunmanın başka bir yolu yok mu? Ya da babanla amcandan para isteyemez misin?”

“Babamı tanıyorsun,” dedi kaşlarını çatarak. “Benimle ilgili hiçbir şey bilmiyor. Öğrenirse belki de kendi elleriyle teslim eder beni. Alanzan’lardan üniversiteye başladığımda haberim oldu. Yani birkaç yıl önce. Sonunda hayatım

bir anlam kazandı. İnançları benim inandıklarımla o kadar bağdaşıyordu ki. Ama en yakın akrabalarım bile bahsetmedim bundan. Amcam babam ne derse onu yapar. Diğer para kaynaklarına gelince de, belki orada çalışabilirim. Ama diplomamı almadan iyi bir iş bulamam. En iyi olasılıkla bir fabrikada işçi olurum. O da koloni bütün yerleşimcilere kapılarını açtığında. Ama ilk gelenler hariç diğerlerinin bir yıl vatandaşlık hakkı kazanabileceğini sanmıyorum.”

“Burada eğitimini tamamlama öyleyse,” dedim sertçe. “Çabuk para kazanmanın bazı yolları vardır mutlaka.”

Kıkırdadı. “Dediğin kadar basit olsa ailen dara düşer miydi? Haklısın, Yeni Dünya’da çabuk yoldan zengin olmanın bazı yolları var ama hepsi işe yaramıyor. Işıltı Sarayı iyi bir yatırım. Her çeşit lüks tüketim malı ve seçkin genç kızlar orada büyük rağbet görüyor. Onların bizim gibi bu tip şeylere ulaşmak için fazla imkânı yok.”

“Ne gibi mallardan söz ediyorsun?” diye sordum gidererek artan titrememi düşünmemeye çalışarak.

“Baharatlar, mücevherler, porselen, cam.” Duraksayıp düşündü. “Babam kumaş da satıyor. Hatta bu işten büyük para kazandı. Kızların yanında Adoria’ya kumaş balyaları da götürüyor. Oradan elde ettiği kâr sizin buradaki giyim kuşamınızı fazlasıyla karşılıyor. Sonra giydiklerinizi ikinci el olarak yeniden satıyor. Adoria’da enteresan parçalar da özellikle ilgi çekiyor. Antika mobilyalar ve sanat eserleri.”

“Sanat eserleri mi?” dedim ilgiyle.

“Evet. Orada sanat galerileri ve büyük sanatçılar yok. Nadide tablolarla heykelleri de buradan çıkarmak yürek

ister. Son derece karmaşık ve riskli bir iş. Ama olur da Adoria'ya böyle bir parça götürebilirsen zengin oldun demektir. Bu ses de ne? Senin dişlerin mi takırdıyor? Hadi inat etme. Gidelim artık.”

Beni malikâneye doğru çekiştirdi ama gitmemekte direndim. “Bir dakika. Orada bir tablo satabilsen ihtiyacın olan parayı toplayabilir misin?”

Başını salladı. “Elbette. İyi bir alıcı bulursam Westhaven'da vatandaşlık bile alırım.”

“Öyleyse sana bir tablo lazım.”

“Değerli resimlere ulaşmak kolay mı? Amcamın malikânelerinde onlardan var ama ailemden çalamam.”

“Çalmayı da nereden çıkardın? Kendi tablomuzu kendimiz yapacağız,” dedim heyecanla.

“Ama benim resme yeteneğim...”

“Sen değil, ben yapacağım. Osfro'da bize geldiğin günü hatırlasana. Gelincikli tabloyu.”

Cedric sessizleşti. Koyu renkli gözleri loş ışıktaki yüzümde dolaşıyordu. “O işi eğlence için yaptığını söylemiştin.”

“Doğru. Ama sen sonuca bak. Bütün ünlü tabloları kopya edebiliyorum. Ya da sahte tablo işine girmek istemezsen belirli bir ressamın tarzını taklit edebilirim. Onun kayıp bir tablosunu bulduğumuzu söyleriz. Oturma odasındaki Florencio var ya? Zamanım olursa bire bir aynısını yapabilirim.”

“Adoria'da sahte bir resim mi satacağız?” Gözleri hayretle irileşmişti.

“Aradaki farkı anlarlar mı sence?”

“Ama yakalanırsak...”

“Her şekilde yakalanabiliriz. Bu maceranın kolay olacağını kimse iddia edemez herhâlde?”

“Suç listemiz kabarıyor desene.” Deminki endişesi yerini muzip bir gülümsemeye bıraktı. Bu Cedric’i iyi tanıyordum. Yine kurnaz bir satıcı olup çıkmıştı. Etrafımızda rüzgârın ıslığıyla birbirimize baktık. “Bizi ne tür bir belaya bulaştırdığından haberin var mı?”

“O gece beni Osfro kapılarında ele vermedin. Sana bir iyilik borçluyum.”

Yüzüne kararlı bir ifade oturdu. “Tamam, o zaman. Anlaştık. Ama önce içeri girelim.”

Kulübeden çıktığımızda ikimiz de titriyorduk. Cedric fenerleri topladı, ben çobanpüsküllerimi aldım. Onu izlerken zihnimi yine karanlık görüntüler kapladı. Somurtkan rahiplerin uyarıları kulaklarımda çınladı. Ama sonra Cedric parlayan gözleriyle bana döndüğünde hepsini unuttu. Pelerinini ikimizin omuzlarına sardı ve birbirimize sokularak malikâneye doğru yürüdük.

“Sana gizlice resim yapabileceğin bir yer bulmalıyız,” dedi.

“O işi sen ayarlayacaksın,” diye yanıt verdim. “Ben de iyi bir komisyon alman için zengin bir koca bulmaya çalışacağım.”

“Haklısın. Dikkatini dağıtmak istemem. Ne de olsa bu senin geleceğin.”

Malikânenin ışıkları görünmüştü. Deminki özgüvenim kaybolur gibi oldu. Birden içimi bir huzursuzluk kapladı.

Tablo konusunda hâlâ kararlıydım. Ama bu işi kotarmak kolay olmayacaktı. Bırakın malzemeleri malikâneye sokmanın zorluğunu, resmi nerede yapacaktım? Hem diyelim yaptım, bakalım Cedric onu iyi bir fiyata satabilecek miydi?

Arka kapının önünde durup gözlerimin içine baktı. “Sözlerimde ciddiydim. Duyduğun hikâyeler doğru değil. Alanzan’lar sıradan insanlar. Hepsi iş güç sahibi, iyi ve ahlaklı insanlar. Dünyaya bakış açılarımız farklı, hepsi o.”

“Cedric. Seni kınadığımı ya da hakkındaki fikirlerimin değiştiğini sanma. Ben senin için...” Birden sustum. Bu konuşmaya başladığıma bile pişman olmuştum. Kapıdan girecektim ki, kolumu tuttu ve beni kendine doğru çekti.

“Adelaide...” O da daha fazla konuşmadı. Kolumu bıraktı. “Pekâlâ. Hadi girelim.”

İçeri girdiğimizde Bayan Masterson, diğer öğretmenler ve yemek için toplanan kızlar bize dehşetle bakakaldı. Saçlarım darmadağındı ve yüzüm soğuktan kızarmıştı. Ama Cedric her zamanki gibi imdadıma yetişti. “Adelaide çobanpüskülü bulmayı aklına koymuş. Ne dedimse vazgeçiremedim. Başına bir şey gelmesin diye ben de onunla gittim.” Gülümsemesi o kadar sıcak ve içtendi ki, kimse onun gizli bir iş çevirdiğini düşünemezdi.

Bayan Masterson beni ayıplayan gözlerle süzdü. “Görevini layığıyla yerine getirme çaban güzel ama dışarıdaki hava malumun. Ona göz kulak olduğunuz için teşekkürler, Efendi Cedric.”

Ya Cedric’e kim göz kulak olacaktı? Bu soru bütün gece aklıma takıldı. Yemekte, oyunlar sırasında ve birileriyle

sohbet ederken gözüm hep ondaydı. Herkesle kibarca konuşuyordu ama başka zamanlar yaptığı gibi insanları eğlendirmek için gayret göstermediğini fark ettim. Şimdi neler olduğunu bildiğim için endişesini anlayabiliyordum. Sahte tablom onu kurtarmaya yetecek miydi gerçekten?

“Yine nerelere dalıp gittin?” Tamsin yanıma gelmişti. Kızıl saçlarına çok yakışan mavi bir elbise giymişti ama Tamsin onu en çok yeşilin açtığını söylüyordu.

“Sınavları düşünüyordum,” diye yalan söyledim.

“Sahi mi? Şaşırdım doğrusu. Sekiz aydır dersleri pek dert etmiyorsun da.”

“İşin ciddiyetine yeni vardım.”

Gözlerini benimkilere dikti. “Hazır Bayan Masterson ortalarda yokken bir kadeh daha şarap alsana. Rahatlarsın. Ya da istediğin notları tutturmak için sınavlara yeniden girmek istediğini söyle.”

“Yeniden mi?” Bunu Mira’ya tavsiye etmiştim ama kendim için hiç düşünmemiştim.

“Neden olmasın? Ben öyle yapmayı düşünüyorum. İşimi neden şansa bırakayım ki?”

Sözleri bir tokat gibi suratıma indi. Birkaç saniye daha Tamsin’e bakmayı sürdürdüm. Sonra gözlerim kalabalığın arasında Cedric’i buldu. Şöminenin yanında abartılı el kol hareketleriyle ona bir şeyler anlatan Bay Bricker’ı dinliyordu. Adam içkiyi biraz fazla kaçırmıştı galiba. Cedric bakışlarımı hissetmiş olacaktı ki, başını kaldırdı ve bana hafifçe gülümsedi.

“Adelaide? İyi misin?” diye sordu Tamsin.

Tekrar ona baktım. “Evet, evet. Sadece aklıma bir fikir geldi.”

“Ne?”

“Önemli değil,” dedim gülererek. “Şimdi söyle bakalım, sence kim kaç puan alacak?”

Tamsin bu konuya bayılıyordu. Bütün gün ev arkadaşlarımızı gözlemleyip tahminler yürütüyordu. O anlatırken ben gülümseyip başımı salladım. Bir yandan da içimden plan yapıyordum.

Cedric’in hayatta kalması için Westhaven’a gitmesi şarttı. Sahte tablomla bunu başarabilir miydik? Her şey yolunda giderse, evet. Ya gitmezse? O zaman bir B planına ihtiyaç duyacaktı. Birden kendimi çok çaresiz hissettim. Ona para bulacak gücüm yoktu. Ama sonra o gücün bende olduğunu fark ettim. Westhaven’da kendini tamamen garantiye alamayabilirdi belki ama iyi bir başlangıç yapabilirdi.

Ve bunun tek yolu benden vasat bir komisyon almamasını sağlamaktı.

9. BÖLÜM

CEDRIC KIŞ DÖNÜMÜ'NÜN ERTESİ GÜNÜ GİTTİ. SINAV SONUÇLARI da birkaç gün sonra açıklandı. Jasper'la Işıltı Sarayı'nın terzilerinden biri, Bayan Garrison o gün birlikte Mavi Nehir'e geldi. Bayan Garrison derhâl temaya uygun kıyafetlerimizi tasarlamaya koyuldu. Hepimizin kütüphanede gergin bir bekleyiş içindeydik. Bayan Masterson ciddi ve sakin bir yüzle önümüzde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Bir ara dışarı çıktı ve döndüğünde çerçevesi bir listeyi şöminenin rafına koydu. Bir an duraksadık. Ardından herkes notuna bakmak için koştu.

Listede dört evdeki kızların isimleri ve not ortalamaları vardı. Hemen adımlı buldum. Umduğum gibi ortalardaydı. Aslında notlarımız bazı bakımlardan önemli, diğer bakımlardan da önemsizdi. Adoria'ya gittiğimizde zengin bir adam bir kızın dış görünüşünden etkilenip notuna aldır-mayabilirdi. Öte yandan, sınavlarda başarılı olanların daha

seçkin erkeklerle tanışma fırsatı olacaktı. Yanımdaki Mira ufak bir sevinç çılgılığı attı. Adı benimkinden daha üstlerdeydi. İlk yediye girmişti ve Clara'dan bir puan öndeydi. "İnanabiliyor musun? Bir daha yerleri süpürmek zorunda kalmayacağım galiba."

Arkadaşıma sarıldım. "Neden inanmayayım? Aksanını o kadar dert ettin ki, diğer her alanda kendini geliştirmek için çok uğraştın. Senden iyi bir puan bekliyordum zaten."

Sonra tanıdık bir feryatla irkildim. Tamsin'in gözleri hayretle irileşmişti. Bayan Masterson'a döndü. "Ben neden üçüncü oldum? İlk iki kızla aynı puanı almışım."

"Doğru," dedi Bayan Masterson. "Hepiniz yüksek puanlar aldınız. Bravo doğrusu. Başarınız bizi fazlasıyla sevindirdi. Ama sıralamayla estetik kaygılar güderek yaptık." Bayan Garrion'ı işaret etti. "Winnifred, yani birinci kızımız elmas kıyafetine çok yakışacaktı. İkinci değerli taşımız yakut. O da senin saçlarına uymaz. Dolayısıyla üçüncüde, yani safirde karar kıldık."

"Bir dakika. Safir mi?" diye bağırdı Tamsin. "Neden zümrüt değil? Yeşil bana daha çok uyar. Hem zümrüt safirden daha değerli değil mi?"

"Elimde yeşil kumaş yok," diye açıkladı Bayan Garrison. "Yola çıkmanıza bir hafta kala gelecek."

Bayan Masterson kafasını salladı. "Kategorileri istediğimiz gibi değiştirebiliyoruz. Bir hafta bütün gardırobunu düzenlemek için yeterli bir süre değil. Hem acele işe şeytan karışır."

Tamsin terziyi sert bakışlarla süzdü. "Ya da zora gelmek istemediği için bahane uyduruyor," diye homurdandı.

“Tamsin!” Bayan Masterson’ın sabrı taşmıştı. “Haddini aşıyorsun. Safiri kabullenecek ve ilk üçe girebildiğin için şükredeceksin. Üslubuna dikkat etmezsen gözünün yaşına bakmam bilesin.”

Tamsin’in hâlâ üzgün olduğunu görebiliyordum. Yine de derin bir nefes aldı ve sakinleşip öyle konuştu. “Özür dilerim, Bayan Masterson. Ama yetersiz görüldüğüm bir sınav varsa tekrarlayabilirim değil mi?”

“Elbette. Bütün kızlarımıza bu hakkı tanıyoruz. Yine de doksan küsur puanla yetinmemen biraz tuhaf geldi doğrusu.”

“Ben tam puan almak istiyorum,” dedi Tamsin.

Kızların çoğu notlarından memnundu. En düşük notu alan kız bile Adoria’da göz kamaştırıcı bir şekilde takdim edilecekti. Ayrıca kimse o sıkıcı süreci yeniden yaşamak istemiyordu.

Bayan Garrison’la yardımcıları kızların ölçülerini alıp üzerlerine farklı renklerde kumaşlar tutarak diğer değerli taşları belirlemeye çalıştılar. Bu sırada Bayan Masterson’a yaklaşıp sınavları tekrarlamak istediğimi söyledim.

Şaşırdı. Vasat bir öğrencinin bu isteği tuhaf kaçmıştı tabii. “Elbette,” dedi yine de. Kâğıtlarını karıştırıp notlarıma baktı. “Hangilerini yinelemek istiyorsun?”

“Hepsini.”

“Hepsini mi? Bir öğrenciden ilk kez böyle bir taleple karşılaşıyorum.”

Omzumu silktim.

Birkaç dersi işaret etti. “Bunlarda gayet iyi notlar almışsın. Yine de tekrarlamak istiyor musun?”

“Evet.”

Bir an duraksadıktan sonra başını salladı.

“Öğretmenlerinle konuşmam biraz zaman alacak. Ama madem istiyorsun, bütün sınavlarını tekrarlayacaksın.” Bir an duraksadı. “Adelaide, bak. Çabanı takdir etmiyorum sanma, fakat sınavlarını yineleyen hiçbir kız birkaç puandan fazlasını alamadı. Bayan Garrison’la senin ametist olmana karar verdik. Mor kumaşları bir gör derim. Gerçekten şahaneler. Hem notlarının başka bir taşla geçmene olanak tanıyacak kadar yükseleceğini sanmıyorum. Gel vazgeç bu sevdadan. Hem kendini, hem beni yorma.”

“Sakıncası yoksa sınavlarımı tekrarlamak istiyorum, efendim,” diye direttim.

“Pekâlâ,” dedi bıkkınlıkla karışık bir öfkeyle. “Ama Bayan Garrison ametist kıyafetlerini dikmeye başlayacak. O kadar vakit kaybedemeyiz.”

Kumaşlar konusunda haklıydı. Belki de hepsinin en güzelleriydiler. Bayan Garrison lavanta rengi ipeklilerle mor kadifeleri gururla gösterdi.

Ama ametist bir kız, Cedric’e ihtiyacı olanı veremezdi.

“Ten rengin bütün renkleri kaldırır,” dedi Bayan Garrison. “Hâlbuki bazı kızlarda belirlediğimiz renklerde değişiklik yapmak zorunda kalacağım.”

Mira da onlardan biriydi. Onun taşını topaz olarak seçmişlerdi. Ama birkaç denemeden sonra sarı-kahve kumaşların ona hiç yakışmadığı ortaya çıktı. “Bu kızın rengi kırmızı,” dedi Bayan Garrison. Gözleri Clara’ya kaydı. “Mecbur değiştireceğiz. Mira’ya lal taşını verelim.”

Bunu duyan Jasper kafasını salladı. “Hem lal daha yaygın bir taş. Mira’ya uyar.”

Arkadaşımın herkesin içinde aşağılanmasına bozulmaya fırsat bulamadan Clara’nın kaşlarını nasıl çatıldığını fark ettim. Bu değişiklik onu üzmüştü belli ki. Sonrasında Caroline’a, “Sarıdan nefret ederim. Beni hasta gibi gösteriyor,” dediğini duydum.

En son Tamsin’in provası bitti. Hâlâ mavinin ona hiç yakışmadığından yakınıyordu. Nihayet odalarımıza dönerken “Sınavları tekrarlamak için sabırsızlanıyorum,” dedi. “O zaman ne kadar yanlış bir seçim yaptıklarını anlayacaklar. Beyaz da bana yeşil kadar yakışır.”

Bunu duyunca tökezledim ve düşmemek için tırabzana tutundum. Planımı yaparken Tamsin’i hiç hesaba katmamıştım. Birinci olursam o ne olacaktı? *Adoria’da iyi bir koca bulmam şart. Aksi hâlde...*

Aksi hâlde ne olacaktı bilmiyordum ama Cedric’in başına gelebilecekler malumdu. Hayatı söz konusuydu. Ya Tamsin? İyi bir koca bulamazsa onu bekleyen son neydi? Doğrusunu isterseniz, Tamsin’in bazı konuları abartmayı sevdiğini biliyordum. Ailesinin geldiği gün hariç, hep biraz dramatik davranıyordu. Belki de bunu bir gurur meselesi yapmıştı. Ya da gözünü para hırsı bürümüştü.

Bir seçim yapmalıydım. En yakın arkadaşım mı... Bir dakika. Cedric benim için kimdi ki? Ama bana ettiği iyiliği yok saymak nankörlük olurdu. Tamsin kaçınıcı olursa olsun Adoria’da iyi bir hayat kuracaktı. Öte yandan, benim kaçınıcı olduğum Cedric’in hayatını kurtarabilirdi.

Kimi seçeceğim belliydi. Notundan memnun olan Mira sonraki günleri tatil yaparak ve en sevdiği kitabını okuyarak geçirdi. Ama Tamsin'le ben aynı stresi bir daha yaşayacaktık. O da Bayan Masterson gibi bu kararımı hayretle karşılamıştı.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordu dans sınavına dakikalar kala. “Neyi değiştirecek? Hem mor sana çok yakışmıştı.”

Gözlerimi kaçırdım. “Gerçek potansiyelimi öğrenmek istedim.”

Bayan Hayworth'la balo salonunda buluştuk. Tamsin'le benden başka yalnızca Caroline sınavlara yeniden giriyordu. “Aynı yöntemi uygulayacağım,” dedi öğretmenimiz. “Bütün dansları tekrarlayacağız ve ne kadar geliştiğinizi göreceğiz.”

Tamsin zorlandığı bir adımda büyük gelişme göstermişti. Ama Caroline geçen seferkinden bile kötüydü. Neyse ki Bayan Masterson iki sınavdaki en yüksek notlarımızı dikkate alacaktı.

Beni sorarsanız, bambaşka biri olup çıkmıştım.

Üçünden en çok hangisinin şaşırdığını kestirmek güçlü. Bütün danslarım hem teknik, hem de artistik açıdan kusursuzdu. Nihayet kendim olabildiğime mutluydum. Neredeyse bir yıldır bir başkasının hayatını yaşıyordum. Hâlbuki hayatım boyunca sayısız baloya katılmıştım ve Mavi Nehir'e geldiğimden beri ilk kez yine bir kontestim.

Diğer sınavlarda da harikalar yarattım. Yazılılarda yine cevaplarımı ev arkadaşlarımdan gizleyebildim ama dans ve

müzik gibi yetenek sınavlarında Tamsin'le Caroline'ı şoka uğrattım.

Ertesi hafta sonuçlarımız geldi.

Bu kez bir liste hazırlamamışlardı. Bayan Masterson bizi oturma odasına çağırdı. Sıra olduk. Jasper Thorn da oradaydı. O da Bayan Masterson kadar şaşkın görünüyordu. Bayan Masterson tam konuşmak için ağzını açmıştı ki, Cedric telaşla odaya daldı. Onu son birkaç haftadır hiç görmemiştim. Resim planımızı da konuşmamıştık tabii.

Geç kaldığı için özür dileyip babasının yanındaki yerini aldı. Jasper insanların yanındaki kibarlığını sürdürerek oğluna hiçbir şey söylemedi.

Bayan Masterson onun selamına karşılık verip tekrar bize döndü. "Bazılarınızın dört gözle yeni sonuçları beklediğini biliyorum. Öncelikle sınavları tekrarlayan arkadaşları cesaretlerinden ötürü kutlarım. Ama iki kızımızın konumunda bir değişiklik olmadı. Diğerine gelince..."

Tamsin gururla gülümseyip nefesini tuttu. Yazılılarda birbirimizin cevaplarını göremediğimiz için hâlâ kendisinin birinci olduğunu sanıyordu. Heyecandan titrediğini fark ettim.

"Adelaide," dedi Bayan Masterson bana bakarak, "bunu hiç beklemiyordum doğrusu. Bir kızın bu kadar kısa bir sürede bambaşka birine dönüşmesi inanılmaz. Ayrıca ilk kez bir öğrencimiz bütün derslerden tam puan aldı." Odadaki bütün bakışlar bana çevrilmişti. Tamsin'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Mecburen temanı değiştireceğiz," diye ekledi Bayan Masterson.

Jasper da öne çıkarak beni tebrik etti. Ama başarımdan pek de memnun olduğunu sanmıyordum. “Adelaide, hayatım,” dedi. “Dunford Malikânesi’nden Winnifred’i bile geçerek elmas olmaya hak kazandın. Bütün kızların ortalamaları bir puan düşecek. Ama taş temalarınız belirlendiği için birkaçı dışında değişiklik yapmayacağız.”

“Bay Thorn’un dediği gibi sen elmas olacaksın, Adelaide,” dedi Bayan Masterson. “Winnifred’le ölçüleriniz aynı. Bayan Garrison bu konuda zorlanmayacak. Ama Winnifred’in notları da çok yüksek. Onu ametist gibi yarı değerli bir taş yapmak haksızlık olur. Bu durumda en uygunu safir olması. Tamsin, sen de zümrüt olabilirsin. Bayan Garrison yeşil kumaşların umduğundan erken geleceğini söylüyor. Eminim, gardırobun Adoria’ya kadar tamamlanır.”

Tamsin hâlâ şoktaydı. Bayan Masterson’a boş gözlerle bakıyordu. “Ama puanlar değiştiyse... Yani şimdi ben dördüncü mü oldum?”

“Evet.”

Tamsin’i sessiz gördüğüm nadir anlardan biriydi. Boğazıma bir yumru oturdu. Jasper onun hayal kırıklığını fark ederek gülümsedi. “Zümrüt rengi elbiselerle ne kadar güzel olacağını düşün,” dedi. “Bütün partilere katılmasan da, büyük talep göreceğinden eminim. Seninle gurur duyuyorum. Bu yıl elmas, oğlumun seçtiği adaylar arasından çıkmasına rağmen, bütün kızlarımla gurur duyuyorum.” Hâlbuki sesi hiç de gururlu değildi. Bozulmuştu belli ki.

Baş döndürücü bir hızla gelişen bütün bu olaylar bana Cedric'in varlığını unutturmuştu. Gözlerim ona kaydı. Odadaki en şaşkın insan oydu. Zoraki bile gülemiyordu.

Jasper cesaret verici konuşmasına birkaç dakika daha devam etti. Haftaya Adoria'ya gidecektik. Bu yolculuk için iki gemi kiralamıştı. Biz Guthshire Malikânesi'nden kızlarla birlikte seyahat edecektik. Dunford'la Kuğu Tepesi'ndekiler diğer gemide olacaktı.

Çıkabileceğimiz söylendiğinde kızlar koridorda etrafımı sardı. Hepsi bu olağanüstü gelişmenin nasıl olduğunu merak ediyordu. Bayan Masterson beni odasına çağırınca rahat bir nefes aldım.

"Gerçekten şaşırdım," dedi çalışma odasında yalnız kaldığımızda. "Efendi Jasper hile yaptığından şüphelendi. Ama ben, *eğer arp çalarken ya da Lorandy çift adımı oynarken hile yapmanın yolunu bulmuşsa bravo*, dedim."

Utanarak yutkundum. "Galiba farkında olmadan çok şey öğrenmişim. Biliyorsunuz, bir hanımın oda hizmetçisiydim. Oradan edindiğim bilgileri kullandım."

"Son dakika değişiklikleri bizi biraz uğraştıracak tabii. Neyse ki diğer kızla ölçüleriniz aynı. Elmas kostümleri beyaz ve lame. Tenine çok yakışacak. Bayan Garrison ufak tefek düzeltmeleri bu hafta içinde halleder."

"Sorun değil," dedim. Planımın bu kadar iyi işlediğine hâlâ hayret ediyordum. "Ne zaman isterseniz yardıma hazırım."

Birden Cedric kapıda belirdi. Önceki şaşkınlığı geçmişti. Gözleri sevinçle parlıyordu. "Bayan Masterson, işiniz

bittiyse Adelaide’i birkaç dakikalığına ödünç alabilir miyim? Onu tebrik etmek ve ileriki günler için cesaret vermek isterim.”

Bayan Masterson gülümsedi. “Elbette. Biz bitirmiştik zaten.”

Kış hâlâ hükmünü sürse de, güneş soğuğu biraz kırmıştı. Cedric temiz hava almak için dışarı çıkmamızı önerdi. Kimselerin bizi duymasını istemiyordu tabii. Eski ormandansa böğürtlen çalılıklarına doğru yürüyünce rahatladım.

“Çıldırdın mı?” dedi. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

Hiç beklemediğim bu tepki beni sinirlendirdi. “Hayatını kurtarıyorum,” dedim. “Bütün yaptığım bu!”

Bugün saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Elini buklelerinin arasına sokarak onları karıştırdı. “Hani dikkat çekmeyecektin? Bunu sana daha ilk gün söyledim. Bayan Masterson’ı duydun. Şimdiye kadar tam puan alan olmadı. Sen ilksin.”

“Ben...”

“Şimdi, herkes konuşmaya başlayacak. Diğer kızların bunu olgunlukla karşılayıp seni tebrik edeceğini mi sanıyorsun? Mutlaka birileri bunu sorgulamaya başlayacak. Bir oda hizmetçisi aylarca vasat bir öğrenci gibi davrandıktan sonra nasıl böyle mükemmelleşti diye merak edecekler. Biri bir bağlantı kurdu mu vay hâlimize!”

Ellerimi belime koydum. “Ya ne yapsaydım? Sonuçta ben kaçak bir kontesim ama sen bir kâfırsın! Hem bir haftaya yola çıkacağız. Bunların bir önemi kalmayacak.”

“O kadar emin olma,” dedi karanlık bakışlarla. “Bu tip şeyler her yere peşinden gelir.”

“Ne var yani? En kötü beni büyükannemin yanına yollarlar. Senin asılmandan iyidir.”

“Soylu bir kadını kaçırmaktan asılmayacağımı mı sanıyorsun?”

“Senin bununla hiçbir ilgin olmadığını söylerim. Bütün sorumluluk benim derim. Birileri peşimden Adoria’ya gelse bile çoktan evlenmiş olacağım. Hem daha bekle,” diye ekledim gururla. “Bu notlar ne ki? Orada herkesi büyüleyeceğim. Erkekler en yüksek komisyonu verebilmek için birbirleriyle yarışacak.”

“Bu aşçılıkla mı?” diye homurdandı.

“Dalga geçme. Gelmiş geçmiş en yüklü komisyonu alacaksın. Emniyet paramın da bir kısmını sana veririm. Tablo planımız tutmasa bile Westhaven’da vatandaşlık hakkı alabilirsin.”

Gözlerime baktı ve “Ben asıl seninle başıma iş aldım,” dedi.

Yumruklarımı sıktım. “Bak hele. Teşekkür etmek için çırpınacağına hakaret ediyorsun.”

Başını iki yana salladı. “Neden anlamıyorsun? Bu yaptığın çok riskli.”

Birden kendinden çok benim için endişelendiğini fark ettim. Sahtekâr damgası yememi istemiyordu.

“Sen beni kurtardın, Cedric,” dedim daha yumuşak bir sesle. “Osfro’da boğuluyordum. Özgürlüğü tatmak zorundaydım. Şimdi izin ver, sana rağmen seni yaşatmak için elimden geleni yapayım.”

Ben bunları söylerken kulaklarına inanamıyormuş gibi bir hâli vardı. Sonunda yüzündeki gerginlik kayboldu.

"Bana rağmen mi?" dedi gülerek.

"Hayatını günahkârlıkla karmaşıklaştıran sensin."

"Bu benim seçimim değildi. İnançlarımı beni seçti."

"Ne diyorsan öyle olsun," dedim kayıtsız bir tavırla. Oysa artık kavga etmediğimiz için rahatlamıştım. "Sadece merak ediyorum," diye ekledim. "Kusura bakma ama hiç de maneviyatı kuvvetli birine benzemiyorsun. İnançlarının seni nasıl seçtiğini öğrenebilir miyim?"

Eve doğru yürümeye başladığında ona katıldım. "Çocukluğumdan beri dünyadaki birçok şey beni rahatsız ediyordu," dedi. "Annemle babam evliydi ama bir aile değildik. Çoğunlukla ayrı yaşıyorlardı ve bu gayet normalmiş gibi davranıyorlardı. Hiçbir konuda duygusal tepkimi gösteremiyordum. Asla samimi değildik. Bize dayatılan şekilde davranıyorduk sadece. Tıpkı geleneksel kilisenin öğrettiği gibi. Sonra altı düşmüş meleğin aslında birer iblis olmadığını öğrendim. Yalnızca duyguları ve içgüdüleriyle hareket ediyorlardı ve bağınaz Uros rahiplerini korkutan buydu. Duygusal yanımı kucaklamamın doğal olduğunu öğrendim. Bunda bir yanlış yoktu. Tutkularımı dizginlemek zorunda değildim."

Bir an Cedric'in tutkularını dizginlememesi fikrine takılıp kaldım. Sonra yeniden anlattıklarına kulak vermeye çalıştım.

"Alanzan'ların diğer ibadetleri de bana uygundu. Sınırsız bir maneviyat vadediyorlardı. Aramızdaki bütün seslere tahammül etmeli, hatta farklı görüşleri anlamaya çalışmalıydık. Doğaya saygı esastı. Dilenciler katedrallerin önünü

doldururken dua etmek için bağış yapmamız ikiyüzlülükten başka bir şey değildi. Toplumda bir sınıf zenginlik içinde yüzerken diğerlerinin yoksulluk çekmesi haksızlıktı.”

“Kıyafet seçimlerini gördüm,” dedim. “Bana pek de dünyevi zevklerden vazgeçmiş bir adam gibi görünmüyorsunuz. Üstelik Yeni Dünya’da yerdiğin tipte insanlarla iş yapıyorsunuz.”

“Dürüstçe ekmeğini kazanmakla, senden medet uman ve rehberlik bekleyen saf insanları kandırmak arasında dağlar kadar fark var. Neden anlamıyorsun, Adelaide? Uros rahipleri dürüstlükten söz ederken, herkesi dolandırıyorlar. Ve...”

Elimi kaldırdım. “Yeter. Bu konuşmanın nereye varacağı belli. Sırrını saklarım ama beni paganlığa özendirmene izin veremem.”

Güldü. “Öyle bir niyetim yok. Böyle bir konuda kimse kimseye baskı yapamaz.”

Eve yaklaşmıştık. “Birinci olmam ortalığı karıştırdıysa özür dilerim,” dedim usulca.

“Boş ver. Her şey yeterince karmaşıktı zaten. Parmağına zengin bir Adoria’nının yüzüğünü takmadan asla güvende değilsin. Bunu sakın unutma.”

Gülümsedim. “Ağırlığımca elmas edeceğimden şüphelenmesin.”

İçeri girdiğimde etraf sessizdi. Kızların çoğunun odalarına çekilmesi beni meraklı sorulardan kurtaracaktı. Ama yanılıyordum.

Tamsin’le Mira odada beni bekliyordu. İçeri girdiğimde Tamsin ayağa fırladı.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” dedi Cedric gibi.

“Efendim?”

“Kıvırma! Bal gibi anladın,” diye çemkirdi Bayan Masterson’ı dehşete düşürecek bir bayağılıkla. “Hepimizi aptal yerine koyduğunu inkâr mı edeceksin? Kim bilir arkamızdan ne kadar eğlenmişsindir?”

Buraya ilk geldiğimde Cedric de bunu bir oyun olarak gördüğümü söylemişti. İnsanlar her davranışımı onlarla alay ettiğim manasına mı çekecekti? Hiç ciddiye alınmayacak mıydım?

“Nasıl becerdin, söyle?” diye üsteledi Tamsin. “Nasıl tam puan aldın?”

“Hanımımın evinde bir sürü tecrübe edindiğimi unutuyorsun,” dedim sakinliğimi korumaya çalışarak. “Orada gördüklerimi uygulamaya çalıştım.”

Tamsin bunu yutmadı. “Hadi canım. Son dokuz aydır hiçbirini hatırlamıyordun da birden mi uyandın? Beni kandıramazsın. Seni gördüm ama konduramadığım için ağzımı açmadım. Bazı derslerde bilerek hata yapıyordun. Ama sonra kötü olduğun alanları karıştırmaya başladın. Bu ne biçim bir oyun böyle?”

“Oyun değil,” dedim. “Çok heyecanlıydım. Aslında bir sürü şey biliyordum ama hata yapacağım korkusundan elim ayağım birbirine dolanıyordu.”

“Sonra ne oldu? Sihirli değnek mi değdi? Ama yok. Benim hayatımı mahvetmene izin vermeyeceğim.”

“Hadi ama!” diye bağırđım. “Neden bu kadar büyütüyorsun anlamıyorum. Dördüncülük de gayet iyi.”

Suratı öfkeyle çarpıldı. “İlk üçteydim. Beni yerimden ettin. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilme- ne rağmen beni harcadın.”

“Yeter!” dedim. “Dokuz aydır bütün buhranlarına göz yumdum. Hayatın nasıl mahvolacak söyler misin? Buraya geldiğinde dünyadan haberin yoktu. Ama şimdi güncel politikadan konuşup yedi menülü yemekler yiyor ve piyano çalıyorsun. Belki birkaç daveti kaçıracaksın o kadar. Ama eminim kendine zengin ve saygın bir koca bulacaksın. Sen bir çamaşırcının kızıydın. Yanlış anlama. Asla aşağılamak için söylemiyorum. Ama gösterdiğin gelişmeden memnun olacağına hâlâ dert yanıyorsun! Arkadaşım olarak benim için mutlu olmanı beklerdim.”

“Sorun da bu ya zaten. Sen benim arkadaşım değilsin. Öyle olduğunu sanıyordum ama sen hepimize yalan söyledin. Aldığın tam puan da bunun en büyük ispatı!”

Göğsüm sıkışıyordu. Öfke, keder ve bıkkınlık, hepsi birbirine karışmıştı. Yalan söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Tamsin’le Mira’ya her şeyi anlatmak istiyordum. Bir kontes olduğumu, Lionel’ı, Ada’yı ve Cedric’i. Tüm bu yalanlar içimi yakıyordu. Ama onları açıklayamazdım. Sonuçları ağır olurdu. İşte bu sebeple çenemi kapalı tutmalı ve arkadaşlarıma karşı samimiyetsizliğimi sürdürmeliydim.

“Tamsin,” dedi Mira. Nihayet bir şeyler söyleyecekti demek? “Yapma ne olur. Adelaide’e gereksiz yükleniyorsun. Buraya hepimiz başarılı olmaya gelmedik mi? Hem heyecan insanı birçok konuda engelleyebilir.”

“Heyecanmış! Yalana bak! Adelaide ilk günden beri korkusuzdu. Clara’yı nasıl payladığını hatırlamıyor musun? Ayrıca söyler misin, buradan kaç kız karanlıkta koruya gitmeye cesaret edebilir? Üstelik saçma sapan bir çelenk için! Beceriksizliği ve lakaytlığı yalandı. Sözüm ona, buradaki başarıyı çok önemsemiyordu.” Parmağını bana doğru salladı. “Bir daha hiçbir sözüne inanmayacağım. Buradaki herkesi kandırabilirsin ama beni asla.”

Mira sakın yaradılışlı bir kızdı ama Tamsin onun bile sinirlerini zıplatmayı başarmıştı. “Saçmalıyorsun!” dedi ayağı fırlatarak. “Kendini kaybettin. Ne dediğini bilmiyorsun.”

“Ayrıca çocuk gibi davranıyorsun,” dedim. Bugünün stresini daha fazla kaldıramayacağımı hissediyordum. Önce Cedric’e hesap vermiştim, şimdi de Tamsin beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu.

Tamsin beni duymazdan gelerek Mira’ya döndü. “Beni kullanmasına izin vermeyeceğim. Aklın varsa sen de aynısını yaparsın.”

“Tamsin, lütfen,” dedi Mira. “Bu konuyu bir kez daha salim kafayla düşünmeni rica ediyorum.”

“Hayır.” Tamsin kapıya gitti ve odadan çıkmadan önce bana nefretle baktı. “Bitti. Artık arkadaş değiliz. Seninle tek kelime daha konuşmayacağım.”

Bu bardağı taşıran son damla oldu. “Adoria’da farklı çevrelerde olacağımız için buna pek gerek kalmayacak zaten,” dedim. Tamsin’in ne kadar sarsıldığını görebiliyordum. Yine de takdire şayan bir şekilde sözüne sadık

kaldı. Bana cevap vermeden odadan çıktı ve kapıyı arkasından çarptı. İlk gerçek arkadaşımı sonsuza dek kaybetmiştim.

10. BÖLÜM

DOĞRUSUNU İSTERSENİZ ONA İNANMIYORDUM. TAMSİN'i tanıyordum. Fırtına gibi esip gürlerde. Ama öfkesi saman alevi gibi çabuk sönerdi. Bir ara sakinleşecekti mutlaka. Ama bunu boşuna bekledim.

Sonraki hafta müthiş bir hareketlilik içinde geçti. Terziler herkesin kıyafetlerini zamanında yetiştirmek için canla başla çalışıyordu. Sırf bizim evin kıyafetleri bile yeterince zamanlarını alıyordu ve kısa bir sürede dört malikânedeki kızların da bütün gardıroplarını tamamlamaları gerekiyordu. Tamsin'in yeşil kumaşları gelmişti. Onu provalardan birinde gördüm. Üzerindeki elbise ona o kadar yakışmıştı ki, iltifat etmeden duramadım. Ama Tamsin ben orada yokmuşum gibi davranmayı sürdürdü.

Benim kıyafetim de pek güzeldi. Moru kendime yakıştıırırdım ama beyaz ve gümüş cildimin pürüzsüzlüğünü vurguluyordu. Hele günlük elbiselerimden bazıları önceki

hayatımda giydiklerimi bile gölgede bırakıyordu. Lameler daha çok gece elbiselerinde kullanılmıştı. Kadife ve saten balo kıyafetleri yine beyaz ve gümüş rengiydi ve üzerleri kristallerle bezeliydi. Bazılarının yakaları da gümüş dantellerle süslüydü.

Adoria tarzına alışmam biraz vakit alacaktı. Uzun etekler bizimkiler gibi birkaç kat giyiliyordu ama Osfrid'dekiler kadar kabarık değillerdi. Kalça desteği de kullanılmıyordu. İçlerinde hareket etmek daha kolaydı. Adoria modasındaki bir başka değişiklik de elbise kollarında göze çarpıyordu. Kollar dirsekten itibaren açılıyordu ve çoğunlukla tül ya da dantellerle süslüdüler. Bizdeki gibi kollardaki yarıklardan iç gömleğini göstermek moda değildi. Ama beni en çok zorlayan korsajlar oldu. Yakaları Ofrid'dekilerden çok daha açıktı ve sımsıkı korselerle desteklenerek göğüsleri fıskırtıyorlardı.

"Adoria'da böyle," dedi Bayan Garrison düşüncemi dile getirdiğimde. "Adı üzerinde: Yeni Dünya. Her konuda daha cesurlar." Yeni modayı takip etmek işinin bir parçası da olsa bu modadan hoşlanmadığı sesinden belliydi. "Ya da en azından sizin gittiğiniz Zafer Burnu'nda öyleler. Kuzey kolonilerinde farklıdır tabii. Uros'un çılgın vârislerinin yaşadığı topraklarla ilgili bambaşka söylentiler duydum."

Kibarca kafa salladım. O anda korsajım beni kendilerini Uros'a adayan o bağınazlardan daha çok ilgilendiriyordu. Cedric'in Alanzan inancını benimsediğini öğrendiğimden beri dini konulardan uzak durmaya gayret ediyordum.

Tamsin'le aramıza giren soğukluk olmasa bu hazırlık sürecinin keyfini çıkarabilirdim.

"Er geç aklı başına gelecek," dedi Mira bir gün. Diplomat tavrını sürdürüp ikimiz arasında bir köprü kurmaya çalışıyordu.

"Nereden biliyorsun? Yoksa yumuşadı mı?"

Mira suratını buruşturdu. "Hayır. Ama Tamsin bunu nereye kadar uzatacak ki? Belki Adoria'da talipleri çıkınca morali düzelir."

"Belki," diye mırıldandım. Beklenmedik gelişimim evde hâlâ hayret uyandırmasına karşın kimse gerçeği tahmin etmiyordu. Mira'nın da merak ettiğini biliyordum. Ama beni asla zorlamazdı. Onun da kendine ait sırların olduğu için başkalarınıninkilere de saygı duyuyordu.

Mira'yla boşuna umutlanıyorduk. Tamsin son darbesini yola çıktığımız güne saklıyormuş meğer. Batı Osfrid'deki liman şehri Culver'a gitmiştik. Jasper'ın iki ticaret gemisi orada demirliydi. Soğuk bir gündü. Rıhtımda pelerinlerimize sarınmış beklerken birkaç denizcinin yaklaşan fırtınadan söz ettiğini duydum. Bundan Bayan Masterson da bahsetmişti ama Jasper omzunu silkip ilkbaharın eli kulağında demişti. Bahardaki gemilerden önce davranıp daha çok kâr etmek istiyordu tabii.

Bayan Masterson'la diğer malikânelerin hanımları da bizimleydi ama hepsi Adoria'ya gelmeyecekti. "Adoria'da sizinle Bayan Culpepper ilgilenecek," dedi Bayan Masterson. Soğuk deniz rüzgârında pelerinime biraz daha sarındım. "Oranın sorumlusu o. Ona her konuda güvenebilirsiniz."

Bayan Masterson'ın sesi cesaret vericiydi ama bakışlarındaki endişe gözümden kaçmamıştı. Eğitimimiz boyunca onun hep disiplinli yanını görmüştük ama bugün anaçlığı ağır basıyordu belli ki.

“Öğrendiklerinizi unutmayın ve sizden ne isteniyorsa onu yapın,” dedi Kuğu Tepesi'nin hanımı.

“Denizcilerle tek kelime etmek yok,” diye hatırlattı başka bir hanım. “Kamaralarınızdan daima gruplar hâlinde çıkacaksınız.”

Bu uyarıya gerek yoktu aslında. Eşyalarımızı ve Jasper'ın mallarını yükleyen tayfalar iri ve kaba saba adamlardı. Malları taşıdıkları sırada hiçbiriyle göz göze gelmemeye çalıştım. Belli ki onlara da bizimle iletişim kurmamaları tembihlenmişti. Ama bazıları sonradan bunu unutabiliirdi. Jasper hangi malların hangi gemiye yükleneceğini söylerken onlardan gözünü ayırmıyordu. Adoria'da ne kadar çok para kazanacağını düşündüğümde oğluna yardım etmemesi beni daha da kızdırıyordu. Ama Jasper'ı gözlemledikçe Cedric'e hak vermiştim. Babası farklı inançlara saygı duyabilecek biri değildi.

Cedric gemilerin yola çıkmasından hemen önce geldi. Her yere geç kalmayı alışkanlık edinmişti zaten. Jasper adlarımızı okuyarak hangi gemilere bineceğimizi söyledi. Ben bizim malikânenen kızlarla *Umut* adlı gemideydim. Tamsin'in adı *Gri Martı*'da okununca şaşırdım.

Mira bile bu duruma hayret etmişti. O da benim gibi, Tamsin'in bu kavgayı bu kadar ileri götüreceğini tahmin etmiyordu.

“Tamsin?” dedim, arkadaşımız diğer gruba katılmak için önümüzden geçerken.

Ama Tamsin dönüp bakmadı bile. Yalnızca Bayan Masterson’a elindeki mektupları vermek için duraksadı. “Bunları göndermeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim,” dedi ve yürüdü. Onun diğer gemiye binişini kederle izledim. Cedric’in çıkarını korumayı seçmiştim ve bazen gecenin bir yarısı uyandığımda bu kararımı sorgulamadan edemiyordum.

Rıhtımda yürürken Mira, “Göreceksin pişman olacak,” dedi. Sesi eskisi kadar kendinden emin değildi. Yine inançla devam etti. “Yolda düşünmek için bol bol zaman bulacak.”

Umut’taki kamaramız tahmin ettiğimiz kadar küçüktü. Altı daracık ranzadan başka hiç mobilya yoktu. Mira, ben, üç Mavi Nehir ve bir tane de Kuğu Tepesi kızı birlikte kalacaktık. Sonuncusu Tamsin’le yer değiştirmeyi kabul eden kızdı. Bitişliğimizde diğer Işıltı Sarayı kızlarının ve Dunford Malikânesi’nin hanımı Bayan Bradley’nin kamaraları vardı. Bizimle yemekhane olarak kullanacağımız ortak kamarada buluştu ve neyin nerede olduğunu söyledi. Bu sıkışık yerde iki ay pek de kolay geçmeyecekti.

Nihayet yelken açtığımızda güverteye çıktık. Kalbim çarparak tayfaların telaşını izledim. Rothford Kontesi olarak birçok şey yapmışım ama böyle bir seyahate ilk kez çıkıyordum.

Çocukken bir kere gemiyle Lorandy’ye gitmişim ama detayları hatırlamayacak kadar küçüktüm. Hem dar ka-

nalı geçip Osfrid'in sınır komşusuna gitmekle büyük denizi aşmak arasında çok fark vardı. *Gri Martı* da yelken açmıştı. Tamsin'in kızıl saçları kalabalıkta hemen ayırt ediliyordu.

"Sirminica'dan gemiyle mi geldin?" diye sordum Mira'ya. Bunu daha önce hiç konuşmadığımızı fark etmiştim.

Gözlerini Osfrid kıyılarına dikmişti. Göçmen olarak geldiği ülkeden ayrıldığına üzülüyor muydu acaba?

"Bir kısmını," dedi. "Gemi yolculuğu pahalı. O kadar paramız yoktu. Bizim kafilé karayolunu kullandı. Gemiye Belsia'dan bindik." Hatıralara dalarak gülümsedi. "Sen bu kamaraya küçük diyorsun ya, bir de oradaki hâlimizi görecektin. Yatağımız bile yoktu. Yük kısmındaydık. Neyse ki birkaç günlük bir yolculuktu."

Kolunu sıktım. Neler yaşadığını hiçbir zaman tam manasıyla anlayabileceğimi sanmıyordum. "Zor olmalı," dedim.

Omzunu silkti. "Öyleydi ama geçmişte kaldı."

"Önünde yepyeni bir hayat var," dedi yanımızda yürüyen Cedric. Elleri kırmızı pelerininin ceplerindeydi. Bu palto bana onu ormanda yakaladığım geceyi anımsatıyordu. Saygın bir tüccar ya da alim kılığındaydı ama rüzgârda savrulan saçları ona vahşi bir hava katıyordu. Dizginlemeye gerek görmediği tutkularından bahsedişini hatırlayınca usulca titredim.

"Umarım," dedi Mira. "Senin kamaran nasıl?"

"İçinde her türlü lüks vardır eminim," diye dalga geçtim.

“Babaminkini bilmem ama ben diğer yolcularla birlikte sizinkine benzeyen bir kamarada kalıyorum.” Güvertenin aşağısındaki bir grup erkeği işaret etti. Kılıkları ve tavırları farklı mesleklere işaret ediyordu.

“Kim bunlar?” diye sordum. Yeni Dünya’ya neden gittiklerini merak etmiştim.

Siyah saçları rüzgârda uçuşan bir adam bana bakıyordu. Tıraş olup üzerindeki buruşuk kıyafeti çıkarsa göz kamaştırıcı biri olabilirdi. Onu fark ettiğimi görünce kibarca selam verip başını çevirdi.

“Çoğu tüccar. Birkaç tane de maceraperest. Hepsi iyi insanlar. Ama sizi çok merak ettiler tabii.”

“Aralarında zengin beyler var mı?” diye sordum. “Çekiciliğimi kullanayım mı?”

“Bu kullanmadığın hâlin mi?” dedi Cedric. Sonra birkaç dakika adamlara bakıp başını salladı. “Henüz o kadar paraları yok. Hiçbirinizin komisyonunu ödeyemezler.”

Yakınlarda dikilen birkaç kız bu konuşmaya kulak misafiri olmuştu. Dönüp merakla adamlara baktılar. Cedric’in kamara arkadaşları belki nüfuzlu kimseler değildi ama bazılarının Osfro’da kalburüstü bir hayat sürdüğü hemen belli oluyordu. Çoğu yoksulluktan gelen Işıltı Sarayı kızlarının aklından geçenleri tahmin edebiliyordum. Adoria’da onları bekleyen erkeklerin bunlardan bile zengin olmalarına inanmıyorlardı.

Yola çıkışımızın heyecanı yatıştığında kızların büyük bir kısmı kamaralarına çekildi. Çok geçmeden bazılarını deniz tuttu ve kendilerini yeniden güverteye attılar. Ara sıra

benim de içim kalkıyordu ama bir süre sonra bu hissim tamamen kayboldu. Mira sapasağlamdı.

Bayan Bradley genellikle alt güvertede kalmamızı yeğliyordu ama grup hâlinde olduğumuz sürece gemiyi gezmemize de ses çıkarmıyordu. En büyük endişesi yüzlerimizi kremlerle nemlendirmeyi unutmamızdı. Tuzlu deniz havasının Adoria'ya gitmeden evvel bizi yıpratmasından korkuyordu.

Mira'nın yerinde duramaz bir hâli vardı. Kamaraya tıkılıp kalmaktan nefret ettiği için ben de gezintilerine eşlik ediyordum. Ama bazen bana bile hissettirmeden kamara-dan çıkıp gittiği oluyordu.

"Tamsin ne yapıyordur acaba?" diye sordum bir gün. Mira'yla güvertenin parmaklıklarına dayanmış, *Gri Martı*'yı izliyorduk. İki gemi birlikte seyrediyordu. Gözlerimi kısıp öbür geminin güvertesinde kızıl saçlı bir kafa aradım ama bulamadım.

"Plan yapıyordur," dedi Mira. "Diğer kızları tartıp zayıf noktalarını yakalamaya çalışıyordur."

Haklı olduğunu bildiğim için güldüm. "Rakipleri de orada tabii," dedim. "Onunla aynı puanı alan kızlar."

Mira başını salladı. "Belki de seni bahane etti. Asıl derdi onları gözlemlemektir."

"Keşke." Diğer gemiye bakarken hep yüreğim burkuluyordu. Tamsin'in kurnazlığını özlüyordum. Aramızdaki soğukluk, yolculuğun bütün zevkini alıp götürüyordu.

Mira her zamanki cesaretiyle eğilip suya baktı. Gözlerimi kaçırdım. Tepetaklak suya düşeceğinden korkmuştum.

Onun yerine grimsi mavi denize baktım. Bana Cedric'in gözlerini anımsatıyordu.

"Çok güzel," diye mırıldandım.

"İlk gemi seyahatiniz mi?"

Başımı çevirdiğimde ilk gün bana bakan adamı gördüm. Tıraş olmalı ya da sakalını daha biçimli kesmeliydi. Aslına bakarsanız, onu inceledikçe üstüne başına çekidüzen verme arzum artıyordu. Kılığı saygındı ama Cedric'in dediği gibi, bize parası yetebilecek bir adam değildi.

"Özür dilerim," dedi gülümseyerek. "Resmi olarak tanıştırlmadan sizinle konuşmamalıydım."

"Burası resmi bir ortam değil," dedim Mira yanıma geldiğinde. "Ben, Adelaide Bailey. Bu da arkadaşım, Mira Viana."

"Grant Elliott," dedi. "Şapkam olsaydı çıkarırdım ama bu rüzgârda başımda durmaz. Tecrübeyle sabittir."

"Daha önce Adoria'da bulundunuz mu?" diye sordu Mira.

"Geçen yıl. Orada açık havada keşif yapmaya uygun kıyafetler satan bir dükkânın ortağıyım. Kış boyunca dükkânla ortağım ilgilendi. Şimdi nöbeti ondan devralmaya gidiyorum."

Mira'nın gözleri parladı. "Öyleyse siz de etrafı dolaşmışsınızdır?"

"Eh," dedi Bay Elliott bana dönerek. "Aslında görülecek fazla bir şey yok. Şimdi siz anlatın. Galiba bir organizasyona üyesiniz? Bana değerli taş isimleriyle adlandırıldığınızı söylediler. Siz de birinciymişsiniz galiba?"

“Evet, ben elmasım,” dedim. “Mira da lal taşı.”

“O hâlde...”

“Demek buradasınız?” Cedric bize yaklaşıp Grant’e gülümsedi. “Bakıyorum tanışmışsınız. Bay Elliott’la kamara arkadaşınız. Adelaide, seninle biraz konuşabilir miyiz, lütfen?” Yakınlarda dikilen bir grup kızı işaret etti. “Mira, sen onlarla aşağı inersin, değil mi?”

“Tabii,” dedi Mira. “Ama önce Bay Elliott’ın işiyle ilgili birkaç sorum var.”

Grant özür dilercesine başını iki yana salladı. “Çok isterdim. Ama şimdi hatırladım. Bir arkadaşına söz vermiştim. İzninizle.”

Bay Elliott koşar adım uzaklaşırken Mira diğer kızların yanına gitti.

Cedric onu izlememi istedi. Güvertede yalnız kalabileceğimiz sakın bir köşe bulma umuduyla peşine takıldım. Ama Cedric beni merdivenlerden aşağı indirdi. Birkaç dar koridordan geçtik ve kendimizi sandıklarla dolu yük kısmında bulduk.

Kapıyı arkamızdan kapadığında, “Burada ne işimiz var?” diye sordum.

Beni birkaç sandık yığınının arasından geçirdi. “Resim atölyeniz, kontesim.”

Gösterdiği köşeye baktım. Kutuların arasında bir tuvalle boyalar buldum.

“Onları gizlice gemiye sokacağım diye akla kararı seçtim. Buraya kimse uğramaz. Rahatça çalışabilirsin.” Kurnazlığıyla şişinerek gülümsedi.

Boyalara bakmak için kabarık eteğimi yere yayarak çömeldim. “Yağlıboya,” dedim hayal kırıklığıyla.

“Ne fark eder?”

“Florencio’yu konuşmuştuk ya? O hep suluboya çalışır.”

Cedric’in suratı asıldı. “Tüh. Başka bir şey yapamaz mısın?”

Gördüğüm diğer tabloları anımsamaya çalıştım. Hafızam güçlüydü ama her tabloyu da taklit edemezdim. “Thodoros,” dedim sonunda. “Myrikosi’li. Onunkilerden birini yapacağım. Myrikosi’lilere Sirminica’da büyük talep vardı. Oradaki savaştan ötürü bir tablonun el değiştirmesi gayet olası. Kimse şüphelenmez.”

“İki aydan daha kısa bir vaktimiz var. Bitirebilecek misin?”

Duraksadım. “Her gün birkaç saat çalışabilirsem, evet.”

“O işi bana bırak,” dedi kararlılıkla.

Tepemde dikilip beklemeye başladığında şaşırdım. “Ne var?”

“Bugün işe koyul. Kaybedecek zaman yok.”

“Olmaz. Önce dikkatimi toplamalıyım. Hele sen böyle başımda dikilirken imkânsız.”

Birkaç adım geriledi. “Seni burada bırakamam. Birine yakalanırsan başın derde girer.”

“Sen ne yapabilirsin ki? Sanat hırsızlığı büyük bir suç. Dua et de kimse anlamasın.”

“Olsun. Dolaşmaya çıkan bir tayfa bu tarafa gelebilir. Onunla böyle ıssız bir yerde yalnız kalmanı istemem. Şimdi söyle. Başka bir ihtiyacın var mı?”

“Evet. Mümkünse bana birkaç ay daha lazım. Ve daha konforlu bir atölye. Sallanmayan bir gemide olursa sevinirim. Ah, bir de kuru et dışında bir şeyler. Ballı bir kek için adam bile öldürebilirim mesela.” Gözlerindeki bıkkınlığı görünce savunmaya geçtim. “Ne bekliyordun? Şıp diye ünlü bir ressamın tablosunu yapmaya başlayacağımı mı? Önce düşünmem gerek.”

Bir süre Thodoros’un eserlerini hatırladıktan sonra kurşun kalemle resmi tasarlamaya koyuldum. Thodoros’un en meşhur tabloları *Çeşmenin Hanımı* adını verdiği dörtlümeydi. Her birinin bir numarası vardı. Resimler bir çeşmenin başında dikilen genç kadının farklı açılardan görüşlerini betimliyordu. Bazen ona oradan geçen bir adam ya da çocuk eşlik ediyordu. Benim resmim bu serinin kayıp beşincisi olacaktı. Yutturabilirsek tabii.

Başta çekingendim. İçinde bulunduğum koşulların olumsuzluğundan da etkileniyordum tabii. Özellikle de geminin sallantısı en büyük engelimdi. Sonunda kadını arkadan çizmeye karar verdim. En kolayı bu olacaktı. Ama çeşmeyi ve etrafındaki ağaçları bütün detaylarıyla hatırlamalıydim. Dakikalar geçtikçe kendime güvenim geldi. Yaptığım işe daldım. Bir süreliğine Tamsin’i unutmak iyi gelmişti. Bu sırada Cedric’i de unutmuştum. Konuşunca yerimden sıçradım. “Adelaide. Bugünlük yeter. Gidelim artık.”

“Neden? Daha taslağı bile bitirmedim.”

“Ortadan kaybolmamız şüphe çeker. Neredeyse akşam yemeği saati geldi. Bayan Bradley seni aramaya çıkmamıştır umarım.”

Kalemimi isteksizce bırakıp Cedric'in malzemeleri saklayışını izledim. "Dikkat et," dedim. "Tuval yırtılırsa mahvoluruz."

"Ufak bir kusur inandırıcılığını artırabilir," dedi. "Ne de olsa bir savaş geçirdi."

"Onu sonra düşünürüz." Tutulan kollarımı ovuşturdum. "Ama bana kalırsa bir savaştan kusursuz çıkması daha mucizevi bir etki bırakır ve onu satan fakir kâfire daha iyi kâr sağlar."

"Bu fakir kâfir size minnettar, leydim."

Yük bölümünden çıktığımızda dar koridorda durduk. Cedric sesini alçalttı. "Bunu nereden öğrendin? Bir sürü insan resim yapabilir ama ünlü ressamı birenbir kopyalamak herkesin harcı değil."

Yine beni canevimden vurmuştu. "Babamdan öğrendim," dedim kısa bir sessizliğin ardından. "Oynadığımız bir oyundu. Bir hafıza oyunu."

Yüzümün asıldığını fark etmişti. Hemen özür diledi. "Affedersin. Acı hatıraları canlandırmak istemezdim. Ama sana güveni tammış. Asillerin çoğu kızlarının kibar davranması ve iyi bir evlilik yapmasından başka bir şeyi önemsemiyor."

"Babam da bunlara değer verirdi. Ama onun hayalindeki evliliği yapmak üzere olduğumu hiç sanmıyorum. Rothford'ın birinci kontu Rupert'ı duymuş muydun?"

"Elbette. Bütün Osfrid'liler tanır onu." Bana dikkatle baktı. "Birinci derece akrabalarının kimler olduğunu da biliyorum."

“Ömrüm boyunca bunun ağırlığıyla yaşadım. Unvanımın ne kadar büyük bir sorumluluk getirdiğini söyleyip durdular.” Büyükanne mi düşünerek ahşap kaplamalı duvara yaslandım. “Bazen o mirasa saygısızlık ediyordum şım gibi geliyor.”

Cedric’in ifadesi yumuşadı. “Benim bildiğim iki şey var. Sen bir kontessin ve Rupert, unvanının kadın akrabalarından birine geçmesine izin veren nadir soylulardan biri. Büyük soyluların çoğu bunu yapmaz. Demek ki, Rupert yenilikçi bir adammış ve kadim kaidelerin sonsuza dek devam etmesini doğru bulmamış. Bununla gurur duymalısın.”

“Akrobasi kullanarak beni avutmaya çalışma. Diğer bildiğin ne? O da bunun kadar sudan bir teselli mi?”

“Bana göre asla değil. Rupert anakaradaki rahat hayatını bırakıp batıya, hakkında pek az şey bildiği vahşi topraklara yelken açmış. Kimse bunun basit ve güvenli bir seçim olduğunu iddia edemez. Ama Rupert onun için doğru olduğunu hissettiği şeyi yapmış. Anakaradaki rahatlığı bırakıp daha büyük bir gelecek için kendini tehlikeye atmış. Şimdi onun için de mirasını lekelemiş diyebilir misin? Rupert cesur biriymiş ve bana tanıdığım birini hatırlatıyor.”

“Kendini mi?”

Gülümsemişimi görmesin diye yürümeye çalıştım ama Cedric koluma yapıştı. Gözlerine baktığımda gülümsemem kayboldu. Bakışları o kadar ciddiydi ki, nefesimi tuttum. Birden koridor daraldı ve birbirimize yakınlaştık sanki.

“Kendini hafife alma,” dedi. “Ben olsam bunu asla yapmazdım.”

Gülmesini ve işi şakaya vurmasını bekledim ama gözlerimin içine bakmayı sürdürünce kolumu çektim. “Gitmeliyim. Sonra görüşürüz.” Odama doğru koştururken orada biraz daha kalsam neler olabileceğini düşünerek korktum.

11. BÖLÜM

CEDRIC İLK GÜNLERDE GERGİNDİ. FIRÇAMI TUVALE SÜRER sürmez bir manzara ve insanlar yaratmamı bekliyordu belki de. Bunların da sırası gelecekti ama önce fonumu oluşturmalıydım. Yavaş yavaş figürlerim ortaya çıkmaya başladı. Her gün çalışmamı bitirdiğimde resmi zamanında bitiremeyeceğimden endişeleniyordum. Dakikalar ve saatler su gibi akıp geçiyordu.

Öte yandan, atölyemin dışında zaman daha ağır ilerliyordu belli ki. Yokluğum fark edilmeye başlamıştı.

“Nihayet teşrif edebildin!” dedi Bayan Bradley bir akşam. Boya kurumayınca tuvali kaldıramamış ve yemeğe gecikmiştim. Kapıda dikilirken bütün kızların gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Uzun ve sıkıcı bir yolculukta eğlenceye hasret kalmışlardı tabii.

“Özür dilerim, efendim.” Ellerimi kavuşturup başımı önüme eğdim. “Güvertede yürüyüşe çıkmıştım. Tam dö-

nüyordum ki bir grup tayfanın merdivenlerde tamirat yaptığını gördüm. Yanlarından geçmek istemediğim için işlerini bitirmelerini bekledim. Bunun daha münasip olacağını düşündüm, efendim.”

Bayan Bradley öfkeyle homurdandı. “En münasibi, güverteye tek başına çıkmaman olurdu.” Neyse ki kamaranın boğucu ortamından sıkılan birkaç kız da güverteye kaçmayı âdet edinmişti. Bu sebepten ötürü bir tek ben azar işitmiyordum en azından.

“Tekrar özür dilerim. Hava almak istedim. Biraz midem bulandı da.”

Birkaç saniye kadar yüzüme baktıktan sonra oturmamı işaret etti. “Bir daha tekrarlanmasın. Ayrıca bu uyarım hepinizin kulağına küpe olsun.”

Bütün kızlar kafa salladı. Ama bunun ne ilk ne de son olduğunu biliyorlardı. Rahat bir nefes alıp Mira’nın yanına geçtim. Cedric’le planımızı uygularken ona fazla vakit ayıramıyordum. Başlarda bana sitem etmiş ve beni güvertedeki gezintilerine dâhil etmeye çalışmıştı. Ama sonunda pes etmişti. Bazen onu odamızda kitabına dalmış buluyordum. Bazen de hiç ortalıkta görünmüyordu.

“Yemek yine harika!” dedi peksimet sepetini elime tutuşturarak.

Kaşlarımı çatıp bir peksimet ve ortadaki tabaktan biraz lahana turşusu aldım. Malikânede yediklerimizden sonra gemi yemeklerine alışamamıştık. Ama benim en büyük sıkıntım yemeklerin yavanlığından çok, her gün aynılarını yememizle ilgiliydi.

Peksimetimden bir parça koparıırken Clara pat diye, “Yağmur yağmıyor mu?” diye sordu. “Hiç ıslanmamışsın, Adelaide?”

Bütün gözler bana döndüğünde donup kaldım. “Tentenin altında durdum,” dedim sonunda. “Bayan Bradley elbiselerimize ve saçlarımıza özen göstermemizi istiyor, biliyorsun. Daha Adoria’ya gelmedik ama kendimize bakmayı şimdiden öğrenmeliyiz.” Güvenim gelmişti. Clara’ya tatlı tatlı gülümsedim. “Senin bunları dert etmene gerek yok belki ama ben elmasım. Grubumuzu en iyi şekilde temsil etmeliyim.”

“Bravo,” dedi Bayan Bradley. “Zor koşullar altında bulunmamız görünüşünüzü ve ya da tavrınızı değiştirmeniz için mazeret olamaz. Adoria’ya ayak bastığınızda bütün gözler sizin üzerinizde olacak. Limanda sizi görmeye gelenler arasında müstakbel kocalarınız da olabilir.”

Bir an hepimiz suspus olduk. Ama neden şaşıryordum ki? Mavi Nehir Malikânesi’nde her adımımız izleniyordu zaten. Adoria’da aynısını beklememek saflık olurdu. Tabii ki, limana indiğimiz andan itibaren görücüye çıkacaktık.

“Satılık inek ya da atlar gibi,” diye fısıldadı Mira ama Bayan Bradley onu duydu.

“Osfrid sokakları bu fırsatı elde etmek için yanıp tutuşan genç hanımlarla dolu,” dedi sertçe. “Dilerseniz yaz sonunda Thorn’larla Osfrid’e dönüp eski hayatınızı yaşarsınız.” Ev halkının çoğu Mira’yı benimsese de Bayan Bradley, himayesinde bir Sirminica’nının olmasına alışamamıştı.

“Haklısınız, efendim,” dedi Mira. “Bağışlayın, düşüncesizlik ettim.” Sesi deminki övrüm kadar samimiyetsizdi.

“Mira başka bir çıkış yolu bulsa evlenmez,” dedim bir gün Cedric’e. Yine geminin yük bölümüne gidiyorduk. Uzun haftalar geçmişti ve yolculuğumuz sona ermek üzereydi. “Bazen sırf laf olsun diye buradaymış gibi geliyor. Yapacak daha iyi bir işi olmadığı için.”

Elini sırtıma koyup beni koridorun bir kısmını kaplayan ağ yığınının yanından geçirdi. Ortaklığımız başladığından beri bir hayli yakınlaşmıştık. “Sirminica’da kalmaktan iyidir tabii,” dedi.

“Öyle. Ama bunu biraz daha hevesli yapmasını isterdim doğrusu. Ne de olsa evlenecek.”

Kargo bölümüne yaklaştığımızda kaptanla yardımcılarından biri telaşla yanımızdan geçti. Onlara yol vermek için kenara çekilirken yardımcısının, “Sorun değil, kaptan. Ben hallederim,” dediğini duydum.

“Ona ne şüphe?” dedi kaptan aksi bir sesle. “Ama yine de rahat edemem. Fazla hızlı ilerliyor. Bir saatliğine dümene ben geçeyim. Sonra yine sana veririm.”

Uzaklaştıklarında Cedric duraksadı. “Duydun mu?”

“Hangi kısmını?”

“Dümene kaptan geçecekmiş.”

“Eee?”

Cedric’in gözleri heyecanla parlıyordu.

“Demek ki bir saat kadar kamarasında olmayacak. Suç listemize yeni bir madde eklemeye ne dersin?”

Ona şüpheyle baktım. “Ne demek istiyorsun?”

“Gel.” Koluma girip beni ters tarafa doğru sürükledi. Az sonra geminin mürettebat tarafından kullanılan kısmındaydık. Ben huzursuz olmuştum ama Cedric kendinden emin bir tavırla yürüyordu. Dolayısıyla yolda rastladığımız tayfalar bir bildikleri vardır herhâlde diye düşünüp soru bile sormuyorlardı.

Kaptanın kamarasının oymalı kapısında durduk. Cedric çabucak etrafa bakınıp beni içeri soktu. “Hayret, kilitli değil,” dedim.

“Sadece geceleri kilitliyor. Gündüz tayfalardan hiçbiri buraya girmeye cesaret edemez.”

“Biz neden girdik öyleyse?” Yine de gördüklerimden etkilenmiştim doğrusu. Kaptan burayı hem çalışma, hem de yatak odası olarak kullanıyordu. Mavi Nehir’deki odamızın iki katı genişliğinde, hatta belki daha da büyüktü. Gözlerim odanın ortasındaki yazı masasına ve arkasındaki pencereye kaydı. Burada bir pencere olması bile garip gelmişti. Camdan kurşuni bir renk alan deniz ve gökyüzü görünüyordu. Odanın bir köşesindeki karyolanın brokar kumaştan bir cibinliği vardı. Her tarafta büyük şamdanlar, deri ciltli kitaplar ve daha bir sürü eşya göze çarpıyordu. Bizler daracık kamaralara güçlükle sığışırken gemide böyle bir oda olması inanılmazdı doğrusu.

Gemi dev bir dalgayla sallanınca Cedric düşmemek için masaya tutundu. “Bir keresinde tereciye tere satmak dey-

minden bahsetmiştin ama benim bile ikna edemediklerim var. Kaptan örneğin. Madem anlaşılmaya yanaşmıyor, biz de istediklerimizi gizlice alırız.”

“Sahtekârdan sonra şimdi de hırsız mı olduk?”

“Merak etme. Fark etmeyecek bile.” Cedric raflarla kaplı duvara doğru yürüdü. Gözleri en üstteki dolaptaydı. Etrafına bakındı. “Burada bir merdiven olacaktı ama gitmiş.”

Yazı masasının iskemlesini çekeyim dedim ama yere çivilemişlerdi. Belki de bu vazgeçmemiz için bir işaretti ama merakım ağır bastı. Cedric’in beni buraya neden getirdiğini öğrenmek istiyordum.

Yanına gidip “Kaldır beni,” dedim.

“Ne?”

“Belimden tutup kaldır. Rafları basamak olarak kullanırım. Yoksa pes mi ediyoruz?”

Cedric hâlâ şaşkındı. “O elbiseyle nasıl yapacaksın merak ettim.”

“Merak etme. İlk deneyimim olmayacak.” Çocukluğumda kırlardaki malikânemizin ağaçlarına az tırmanmamıştım. “Ama istersen elbisemi çıkarayım?” diye önerdim. “Beni yarı çıplak görmenin utancını bir daha kaldırıabilir misin bilmem tabii.”

“Aman dur! İlk seferin şokunu hâlâ atlatamadım,” dedi. “Pekâlâ. Risk yoksa kazanç da yoktur.”

Beni belimden tutup kaldırdı. Ayağımı raflardan birine basıp kendimi yukarı çektim. Ellerimle de üstündeki rafa tutunuyordum. Eteğim Cedric’in suratına dökülüyordu.

Ama birkaç dakika sonra sağlam durduğumdan emin olunca beni bırakabileceğini söyledim.

“Düşersen tutarım,” dedi cesaret verircesine.

“Düşmem. Sen beni en ufak bir tehlikede korkudan eli ayağına dolanan bir kız mı sanıyorsun yoksa?”

“Yok canım.”

Böyle boyumdan büyük laflar ediyordum ama gemi sertçe sarsılınca az kalsın dengemi kaybediyordum. Şimdiye dek daha sakın sularda seyretmiştik. Bugünkü sarsıntı yürümeyi bile güçleştirirken ben elbisemle raflara tırmanıyordum.

Ulaşmaya çalıştığım dolabı açtığımda gözlerim parladı. İçi yiyecek doluydu. Üstelik gemide verilen tatsız tuzsuz kurutulmuş etlerden ya da peksimetlerden de değillerdi. Limonlu kurabiyelere, rengârenk şekerlere ve kuruyemişlere sevinçle baktım. Onlarla birlikte birkaç süslü kutu daha vardı.

“Küçük, yeşil bir teneke kutu görüyor musun?” diye sordu Cedric. “Aradığımız o.”

Söylediği kutuyu bulup ona attım ve aşağı inmeye koyuldum. İniş daha kolaydı tabii. Yere yaklaştıkça düşme korkun azalıyordu. Cedric yine belimden tutup beni son raftan aldı.

“Çocuk oynucağıydı,” dedim.

Beni bırakacaktı ki, bir dalgayla savrulduk. Odadaki bazı eşyalar da bizimle birlikte kaydı. Diğerleri yere sabitlenmişti. Tehlike geçtiğinde Cedric ellerini belimden çekti.

“Evet? Bütün bunları ne için yaptık?”

Kutuyu açtı. "Bak bakalım değecek mi?"

"Ballı kek! Ama nereden bildin?"

"Kaptan tatlıya düşkün. Sen ballı kek için adam öldürürüm deyince masumların canını korumayı vazife edindim. Ne duruyorsun? Bir tane alsana."

"Hayır. Hepsini istiyorum. Ama burada daha fazla oylanmayalım. Gel, yük bölümüne gidelim."

Koridora başımızı uzatıp sağa sola bakındık. Ama taylorların çoğu kendi işlerine dalmıştı. Sarsıntıda Cedric'le duvarlara tutuna tutuna yürüdük. Nihayet yük bölümüne vardığımızda ganimetlerimizi mideye indirmek için bir köşeye saklandık.

"Hani hepsini istiyordun?" dedi Cedric kutuyu ona uzattığımda. Gülüyordu.

"Hakkını yemek olmaz. Gerçi bütün işi ben yaptım ya neyse."

Küçük keklerden birini ağızıma attım ve süngerimsi tadının keyfini çıkarmak için gözlerimi kapadım. "Evde bunlardan hep yedim. Ama ilk kez bu kadar lezzetli geldi. Zavallı midem. Aylarca peksimete talim ettikten sonra bayram edecek."

Kutunun dibini çabuk gördük. Cedric sonuncuyu benim almam için ısrar etti.

"Bunu Mira'ya vereceğim," dedim. "Buradaki tek arkadaşım o."

Cedric kafasını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Tamsin benimle konuşmuyor."

"Diğerleri de sadece suç ortağın ha?"

“Diğerleri mi? Ah!” Birden kendimi aptal gibi hissettim. “Kusura bakma. Sen de arkadaşımsın tabii.”

Sırtını yanımdaki duvara yaslamadan önce uzun uzun gerindi. “Hatırlatmasam aklına bile gelmeyeceğiz.”

“Yok canım. Sadece... Erkekleri arkadaş olarak düşünmeye alışık değilim. Önceki hayatımda tanıdığım erkekler benden hep bir şeyler beklerdi.”

“Devam et. Henüz ikna olmadım.”

“Beni ele geçirebilecekleri biri olarak görürlerdi. Ama sen başkasın.”

“Ya?”

“O ilk gün bana yardım ettin ya, senin herkesten farklı olduğunu anladım.” Dudaklarının kenarında bir kek kırıntısı kalmıştı. Hiç düşünmeden elimi uzattım.

Ama parmaklarım dudaklarına değer değmez nabzım hızlandı. Yüzüme ateş bastı. Sonra birden dudaklarının tadını merak ettim. Onlar da bal kadar tatlı mıydı acaba?

Elimi çektiğimde Cedric uzanıp parmaklarını benimkilerle kenetledi. Bakışları içime işledi sanki. Başım dönüyordu. Birden kendime geldim. “Ya ben? Ben senin arkadaşın mıyım?”

Bir an gözlerini kapadı. Bir çelişki yaşıyormuş gibi kaşlarını çatı ve derin bir iç çekti. “Sen...”

Cümlesini bitiremeden kapı açıldı. İkimiz de sıçradık. Eşikte yaşlıca tayfalardan biri duruyordu. Kafası tıraşlıydı ve yanağında derin bir yara izi vardı. Sol elinin iki parmağı eksikti. Adam bize şaşkınlıkla bakarken Cedric doğrulup hemen önüme geçti. Kolunu korumacı bir tavırla omzuma

atarken diğer elini paltosunun cebine soktu. Neyse ki tablo kapıdan görünecek bir yerde değildi.

“Burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu adam. İkimiz de cevap veremeden gemici pis pis sıırttı. “Ah, anladım. Biraz yalnız kalmak istediniz, ha? Thorn’un mahcup tazelerine bak hele! Yere bakan yürek yakan dedikleri bu olsa gerek.”

Adamın neyi ima ettiğini önce anlamadım. Ama sonra dışarıdan nasıl görüldüğümüzün farkına vardım. Cedric’in korumacı tavrı ve bana yakınlığı adama sevgili olduğumuzu düşündürmüştü. Kıpırmızı kesildim.

“Sandığınız gibi değil. Biz...”

“Adoria’da evlenme kararından şüpheye düşmüş,” dedi Cedric. “Osfrid’e döneceğim diye tutturdu. Babam öğrenirse benim başım belaya girer.”

Bozuntuya vermedim. Kollarımı göğsümde kavuşturup inatçı bir ifade takındım. Bunu Jasper’a açıklamak daha kolaydı. “Size söyledim. Fikrimi değiştirmeyeceğim.”

Cedric dramatik bir tavırla iç çekti. “Yapma. Seni mantığa davet ediyorum. Buraya kadar geldikten sonra döne-mezsın.”

Tayfanın gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu ama bana bakışlarından hoşlanmamıştım. Bize inandığından da emin değildim. Cedric elini cebinden çıkarıp diğer cebinden küçük bir kese çıkardı. İçinden üç gümüş para alıp tayfaya fırlattı. “Bu konunun gizli kalması gerektiğini anlamışsındır herhâlde?”

Adam paralara gözleri parlayarak baktı. “Benden sır çıkmaz, beyim. İhtiyar Solak’a güvenebilirsiniz.”

Çıkmadan önce gidip ufak sandıklardan birini aldı. Sonra bize başıyla selam verdi ve gitti.

Derin bir oh çekerek yere çöktüm. “Az kalsın yakayı ele veriyorduk. Hoş, daha tehlike geçmedi. Gidip önüne gele-ne anlatabilir.”

“Endişelenme,” dedi Cedric. “Bir bahane buluruz. Resmi görmedi ya gerisi önemli değil.”

“Kaderimiz İhtiyar Solak’ın elinde ve rahat ol diyorsun öyle mi?” Bir an duraksadım. “Hem ona neden solak demişler ki? Solak başka şey, parmağı olmamak başka şey.”

“Merak etme. Ağzını bile açmaz. Gümüşleri görünce yüzünde güller açtı. Birkaç gün sonra yanıma gelip biraz daha rüşvet isteyeceğinden emin olabilirsin. Altın yumurtlayan tavuğu neden kessin?”

Tek kaşımı kaldırdım. “Etrafa saçacak kadar paran var demek?”

“Olmadığını biliyorsun. Ama kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez.”

“Bir tavuktur gidiyor. Haydi hayırlısı.” Gözlerim cebine kaydı. “Orada ne saklıyorsun?”

Kısa bir kararsızlık anından sonra pırıl pırıl parlayan bir hançer çıkardı. Gümüş sapına karmaşık bir ağaç deseni işlenmişti. “Melek Ozhiel’in hançeri. Ayinler için. Bu da dünyadaki bütün canlıları birbirine bağlayan Hayat Ağacı.”

İnançları beni hâlâ şaşırtıyordu. “O adama bununla mı saldıracaktın?” diye sordum.

“Gerekseydi, evet.” Cedric hançeri bana uzattı. “Al.”

“Güzelmış ama bir pagan silahına dokunamam.”

“Manevi anlamını unut. Kendini korumak için yanında taşımanı istiyorum.”

“Çobanpüskülü topladığım gece bıçağımı indirmemi söylemiştin.”

“Bana zarar vereceğinden korkmuştum. Ama hak eden birinde kullanabilirsin.”

Hançeri aldım. “Ben bunu nasıl kullanacağımı bile bilmem.”

“Eminim bir yolunu bulursun. Kendini korumayı iyi beceriyorsun. Ama benden sana bir tavsiye. Eğer biri sana saldırırsa bunu sapından tut ve ona sapla.”

“Anladım. Bir silah ustası olduğumu bilmiyordum.”

Birden azgın bir dalgayla ona doğru savruldum. Az kalsın hançeri göğsüne saplıyordum. “Kaldır şunu,” dedi. “Yoksa bir kaza çıkacak.”

Hançeri elbisemin kıvrımları arasına sakladım. Bununla ilgili dikkatli olmalıydım. Bir Alanzan silahıyla yakalanmam başımı büyük derde sokardı. Gemi beşik gibi sallanıırken etrafıma bakındım. “Bu normal mi? Kaptan dümene geçtiğine göre acil bir durum olmasın?”

Cedric kaşlarını çatı. Dalgaların neden bu kadar şiddetli olduğuna ve kaptanla yardımcısı arasında geçen konuşmaya ilk kez kafa yoruyorduk. “Önemli bir şey yoktur her—” Yanımızdaki sandık yere düşüp parçalandı. “Gidelim!” dedi Cedric. Peşinden koşarken bir dalga daha geldi. Resmiyeti ve birilerine birlikte görünebileceğimizi boş vererek koştuk. Cedric beni yemekhane olarak kullandığımız kamara-ya götürdü. Kapıyı açacakken koluna yapıştım.

“Ben senin için neyim? Tam söyleyecektin yarım kaldı.”

“Sen...” Yüzüme dokunmak için elini kaldırdı. Sonra birden indirdi. “Ulaşılmazsın.”

Bir an gözlerimi kapayıp heyecanımı yatıştırmaya çalıştım. Dünyam dönüyordu ama fırtınadan değil. Gözlerine daha fazla bakamayacağımı anlayınca hızla arkamı döndüm. Bayan Bradley’nin yüzü bembeyazdı. Kızlar korkuyla birbirlerine sokulmuştu.

“Uros’a şükürler olsun!” dedi bizi görünce. “Efendi Jasper fırtınaya yakalandığımızı söylüyor. Kaptan da şaşkınmış. Hava birden patlamış. Kamaralarımızda kalmamız söylendi.”

“Ben neler olduğuna bakayım,” dedi Cedric.

Tam oturuyordum ki, ayağa fırladım. “Olmaz! Çok tehlikeli! Aptallık etme.”

“Adelaide!” diye uyardı Bayan Bradley. Cedric’le samimiyetimizden haberi yoktu tabii.

“Her zaman yaptıklarımın daha aptalca değil,” dedi Cedric ve çıktı.

Etrafıma bakındım. Kızlardan bazıları ağlamaya başlamıştı. Birkaçı yüksek sesle dua ediyordu. Birden panikledim.

“Mira! Mira nerede?”

Bayan Bradley canının derdine düşmüştü. Başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Belki başka bir kamaraya sığınmıştır.”

Geminin sallantısı şiddetlenmişti. Buna Mira için duyduğum korku da eklenince midem bulanmaya başladı.

Başka bir kamarada olmadığından emindim. Yine güverteye çıkmıştı şüphesiz. Ama zamanında aşağı inebilmiş miydi, asıl önemlisi oydu.

Kapıya doğru yalpaladım. “Ben gidiyorum. Mira’yı arayacağım.” Geminin gıcırdayan tahtalarının gürültüsünde sesimi duyurmak için bağırarak zorunda kalmıştım. Dışarıdaki fırtınanın uğultusu her geçen dakika artıyordu sanki.

“Adelaide!” diye bağırdı Bayan Bradley. “Kesinlikle olmaz!” Bana doğru bir adım attığında sağa doğru savruldu. Ben çoktan kapıya ulaşmıştım. Arkama bakmadım bile.

Koridorda ilerlemek neredeyse imkânsızdı. Geminin sarıntısından duvarlara çarpıyordum. Kocaman denizin ortasında ceviz kabuğu kadar bir gemi hayal ettim. Osfro’dan kaçarken bile bu kadar korkmamıştım. İnsanlardan kurtulabilirdin ama doğanın gazabından asla.

Nihayet merdivenlerden birine ulaştım. Dev bir dalga beni basamaklarda yakaladı. Buz gibi sular üzerimden geçti. Gökyüzü siyaha yakın bir renk almıştı. Etrafımda müthiş bir hareket vardı. Tayfalar kaptanın kükreyen sesiyle sağa sola koşuyordu. Rüzgârda iliklerime kadar donuyordum. Yeni bir dalgayla gemi yan yattı. Bir direğe tutunup ileri baktım. Kurt denizciler bile güvertede kayıyordu. Herkes can derdine düşmüştü.

Gözlerim acımaya başlamıştı. Birden güvertenin karşı tarafında tanıdık bir silüet gördüm. Mira yerde oturuyordu. Bacaklarına, devrilen direklerden biri düşmüştü. Parmaklıklara tehlikeli bir şekilde yakındı. Bir dejavu his-

siyle sarsıldım. Mira parmaklıklardan sarkmayı nasıl da severdi. Bir an bile tereddüt etmeden ona doğru atıldım. Tayfalar bana dikkat etmedi. Ama koşarken biri beni durdurdu. İhtiyar Solak'tı.

"Delirdin mi, kız? Çabuk aşağı in!" diye böğürdü.

Mira'yı işaret ettim. "Yardım et! Direği tek başıma kaldıramam!"

"Hiç derdim değil!" diye bağırdı. "Görmüyor musun, gemi batıyor!"

Mira'nın yanına koştum. İş başa düşmüştü. Arkadaşımı ölüme terk edemezdim. Çömelip var gücümle direği itmeye çalıştım. Yerinden bile kıpırdamadı. "Kaldıramazsın, bırak!" diye bağırdı. "Aşağı in! Ben başımın çaresine bakarım!"

"Seni bırakmam!" diye bağırdım. Parmaklarıma kıymıklar batıyordu. Kaslarımı o kadar zorluyordum ki, yanmaya başlamışlardı. Direği nihayet biraz oynattım ama Mira'yı altından kurtarmak imkânsızdı. Direkt bu kadar sağlamsa Mira güverteden savrulamazdı. Yine de sırf yardım getirmek için olsa bile onu yalnız bırakmaya gönlüm elvermiyordu. Gözyaşlarıyla yeniden denedim. O sırada biri yanıma diz çöktü. Grant Elliott'tı. Onu yolculuk boyunca neredeyse hiç görmemiştim. İlk haftamızda birkaç kere benimle konuşmayı denemiş ama sonra ortadan kaybolmuştu.

"Birlikte asılalım!" diye bağırdı. Kibarlığından eser kalmamıştı. "Bir, iki, üç... Haydi! Lanet olsun, biraz gayret et!"

“Ediyorum!” diye bağırdım.

“Gidin!” diye yalvardı Mira.

“Kapa çeneni!” dedi Grant. Bana döndü. “Bir kere daha deniyoruz, tamam mı? Bütün gücünü topla ve son anda ölümüne it! Bir, iki, üç!”

Dediğini yaptım. Kollarım kopacakmış gibi acıyordu. Nihayet direk gıcırdayarak yana devrildi. Mira bacağını altından kurtardı. Grant onu ayağa kaldırdı. “Yürüyebilecek misin?”

Mira hafifçe başını salladı ama adım attığında acıyla inledi. Grant’le kollarından tuttuk. Gemi o kadar çok sallanıyordu ki, ilerleyemiyorduk. Rüzgârın ıslığı tayfaların bağrıışmalarına karışıyordu. Birkaçı bizi aşağı inmemiz için uyardı. Diğerleri oralı bile olmadı.

Sonunda merdivene vardık. Tam iniyorduk ki, Mira bağırdı. “Adelaide!”

Parmağıyla işaret ettiği yere baktım. Deniz kudurmuştu sanki. Azgın dalgalar birbirinin üzerine yuvarlanıyordu. Birden Mira’nın neyi gösterdiğini anladım. *Gri Martı* ile ride oyuncak bir gemi gibi savruluyordu. Bazen dalgaların arasına gömülüyordu ve bir daha su yüzüne çıkamayacağını düşünüyordunuz.

Tamsin. Tamsin oradaydı.

Biz de böyle mi görünüyorduk? Bu kadar sallanıyor muyduk? Olduğum yere mihlanmıştım sanki.

“Vakit yok! Yürüyün!” diye bağırdı Grant.

Güç bela içeri girmeyi başardık. Grant bizi yemekhane kamarasına götürdü. Gitmek için döndüğünde, “Nereye?”

diye sordu Mira. Arkasına bile bakmadı. “Diğer aptallara yardıma!”

Mira onun gidişini ateş püsküren gözlerle izledi. “Şu erkeklerin hepsi birbirinden küstah!”

“Peşinden gitmeyeceksin herhâlde?”

“Burada oturup elbisemin ıslanmasına hayıflanmaktan daha yararlı bir şeyler yapmak isterdim doğrusu. Ama bileğim çok acıyor.”

Bayan Bradley bizi görünce yine Uros’a şükretti.

Kamarada dua edenlerin sayısı artmıştı. Birkaçı da kusuyordu. Mira’yla bir köşeye oturup birbirimize sokulduk.

“İyi misin?” diye sordum.

Bileğini ovuşturarak kafasını salladı. “Kırık çıkık yok neyse ki. Sadece burkuldu. Direk beni oraya sıkıştırdı ama şanslıyım. Bir yerime de gelebilirdi.”

Gözyaşlarıma güçlkle hâkim olarak ona sarıldım. “*Gri Martı* kurtulabilecek mi dersin? Tamsin...” Gerisini getiremedim.

“Korkma. O bir savaşçı. Basit bir fırtına onu zengin bir koca bulmaktan alıkoyamaz.”

Ama bu şaka ikimizi de güldürmedi. Hem bizim için de tehlike geçmemişti ki. Hâlâ fırtınanın göbeğindeydik. Birbirimize sıkıca sarıldık ve gemi dalgalarla boğuşmayı sürdürdü. Gecenin bir yarısı olmuştu ama uyumamız imkânsızdı.

Kısa bir dinginlik oldu. Tam kurtulduk derken dalgalar yine kabardı. İkinci sessizlikte bu sefer ümitlenmedim. Her an yine savrilmaya başlayabilirdik. Ama

sakinlik sürünce Mira'yla birbirimize baktık. Gerçekten bitmiş miydi?

Az sonra Cedric kamaramıza geldi. Yüzü bembeyazdı. Gözlerini odada dolaştırdı. Mira'yla beni görünce rahatlatarak Bayan Bradley'ye döndü.

"Babam kaptanla konuştu. Fırtına dindi. Mucize eseri kaybolan kimse yok. Gemi de ciddi bir hasar görmemiş. Sandıkların bazıları su almış hepsi o." Diğer kızlardan sevinç çığlıkları yükseldi. "Daha gün ağarmadı," diye devam etti Cedric. "Bulutlar dağıldığında kaptan konumumuzu daha iyi görebilecek. Çok yoruldunuz. Kamaralarınıza gidip dinlenin."

Kızların çoğu Cedric'in tavsiyesine uydu. Ama Mira'yla ben uyuyamadık. Heyecandan yorgunluğumuzu unutmuştuk. Mira bir ara başını kaldırıp Bayan Bradley'ye baktı. Refakatçimiz de uyanıktı.

"Sabah oldu, efendim," dedi Mira saatler sonra. "Güverteye çıkabilir miyiz?"

Bayan Bradley kararsızdı. Mantiği alt güvertede kalmamızı söylüyordu ama sonunda merakına yenildi. "Tamam ama birlikte gideceğiz. Yine bir yerlere kaybolmanızı istemiyorum."

Bayan Bradley ve birkaç kızla koridordan geçip güverteye çıktık. Bizi gri sabah ışığı karşıladı. Tek meraklılar bizler değildik. Jasper'la Cedric'in de aralarında bulunduğu birçok yolcu hayret nidalarıyla etrafı kolaçan ediyordu. Fırtınanın izleri her yerdeydi. Yine de, dalgaların boyutları düşünüldüğünde hasar azdı. Tayfalar ufak tefek tamiratlar için sağa sola koşturuyordu.

“Bakın,” dedi Grant yanımıza gelerek. Batıyı işaret ediyordu.

Mira’yla başlarımızı çevirdiğimizde gözlerimiz fal taşı gibi açıldı. Ufukta koyu yeşil bir çizgi belirmişti.

“Fırtına bizi dokuzuncu cehenneme savurmuştur diyordum ama rotamızdan çıkmamışız,” dedi Grant. “Zafer Burnu göründü.”

“Adoria,” diye fısıldadım. Birden içimi bir coşku kapladı. Fırtınadan beri üzerime sinen uyuşukluktan kurtuldum. Heyecanla Mira’ya döndüm. O da benim gibi yerinde duramıyordu. “Adoria’ya geldik. Oh, nihayet!”

Uros bize yardım etmiş ve fırtınayı atlatıp Yeni Dünya’ya ulaşmıştık. Hevesle etrafıma bakındım. Herkesi sevinçle birbirine sarılırken göreceğimi sanıyordum. Kızlardan birkaçı heyecanımızı paylaştı ama geri kalanlar suskundu. Hatta kederli. Cedric’le babasının yüzlerinden düşen bin parçaydı.

Cedric’le göz göze geldiğimizde irkildim. Perişan görünüyordu. “Ne oldu?” diye sordum.

İlerideki bir tayfayı işaret etti. Adamın elinde bir tahta parçası vardı. Yaklaşıp buna baktım. Bir kadın yüzüydü. Birden kaskatı kesildim. Bu, *Gri Marti*’nin gemi başı süsüydü.

“Denizden çıkarmışlar,” dedi.

“Hayır. Hayır, olamaz.”

Sonra kardeş geminin görünürde olmadığını fark ettim. Hâlbuki buraya kadar birlikte seyretmiştik. Bazen ilerimizde, bazen gerimizde ama hep yakınıımızdaydı.

Ama Şimdi yoktu işte.

Tayfa kederle başını salladı. “*Gri Martı* fırtınada kayboldu.”

12. BÖLÜM

ADORIA LİMANI'NA GİRERKEN RÜYADA GİBİYDİM. DİĞER kızlarla birlikte güverteydik. Kıyıya yaklaşmamızı dalgın gözlerle izledim. Düşüncelerimin arasında bazen bir detayı fark ediyordum. Hayatımda bu kadar çok ağacı bir arada hiç görmemiştim. Zafer Burnu, Yeni Dünya'nın en eski Osfrid şehirlerinden biri olmasına karşın, vahşi doğası bozulmamıştı. Dev gibi ağaçlar bu tuhaf kıyıyı koruyan muhafızlardı sanki. Mira yanımda duruyordu. Ele ele tutuşmuş, birbirimizden güç almaya çalışıyorduk. Arkadaşımın gözlerinde de benim gibi şaşkınlık ve hüznün vardı.

Adoria'ya ayak basacağımız günü defalarca hayal etmiştim. Bugün heyecanlı olmalıydım. Kalbim yerinden fırlayacak gibi atmalıydı. Ne de olsa Ada'yı evden gönderdiğimden beri tek hedefim burasıydı. Ama içimde ne bir heyecan kalmıştı ne de coşku. Bunların yerinde ömrüm boyunca geçmeyecek bir kalp sızısı vardı.

“Bayrağı çekin,” dedi Jasper.

Daldığım düşüncelerden onun sert sesiyle uyanıp yavaşça başımı çevirdim. Jasper da *Gri Martı*’nın korkunç sonundan bizim kadar etkilenmiş görünüyordu. Ama o, duygularını öfke aracılığıyla dışa vuruyordu. Kaptana ve tayfalara etmediği laf kalmamıştı. Kaybettiği kızların ve malların hesabını sormuştu. Ama kaptan ona cevabını vermişti. Baharı beklemeden yola çıkmanın bedeli buydu işte. Kışın sonunda bile bu şiddetle fırtınalar görülebiliyordu.

Jasper bunun üzerine o kayıtsız tüccar pozlarını takınmıştı. Yine de bazen sinirlerine hâkim olamıyordu. Tayfalar Osfrid bayrağının yanma Işıltı Sarayı’nın flamasını çekti. Jasper bir süre bunu süzdükten sonra Bayan Bradley’ye döndü.

“Bayrağı gördüklerinde bütün şehir limana koşacak.” Başıyla bizi gösterdi. “Birkaç saate kıyıda oluruz. Hazırlıklarınızı yapın.”

Bayan Bradley’nin yüzü gri sabah ışığı kadar solgundu. “Özel bir isteğiniz var mı, efendim?”

“Potansiyel müşterilerimizin yarısı kızları görmeye gelecek. En güzel elbiselerini giyip eğitimde öğrendikleri şekilde davranacaklar. *Gri Martı*’nın başına gelenler planlarımızı değiştirmeyecek.”

“Emredersiniz, efendim,” dedi kadın biraz daha solarak. “Kızlar, Bay Thorn’u duydunuz. Kamaralarınıza gidip üstünüzü değişin. Saçlar başlar taransın, hafif bir makyaj yapılsın. Hadi, sallanmayın.”

Kızlar bu talimatlarla harekete geçti. Ama ben olduğum yere çakılmıştım. Jasper'a dehşetle bakıyordum. Öfkemi ifade edecek bir kelime yoktu. Birden patladım. "Planlarımız değişmeyecek demek? Bunu nasıl söylersiniz? Bir gemi dolusu insan öldü. Kızların yarısı gitti. En yakın arkadaşım öldü. Hiçbiri umurunuzda değil mi? Ne bekliyorsunuz? Limana indiğimizde erkeklere göz süzüp kırıtmamızı mı?"

Jasper gözünü bile kırpmadı. "Buraya ne yapmaya geldiyseniz onu yapmanızı bekliyorum. Kendiniz ve bizim için kârlı olacak bir koca bulacaksınız. *Gri Martı* büyük bir kayıp. Bunun farkındayım. Telafisi olmayacak bir zarar ettim. Ama bunun bizi amacımızdan alıkoyması kimseye fayda getirmez. Şimdi gidip sizin için satın aldığım elbiseleri giyecek ve bu gemiden gülerek ineceksiniz."

Cesurca ona doğru bir adım attım. Ne konumu ne de heybeti korkutabilirdi beni. "Hayır! Buraya bana biçilen rolü oynamaya geldiğimi biliyorum. Birer köle gibi sergilenip en fazla parayı verene satılacağız. Ama sözleşmemde gerçek duygularımı gösteremeyeceğime ilişkin bir madde yok. Bu kadar büyük bir trajediyi gözardı edebileceğimin sözünü vermedim size. Vermem de. Belki bundan sonra sözleşmelerinize kalpsizlik maddesi de eklemek istersiniz. Beceremeyen kızlara da siz ders verirsiniz artık!"

Bayan Bradley şoktaydı. "Adelaide neler diyorsun? Bay Thorn'la nasıl böyle konuşursun?"

"İçini dökünce rahatlamışsındır umarım," dedi Jasper soğuk bir tavırla. "Uros biliyor ya, daha aramıza katıldığın

gün dilinin kemiği olmadığını anlamıştım. Ama buraya bir amaç için geldik. Bir sözleşmeye imza attın ve gereğini yerine getirmek zorundasın. Ha, yok ben burada evlenmem diyorsan, bizimle Osfrid'e döner, bir fabrikada işe girersin. O da bir seçenek."

"Belki öylesi benim için daha hayırlı olur."

Sırtımı dönüp Bayan Bradley'nin itirazlarına aldırmadan oradan uzaklaştım. Nereye gittiğimi bile bilmiyordum. Öfkeyle tayfaların ve yolcuların yanından geçtim. Bir kapıdan içeri girdim ve bir labirenti andıran dar koridorlarda yürüdüm. Az sonra, kendimi kargo bölümde buldum. Bilinçli bir hareket değildi ama kalbimin burayı seçmesi beni şaşırtmamıştı açıkçası. Resmimi yaptığım bu geniş oda yolculuk boyunca kendimle baş başa kalabildiğim tek yer olmuştu.

Yere çöküp sırtımı duvara yasladım ve hıçkırıklara boğuldum. Kederim Jasper'a duyduğum öfkeyle birleşip korkunç bir ızdıraba dönüşmüştü. Kış havasının bize ödettiği bedele kızgındım. Jasper'a kızgındım. Ama en çok da kendime kızgındım.

Ben olmasaydım, Tamsin o gemiye binmeyecekti.

Cedric'in geldiğini ancak yanıma oturduğunda fark ettim. "Adelaide." Cevap vermedim. Yüzümü avuçlarıma gömmüştüm. Kafamı bile kaldırmadım. "Adelaide," diye yineledi. Hıçkırıklarım kesildi. Nihayet kafamı kaldırdığımda hâlâ burnumu çekiyordum.

"Seni arıyorlar," dedi ifadesiz bir yüzle. "Bayan Bradley deliye döndü. Bir tayfanın seni kaçırdığından endişeli."

"İyi olduğumu söylersin. Yalnız kalmak istiyorum."

“Ama iyi değilsin.”

Bir kez daha kan beynime sıçradı. “Neden? Sirkinizin bir parçası olmadığım için mi? Her normal insan gibi arkadaşımın ölümüne ağladığım için mi?”

Ayağa kalkıp önümde durdu. “Herkes üzülüyor. Kimsenin buna duyarsız kaldığı yok.”

“Babanın ne hissettiği ortada.”

Cedric’in yüzü ızdırapla çarpıldı. “Babam sandığın kadar duygusuz bir adam değil. Ama o bir tüccar. İşini düşünmek zorunda. Işıltı Sarayı’nın her zamanki gibi iyi bir intiba bırakmasını istiyor. Bayan Bradley’yle konuştuklarını duydum. Eve gittiğimizde balolar başlamadan önce bir süre ortalıkta görünmeyeceksiniz. O zaman, istediğin kadar yas tutabilirsin.”

“Ya balolarda? Bu acıyı hiç yaşamamışız gibi gülüp eğlenecek miyiz?”

“*Adelaide*. Başka ne bekliyordun sorabilir miyim? Evet, babamın kalbi nasırlaşmış ama sizi buraya neden getirdi sanıyorsun? *Gri Martı* battı diye geri dönmemizi ya da burada kendimizi eve kapatmamızı mı bekliyordun?”

Gözlerimi kapayıp derin bir iç çektim. “Tamsin o gemideydi.”

“Biliyorum.”

“Ama neden? Onu biliyor musun? Benim yüzümden! Sınavlardaki sahtekârlıklarım yüzünden!”

“*Adelaide*...”

“Sana yardım ettiğime pişman değilim. Sana borçluydum. Ama ona söylemeliydim. Geçmişimden bahsetmeli

ve arkadaşım olarak sırrımı saklayacağına güvenmeliydim. Ben ne yaptım? Kendimi gizledim. Kibrime yenik düştüm. Ben olmasaydım Tamsin yaşayacaktı.”

Yere çömeldi ve ellerini omuzlarıma koyup beni kendine çekmeye çalıştı. Bir anda aklıma burada ballı kek yediğimiz gün geldi. Onu sertçe ittim. Bir de Cedric’e hissettiklerimle savaşamayacaktım.

“Kendini suçlaman için bir sebep yok,” dedi. “Hiçbiri senin hatan değildi.”

“Öyle mi? Kimindi peki? Tamsin’in o gemiye binmesinin sorumlusu kim?”

“Kendisi. Bu kararı o verdi. O da senin kadar inatçıydı çünkü. Hepimiz kendi hayatlarımızdan sorumluyuz. Seçimlerimizin sonuçlarına katlanmak zorundayız.”

Gözlerimi kırptırdım. Yine hıçkırıklara boğulmak istemiyordum. “Ada’yla yer değiştirmemin sonuçlarına katlanacağım yani? Bu oyuna kaldığım yerden devam edeceğim, öyle mi? Çok konuşma, git, kendine zengin bir koca bul mu diyorsun?”

“Hayır ama...” Kaşlarını çattı. “Bize borcunu ödemen için ömrünü bir fabrikada tüketmeni istemiyorum.”

“Ben de,” diye itiraf ettim. O hâlde yapacağım şey belliydi. Ya dişimi sıkıp Adoria’ya gidecektim ya da kös kös Osfrid’e dönecektim. “Pekâlâ. Sizin istediğiniz gibi olsun.”

Kalkıp kapıya doğru yürüdüm ama Cedric yolumu kesti. “Adelaide... üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm.”

“Biliyorum,” dedim. “Ben de. Ama bunu değiştirmek için elimizden hiçbir şey gelmiyor.”

Işıltı Sarayı'na ayrılan bölüme gittiğimde kızları kendi kameralarıyla ortak kullandığımız odanın arasında mekik dokurken buldum. Herkes saçları ve kıyafetleriyle meşguldü. Hiçbiri benimle konuşmadı. Ama sonradan bir iki tanesini beni yan gözle süzerken yakaladım.

Mira kamaramızda düğmelerini ilikliyordu. Parlak kırmızı satenden, altın rengi çiçeklerle süslü bir elbise giymişti. Eteğinin altından altın rengi iç etekliği görünüyordu. Bu renkler ona egzotik ve esrarengiz bir hava vermişti. Beni fark edince yanıma koşup boynuma sarıldı. Ona yaslanırken yine gözyaşlarımla savaştım.

"Sen de zorlanmıyor musun?" diye sordum. Asi ruhlu Mira'nın Jasper'a karşı bana arka çıkmasını beklerdim.

"Tabii ki," dedi. Sakin yüzüne dikkatle baktım. Gözlerinde taktığı soğukkanlılık maskesiyle hiç uyuşmayan bir pırıltı vardı. O da öfkesini ve ızdırabını bastırmaya çalışıyordu belli ki. Ama bu konuda benden daha başarılı olduğu ortadaydı. "Ama Osfrid'e dönerek geri adım atamam. İlerlemek zorundayım. Aylardır bunun için emek veriyoruz."

Geri çekilip başımı salladım. "Biliyorum. Neye imza attığımın da farkındayım. Bunu isteyerek yaptım. Ama Tamsin..." Sözlerimin gerisini getiremedim. Mira elimi tutup cesaret verircesine sıktı.

"Biliyorum. Ben de aynılarını hissediyorum. Ama kendini suçlaman doğru değil."

Cedric de öyle demişti. Onlara inanabilir miydim? Hiç sanmıyordum.

Yine de Mira gibi yapacaktım. Bir sonraki aşamaya geçecektim. Kar beyazı bir gömlek ve bir iç eteği giydim. Üzerine gri kadife elbisemi geçirdim. Korsajıyla kolları gümüş işlemeliydi. Omuzlarıma beyaz dantelden bir şal sardım. Soğuk ve nemli havada bu kılıkla titreyeceğimden emindim ama Jasper limana ağır pelerinlerle inmemizi istemiyordu.

Saçlarımızı topladık. Ben birkaç buklemini yüzümü çevrelemesi için serbest bıraktım. Saçları doğal olarak dalgalı olmayanlarımız gemide maşa yapma imkânı bulamamıştı. Maşaları ısıtmak için ateş yakmamız yasaktı. Ama Bayan Bradley bazı detaylardan yoksun olmamıza karşın Denham Kolonisi'nin görüp görebileceği en güzel kızlar olduğumuzu söyledi.

Hazırlığımızı bitirip güverteye çıktığımızda, *Umut* rıhtıma yanaşmak üzereydi. Tayfalarla yolcular işi gücü bırakıp bizi seyre daldı. Hiç keyfim yoktu. Beni hayranlıkla süzen bakışlara aldırmadım.

Zafer Koyu'nun girişi dardı. Kara onu bir çengel gibi çevreliyordu. Zafer burnu bu kancanın ortasında ve en içerlek noktasındaydı. Eğitimimiz sırasında koyun kapalı konumunun onu fırtınalara karşı koruduğunu öğrenmiştik. Seyir hâlindeki birçok gemi kötü havalarda buraya sığınyordu. Denham'ın geri kalan kısmı sık ormanlardan oluşuyordu. Dolayısıyla ulaşım ancak kıyıdan deniz yoluyla yapılabilirdi. Şehrin karşısında, tekneyle yanaş-

mayı güçleştiren sivri kayalıklarla kaplı bir kıyı şeridi uzanıyordu.

Gözlerim yine ağaçlara kaydı. Sömürgeciler yıllardır onları kereste ve çiftlik arazileri açmak için kesmesine rağmen birçoğu vakurca yükselmeye devam ediyordu. Kıyıya iyice yaklaştığımız için şehrin binalarından bazılarını da görebiliyordum. Kayıtsız kalma çabama rağmen etkilenmediğimi itiraf etmeliydim. Osfro'ya kıyasla bu koloni şehrinin bambaşka bir havası vardı. Osfrid'in başkenti eskiydi. Şehrin silüetini taş şatolarla kiliseler oluşturunuyordu. Evler ve dükkânlar da yine tahtadandı. Bazıları yıllar içinde çökmelerinler diye taş ve tuğlayla desteklenmişti. Tabii ki şehirde zaman zaman tadilatlar yapılıyordu ama Osfro'nun insanda uyandırdığı his, antika bir parçanıninkiyle aynıydı. Ona saygı duyuyordunuz. Kadimliği, huşuyla içinizi titretiyordu.

Öte yandan, Zafer Burnu yepyenyidi. Binaların hiçbirinde o muhterem ağırbaşlılık yoktu. Çoğu tahtadandı ve hava koşulları henüz renklerini karartmamıştı. Zafer Burnu giderek genişlerken şehrin çehresi bir inşaat alanını andırıyordu. Binaların hiçbirisi çok yüksek değildi. Geçmiş anımsatan kaleler ya da şatolar yoktu. Görebildiğim en eski yapı, tepedeki kaleydi ki, onda bile taze keresteler kullanılmıştı. Tüm bu yıpranmamışlık şehre capcanlı bir hava katmıştı. İnsan bu gencecik kentin ayakta kalma ve tutunma mücadelesini görebiliyordu.

İlerideki iskelelerde erkekler toplanmıştı. Liman da bazı bakımlardan Osfrid'dekileri andırırsa da, yeni bir ya-

pılaşma anlayışına göre inşa edilmişti. Tahta mendireklere dalgalar çarpıyordu. Havada balık ve yosun kokusu vardı.

Tayfalar gemiyi bağladı ve bize inebileceğimiz söylenmeden önce halatlar bir kere daha kontrol edildi. Kalabalık artmıştı. Bazıları iyi giyimli beylerdi. Diğerleriyse belli ki sadece eğlenceyi kaçırmamak için oraya gelmişti. Hepsinde kalın pelerinler vardı. İnce şalımla titrerken elimde olmadan onları kıskandım.

Rıhtımda iri yarı, silahlı adamlar dolaşıyordu. Jasper gemiden inip doğruca onların yanına gitti. Kulağıma gelen bölük pörçük konuşmalardan anladığım kadarıyla, Jasper bu adamları bizi korumaları için tutmuştu. Osfro'da kibar uşakların bana eşlik etmesine alışkın olduğum için bu haydut tipli adamları yadırgamam normaldi. Adoria yolculuğumuza hep bir macera olarak bakmıştım ama ayak bastığımız toprakların büyük bir kısmı hâlâ vahşi ve medeniyetten uzaktı.

Bayan Bradley beni sıranın en başına koydu. "Sen elmassın," dedi. "Gruba sen öncülük edeceksin."

İlgi çekmekten korkmuyordum ama yaşadığım şoktan sonra bunu kaldırabileceğimden emin değildim. Tam karşı çıkacaktım ki, Mira, "Ben neden üçüncüyüm?" diye sordu.

Bayan Bradley "Artık üçüncü sensin," diye açıkladı üzüntüyle. "Önündekilerin hepsi *Gri Marti*'daydı."

Kardeş geminin dalgalarda bir oyuncak gibi savruluşu gözlerimin önüne geldi.

"Hadi, Adelaide," dedi Bayan Bradley.

Başımı iki yana salladım. Ama sonra Cedric'i yanımda hissettim. Varlığı bana güven veriyordu. "Beni izle," dedi. "Babama doğru yürüyeceksin, hepsi o."

Cedric önüme geçtiğinde birkaç kere derin derin nefes aldım. Geminin sallantısından sonra karada yürümek garip geliyordu. Gözlerimi Cedric'in sırtında bir noktaya dikip bir ayağımı diğerinin önüne atmaya odaklandım. Bizi ağızları beş karış açık izleyenlere bakmamaya çalışıyordum. Arkamda bir dizi kız olduğunu bilmeme rağmen yapayalnızmışım gibi hassas ve kırılgan hissediyordum. Jasper kilometrelerce uzaktaydı sanki. Tuttuğu adamlar bize yol açmıştı. Olası bir saldırıya karşı şüpheli gözlerle kalabalığı tarıyorlardı.

Ne var ki Jasper'ın adamları bile rıhtımda toplananların bize laf atıp ıslık çalmasını engelleyemiyordu. "Hey, kızlar! O etekleri kaldırıp bize gerçek mücevherlerinizi gösterersenize! Sirminica'lıyı bize mi getirdiniz? Bize ne zaman sıra gelecek?" Soğuğa bir de bu çirkin sözler eklenince birden tepem attı. Sadece bu kaba adamlara kızmıyordum. Jasper'a da öfkeliydim. Bizi hayvan pazarındaki sığırlar gibi sergilemesinin ne âlemi vardı? Bu şekilde mi saygın kocalar bulacaktık? Sırf dış görünüşlerimizle değerlendirileceksek aylarca neden eğitim almıştık?

Birden aklıma Osfro'daki balo salonları geldi. Orada durum çok mu farklıydı sanki? Kadınlara her yerde bu gözle bakılmıyor muydu?

Pahalı elbisemi yırtmak, saçımı başımı dağıtmak istiyordum. Bunun yerine, çenemi havaya dikip Cedric'in kırmızı

paltosunu takip ettim. Hançeri sandığıma koyduğuma pişmandım. Onu kullanacağım yoktu tabii ama soğuk bıçağının tenime değmesi bana güven verirdi. *Ben bu insanlardan üstünüm*, diye söylendim içimden. *Bir soylu olduğum için değil, daha iyi bir insan olduğum için.*

Sonunda Jasper'a ulaşmıştım. Gemiden ineli birkaç dakika ya olmuş, ya olmamıştı ama bana saatlerce yürümüşüm gibi geliyordu. Bizi bekleyen arabalar kapalıydı neyse ki. Jasper takdirle başını salladı. "Mükemmel. İşler yolunda gidiyor. Potansiyel alıcılar şimdiden kendilerini belli ediyor. Sayınız azalınca iyice kıymete bindiniz. Hadi herkes arabalara!"

Yok bu adamın duyarsızlığına daha fazla tahammül edemeyecektim. Ama Mira beni arabaya doğru itti. Yerlerimize geçtiğimizde, "Buna nasıl dayanıyorsun?" diye patladım. Öyle ya? Mira'nın bile sabrının bir sonu olmalıydı.

"Geleceği düşünüyorum," dedi. Gözleri parlıyordu. "Kaybettiklerimizi geri getiremeyiz ama bizim için hâlâ bir mutluluk şansı var."

Arkama yaslanıp kollarımı kavuşturdum. Gerginliğim yatışınca soğuğu iyice hissetmeye başlamıştım. Mira kadar serinkanlı olmak isterdim ama imkânsızdı. Şimdi bile dışarı fırlayıp Jasper'ın suratına bütün nefretimi haykırmamak için zor duruyordum.

Ama bu Tamsin'i, ya da *Gri Marti*'yla birlikte okyanusa gömülenleri geri getirmeyecekti.

Dolayısıyla suratıma bir kayıtsızlık maskesi takınıp içimi yakan duyularıma rağmen sessizce oturdum. Bize

iki kız daha katıldığında araba hareket etti. Şehrin en işlek caddelerinde bile kaldırım taşı olmadığını fark ettim. Yakalandığımız fırtına buraya yağmur getirmişti. Araba engebeli ve çamurlu sokaklarda güçlkle ilerliyordu. Bir çukura saplandığımızda arabacı tekerleği kurtarması için muhafızlarımızdan birini çağırdı.

Eve akşamın geç bir saatinde varabildik. Adoria'daki geçici sığınağımızın adı, Morsalkımlı Ev'di. Mavi Nehir'in yanında küçük ve son derece mütevazı kalıyordu. Ama Adoria standartlarına göre bir malikâne sayılırdı. Üç katlıydı ve Adoria'daki çoğu evin aksine pencerelerinde gerçek cam kullanılmıştı. Etrafındaki arazinin büyük bir kısmı temizlenmişti. Yine de, sokak kapısının önünde elma ağaçları vardı. Ve tabii eve adını veren morsalkım. Ama gövdesi kupkuru ve sarmaşık yaprakları sarımsı bir kahverengiydi. Elma ağaçlarının dalları da Osfro'daki ağaçların yanında pek cılız kalıyordu. Adoria'nın sert iklimi henüz bahara geçit vermemişti anlaşılan.

Evin içine girer girmez sıcak hava yüzümüze çarptı. Ama dışarıda o kadar üşümüştük ki, hâlâ dişlerimiz takırdıyordu. Bize hemen yün battaniyeler getirildi. Siyah saçlarını ensesinde sıkıca topuz yapan, sivri çeneli, orta yaşlı bir kadınla iyi giyimli ve gözlüklü, yaşlıca bir adam bizi holde bekliyordu.

Adam, Cedric'le Jasper'a sarıldı. Demek Charles Thorn buydu? Jasper kulağına bir şeyler fısıldayana dek bize gülerek bakıyordu. Sonra birden beti benzi attı. *Gri Martı*'nın başına gelenleri öğrenmişti.

“Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyük bir trajedi,” dedi.

Jasper başını sallayıp önceki açıklamasını yineledi. “Kesinlikle. Ama elimizdeki kızlara talep artacaktır.”

Cedric, babasına ters bir bakış fırlatıp amcasına döndü. “Kızlara burada görücüye çıkmadan önce bir süre dinlenip üzüntülerini yaşayabileceklerini söyledik.”

“Elbette,” dedi Charles başını sallayarak. “Benim zavallı mücevherlerim. Büyük bir şok atlattınız tabii. Ama sezon başladığında bütün sıkıntınızı unutacaksınız. Sizi harika günler bekliyor. Limanda Adoria’lı erkeklerin size gösterdiği ilgiye şahit olmuşsunuzdur.”

Mira’yla birbirimize baktık. Charles söylediklerine tüm kalbiyle inanıyordu belli ki. Jasper’dan daha iyi niyetli birine benziyordu. Ama saftı. Jasper’ın ondan yaşça küçük olmasına rağmen idareyi neden ele aldığını görebiliyordum.

“Bu hanım, Bayan Culpepper,” dedi Bayan Bradley sivri çeneli kadını göstererek.

Birden Mavi Nehir Malikânesi’ndeki ilk günümü hatırladım.

Bayan Culpepper bizi sert bakışlarla süzdü. “Çoğunuz Yeni Dünya’nın daha serbest bir yer olduğunu düşünürsünüz. Burada her istediğinizi yapabileceğinizi sanırsınız. Ama ben disiplinin önemini iyi kavrayan biriyim. Koyduğum bütün kurallara harfiyen uyulmasını beklerim. Bu çatının altında hiçbir bayağılığa müsamaham olmadığını bilersiniz.”

Ağzım açık kalmıştı doğrusu. Rıhtımdaki geçit törenini hiç izlemiş miydi acaba? Bayağılık eden bizler miydik, yoksa Adoria'lı alıcılar mı?

Thorn'larla adamları alt katta onlara ayrılan odalarda kalacaktı. Bizim odalarımız üst kattaydı. Aslında bir odada üç ya da dört kişi kalacaktık. Ama sayımız azalınca bir odayı iki kişi paylaşacağımız söylendi. Mira'yla yalnız kalacağıma önce sevindim, fakat sonra bu rahatlığı Tamsin'in ölümüne borçlu olduğumuzu fark ederek kendimden utandım.

"Hadi gidip üzerlerinizi deışin," dedi Charles neşeyle. "Birazdan akşam yemeği yiyeceğiz. Sonra yavaştan hazırlıklara başlarız. Sizi nasıl bir eğlencenin beklediğini hayal bile edemezsiniz, benim tatlı mücevherlerim."

13. BÖLÜM

BU DA JASPER'IN PARLAK FİKİRLERİNDEN BİRİ MİYDİ BİLMİYORDUM ama yas sürecimizin dâhiyane bir ticari hamle olduğu ortaya çıktı.

Şöyle bir görünüp ortadan kaybolmamız potansiyel müşterilerimizi çılgına çevirmişti. Bizi bir kere görmüşlerdi ve şimdi daha fazlasını istiyorlardı. Jasper önümüzdeki balo sezonunun heyecanıyla kendinden geçmişti. Evde ellerini ovuşturarak gezinip duruyordu. Esrarımız arttıkça her gün efendilerinin mektuplarını taşıyan uşaklar kapımızı aşındırmaya başlamıştı. Çok geçmeden, efendileri de gelmeye başladı.

Gri Martı için en çok üzülen ben bile merakıma yenik düşmüştüm. Thorn'ların alt katta bir çalışma odası vardı. Zengin müşterilerini bu yüksek tavanlı ve konforlu odada misafir ediyorlardı. Biz de üst katın tırabzanından sarkarak gizlice olan biteni izliyorduk. Dış dünyayla hiçbir bağımız

yoktu. Muhafızlarımızın anlattığı korsan ve İcori hikâyeleri dışında, müstakbel kocalarımızı görmeye çalışmak en büyük eğlencelerimizden biriydi. Tamsin'i aklımdan bir an bile çıkaramasam da, oyalanacak bir şeylerim olması hoşuma gidiyordu.

Müşterilerden bazıları meraklıydı. Thorn'lar bizimle ilgili sorular karşısında hemen usta birer tüccara dönüşüveriyordu. Cedric doğuştan satıcıydı. Bu konuda babası bile onun eline su dökemezdi. Cedric'i yine ilk karşılaşmamızdaki gibi görmek bana onun hakkındaki gerçekleri bir nebze unutturmuştu.

"Siz bir adalet adamısınız, Bay Collins," dedi Cedric eve gelen beylerden birine. "Bir yargıç, seçtiği eş hususunda özellikle dikkatli olmalıdır." Yine merdivenin aşağıdaki odayı gören o noktasına doluşmuştuk. Sadece belirli bir açıdan açık kapının ardındaki çalışma odası görünüyordu. Yargıç özel bir merak uyandırmıştı tabii.

"Evlenmek için biraz geç kaldığımı farkındayım," diye itiraf etti adam. Bizden büyüktü. Otuzlu yaşlarının ortalarında olduğunu tahmin ediyordum. Cedric çoğu zaman olduğu gibi görüşmeyi yalnız yapıyordu. "Hatta Harold Stone'la bir süredir kızı hakkında konuşuyordum ama sonra siz geldiniz."

"Bay Stone'u duydum," dedi Cedric. "İyi bir insan olduğu söyleniyor. Büyük bir çiftliği varmış. Eminim kızı da iyi yetişmiş, saygıdeğer bir genç hanımdır."

"Öyle..." Bay Collins, Cedric'in lafı nereye vardıracağını anlamadığı için temkinli konuşuyordu.

“Ama dürüst bir çiftçinin iyi ahlaklı kızı sizi istediğiniz noktaya taşıyabilir mi? Bunu bir düşünün derim.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Bay Collins.

Cedric abartılı bir jestle adamı baştan aşağı süzdü. “Kendinize bir bakın. Ne kadar mühim biri olduğunuz malum. Üstelik kariyeriniz hâlâ yükselişte. Hayatınız boyunca bir yargıç olarak kalmayacaksınız şüphesiz. Denham’da ve diğer yeni gelişen sömürgelerde sizin gibi başarılı hukuk adamlarına ihtiyaç var. Hatta ileride hükümette bile görev alabilirsiniz. Böyle bir beyefendi kendine yakışacak bir eş seçmelidir.”

Bay Collins birkaç dakika konuşmadı. “Aklınızda belirli biri mi var yoksa?” diye sordu sonra.

Cedric’in arkası dönüktü ama zaferle gülümsediğini görür gibiydim. “Aslına bakarsanız, birkaç isim üzerinde yoğunlaşıyorum.” Dosyasını alıp karıştırdı. “Sylvia var mesela. Ufak tefek, kumral bir genç hanım. Tanıştığı herkesi büyülüyor. Davet ve etkinlik organizasyonu konusunda bir uzman sayılır. Dostlarınızı etkileyecek kusursuz davetler vermek isterseniz Sylvia sizin için biçilmiş kaftan. Aklıma bir de Rosamunde geliyor. Bal sarısı saçlarıyla gerçek bir afet. Ayrıca tarih ve politika bilgisiyle göz dolduruyor. Seçkin çevrenizde her türlü sohbete katılabilir.”

Yanımda duran Sylvia’yla Rosamunde hevesle öne eğildi.

“Sarışınları beğenirim,” dedi Bay Collins isteksizce. “Gerçekten dediğiniz kadar güzel mi?”

“Bay Collins, sizi temin ederim ki bütün kızlarımız birbirinden güzeldir. Zafer Burnu’na geldiğimizden beri bü-

yük ilgi görüyoruz. Rıhtımda kızlarımızı görme şansı elde edenler onları unutamıyor.”

“Ben o gün gelemedim.” Bay Collins derin bir nefes aldı. “Rosamunde adındaki hanım... Onun gibi birinin bana maliyeti ne olur acaba?”

Cedric yine kâğıtlarını karıştırdı. Bu da gösterinin bir parçasıydı. Yoksa hepimizden alacağı komisyonu ezbere biliyordu. Müşterilere mahsus değişik kızlardan söz ediyordu. Böylece hepimizin özellikleri iyice bellenecekti. Ama benden henüz kimseye bahsetmemişti. “Rosamunde için iki yüz altın dolardan kapı açmayı düşünüyoruz,” dedi.

“İki yüz mü? İki yüz altın!”

“Konumu itibarıyla başlangıç rakamımız bu, evet. Başka bir beyefendi de onu beğenirse talipler arasından en yüksek fiyatı veren kazanır.” Cedric kurnaz bir tavırla adama doğru eğildi. “Aramızda kalsın ama bu hafta buraya gelen beyefendilerin birçoğu sarışın hanımlarla ilgilendi. Onlara talep yoğun olacak anlaşılan.”

Cedric sözüm ona Rosamunde’u yalnızca bir seçenek olarak vermişti ama onun ilgi görmesi Bay Collins’i şevklendirmişti.

“Çok pahalıymış,” dedi üzüntüyle.

“Unutmayın. Bu bir yatırımdır.” Cedric’in bu sözlerine az kalsın gülecektim. Nasıl da yetenekliydi. Kurnaz ama sevimli bir satıcı. Bu gidişle Bay Collins’i kendine on tane eş almak için bile kandırabilirdi. “Diyelim, vali resmi bir ziyafet veriyor,” dedi. “Ve önemli bir vazife için birinde karar kılmaya çalışıyor. Valinin eşi bir baronun kızı biliyorsunuz.

Şimdi söyleyin lütfen. Bay Stone'un kızıyla sohbet ettikten sonra onun hakkında kocasına neler anlatacak sizce? Ya da Majesteleri'nin kraliyet elçilerinden biri Yeni Dünya'yı ziyarete geldiğinde sizin eşiniz olarak bir çiftçinin kızıyla karşılaştığında ne düşünecek? Onunla sanattan ya da müzikten söz edebilecek mi? Denham'ın siyaset hayatından konuşabilecekler mi? Anladığım kadarıyla siz de orta sınıf bir aileden geliyorsunuz. Toplumdaki konumunuzu yükseltmek için bu kadar uğraştıktan sonra sizi aristokrat usullerde yetişmiş bir genç hanımın desteklemesini istemez misiniz?"

Cedric'in vücut dili bana vahşi bir hayvanı anımsatıyordu. Bir sonraki hamlesi için avının bir zayıflık göstermesini bekliyordu. Bay Collins yine suspus olmuştu. Sonunda, "Onu görebilir miyim?" diye sordu.

"Elbette. Açılış balomuzda, herkesle birlikte pek tabii. Tarihine karar verdiğimizde size de bir davetiye göndereceğimize emin olabilirsiniz."

Bay Collins evden bu ruh hâliyle ayrıldı işte. İdeal eş adayı Rosamunde o baloda görücüye çıkacaktı ve onun için birçok erkekle çarpışmak zorunda kalacaktı. Bu da en yüksek fiyatı teklif etmek için çabalaması demekti. Cedric bizi öyle bir anlatıyordu ki, taliplerimizin hayallerinde kursursuzlaşıyorduk.

Morsalkım'a geleli bir buçuk hafta oluyordu ki, Cedric'le nihayet yalnız kalma fırsatı yakaladım. "Tabloyla malzemeler büyük kilerde. Bir ara kaçıp işini bitirebilir misin?"

Fırtına çıktığında resim neredeyse bitmişti. Üzerinde birkaç ufak düzeltme yapacaktım o kadar.

“Bayan Culpepper bize göz açtırmıyor. Bayan Masterson’dan bile sert,” dedim.

Cedric başını salladı. “Bir öğleden sonra onu dışarı çıkarmanın yolunu bulurum. Ona acil bir kumaşa ihtiyacın olduğunu söyle. Ya da başka bir şeye. Açılış balosunu bu haftanın sonunda düzenlemeyi düşünüyoruz. Bayan Culpepper’a ihtiyacını temin etmesi için ısrar et.”

“Bir dakika. Balo bu hafta sonu mu?” Burada sonsuza dek bekleyemeyeceğimizi biliyordum tabii. Yine de şaşırmıştım.

“Yarın ilan edilecek. Bayan Culpepper’ın işi başından aşkın olacak. Son dakikada bir sürü sorun çıkar. Eve gelen müşteriler de artacak.”

Ona yan yan baktım. “Beni neden hiç önermiyorsun?”

“Efendim?”

“Görüşmelerinin çoğunu izledim. Bütün kızlardan bahsettin. Ama beni kimseye anlatmadın.”

“Yok canım. Senden bahsettiklerimi kaçırmışsın her hâlde.”

Ona inanmıyordum. Konuşmaların birçoğunu duymuştum. Bütün kızları tavsiye ettiği birileri olmuştu mutlaka. Ama ben yokmuşum gibi davranıyordu. Tam bunu söyleyecektim ki, Bayan Culpepper telaşla yemek odasına girdi.

“Bay Thorn, bir konuğunuz var.” Bayan Culpepper’ı ilk kez bu kadar huzursuz görüyordum.

Cedric tek kaşını kaldırdı. “Bu öğleden sonra hiç randevumuz yoktu.”

“Öyleydi, efendim. Ama valinin oğlu Warren Doyle geldi.”

Cedric de telaşlanmıştı. “Hemen geliyorum. Bay Doyle’ı odama alın.” Bayan Culpepper çıktığında Cedric bana döndü. “Sen de gözetleme yerine koş hadi.”

Ona sırtıp odadan çıktım. Merdivenlerde Jasper’ı gördüm. Oradan oraya koşturuyordu. Valinin oğlunun ziyaretinden o da haberdar olmuştu belli ki. Cedric normalde görüşmeleri yalnız yapıyordu ama bu seferki bir istisna olacaktı anlaşılan.

Gizlice aşağıyı gözetlemekten hoşlanmayan Mira bile bu kez tırabzanın önündeydi. Başlarımızı uzatarak Cedric’le Jasper’ı bu denli heyecanlandıran talibi görmeye çalıştık.

“Hiç fena değil,” diye mırıldandı Clara. Ona hak vermemek elde değildi doğrusu. Warren Doyle bizden yalnızca birkaç yaş büyüktü. Hanemizi şereflendiren kır saçlı beylerden sonra yaşıtımız biriyle karşılaşmak hoşumuza gitmişti. Sert hatlı, yakışıklı yüzünü bu mesafeden az biraz seçebiliyordum. Kuzguni siyah saçlarını Günbatımı Denizi’nin her iki tarafındaki modaya uygun bir biçimde kısa bir atkuyruğu yapmıştı.

“Bay Doyle,” dedi Jasper konuğun elini sıkarak. “Şeref verdiniz.”

“Bana Warren deyin lütfen. Açık konuşacağım. Dolayısıyla formaliteleri bir kenara bırakırsak sevinirim. Kusura bakmayın ama havadan sudan konuşmayı hiç beceremiyorum ne yazık ki.”

Jasper, oğluyla bir an için göz göze geldi. Sonra gülerek Warren'a döndü. "Elbette. Buyurun, oturun lütfen."

Warren bir koltuğa çöküp ellerini kucağında kavuşturdu. Bir gündüz ziyaretine daha rahat bir kıyafetle gelebilirdi. Ama kırmızı bir ceketle, altın rengi brokardan bir yeleği tercih etmişti. O kadar şıktı ki, bu hâlde balomuza bile katılabilirdi.

"Buraya kızlarınızdan biri için geldim," dedi. "Gemiden en önde inen. Gri elbiseli."

Kaskatı kesildim.

"Adelaide'i mi diyorsunuz?" diye sordu Cedric.

"Adını bilmiyorum. En iyileri o değil mi? Kumral. Saçlarının aralarında bal rengi ışıltılar var. Nadir rastlanan, güzel bir renk."

Mira sıırıttı. "Bak, saçının rengini doğru söyledi. Gözün aydın."

"*En iyi*, göreceli bir kavram," dedi Jasper. "Bütün kızlarımız..."

Warren kibarca gülümsedi. "Boşuna yorulmayın. Her zamanki taktikleriniz bana işlemez. Bana bütün kızlarınızı satmayacaksınız ya? Adı, Adelaide mi demiştiniz? Ben o kızı istiyorum. Hadisen'daki yeni koloninin valisi oldum. Daha azına razı olamam."

Jasper'ın gözleri parladı. İçinden ne hesaplar yapıyordu acaba? "Tebrikler. Sizin yaşınızda böyle bir şerefe nail olmak büyük başarı."

"Teşekkür ederim," dedi Warren hevesle kafa sallayarak. "Ne kadar şanslı olduğumun farkındayım. Bu sebeple iyi

bir eş seçmek benim için çok önemli. Kendisi sömürgemizin en önde gelen hanımı olacak. Bir örnek teşkil etmeli. Yeni evimizi ve hizmetkârlarımızı o çekip çevirecek. Zeki, kültürlü ve hayranlık uyandıran biri olmasını istiyorum. En iyi kızınızda bu özellikler...”

“Elmasımız,” diye düzeltti Jasper. “Biz Adelaide’e böyle diyoruz.”

“Pekâlâ. Siz nasıl isterseniz. Elmasınız bütün derslerden tam not almış diye duydum. Benim de onun gibi eşsiz bir hanıma ihtiyacım var.”

Ev arkadaşlarımla bakışlarını üzerimde hissettim. Tepkimi ölçmeye çalışıyorlardı. Şaşkındım doğrusu. Adımı duyduğum ilk andan itibaren konuşmanın gidişatı beni hayrete düşürmüştü. Burada elde edebileceğim en yüksek konum bir valinin karısı olmaktı. Ayrıca talibimin dış görünüşünden çok yeteneklerimle ilgilendiği dikkatimden kaçmamıştı. Daha öncekiler hep güzelliği ilk planda tutuyordu.

“Elmasımız gerçekten eşsizdir,” dedi Jasper. Sesinde belli belirsiz bir alay sezdim. “Hem size bir sır vereyim mi? Açılış balomuz yalnızca birkaç gün sonra. O akşam onu yakından görebileceksiniz.”

“Gerek yok,” diye kestirip attı Warren. “Olağanüstü özellikleri olduğundan eminim. Hemen bir sözleşme yapmak istiyorum.”

“Olmaz,” dedi Cedric gergin bir sesle. “Sistemimiz bu şekilde işlemiyor. Kızlarımız düzenlediğimiz çeşitli etkinliklerde taliplerini tanıma şansı buluyor. Sonrasında seçimi onlara bırakıyoruz.”

Warren istifini bozmadı. “Çapsız birinin onu kandırması riskini göze alamam. Ben teklifimi yapayım da bunun üzerinden konuşalım isterseniz. Bin altın veriyorum. Ama anlaşmayı şimdi imzalamamız şartıyla.”

Yanımdaki kızlardan bazıları hayretle inledi. Işıltı Sarayı’nın tarihinde hiçbir kız için böyle bir rakam telaffuz edilmemişti. Bin altın açılış fiyatımın iki katıydı.

Jasper bile hayretler içerisindeydi. “Sevgili Bay Doyle, ne kadar cömertsiniz.” Bir an duraksadı ve “Warren,” diye ekledi.

“Kurallara uygun davranmadığımın farkındayım,” dedi Warren. Biraz mahcup olmuş gibiydi. “Bu sebeple teklifimi yüksek tuttum.”

“Anlıyorum,” diye mırıldandı Jasper yaltakçı pozlarda. “Çok düşüncelisiniz.”

“Üzgünüz,” dedi Cedric, babasına imalı bir bakış fırlatarak. “Ama bu konuda istisna yapamayız. Adelaide kiminle evleneceğine kendi karar verecek. Onun arkasından böyle bir anlaşma yapmamız mümkün değil.”

“Ben de bunu istemem tabii,” dedi Warren. Cedric’in ses tonundan biraz irkilmişti. “Onunla bugün tanışalım ve anlaşmayı yapalım.”

“Kurallarımız kesindir ama sizin için bir ayrıcalık yapabiliriz,” diye lafa karıştı Jasper. “En azından tanışmış olursunuz.”

“Adelaide bütün seçeneklerini gördükten sonra kararını verecek,” dedi Cedric sertçe. “Sözleşmesinde yazan bu ve önceden bir anlaşma yapılmayacak.”

Jasper'ın, yüzündeki ifadeyi korumak için büyük bir savaş verdiğini görebiliyordum. Warren'a döndü. "Affedersiniz ama önce kendi aramızda bu konuda fikir birliğine varmamız daha doğru olur bence. Bize biraz zaman tanıyın, lütfen. Kararımızı size bildiririz."

Warren meselenin havada kalmasına bozulmuş görünüyordu. Yine de başını salladı. "Tamam. Balodan önce kararınızı bekliyorum. Kural dışı bir istekte bulunduğum için tekrar özür dilerim."

Thorn'lar konuklarını geçirdikten sonra Jasper, Cedric'i odaya kapadı. Gösteri bitince biz de mecburen odalarımıza çekildik. Ama öncesinde kızlar etrafımı sardı. Hepsi cevabımı merak ediyordu. Mira'yla yalnız kaldığımızda rahat bir nefes aldım. Bana hafifçe gülümsedi.

"Vay canına," dedi. "Böyle bir gelişmeyi beklemiyordum doğrusu."

Yatağıma uzanıp gerindim. "Al benden de o kadar."

"Ne yapacaksın?"

"Bana fikrimi soracaklarını sanmam. Thorn'lar kendi aralarında bir karar verecek."

Yanıma oturdu. "Şimdi aşağı inip anlaşmayı kabul ettiğini söyleyen Cedric bile itiraz edemez."

Doğrulдум. "Sahi mi? Sence öyle mi yapmalıyım?"

"Benim ne düşündüğümün önemi yok. Ama hedeflerini yüksek tuttuğunu biliyorum. Bu da bulup bulabileceğin en iyi talip."

"Geleceğimi güvence altına alacağım kesin. Sonuçta buraya bunun için gelmedik mi?" Bize en yüksek fiyatı öne-

renin teklifini kabul etme zorunluluğumuz yoktu. Ama bu kadar cömert bir adamın karısına karşı da cömert davranması beklenirdi. Thorn'lar emeklerinin karşılığını fazlasıyla alacak ve bana güvence için ödeyecekleri para artacaktı. "Ama ne bileyim?" dedim. "Bu Warren denen adamın tavrı biraz garip değil mi? Buraya gelip herkesi hiçe sayarak benim için bir sözleşme yapmak istemesi?"

Mira güldü. "Haklısın. Ama adam nasıl utandı fark etmedin mi? Bence çekici biriydi. En azından buraya gelip Sirminica'lıyı indirimli alabileceklerini düşünenler gibi değildi."

Mira'nın elini tuttum. Bu iğrenç teklifi birkaç kez duymuştuk. "Hem dış görünüşümdense karakterimi sorması hoşuma gitti," dedim.

"Seni rıhtımda görmüş. Fiziksel özelliklerinle ilgili bir endişesi yoktu tabii."

"Sen ne yapacaksın? Hâlâ Thorn'lara paralarını ödemeyi mi düşünüyorsun?"

Omzunu silkti. "Boş ver beni. Ama o kadar merak ediyorsan Cedric'in dediğini yapacağım. Seçeneklerimi görüp ona göre karar vereceğim."

"Tamsin bizim genç valinin üzerine atlardı," dedim kederle.

"Tabii ya. Hemen bir rahip çağırırdı."

"Elmas, Tamsin olmalıydı," dedim. "Bu teklifi o almalıydı."

Baba oğulun savaşından Cedric galip çıkmıştı. Baloya dek Warren'la tanışmayacaktım. Jasper'ın sonunda tek bir sebepten buna razı olduğundan emindim. Baloda müşteri kızıştırmaya çalışacaktı. Warren'a taliplerimi gösterip fiyatı artırmasını sağlayacaktı. Sonraki günlerde Cedric'in söylediği gibi, evi müthiş bir telaş aldı. Warren'la olanlar konusunda duygularım karmakarışıktı. Cedric'in prensiplerine bağlı kalma savaşına hak veriyordum. Ama onu daha mütevazı bir komisyona mahkûm etmekten de korkuyordum. Hem daha ne istiyordum ki? Warren'la evlenerek alışık olduğum yaşam tarzına yakın bir hayat sürecektim. Hadisen'da Icori tehdidi yoktu. Altın madenlerinde çalışarak bol para kazanma hayalleri kuran insanların oluşturduğu bir koloniydi ve valilerine saygıyla bağlı olmamaları için bir sebep yoktu.

Bu arada, tüm o bu balo hengâmesi arasında tabloyu bitirecek vakit buldum. Bayan Culpepper dışarı çıkmıştı. Kilerin minik penceresinden içeri yeterince ışık giriyordu. Bir ara geri çekilip resme alıcı gözüyle baktığımda Thodoros'un tarzını yakaladığımı gördüm. Gerçekten de şimdiye kadar yaptığım resimlerin en iyisiydi. Deneyimsiz bir müşteri aradaki farkı hayatta anlamazdı. Hatta belki deneyimli bir sanat simsarı bile anlamazdı.

Kilerin kapısı gıcırdayarak açıldı ve korkuyla döndüğümde Cedric'i görüp rahat bir nefes aldım. Yanımda durup tabloya baktı.

"Budur," dedi.

"Budur," diye yineledim.

“Muhteşem. Tanıştığımız gün gelinciklere hayran olmuştum ama bu... bambaşka bir şey.” Gözlerini resmimden alamıyordu. “Bu gece bunu iyi tanıdığım bir tüccara göndereceğim. Bir değer biçsin. Bakalım ne diyecek? Umarım Westhaven’da tutunmamı sağlayacak bir rakam söyler.”

“Sana asıl ne lazım, biliyor musun?” dedim. “Bin altının yüzde yirmisi.”

Cedric bana döndü. “Ciddi misin? Bunca yolu teptikten sonra tek bir davete bile katılmadan sana evlenme teklif eden ilk adamın karısı mı olacaksın? Daha onunla tanışmadın bile.”

“Eninde sonunda tanışmayacak mıyız? Hem ben kararımı verdiğimi söylemedim ki. Sadece Bay Doyle’a karşı o kadar katı olmana şaşırdım. Bütün bu çabalar böyle bir teklif için değil mi?”

“Senin asıl amacın kendine olan saygını yitirmeden mutlu olmanın bir yolunu bulmak,” dedi. “Seninle evlenmek isteyen ilk erkeğin kollarına atılsın diye getirmedim ben seni buraya.”

“Hey. Işıltı Sarayı’na katılmayı seçen bendim tamam mı?”

“Bak ne kadar güçlüsün. Sana gelen ilk teklifi kabul etmeyecek kadar da akli başında bir insansın. Sen daha iyilere layıksın, Adelaide. Hepsi önünde sıra olmalı. Belki sen yine Bay Doyle’ı seçersin. Hatta belki de bu sana önerdiği fiyatı düşürür ama önemli değil. Hem bakarsın bir başkası daha iyi bir teklif yapar.”

“Olabilir. Yine de sanmam. Bence baban da benimle aynı fikirde.”

Cedric iç çekti. “Doğru. Aslına bakarsan ağzını açtığında bütün taliplerinin kaçacağından korkuyor. Bu tamamen onun görüşü tabii.”

“Yok artık,” dedim alınarak. “Bunu söylediğine pişman olacak. Eminim kendi fikirlerini korkmadan dile getiren kadınlardan hoşlanan erkekler de vardır.”

“Mesela ben,” diye atıldı. Sonra da pişman olmuş gibi başını eğdi. “Yani demek istiyorum ki, bütün taliplerini görmeden karar verme. Bir seçme hakkını hak ediyorsun.”

“Sen de yaşamayı.”

“Sağ ol.” Tekrar resme döndü. “Göreceksin. Senin çekiciliğin, şu resim ve biraz şansla bu işten biz kârlı çıkacağız.”

14. BÖLÜM

AÇILIŞ BALOSUNA KADAR GÜNLER SU GİBİ AKIP GEÇTİ. AMA her nasılsa aynı zamanda da bana ızdırap verecek kadar yavaşladılar.

Hâlâ Tamsin'in yasını tutuyordum, fakat balo heyecanı beni de sarmıştı. Işıltı Sarayı bugün için kurulmuştu aslında. Bazı kızlar daha ilk akşamdan evlilik sözleşmelerini yapıyor, diğerleri sezon boyunca bekliyordu.

Büyük gün nihayet gelip çatığında Mira, "Benim bu evden hemen çıkmam lazım," dedi. "Yeni Dünya'nın en büyük ve kozmopolit şehrindeyiz ama daha hiçbir yerimi görmedik."

İlk gün geçtiğimiz çamurlu sokakları ve virane mahalleleri düşündüm. "Kozmopolit biraz iyimser bir tanımlama değil mi?"

"Daha sadece limanı gördük. Şehir merkezi öyle değil ki. Kalabalık ve hareketli. Gezilip görülecek bir sürü yeri var."

“Nereden biliyorsun?”

Omzunu silkti. “Birilerinden duydum.”

Yatak odamızdaki boy aynasının (Adoria’da lüks sayılıyordu) önünde bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Saatlerdir hazırlanıyorduk ve arabalarımız gelmek üzereydi. Bayan Culpepper kılığımıza kıyafetimize özen göstermemizi istemişti. Son anda bir terslik çıkmasını kesinlikle istemiyordu.

Mira’yla birbirimizin taban tabana zıddıydık. Ben bir gelin gibi beyaz ipekli bir elbise giymiştim. Geniş dekoltesiyle dirseğe kadar inen kolları gümüş rengi dantellerle süslüydü. Korsajı elması hatırlatan minik kristal boncuklarla bezeliydi. Etek kısmında da korsajdaki kadar yoğun olmasa da aynı boncuklardan vardı. Her yıl kullanılan ortak mücevherlerden payıma gerçek elmaslardan bir gerdanlık ve bir çift küpe düşmüştü. Adoria’da renkli peruklar çok modaydı ama Bayan Bradley’yle Bayan Culpepper daha doğal olmamı istemişti.

“Hem elmas temasına ya beyaz ya da gri peruk takman gerek,” demişti Bayan Culpepper. “Onlar da seni yaşlı gösterir.”

“Bu daha ilk etkinliğimiz,” diye eklemişti Bayan Bradley. “Bir Osfrid’linin kendi gibi görünmesi daha uygun olur. Bu toplumun bir parçası olacağınız doğru ama Eski Dünya’yı temsil etmeniz de aynı ölçüde önemli. Bunu da moda anlayışınız ve kültürünüzle göstereceksiniz.”

Dolayısıyla saçımın önden bir tutamı Adoria modasına uygun olarak toplanırken geri kalanı Osfrid’de kullandığım gibi lüleler hâlinde omuzlarımdan sarkıtıldı.

Aralarına tutturulan kristal boncuklar başımın her hareketiyle parlıyordu.

Mira'nın elbisesi de ipekti ve koyu kızıldı. Yakası benimkinden bile daha açıktı. Eteği önden açılarak altındaki siyah iç etekliği görünüyordu. Bu o kadar sıra dışı bir renk seçimiydi ki, Bayan Culpepper'ın tek kaşını kaldırmasına sebep olmuştu. Ama Osfrid'deki terziler elbisenin kalınlığıyla mükemmel uyum sağlayacağını söylerken haklıydı. Son modaya uygun danteller yerine, göğüste ve kollarda simsiyah oltu taşından boncuklar kullanılmıştı. Mira'nın açık bıraktığı uzun saçlarının bir kısmı da aynı boncuklarla ince ince örülmüştü. Başındaki siyah banttaki koyu kırmızı saç tutamları kendi saçlarına karışıyordu. Mira'nın rütbesi birdenbire artınca teması lal taşından yakutluğa yükseltilmişti.

Mira kırmızı saçlarını aynada düzeltti. "Sence bunlar gerçek mi?" diye sordu. "Başka bir kadının saçlarını mı taktılar bana?"

"Önemli mi? O kadar güzel oldun ki."

Mira'nın yüzündeki ifadeye bakılırsa evet, önemliydi. Ama konuyu uzatmadı. "İyi şanslar. Gerçi pek ihtiyacın yok ama. Şimdiden harika bir teklif aldın."

"Sen de alacaksın," dedim Warren'ı hatırlayarak. O gün düşüncesizlik ettiğime karar vermiştim. Cedric iyi ki araya girmişti. Duyulmamış bir teklifi kaçırısam bile diğer seçeneklerimi de görmek istiyordum.

Bizi çağırdıklarında el ele tutuşup birbirimize şans diledik. Elbiselerimiz buruşmasın diye sarılamamıştık. Diğer

kızlar da rengârenk elbiseler içindeydi. Bazıları peruk takmış, diğerleriyse benim gibi doğal saçlarını sergilemeyi uygun bulmuştu. Clara'nın kafasındaki papatya sarısı peruğu ona hiç yakıştırmamıştım. Bayan Bradley'yle Bayan Culpepper bizi son bir kez baştan aşağı süzdü.

"Arada pudra sürmeyi unutmayın," diye hatırlattı Bayan Bradley. "Yoksa cildiniz parlar ve hiç hoş durmaz."

"Gece boyunca davranışlarınıza çok dikkat edin," dedi Bayan Culpepper sertçe. "Hiçbirinizin içkiyi fazla kaçırdığını görmek istemiyorum."

Bu yolculuk için fazladan uşaklar, muhafızlar ve arabalar kiralanmıştı. Elbiselerimiz kabarık olduğu için her arabaya ancak iki kişi sığabiliyordu. Her arabada bu gecelik anlaşılan hizmetçiler vardı. Saçımız veya makyajımız bozulursa hemen müdahale edeceklerdi. Yine acil bir durum oluşması ihtimaline karşı bir arabaya da fazladan elbiseler, peruklar, aksesuarlar ve makyaj malzemeleri yüklenmişti. Thorn'lar ortada yoktu ama baloya kendi arabalarıyla geleceklerini biliyordum.

Akşamın erken saatleriydi. Daha hava kararmamıştı. Mira da ben de hevesle camdan dışarı baktık. Yanından geçtiğimiz evlerin hiçbiri bizimki kadar büyük değildi. Her yerin yeniliği ve karmaşıklığına bir kere daha hayret ettim. Osfrid kırlarında her bir evin arazisi düzgün sınırlarla belirlenmişti. Genellikle taş duvarlarla birbirlerinden ayrılırlardı. Ama burada araziler o kadar genişti ki, herkes kendine gelişigüzel bir alan belirlemişti. Tabii bir de ağaçlar vardı. Her yerdeydiler.

Zafer Burnu'nun kalbine geldiğimizde Mira haklı çıktı. Ağaçlar giderek seyrekleşti ve yerlerini kaldırım taşlı, dar sokaklara bıraktı. Binalar giderek yükseldi. Sokaklarda her çeşit dükkân göze çarpıyordu. Eğlence yerleri de vardı. Bazıları diğerlerinden daha saygın görünüşlüydü. Hava karardığında, kapıları rengârenk fenerler aydınlattı. Sokak işlerinden eve dönen ya da eğlenmeye çıkan insanlarla doluydu. Çoğunun giyimleri mütevazıydı. Belli ki orta halli insanlardı. Ama aralarında daha zengin görünüşlülere de vardı ve hiçbiri bir uşak güruhuyla birlikte dolaşmıyordu. Dikkatimi çeken bir başka unsur da zengin ya da fakir herkesin kendi moda anlayışlarına göre giyinmesiydi. Hiçbiri bir çarktan çıkmış gibi değildi. Renkli ve capcanlılardı. Gözlerimi onlardan güçlkle alabiliyordum. Ve gördüğüm kadarıyla, Adoria'da söylendiği kadar büyük çapta bir kadın kıtlığı vardı.

"Keşke inip kalabalığa karışabilseydik," dedi Mira.

"Bayan Culpepper'ın yüreğine mi indireceksin?" Sokaklar tekinsiz görünmüyordu aslında. Yine de burası tek başımıza dolaşabileceğimiz bir yer değildi. Özellikle de rıhtımda bize atılan laflar düşünüldüğünde. Bir köşede duran koyu yeşil üniformalı adamı işaret ettim. "Bak. Burada gördüğüm ilk asker."

Mira bakışlarımı izledi. "Bir sürü vardır eminim. Gerçi dış tehditler azalınca başka yerlere dağılmışlardır."

"Şehirde düzeni kim sağlıyor öyleyse? Milisler mi?" diye sordum. Zafer Burnu'nda Osfro'daki gibi resmi şehir muhafızları yoktu. Kolonilerde orduyu çoğunlukla daha düşük

rütbeli kanun birimleri destekliyordu. Bunlar da genellikle gönüllülerden oluşuyordu.

“Milisler, kraliyet casusları ve korsanlar,” dedi.

“Nasıl yani? Korsanlar kanunları korumaz, çiğner.”

“Her zaman değil. Bazıları sokaklarda dolaşıp ihtiyacı olan insanlara yardım ediyormuş.” Gözleri parlıyordu. Onun hayallerinde böyle romantik bir kahraman olduğundan emindim.

“Nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Bazen muhafızlarla konuşuyorum. Taliplerimizi gözetlemekten daha eğlenceli.”

“Ah. Geleceklerimizi belirleyecek taliplerimizden mi söz ediyorsun?”

Sırıttı. “Evet, onları diyorum.”

Şehir merkezinin zıt yönünde büyük bir balo salonuna gidiyorduk. Hedefimiz görüldüğünde bir kez daha şaşırdım. Osfrid'deki eski malikânelerin balo salonlarının aksine ahşap kaplamalı ve çok sadeydi. Ama bir o kadar genişti anlaşılan. Önünde biriken kalabalığa bakılırsa, bütün Adoria buraya doluşmuştu. Arabalarımız salonunun arka kapısına yanaştı.

İçeride bir giriş salonunda toplandık. Bayan Culpepper saçlarımızla elbiselerimizi kontrol etti. Thorn'lar daha önce görmediğim uzun boylu bir kadınla birlikteydi. Siyah saçları ve esmer teniyle önce onu Sirminica'lı sandım. Ama çıkık elmacık kemikleri ve genel havasında bir başkalık vardı. Üzerindekiler kaliteli bir kumaştan dikilmesine karşın daha çok bir binici kıyafetini andırıyorlardı. Saçlarını kalın

bir örgü hâlinde sırtından aşağı sarkıtmıştı. Bu model hiçbir yerde moda değildi.

Arkamı döndüm ve tam Mira'ya bir şey söyleyecektim ki, Cedric yanımıza geldi. Elleri dizlerine kadar inen gri mavi damasko paltosunun ceplerindeydi. Bu renk, gözlerini vurguluyordu. Onun ilk kez gözleriyle aynı renkte bir kılıkta gördüğüm için duraksadım. Kestane rengi saçlarıyla tıpkı Osfrid'li asilzadelere benziyordu. Gerçi şimdiye kadar kalp atışlarımı bu kadar hızlandıran bir asille hiç karşılaşmamıştım.

Cedric'in de bana baktığını fark ettim ve içimde ufacık bir umut filizlendi. Belki de kalbi deli gibi atan bir tek ben değildim. "Pek hoş olmuşsun," diye iltifat ettim.

"Sen de."

"Ben hep hoşum," dedim gülerek.

"Sana müzik odasını hatırlatırım..." Devam edecekti ki, Mira'nın varlığını fark edip lafı çevirdi. "Hani bazen daha sade giyiniyorsun ya? Onu diyordum."

"Ne demek istediğinizi anladım, Bay Thorn," dedim cesurca ve eteğimi savurarak kendi etrafımda döndüm. "Sözünü ettiğiniz sade elbiseden sonra bu bir rüya gibi âdetta. Ne dersiniz?"

Bana öyle bir baktı ki kulaklarıma dek kızardım. "Bu nasıl bir rüya görmek istediğine bağlı."

Mira hafifçe öksürdü. "Biraz önce babanla yine tartışıyor muydun, yoksa bana mı öyle geldi?"

Cedric gözlerini benden güçlkle ayırdı. "Önemli değil. Her zamanki konular işte. Adelaide'i kimin tanıştıracacağı-

nı tartışıyorduk. Babam bu işi kendi yapmak istedi. Ama Adelaide'i ben buldum. Onu tanıtmak da bana düşer."

"Sonuç?" diye sordum.

"Ben kazandım."

Güldüm. "Hiç kaybettiğin oldu mu?"

Kederle gülümsedi. "Önce Warren Doyle'la tanışacaksın. Babam bunun dışında hiçbir şeye karışmayacağını söyledi."

Salona ihtişamlı bir giriş yaptıktan sonra taliplerimiz Işıltı Sarayı yetkilileriyle gerekli ayarlamaları yapacaktı. Dans karnelerimizi onlar dolduracaktı. Hiçbir talibin hakkını yemek istemiyorlardı. Böylece biz de zor durumda kalmayacaktık.

"Beni de sen mi tanıtacaksın?" diye sordu Mira.

Cedric başını sallayıp uzun boylu kadını işaret etti. "Hayır. O işi Aiana yapacak."

Mira, kadını merakla süzdü. "Kim bu kadın?"

"Aiana, Balanquan. Bizim için çalışıyor."

Mira'yla hayretle birbirimize baktık. Balanquan'lar tıpkı Icori'ler gibi, Adoria'nın yerlileriydi. Osfrid'liler ve diğerlerinden çok daha önceden beri Günbatımı Denizi'nin ötesindeki bu topraklarda yaşıyorlardı. Balanquan'larla Icori'ler gibi sınır anlaşmazlıkları ve çatışmalar yaşanmamıştı. Bunun en büyük sebebi kuzeyin gelişmiş olmasıydı. Balanquan'lar Icori'ler kadar ilkel değildi. Dolayısıyla sömürgeciler onları karşılarına almaya çekiniyordu. Zengin ve bizimkinden çok farklı bir kültürleri vardı.

"Burada ne işi var?" diye sordu Mira.

Şaşırmakta haklıydı. Zira Balanquan'lar İcori'lerle aramızda bir köprü görevi görse de, genellikle bizden uzak duruyordu.

"Charles amcaya bağlı çalışıyor," diye açıkladı Cedric. "Kızları evlendikten sonra takip ediyor. Kocalarından ya da başka birinden kötü bir muamele görürlerse duruma hemen el koyuyor."

Daha fazla detay sormadan, Bayan Culpepper bizi yanına çağırdı. Rıhtımdaki gibi, yine gruba ben öncülük edecektim. Ellerim titremeye başlamıştı. Kendimi kontrol etmeye çalıştım. Osfrid'de sayısız davete tek başıma katılmış ve bir uşak gelişimi anons ederken sakince beklemiştim. Diğer kızların aksine, ben bu tür davetlere alışkındım. Eğitimlerini tamamlayıp birçok şey öğrenmiş olabiliplerdi ama hiçbirinin deneyimi yoktu. Arkama döndüğümde bazılarının bembeyaz kesildiğini gördüm.

Bayan Culpepper bana yürümemi işaret etti. Cesaret almak için son bir kez Mira'yı görmek isterdim ama birkaç kişi arkamdaydı ve artık harekete geçmek zorundaydım. Sonra kapının yakınında dikilen Cedric'le göz göze geldim. Hafifçe başını eğdi ve ilk adımımı attım.

"Elmas Adelaide Bailey!" diye bağırdı biri.

Salon sadeydi ama Thorn'lar konuklarını ağırlamak için hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Çiçekler, mumlar, kristaller ve bembeyaz örtüler. Ahşap kaplama duvarlarla kirşiler olmasa kendimi Osfro'daki bir balo salonunda sanabiliirdim. İlerideki podyuma kadar yürümek zorundaydım. İki tarafımızda toplanan konuklar asla rıhtımdakiler gibi

terbiyesiz değildi. Ellerinde şarap kadehleriyle beni sessizce izliyorlardı. Kalabalığın arasında kadınlar da vardı. Bunlar, oğullarına gelin bakmaya gelen anneler ya da meraklı sosyete hanımlarıydı.

Sakin bir yüzle yavaşça yürüdüm. Ben Işıltı Sarayı'nın en iyisiydim. Hem yeni, hem de eski asillerdendim. Osfrid'in kurucusunun torunlarındandım. Yakında Adoria'nın da kurucuları arasındaki yerimi alacaktım. Bütün bu mücadele bu yüzdendi. Bir elmas olarak şehrin en seçkin bekârlarıyla tanıştırlılacaktım. Ve Thorn'ların en yüksek fiyatlı mücevheri olmaya kararlıyım.

Podyuma vardığımda Jasper'ın adamlarından biri basamakları çıkmama yardım etti. Üzerinde su bardakları bulunan uzun bir masanın ortasına geçtim. Bayan Culpepper burada yemek yememizi istemediği için önceden karnımızı doyurmuştuk. Benden sonraki kız salona giriyordu ama neredeyse bütün bakışlar hâlâ benim üzerimdeydi. Onları Osfrid'in kraliçesi edasıyla süzüyordum.

Mira salona girdiğinde büyük ilgi gördü. Bence grubumuzun en güzeliydi. Jasper istediği kadar konuşabilirdi ama pek çok erkek onun Sirminica'lı oluşunu değil, başka özelliklerini görecekti şüphesiz. Mira'nın asi tabiatını düşününce gülmem geldi. Kendine eş olarak kimi seçecekti acaba? Birden kalabalıkta Warren Doyle'la göz göze geldim. Ona gülümsediğimi sanarak hemen karşılık verdi.

Hepimiz oturduğumuzda salonun aristokrat havası dağıldı. Bütün erkekler Cedric, Jasper, Charles ve Aiana'nın önünde kuyruk oldu.

Solumda oturan Mira, “Uzun bir gece olacak,” diye fısıldadı.

Baştaki düzensizliğin aksine, neyse ki her şey beklendiği gibi gelişti. Cedric yanıma yaklaşıp “En büyük hayranınla tanışmaya hazır mısın?” diye sordu. Koluna girdim ve yürümeye başladık.

“En büyük hayranım sensin sanıyordum,” dedim.

“Ben sıradan bir adamım. Geleceği parlak bir vali değil.”

Yaklaştığımızda Warren Doyle’ı dikkatle inceledim. Bizi görünce gözleri parladı. Heyecanla ağırlığını bir ayağından ötekine geçirdi. Paltosu Cedric’inki gibi diz hizasında bitiyordu. Bronz renkliydi ve boğaza kadar ilikleniyordu. Sakin kalmaya çalışır gibi bir hâli vardı ama yanına gittiğimizde kendini tutamayıp güldü.

“Hoşuna gider mi bilmem ama senin palton daha güzel,” diye fısıldadım Cedric’e.

“Sakın bunu zavallı genç valimize söyleme. Yoksa onu aşağıladığını düşünüp gözyaşlarına boğulur.”

Güçlkle yutkundum ama dayanamayıp güldüm ve Warren bunu yine üzerine alındı.

“Bay Warren Doyle,” dedi Cedric. Tavrında deminki muzipliğinden eser yoktu. “Size Bayan Adelaide Bailey’yi takdim etmek isterim.”

Bize Mavi Nehir’de öğretildiği gibi ona küçük bir reverans yaptım. Warren elimi tuttu ve gülümseyerek sıktı. “Hay aksi,” dedi sonra. “Kusura bakmayın, öpemedim. Çok heyecanlıyım da. Şimdi beni kaba bir adam sanacaksınız.”

Heyecanı komiğime girmişti. “Asla, Bay Doyle,” dedim.

Cedric hafifçe eğildi ve Warren’ın bir anlık dikkatsizliğinden faydalanıp bana göz kırptı. “Sizi bir süre yalnız bırakayım. Birbirinizi daha iyi tanıyın.”

O sırada bir köşedeki yaylı sazlar dörtlüsü neşeli bir parça çalmaya başladı. Warren elini uzattı ve dans etmeye başladık. “Bana Warren deyin, lütfen,” dedi. “Resmiyetten hiç hoşlanmam.”

“Ben de. Siz de bana Adelaide deyin öyleyse.”

“Bu gece vaktimizin kısıtlı olduğunu biliyorum. Diğer talipleriniz gönlünüzü çelmek için sıraya girecek muhakkak.” Bir an duraksadı. “Doğrusunu isterseniz havadan sudan konuşmayı ve süslü tavırları pek beceremem. Bazı genç hanımların bundan hoşlandığını biliyorum ama dediğim gibi ben...”

“Resmiyetten hoşlanmıyorsunuz,” diye bitirdim.

“Aynen. Ayrıca hayatta ne istersem onu mutlaka alırım. Açık konuşacağım. Buraya sizi almaya geldim. Geminiz yoldayken Işıltı Sarayı’nın elmasıyla evlenmeyi aklıma koydum. Sonra sizi rıhtımda görünce bu kararımın ne kadar isabetli olduğunu anladım. Ve şimdi...” Başını iki yana salladı. “Benim için buradaki tek kız sizsiniz. Siz gerçek bir elmassınız ve sizden başka biriyle evlendiğimi düşünemem bile.”

Saygın biri olduğunu bilmeme rağmen beni biraz boğmuştu açıkçası.

“Vay canına. Ne kadar...”

“Açık sözlüsünüz mü diyecektiniz?”

Güldüm. “Evet ama bana biraz da aceleci ve ısrarcısınız gibi geldi. Daha birbirimizi tanımıyoruz bile. Bu onuru la-yığıyla hak ettiğimden emin değilim.”

Genç vali şaşalamıştı. Bir an duraksadı. Ben ikimiz adına da soğukkanlılığımı korudum. “Biliyorum, biliyorum,” dedi. “Ayrıca özür dilerim. Kendimi çaresiz bir şapşal gibi gösterdim. Ama durumum malum. Hadisen’in yeni valisi oldum ve daha yirmi üç yaşımdayım.”

“Evet, duydum. Büyük bir onur.”

“Müthiş,” dedi. Sonra huzursuzca etrafına bakındı. “Bunu kimseye söylemedim. Bilhassa da bu göreve getirilmemi sağlayan babama. Ama işimin kolay olmayacağını farkındayım. Kolonide iyi işleyen bir ticaret sistemi kurmamız şart. Onsuz başarılı olamayız. Hadisen’in güçlü bir yer olmasını istiyorum. Namuslu ve cesur insanların yaşadığı bir yer. İnanın, yoluma taş koymak isteyenler çok olacaktır. Siyaset böyle bir şey. Birileri başarısız olmanızı ellerini ovuşturarak bekler. Hatta bazıları yüzünüze gülererek yapar bunu.”

Cevap vermek yerine usulca başımı salladım. Ama anlattıkları bana Osfrid’deki asilleri hatırlatmıştı. Sana canım cicim deyip ilk fırsatta sırtından bıçaklayanları. Demek, büyük denizin ötesinde de aynı kurallar geçerliydi. Warren Doyle’a giderek ısıniyordum.

“Çalışma arkadaşlarım ve akıl hocalarım var tabii,” dedi “ama ileride kimin ne olacağı belli değil. İşte bu sebeple kendime tam anlamıyla güvenilebileceğim bir eş arıyorum. Zeki ve becerikli, gerçek bir müttefik. Katıldığım davetler-

de beni bilgisi ve kültürüyle yüceltecek birini istiyorum. Yeme içmeden giyim kuşama dek bana her konuda destek olsun.”

“Giyim kuşam ve genel kültürde yardıma ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum,” dedim. Cedric’e söylediklerime rağmen, Warren’ın kılığı tepeden tırnağa kusursuzdu.

“Güçlü bir ailem var. Annem son modayı takip eder. Ama Hadisen’da yalnızca siz olacaksınız. İnanın, bütün hayallerinize kavuşmanızı sağlayacağım. Dünyanın bütün lükslerini ayaklarınıza sereceğim. Evin idaresini tamamen size bırakacağım.”

“Onur duyduğum,” dedim. “Ama Işıltı Sarayı’nın elması olmam dışında hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz. Evlilik bundan ibaret değil. Bakalım anlayabilecek miyiz?”

“Elbette. Çünkü bana hemen evet demediniz. Siz düşünen bir kadınsınız. Bazı şeylerin önemini anlayıp kavrayabiliyorsunuz. İşte benim aradığım da böyle biri, Adelaide.”

Müzik bittiğinde Cedric yanımıza geldi. “Sıradaki tanıştırmaya için hazır mısınız, Adelaide?”

Tam onunla gidiyordum ki, Warren elime yapıştı. “Teklifimi düşün lütfen. Sana çaresiz biri gibi görünmeyi ya da üzerine gelmeyi istemem ama...”

“Lütfen, Bay Doyle,” dedi Cedric. Warren’ın boğucu ısrarı onu şaşırtmış ama daha çok eğlendirmiş gibiydi. “Adelaide’in başka talipleri de var.”

Elimi çekmeye çalıştım ama Warren beni bırakmadı. “Bu gece pek çok teklif alacaksın. Herkes sana süslü laflar edecek Buradaki hiçbir kızla kıyaslanamayacak bir güzel-

liğin olduğu doğru. Ama kendine sor, kaç tanesi zekânın peşinde? Kaç tanesi kendine gerçek bir eş arıyor?”

Cedric'in gülümsemesi kayboldu. “Bay Doyle, zaman doldu.”

Warren ona aldırış etmedi. “Hem benim sana verebileceklerimi kaç kişi sağlayabilir? Bir koloninin kraliçesi olacaksın.”

“Yeter,” dedi Cedric kibarlığı bir kenara bırakarak. “Konumunuz ne olursa olsun burada bazı kurallarımız var, Bay Doyle. Daha fazla ısrar ederseniz, korkarım, muhafızlarımız sizi salondan çıkarmak zorunda kalacak.” Cedric beni sertçe çekti. Warren’ı hayretler içinde bırakarak oradan ayrıldık.

“Çıldırдың mı sen?” diye bağırdım. “Etraftaki herkes ona neler dediğini duymuştur. Kabalığın, babanın kulağına gitmez umarım.”

“Umurumda değil.” Yüzünde karanlık bir ifade belirmişti. Artık Warren Doyle’ı eğlenceli bulmadığı belliydi. “Doyle ikinci kez haddini aştı.”

“Sadece bana son bir ricada bulunmak istedi. Daha diplomatik davranabilirdin. Adama tehditler savurmanın en âlemi vardı?”

Sonraki dansım Denham ordusundan bir binbaşılıydı. Kraliyetten yeni bir görev emri gelmişti. Osfrid’in en güneydeki kolonilerine gidip Icori’lerin sınır kasabalarına yaptığı baskınları durduracaktı. Durmadan güzelliğimi övdü. Gözlerimin ilkbahardaki çançiçeklerinin renginde olduğundan tutun da kiraz dudaklarıma dek bütün şiirsel

betimlemeleri yaptı. Ardından bir yargıç geldi. Rütbesi Bay Collins'ten bile yüksekti. Sonraki talibim maneviyattan çok dünyevi zevklerle ilgilenen bir Uros piskoposuydu.

Bir süre taliplerimden nefes bile alamadım. Nihayet bir ara verdik ve podyumda Mira'nın yanına çöktüm. Arkadaşım kristallerle kaplı bir yelpazeyle serinlemeye çalışıyordu.

"Yorulдум," dedim.

"Bir de bana sor."

Masanın altında ayakkabılarını çıkardığını fark ettim. Çaktırmadan eğilip ayaklarını ovaladı.

"Buradakiler bir Sirminica'lıyla evlenmeyi dert etmiyor anlaşılan," dedim. Mira da gecenin başından beri benim kadar meşguldü.

"Onu zaman gösterecek," dedi gülümseyerek. "Gerçek yüzlerini görmek zor. Şimdilik hepsi süslü kelimelerle güzelliğini övüyor."

Şaşkınlıkla kafamı kaldırdım. "Warren da aynen böyle dedi."

"Sahi mi?"

Kafamı salladım. "Bütün erkeklerin bana iltifatlar yağdıracağını ve gözümü boyamaya çalışacaklarını ima etti. Ama o güvenebileceği gerçek bir eş arıyormuş."

Mira kaşlarını kaldırdı. "Benimkilerden hiç böyle bir laf duymadım. Bay Doyle'ın ilk teklifini hâlâ biraz hadsiz buluyorum ama..."

"Evet?"

"Belki de onu hemen gözden çıkarmamalısın."

“Mirabel Viana’ya bakın hele! Böyle düşüneceğini hiç tahmin etmezdim.”

Kaşlarını çattı. “O, saçlarımın gece kadar siyah ve gözlerimin yıldızlar kadar parlak olduğunu duymadan önceydi.”

“Binbaşı mı?”

“Başka kim olacak?” dedi ve ikimiz de kahkahalara boğulduk.

Sonrasında bir süre konuşmadan dinlenmeye çalıştık. Bütün kızlar hayranlarıyla dans ediyordu. Çoğu baştaki çekingenliklerini üzerinden atmış, gördükleri ilginin tadını çıkarıyordu. Özellikle, Clara’nın ayakları yerden kesilmiş gibiydi. Binbaşıyla dans ediyordu. Bizim çapkın asker ona ne iltifatlar ediyordu acaba? Hepimize kur yaparak şansını artırmaya çalışıyordu belli ki.

Mira birden ayağa kalktı. Gözleri hayretle irileşmişti. “Ne oldu?” diye sordum.

“Hiç. Ama bir şeye bakmam gerek. Hemen geliyorum.”

Apar topar podyumdan indi. Dikkatini neyin çektiğini anlamak için etrafıma bakındım ama hep aynı yüzleri gördüm.

Çok geçmeden yine oyundaydım. Parti nihayet sona erdiğinde tam beş saat geçtiğine inanamadım. Heyecanım sönmişti. Tek istediğim bir an önce yatağıma girmekti. Ayaklarım ağrıyordu. Giriş salonuna döndüğümde rahat bir nefes alıp bir duvara yaslandım ve gözlerimi kapadım.

Biri koluma girdi. “Aman leydim. Daha bayılacak zaman değil.”

Gözlerimi açtım. “Bana böyle deme. Daha kaç kere uyardım gerek acaba?”

“Bu gece kimsenin gerçeklerden söz ettiğimi anlayacağını sanmıyorum. Yürüyebilecek misin?”

“Elbette.” Sırtımı dikleştirdiğimde Cedric bu sefer kolunu belime doladı. Diğer kızlar da birbirlerinden destek alarak yürüyebiliyordu. Arabalarımıza döndüğümüzde hepimiz yorgunluktan bitmiştik.

“Bundan sonrası daha kolay olacak,” dedi Cedric. “Daha küçük partiler vereceğiz. Ya da evlerde birebir görüşmeler yapılacak. Balo yalnızca dikkat çekmek içindi.”

“İşe yaramıştır umarım.”

“Senin için, evet. Vakit kalmadığı için kaç kişiyi reddetmek zorunda kaldım.”

“En iyileri seçtiğinden... Bir dakika.” Etrafıma bakındım. “Mira nerede?”

Cedric de sağa sola bakındı. Arabanın önüne gelmiştik. Her yerde kızlar, arabalar, Jasper’ın muhafızları ve hizmetkârlar vardı. Kızlar sıraya girmeyi bile unutmuştu. Herkes bir an önce arabasına binmenin telaşındaydı.

“Buralardadır,” dedi Cedric. “Belki başka bir arabaya binmiştir.”

Tam beni bir arabaya bindiriyordu ki, arkamızdan biri seslendi. “Adelaide?”

Döndüğümüzde Warren Doyle’ı gördük. Basamaktan aşağı indim. “Buraya nasıl geldiniz?” diye bağırdı Cedric. “Muhafızlar sizi engellemedi mi?”

“Bay Thorn. Ben valinin oğluyum. Burada kimse beni istediğimi yapmaktan alıkoyamaz. Warren bana döndüğünde yine aptal bir âşık gibi sıırıttı. “Tekrar merhaba, Adelaide.

Bu gecedен sonra birçok davet alacağından eminim. Ben sonradan bir kart yollamak yerine, davetimi bizzat kendim yapmak istedim. Birkaç gün sonra annem bir yemek daveti veriyor. Bize katılırsan çok seviniriz. Arkadaşların da sana eşlik edebilir tabii.”

“Çok nazıksınız. Neden olma—”

“Programına bakar, size haber veririz,” dedi Cedric kabaca. “Dediğiniz gibi, daha birçok davet alacak. Hem kuralları unutmayın.”

Warren, Cedric’i meydan okurcasına süzdü. “Kurallara çok bağlısınız, Bay Thorn. Dürüstlüğünüzü takdir ettim doğrusu.”

“Görüşürüz,” dedi Cedric iğneleyici bir tavırla.

“Davetiniz için teşekkür ederim.” Gerginliği dağıtmak için gülümsedim. O da güldü. Sonra kibarca eğildi ve kalabalığa karıştı.

Cedric’e ters bir bakış fırlattım. “Sen iyi bir komisyon istiyor musun, istemiyor musun?”

Cedric bunu bir an düşündü. “İstiyorum. Ama ondan mı emin değilim.”

“Neden?”

“O adamdan hoşlanmadım.”

“Onu tanıımıyorsun bile.”

“Kendini beğenmişin teki.”

“Bana tanıdığım birini hatırlattı.”

“Adelaide.” Bana doğru eğildi. Hiç yakışık almayacak kadar yakındık. “Onu gördün. Ukala ve kibirli. Üstelik densiz.”

“Sana öyle davranıyor çünkü onu kışkırtıyorsun. Adamla bugün evleneyim demiyorum ama Warren Doyle bir çırpıda kestirip atabileceğin biri değil. Hem bu benim kararım. Sana ne oluyor?” Etrafıma bakınıp sesimi alçalttım. “Hani bu işte birlikteydik? Karşıma çıkan her kısmeti terslersen ben işimi yapamam ki.”

“Ne işi?”

“Erkekleri sandığından daha iyi tanıyorum. İzin verirsən, gerekli gözlemleri yapıp niyetlerini anlayabilirim.”

Cedric’in sesi daha da sertleşti. “Yıllardır iğne atsan yere düşmeyecek balo salonlarında erkeklerin niyetleri hakkında epey tecrübe edinmişsindir tabii. Onları nasıl kitap gibi okuduğunuzu bana da anlatır mısınız, leydim?”

Yüzüme ateş bastı. “Sen üst sınıfın alışkanlıklarını bilemezsin tabii. Ne de olsa sıradan birisin. Benimle uğraşacağına git pagan...”

“Bu arabada yer var mı?”

Sylvia gülümseyerek bize yaklaştı. Konuşmamızı duymadığı belliydi. Yoksa daha huzursuz olurdu. Cedric hemen en çekici gülümsemesini takındı ve ona elini uzattı. “Elbette.”

Sylvia arabaya bindiğinde bu sefer bana yardım etti. Tam basamağa adımımı atmıştım ki, belime doladığı eliyle beni tuttu ve yüzünü benimkine yaklaştırdı. Birbirimize o kadar yakındık ki, bir an yalnızca gözlerini ve dudaklarını düşünebildim.

“Adelaide, ben...”

“Evet?” dedim sertçe. Öfkem geri dönmüştü. “Sen ne?”

Bir an hiç konuşmadan birbirimize baktık. “Hiç,” dedi. “Ben sıradan biriyim. Ne düşündüğüm ya da söylediğim önemli değil.”

Beni belimden tutup arabaya bindirdi ve arabacıya işaret etti.

15. BÖLÜM

EVE GERİ DÖNDÜĞÜMÜZDE İÇİMDE FIRTINALAR KOPUYORDU. Cedric'e kızgındım. Son derece de haklı olduğumu düşünüyordum. Aynı zamanda da, içimden ağlamak geliyordu. Cedric'le ilk günlerimizde bile böyle ateşli bir kavga etmemiştik. Tartışmamızın havada kalması yüreğimi daha da sızlatıyordu. Beni kırmış ve öfkelen-dirmişti ama neden hâlâ bakışlarındaki hüznü düşünüyordum? Aklım karma-karışıktı.

Yatak odamızı boş bulduğumda Cedric aklımdan çıkıverdi. Mira'nın başka bir arabaya bindiğini sanmıştık. Onun için endişelenmek aklıma gelmemişti.

Ne var ki Mira yatma saatinde bile gelmedi. Onun dışında bütün kızlar evdeydi. Bayan Culpepper'a haber vermeli miydim? Ya başına bir şey gelmişse? Öte yandan, Mira'yı tanıyordum. Balodan sonra şehri keşfe çıkmıştı belki de. O zaman yokluğundan kimseye söz etmemem daha

doğru olurdu. Normalde hemen Cedric'e koşardım. Ama kavgamızdan sonra yüzünü bile görmek istemiyordum. Mira başının çaresine bakar diye avuttum kendimi.

Sabah uyandığımda rahat bir nefes aldım. Arkadaşım dönmüştü.

"Seni merak ettim," dedim. Neler olduğunu sormadım ama ses tonum yeterince anlamlıydı.

"Özür dilerim." Mira uzun uzun gerinip esnedi ve devam etti. "Seni korkutmak istemezdim. Kimseye söylemediğin için sağ ol."

Hâlâ bir açıklama yapmayınca dayanamadım. "Şehirde gezmeye mi çıktın?"

Bir an duraksadı. "Ah, evet. Aptalcaydı biliyorum ama kendimi tutamadım."

"Başına bir şey gelebilirdi! Bir daha böyle bir delilik etmeyeceğine söz ver. Bir kadının burada yalnız gezmesi güvenli değil."

"Dünyanın hiçbir yerinde değil," diye mırıldandı.

Bir an bekledim ama başka bir şey demedi. "Söz vermedin?"

"Tutamam da ondan."

"Mira..."

"Adelaide," dedi sertçe. "İyi bir sebebim olmadıkça kendimi tehlikeye atmam. Ama... hepimizin sırları var. Ben nasıl seninkilere saygı duyuyorsam, sen de benimkileri kurcalamamalısın."

Kafamı salladım. Ben ondan gerçek kimliğimi gizlerken onun sırlarını öğrenmeye çalışmak ikiyüzlülük olurdu. "Bir

tek şunu söyle,” dedim. “Alanzan’larla değildin, değil mi?” Mira’nın bulaşabileceği en büyük tehlike buymuş gibi geliyordu. Hayatımda iki kâfiri birden barındırabileceğimden emin değildim.

Hayretle güldü. “Hayır. Bunu da nereden çıkardın?”

“Sirminica’lı olduğun için. Onları yakından tanıyorsun.”

“Öyle. Aralarında büyüdüm. Onları severim. Ama hayır. Onlardan değilim. Gelenekleri içime işledi tabii. Dolunay gördüm mü, hemen düğün için ideal bir gece olduğunu düşünürüm. Bayramlarını da biliyorum. Yarın Yıldız Dansı mesela. Ben kutlamayı düşünmüyorum tabii.”

“Yıldız Dansı,” diye tekrarladım. “Yine o sefil ayinlerinden mi yapacaklar?”

“Bahar Ayini’ni diyorsun. Neden sefil olsun? Alanzan’ların çoğu ahlaklı insanlardır. Ama Yıldız Dansı daha önemli bir bayram.”

Kafamı salladım. Ne düşüneceğimi şaşırmıştım. Mira’nın kâfirlikten tutuklanmadığına seviniyordum tabii ama gece nereye kaybolmuştu öyleyse?

Cevabımı alamadım ve çok geçmeden kendimizi günün telaşına kaptırdık. Balodan sonra hiçbirimize dur durak yoktu. Öğleden sonramız bizimle özel görüşmek isteyen taliplerimizin randevularıyla doluydu. Bayan Culpepper evde yeni düzenlemeler yapıp bütün odaları görüşmelere açtı. Her bir kızın yanına refakatçiler buldu. Benim dört randevum vardı. Biriyle önceki gece tanışmıştım. Diğer üçünü ilk kez görecektim. İkisinde bana Bayan Bailey, diğer ikisinde de Aiana refakat etti. Aiana neredeyse benimle

hiç konuşmadı ve görüşmeler boyunca gülümsemekle yetindi.

Eve girip çıkan erkeklerin haddi hesabı yoktu ama Cedric ortalarda görünmüyordu.

Cedric'in yokluğu beni hiç ummadığım kadar rahatsız etmişti. Osfrid'den ayrıldığımızdan beri onu her gün görüyordum. Hayatımın önemli bir parçası hâline gelmişti. Arada sırada bana bir laf ya da imalı bir bakış atmasına alışmıştım. Morsalkımlı Ev onsuz bambaşka bir yere dönüşmüştü. Ben de kendimi farklı biri gibi hissediyordum. Mutsuzdum.

Cedric akşam geldi. İlk üç kızı, yani, beni, Mira'yı ve Heloise'i bir partiye götürecekti. Heloise, Kuğu Tepesi'nden gelen kızdı. O da Mira gibi daha değersiz bir taşı. Ama *Gri Martı* faciasından sonra peridotluktan zümrütlüğe yükseltilmişti. Böylece yeşil kıyafetlerini de değiştirmek zorunda kalmamıştı. Tek sorun bu rengi görmeye bile tahammül edemememdi. Bana Tamsin'i hatırlatıyordu.

Yolda Cedric'le konuşmaya çalıştım ama o sadece gerekli gördüğü açıklamaları yapmakla yetindi. Benimle göz göze bile gelmekten kaçınıyordu. Zafer Burnu'nun en varlıklı tüccarlarından birinin evine gidiyorduk. Hedefimize ulaştığımızda Cedric bizi insanlarla tanıştıırıp arka plana çekildi.

Ev Adoria standartlarına göre son derece etkileyiciydi. Ortalıkta bir çok hizmetkâr dolaşıyordu. Işıltı Sarayı kızlarının evlenebileceği en iyi kısmetlerden biri de ev sahibimizdi. Kendimi böyle bir malikânenin hanımı olarak düşle-

meye çalıştım. Denham'da belki bir tek valinin evi bununla yarışabilirdi. Tüccar hoş ve kibar biriydi. Hepimizi övdü. Ama bana ilginç gelen hiçbir yanı yoktu. İlgisini bana yönelttiğinde nazikçe cevap verdim ama öne çıkmak için çaba göstermedim. Sığ davranıp taliplerimi sadece zenginliklerine bakarak seçsem bile Warren ilk tercihim olurdu. Zira Hadisen'in en zengin ve güçlü adamı olacaktı.

Evden ayrılırken tüccar yeniden görüşeceğimizi söyledi. Belli ki Heloise'de aklı kalmıştı. Heloise eve dönene kadar gülümsedi. Onun için sevinmiştim doğrusu.

"Üçünüz yarın gece valinin evine gideceksiniz," dedi Cedric. "Özel bir akşam yemeği daveti veriyorlar. Size ben eşlik edemeyeceğim ama babam gelir herhâlde."

Cedric vali ve oğluyla ilgili ne düşünüyordu bilmiyordum ama suratındaki ifade hiç değişmedi. Hâli tavrı tam bir iş adamı gibiydi. Yüreğimin sızısı bir kat daha arttı.

Eve döndüğümüzde diğer bütün kızlar oradaydı. Ama hiçbiri yatmamıştı. Herkes son dedikoduları birbirine yetiştiriyordu. Osfrid sömürgelerinin kuzey sınırı yakınında Lorandy askerleri görülmüştü. Şarabı fazla kaçırان bir adam onu hırsızlardan iki korsanın kurtardığını iddia ediyordu. Batıdaki Osfrid topraklarında Icori'ler kol geziyordu. Herkes daha da yaklaşabileceklerinden korkuyordu. Hatta Icori'lerin kuzey kolonilerini taciz ettiğini iddia edenler bile vardı. Bu arada şeker ve baharat yüklü bir gemi

kaybolmuştu. Bu da fiyatların artacağını işaret ediyordu. Ve bir de Westhaven denen pagan koloni kraliyetten yerleşim izni almıştı.

Westhaven dışındaki haberlerin hiçbir dayanağı yoktu. Westhaven da yalnızca pagan bir koloni değildi. Değişik inançlara sahip herkese kucak açması planlanıyordu. Ama çoğunluk ikisini de paganlık olarak görüyordu o başka.

Dedikodularla ilgilenmediğim için yattım. Mira biraz daha kaldı, sonra o da yorgunluğuna yenik düştü. Ama gece yarısı kalktığımda ay ışığının aydınlattığı yatağı boştu. Sabah dönmüştü.

“Dün akşamı konuşmayacak mıyız?” diye sordu giyinirken.

“Yine ortadan kayboluşunu mu?”

Başını iki yana salladı. “Cedric’le birbirinizin suratına bile bakmamanızı.”

“Ha, o mu?” Aynaya dönüp yüzüme düşen bir bukleyi fırketeyle tutturdum. “Biraz tartıştık da.”

“Basit bir tartışmayı bu kadar uzatmayın. Jasper’a ya da Charles’a kızsan boş versene derdim. Ama Cedric’le farklı bir yakınlığınız var. Tam nasıl adlandıracağımı bilmiyorum aslında.”

“Ona borçluyum,” dedim usulca. “Bu beni bazı zor kararlara itti.” *Onu Tamsin’e tercih etmem gibi*, diye düşündüm.

“Konuşmak ister misin?”

“Evet. Ama yapamam.” Tam araya girecekti ki, elimi kaldırdım. “Biliyorum. Sana her şeyi anlatabilirim. Ama

olmaz. En azından şimdilik. Bazı sırlar asla ortaya çıkmamalı. Sen geceleri ne yapıyorsun acaba? Keşke zengin ve yakışıklı bir adamla buluştuğuna inanabilsem. Ama hiç sanmıyorum. Ah, Mira sana her şeyi anlatmayı o kadar çok isterdim ki.”

Yanıma gelip bana sıkıca sarıldı. “Hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin. Sana güvenim tam. Ama...” Geri çekilip gözlerimin içine baktı. “Cedric’le aram düzelt, Adelaide çünkü kendin gibi davranmıyorsun.”

Mira’nın tavsiyesine uymak istesem bile yapamazdım. Cedric yine ortalarda yoktu ve benim randevularım doluydu. Heloise zengin tüccardan evlenme teklifi aldı ve hemen kabul etti. Böylece aramızda ilk sözlenen o oldu.

Heloise’den boşalan yeri Clara doldurdu ve valinin yemeğinde Mira’yla bana o eşlik etti. Refakatçimiz Cedric’in söylediği gibi Jasper’dı. Oğlunun arkadaşlarıyla dışarı çıktığını söyledi. Cedric’in şehirde arkadaşları olduğunu bilmediğim için şaşırmıştım. Belki de bizi bu önemli davete Jasper getirmek istemiş ve Cedric için de böyle bir bahane bulmuştu.

“Evimize hoş geldiniz,” dedi bizi kapıda karşılayan Bayan Doyle. Warren’ın annesi siyah saçlarında tek bir beyaz tel bile olmayan, etkileyici bir kadındı. Yürüyüşünde müthiş bir özgüven vardı. Cedric’in onun bir baronun kızı olduğunu söylediğini hatırladım. Asaleti hemen belli oluyordu zaten. Az sonra vali de bize katıldı. Warren yakışıklılığını babasından almıştı. Vali bir politikacıdan bekleneceği üzere sıcakkanlı ve karizmatik bir adamdı. Bizimle kısa

bir süre sohbet ettikten sonra koloninin önde gelenleriyle koyu bir iş muhabbetine daldı.

Warren hepimizi iyi karşıladı ama asıl ilgisi benim üzerimdeydi. Clara tabii ki onu etkilemek için yırtınıyordu. Ama beni şaşırtan Mira oldu. Arkadaşım genç vali namzedinin dikkatini çekmek için türlü yollara başvurdu ve ben de bu konuda ne kadar yetenekli olduğunu görme fırsatı buldum. Pek az erkek Mira'nın tatlı gülümsemesine karşı koyabilirdi ve Warren da bunlardan biriydi. Az sonra elimden tutup beni salona götürdü.

“Geldiğine çok sevindim,” dedi. “Sana ailemin evini göstermek benim için önemliydi. Denham'ın en seçkin insanları burada. Onlarla da tanışırsın.”

Konukların çoğunu balodan ve önceki akşamki yemekten tanıyordum. Bu davet Warren'ın şerefine verilmişti ama bekâr arkadaşları da bizimle vakit geçirme fırsatı bulacaktı.

Ev tüccarınkinden bile gösterişliydi. Adoria'daki hiçbir mekânın Osfrid'in o eski ve asil havasını yansıtmadığını biliyordum artık. Ama zenginliğin bu yeni sergileniş biçimine alıştıkça Doyle malikânesinin ihtişamı da bana daha bir hoş görünmüştü.

“Hemen böyle bir evimiz olmayacak tabii,” dedi Warren. Beni bir arpın ve başka müzik aletlerinin bulunduğu büyük bir müzik odasına getirmişti. Hepsi Yeni Dünya için büyük lükslerdi. “Ama son derece rahat şartlarda yaşayacağımızın sözünü verebilirim. Eninde sonunda da babam gibi büyük bir servet edineceğim.”

“Baban kaç yıldır bu görevde?” diye sordum bir tabloyu inceleyerek. Ünlü Lorandy’li ressam, Morel’indi. Warren onu eğitim için bir yıllığına Lorandy’ye gittiğinde aldığını söyledi. Cedric’in sözünü ettiği adam Doyle’ları da potansiyel müşterilerimizden sayıyor muydu acaba?

“On beş yıl oldu,” dedi Warren gururla. “Kralın buraya atadığı vali, Lord Howard Davis’ti. Babam vali yardımcısıydı. Birlikte Denham’ın güçlü bir koloni olması için çalışıp bu toprakları Icori’lerden temizlediler. Babam görevi devraldığında aynı sadakat ve bağlılıkla halkı için çalışmaya devam etti.”

“Mükemmel bir iş başarmış,” dedim. “Herkes Denham’ın en zengin ve güçlü koloni olduğunu biliyor. Burası ticari açıdan Osfrid için çok önemli bir bölge.”

Warren hafifçe yüzünü buruşturdu. “Aslında vergiler çok yüksek ama...”

“Warren, hayatım?”

Bayan Doyle krem rengi saten elbisesiyle içeri girdi. “Kızcağızın üzerine biraz fazla varmıyor musun? Hadi, gidip diğer iki tatlı konuğumuzla ilgilen. Ben de aşk sözcüklerine boğduğun bu genç hanıma biraz nefes aldırayım.”

Warren da ben de kıpkırmızı kesildik. Sonra Warren elimi öpüp beni annesiyle yalnız bıraktı. Bayan Doyle gülerек başını iki yana salladı ve koluma girdi.

“Çok abarttıysa oğlum adına özür dilerim.”

“Asla, Bayan Doyle,” dedim. Hâlâ Warren’m biraz aceleci olduğunu düşünüyordum ama ilgisinden rahatsız değildim. “Oğlunuz çok zarif biri.”

“Bana Viola de. Ayrıca teşekkürler. Warren zarif ve iyi kalplidir. Gerçi sizinle ilgili fazla ısrarcı davrandığından korkuyorum.” Tekrar salona döndük ama kalabalığa karışmadık. “Ama ona kızmayın ne olur. Warren acele etmekte haklı. Bütün umutlarımızı Işıltı Sarayı kızlarına bağladık ama geminizin vaktinde geleceği bile şüpheliydi.”

“Oğlunuz Hadisen’a ne zaman gidecek?”

“Bir ay sonra.”

“Bir evlilik anlaşması yapmak için az vakti kalmış.”

Viola kaşını kaldırdı. “Sizinkilerden biri şimdiden sözlenmiş diye duydum.” Cevap vermeyince gülümsedi. “Tereddüdünü anlıyorum. Evlilik insanın bütün hayatım etkiler. Doğru bir karar vermek istiyorsun tabii.”

“Evet,” dedim. O sırada bir uşak bize şampanya ikram etti ama almadım. Warren’la annesinin boş bir anımı yakalamasını istemiyordum. “Oğlunuzun ilgisi beni onurlandırdı. Ama bizim için neyin iyi olacağını düşünmek zorundayım. Kendisi az kalsın beni görmeden sözleşmeyi imzalayacaktı.”

Hafifçe güldü. “O kadar ileri gideceğini sanmam. İlk görüşmenizde sizde bir ışık görmeseydi bu işi devam ettirmezdi. Ayrıca ben de evlenmenizde bir mani görseydim fikrimi açıkça söylerdim.”

“Teşekkür ederim.”

“Açık konuşacağım,” dedi. Bu Doyle ailesinin sloganı olmalıydı. “Evlilikler nadiren aşkla yapılır. Ama sonrasında bir aşk doğabilir tabii. Ben Thaddeus’la evlenene kadar onu yalnızca birkaç dakika görmüştüm. Ailemin böyle bir

birlikteliğe razı geldiğine inanamıyordum. Asil bir kadın Yeni Dünya'daki bir koloniye atanan vali yardımcısıyla evlensin! Ama kocam avukattı ve zengindi. Ailem de iflasın eşiğindeydi."

"Öyle mi?" dedim sakinliğimi korumaya çalışarak. "Sizin için kolay olmamıştır." Hâlbuki büyükannem de beni bu sebeple Lionel'la evlendirmek istemişti. Ve beni bitli kuzenimle tanıştırdığı gün ona yeni zenginlerden biriyle bir yuva kurabileceğimi ima etmiştim. O zaman büyükannem bu teklife sıcak baksaydı bambaşka bir hayatımız olabilirdi.

"Hiç olmadı," dedi Viola. "Ama kendi hayat tarzımı buraya taşımak için çok uğraştım. Kolonilerdeki insanlar genellikle orta sınıftan. Ama bu demek değil ki, vatanımızın kadim geleneklerini burada yaşatamayacağız. Işıltı Sarayı'nın ardındaki zihniyet de bu yanılmıyorsa?"

"Öyle galiba. Ced- Bay Cedric Thorn'la babası bize yeni soylular diyor."

"Ne hoş." Gözleri Mira'yla sohbet eden Warren'a kayd. Mira şimdiye kadarki taliplerine hiç göstermediği ilgiyi Warren'a gösteriyordu. Ama Warren ikide bir dönüp bize bakıyordu. Viola yine bana döndü. "Adoria'da rahatımız yerinde ve kocam dünya iyisi bir insan. Ama Osfrid'in o eski ailelerindeki ihtişamı burada bulamıyorum. Eski unvanımın Adoria'da neredeyse hiçbir değeri olmasa da, ailemin asaletini oğluma yansıtabildiğimi düşünüyorum. Torunlarımın da eski Osfrid'liler gibi soylu olmasını isterim. Burada da devreye sen giriyorsun, hayatım."

Bana beklentiyle baktı ama kafam karışmıştı.

“Efendim?”

“Torunlarım diyorum, tıpkı oğlum gibi bu toprakları yönetecek. Kocam da dâhil olmak üzere birçokları sana liderliğin bir çalışkanlık ve karakter meselesi olduğunu söyleyebilir. Fakat ben asil kanın önemine inanıyorum. Warren’la evlendiğinizde torunlarım hem anne, hem de baba tarafından asil kan taşıyacak.”

Sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. “Be-ben demek istediğinizi anlamadım, Bayan Doyle.”

“Viola,” diye düzeltti. “Birbirimize unvanlarımızla hitap edecek değiliz ya? Ben bir baronun kızı, sen bir kontes bile olsan hepsinden önce biz dostuz.”

Birden duvarlar üzerime gelmeye başladı. Bayılmaktan korktum. Sonra derin bir nefes alıp suratıma boş bir ifade oturttum. Bunca yolu her şeyin mahvolması için gelmemiştim.

“Özür dilerim ama gerçekten anlamıyorum.”

“Rolünü iyi yapıyorsun. Sırrını kimse tahmin edemez. Işıltı Sarayı’ndaki eğitimde epey tecrübe edinmişsindir tabii. Ama beş yıl önceki bir partide Rothford Kontesi Leydi Witmore’u o kadar yakından gördüm ki, yanılmam imkânsız. Annenle baban yeni vefat etmişti. Leydi Alice Witmore maddi durumunuzun farkındaydı ve senin iyi bir kısmet bulman için çırpınıyordu. O zamanlar daha çocuk sayılırdın ama büyükannen çoktan kolları sıvamıştı. *Bu kızda bu güzellik varken talipleri çok olur,* diye düşündüğümü hatırlıyorum.” İmalı bir bakışla duraksadı. “Ama

sonra seni limanda gördüm. Beş yılda fazla değişmemişsin. Olgunlaşmışsın tabii. Şimdi daha da güzelsin.”

“Bayan Doyle,” dedim. İlk adını özellikle kullanmamıştım. “Büyük bir hata yapıyorsunuz.”

Bir uşaktan şampanya istedi. “Büyükannen sana iyi bir kısmet bulamadı mı? Yoksa sen mi adamı beğenmedin? Bak bunu anlarım.” Gözleri valiye kaydı. “Sonuçta seni buraya ne getirdi bilmiyorum ama iyi ki aramızdasın. Büyük bir risk almışsın, fakat görüyorsun ya? Hayatta her adımımızın bir sebebi var.”

Çaresizce etrafıma bakındım. Bunu hiç beklemiyordum doğrusu. Sonunda pes ettim. “Warren biliyor mu?”

“Tabii ki. Ondan bu kadar hevesli. O da tıpkı benim gibi böyle bir evlilik düşlüyordu. Işıltı Sarayı’nı ve kızların kişisel başarısını yadsımıyorum tabii. Ama aşağı tabakadan gelenler ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar bir yerde mutlaka açık verirler. Ufacık bir çiğlik insanı hemen belli eder. Seni gördükten sonra hemen bir araştırma yaptım ve bütün sınavlarından tam not aldığını öğrendim. Bir kontesten de bu beklenirdi.”

Gözlerimi ona diktim. “Bayan Doyle, benden ne istiyorsunuz?”

“Bunu biliyorsun zaten. Oğlumla evlenmeni ve refah içinde uzun bir ömür sürmenizi.” Dramatik bir tavırla duraksadı. “Sen de buraya iyi bir evlilik yapmaya gelmedin mi zaten? Adoria’da oğlumdan daha iyi bir kısmet bulamazsın. Aksi takdirde, bekâr bir kadın olarak hâlâ büyükannenin himayesindesin. Bir ödül avcısı peşine düşüp seni zorla

Osfrid'e geri götürebilir. Ama evlenirsen kocana bağlanırsın. Evlilik seni mahkûm etmez, özgürleştirir.”

“Beni tehdit mi ediyorsunuz?” diye sordum.

“Leydi Witmore,” dedi usulca. “Ben yalnızca bazı gerçekleri hatırlatıyorum.”

Yemeğin hazır olduğu haberi gelince masadaki yerimi aldım. Uyuşmuş gibiydim. Viola neyse ki karşı tarafın en sonundaydı ama Warren sağıma oturdu. Bana kavuştuğu için yüzünde güller açıyordu. Yine kolonisi için kurduğu büyük hayallerden söz etti. Gülümseyip kafa sallayarak onu dinliyormuş gibi yaptım. Oysa içimde çılgınca bir çıkış yolu arıyordum.

Tam hayatımın kontrolünü elime aldım derken kendimi fırtınaya yakalanan *Gri Martı* gibi hissediyordum. Yapayalnızdım ve bir dosta ihtiyacım vardı. Ama Mira uzaktaydı ve Cedric de kim bilir neredeydi?

Osfrid'de, Mavi Nehir'de olsam, kimliğimin ortaya çıkması benim için felaket demektir. Derhâl büyükanneme yollanırdım. Ama Yeni Dünya'da daha güvendedim. Tanınsam bile, ki bu ihtimali aklıma bile getirmiyordum, Osfrid'le aramda koca bir okyanus vardı. Birileri büyükanneme haber uçurana kadar çoktan evleneceğimi düşünüyordum.

Ama Viola haklıydı. Biri ödül için beni bir gemiye tıkar sa aynı zorlu yolculuğu tekrar yapmak zorunda kalırdım. Osfro'da da kim bilir beni nasıl bir gelecek beklerdi? Evlilik beni özgürleştirecekti, evet ama aynı zamanda da birine bağımlı kılacaktı. Benim seçtiğim birine. En azından, böyle bir seçme hakkımın olacağını umuyordum.

Warren'a dikkatle baktım. Onunla evlenmek kötü bir seçim miydi? Viola'yla konuşmadan önce öyle olmadığını düşünüyordum. Bir konuda doğru söylüyordu. Burada birine ilk görüşte vurulmam az bir olasılıktı. Dolayısıyla zengin biriyle mantık evliliği yapacaktım. Warren hem varlıklı, hem de hoş bir erkekti.

Gelgelelim, tehdit edilmek hiç hoşuma gitmemişti. Bu tehdidin bana ne kadar zarar vereceğinden de emin değildim.

"Babamın yanında çok tecrübe edindim," diyordu Warren. "İcori yerlileriyle yapılan savaşlarda çarpıştım. Onlardan kurtulduk ama Denham'a hâlâ sıkı bir temizlik gerek. Sadece haydutlardan ve korsanlardan bahsetmiyorum. Bir de kâfirler var. Aslında..." Saatine göz attı. "Bu gece bazılarının icabına bakacağız."

Gözlerimi kırıştıtarak ona odaklanmaya çalıştım. "Nasıl?"

"Bugün Alanzan'ların karanlık bayramlarından biri. Bir toplantı düzenlediklerini duyduk. Orayı basıp hepsini tutuklayacağız. Bu kolonide şeytana tapanlara asla müsamaha gösterilmez."

Kulak kesilmiştim. "Ne zaman yapacaksınız bunu?"

"İki saate harekete geçeriz. Korkarım, sizden biraz erken ayrılmak zorunda kalacağım," dedi özür dilercesine. "Ama ilerideki konumum için bu geceki baskına liderlik etmem önemli."

Yarın Yıldız Dansı, demişti Mira.

Sonra Jasper'ın sözleri kulaklarımda çınladı: *Cedric bu gece bize katılamayacak. Arkadaşlarına sözü var.*

Cedric arkadaşlarıyla değildi. Diğer Alanzan'larla birlikte bir koruda bayramlarını kutlayacaktı. Ve o koru baskına uğramak üzereydi. Bir pot kırmamak için üstün bir çaba harcadım.

"Tebrik ederim," dedim. "Kusura bakma. Biraz başım ağrıyor da."

Warren hemen telaşlandı. "Ne yapabilirim? Bir isteğin var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim. Ama eve gidip dinlenmezsem geçmeyecek." Zoraki gülümsedim. "Galiba bu gece ikimiz için de erken bitecek."

Jasper'ı bulup kendimi iyi hissetmediğimi söyledim. Bundan hiç hoşlanmadı tabii ama Warren'ın da erken gitmesi onu biraz olsun rahatlattı. Bana eve kadar eşlik etmeleri için birilerini ayarladı ve tekrar partiye döndü. Clara bir bankacıyla sohbete dalmıştı. Benim baş ağrım yüzünden onu ve Mira'yı erkenden eve götürmesi gereksizdi.

Doyle'lara misafirperverlikleri için teşekkür ettim. Warren hâlâ beni endişeyle süzüyordu. Viola başımın neden ağrıdığını biliyormuş gibi gülümsedi.

Dışarı çıkarken Mira'yı bir köşeye çektim. "İyi misin?" diye sordu. "Seninle geleyim mi?"

"Hayır ama yardımın gerek. Sana iki soru soracağım."

Merakla baktı. "Evet?"

"Alanzan'ların bu gece bayramlarını kutlamak için nerede buluşacağını biliyor musun?"

"Diğerini alayım," dedi Mira.

"Kimseye görünmeden evden nasıl çıkıyorsun?"

“Bunlar tehlikeli sorular.”

“İnan bana, iyi bir sebebim var,” dedim sırlarla ilgili konuşmamızı hatırlayarak.

Sonunda iç çekti. “Kimseye söyleme.”

“Bana güvenebileceğini biliyorsun.”

Güldü. “Doğru.”

Sonra bana bilmem gerekenleri anlattı. Çabucak boynuna sarıldım. Jasper’ın arabacısı bana seslendiğinde arabaya bindim. Ne pahasına olursa olsun, Cedric’i kurtaracaktım.

16. BÖLÜM

EVE DÖNDÜĞÜMDE KIZLARIN ÇOĞU HÂLÂ DIŞARIDAYDI. BAŞ ağrısı hikâyemi duyan Bayan Culpepper hemen ağzımı kokladı. İçkiyi fazla kaçırmadığıma ikna olunca da beni odama yolladı.

Kapıyı kapar kapamaz bir dejavu hissiyle sarsıldım. Osfro'da da yalnız kalmak için baş ağrısını bahane etmiş-tim. Aradan yıllar geçmiş gibi geliyordu. Dantelli elbise-mi çıkarıp en rahat kılığımın hangisi olduğunu saptamaya çalıştım. Fazla bir seçeneğim yoktu. Günlük elbiselerimiz bile tüllerle süslü ve boncuk işlemeliydi. Nihayet gemide giydiğimiz kıyafetleri buldum ve beyaz çiçek desenli, pem-be elbisemi giydim. Sırtıma bir pelerin atıp ayaklarıma en rahat pabuçlarımı geçirdim. Pelerinin üzerine de kalın bir şal attım.

Sağı solu kolaçan ederek parmaklarımin ucuna basa basa yürüdüm. Koridorun sonunda sağa döndüm. Orada

Mira'nın söylediği gibi, küçük bir merdivene açılan bir kapı ve evde çalışanların depo olarak kullandığı bir sahanlık vardı. Bir kat aşağısı mutfağın arkasındaki koridordu. Bir kat yukarıdan da tavan arasına çıkılıyordu. Hızla basamakları çıktım ve evin duvarının çatıyla birleştiği yerdeki üçgen bölümün altına girdim. Önümde camı yana doğru açılan bir pencere vardı. Arka bahçeyi görüyordu.

Şalı yere bıraktım. Bu Mira'nın önerisiydi. "Dışarı çıkarken ve geri döndüğünde omuzlarına bir şal at," demişti. "Koridorda birine rastlarsan tuvalete gittiğini söylersin. Hem gecenin bir yarısı sokak kıyafetinle yakalanmamış olursun."

Tavan arası penceresinin önünde morsalkımların bürüdüğü bir çardak vardı. Aşağı bakarken kendime sallanan bir gemide kaptanın dolabına nasıl tırmandığımı hatırlattım. Tabii orası bu kadar yüksek değildi ve yanımda Cedric vardı.

Cedric. Bunu onun için başarmalıyım.

Bir ayağımı pencereden sarkıttım ve sarmaşık dallarına tutunarak yavaşça aşağı indim. Çardağa ulaştıktan sonra işim daha da kolaylaştı. Ayağım yere değdiğinde rahat bir nefes aldım. Sonra koşmaya başladım. Mira'ya bir kez daha hayran olmuşum doğrusu.

Ay ışığı ve yıldızlar yolumu aydınlatıyordu. Koşar adım ilerlerken Warren'ın sözleri aklımdaydı. Bir terslik çıkıp geç kalmaları için dua ediyordum. Yine de atlı oldukları için elimi çabuk tutmak zorundaydım. Mira, Zafer Burnu'nda yaşayan Alanzan'ların nerede buluşaca-

ğını biliyordu. Talimatlarına uyarsam onları geç olmadan bulabilirdim.

Kuzeydeki ormanlık bölgeye ulaşmam uzun sürmedi. Mavi Nehir'in aksine, Morsalkımlı Ev'in arazisi o kadar geniş değildi. Doğru düzgün bir patika bile olmadığı için aya bakarak yolumu bulmaya çalışıyordum. Zorlu bir yolculuktu. Devrik kütüklere ve dallara takılıyordum. Neyse ki gemide giydiğimiz kılıkları soran yoktu. Aksi hâlde, üstümün başımın pisliğini ve eteğimdeki yırtıkları nasıl açıklardım bilmem.

Yolun çatallanarak birkaç patikaya ayrıldığı yeri arıyordum. Arazi engebeli olmasına karşın hızlı bir tempo tutturmuştum. Ama dakikalar sonra şevkim kırılır gibi oldu. Çatal filan yoktu. Yanlış yönde mi ilerliyordum? Warren'la adamları neredeydi acaba? Kaç saat geçmişti? Balodan ayrılalı iki saate yakın olduğunu tahmin ediyordum. Warren'ın adamlarıyla aynı anda oraya varmaktan korktum. Hatta belki de Cedric'i çoktan götürmüşlerdi.

Hayır, diye söylendim sertçe. Cedric'in tutuklandığını görmek için sokmadım başımı bunca belaya.

Nihayet çatal göründü. Mira'nın söylediği gibi, yoldan çıktım. Aşağıdaki vadiye inen dik bir yamaç buldum. Sonunda meşe ormanı göründü. Başta Alanzan'ları nasıl bulacağımı bilemedim. Ama yaklaştığımda Cedric'in Mavi Nehir'deki koruda kullandıklarına benzer fenerlerin ışıklarını gördüm. Son bir gayretle yokuş aşağı koştum. Vadiyi geçerken ay ışığında kendimi hiç olmadığım kadar savunmasız hissediyordum.

Neyse ki korktuğum gibi kimseye yakalanmadım. Meşe ormanına ulaştığımda elmas şeklinde dizdikleri fenerlerin başında Alanzan'ların karanlık silüetlerini gördüm. Eski Ruvayı dilinde bir dua okuyorlardı. Bu dili yaşlı mürebbiyemden öğrenmiştim. Çoğunlukla ışıktan ve yıldızlardan söz ediyorlardı ama sesleri ormanın ürkütücü atmosferinde insanın tüylerini diken diken ediyordu. Yine o eski korkuya kapıldım. Rahiplerin söylediklerini ve davetlerde kulağıma fısıldananları hatırladım. Neredeyse arkamı dönüp gidecek ve onları kaderlerine terk edecektim.

Ama Cedric de onlarlaydı. Onu seçemesem de hissedebiliyordum. Dualarına kendiliklerinden ara vermelerini bekledim ama devam ettiler. Zaman daralıyordu ve dikkatlerini çekmenin daha kibar bir yolunu düşünemiyordum.

"Hey!" diye bağırdım. "Valinin adamları geliyor! Kaçın!"

Sesleri bıçak gibi kesildi. Nefesimi tuttum. Ne yapmıştım ben? Belki önlerine gelene karanlık lanetler savuruyorlardı ama kutsal ayinlerini bozan birine zarar vermelerinin başka yolları da vardı.

"Kimsin sen?" diye sordu boğuk bir erkek sesi. "Tutun şunu! Yoksa bizi ele verecek!"

"Ben size yardım etmeye çalışıyorum!" diye bağırdım.

İki kişi bana doğru koşarken ileriden tanıdık bir ses geldi. "Adelaide? Burada ne işin var?"

Bu arada iki adam yanıma gelmişti. Şaşkınlıkla duraksadılar. "Onu tanıyor musun?" diye sordu biri.

"Evet." Cedric kalabalığın arasından çıkıp bize yaklaştı. "Neler oluyor? Buraya gelmemeliydin."

Ona doğru atılıp koluna yapıştım. “Sonra açıklarım. Ama şimdi gidelim ne olur. Valinin adamları yerinizi biliyor. Sizi tutuklayacaklar.”

“İmkânsız,” dedi boğuk sesli adam. Yaklaştığında uzun bir cüppe giydiğini gördüm. Bizim rahiplerin giydiklerine benziyordu. Ama bunun bir tarafı siyah, öbür tarafı beyazdı. “Burada olduğumuzu kimse bilmiyor. Hem bu arazi özel mülk ve sahibi burada değil. Bu kız valinin planlarını nereden bilecek?”

Cedric bir an gözlerini bana dikti. “Ona inanabilirsiniz,” dedi sonra. “Hadi gidelim.”

“Ama tören bitmedi,” dedi bir kadın.

Cedric öfkeyle ona döndü. “Tehlikedeyiz, anlamıyor musunuz? Gidelim.”

Tam o sırada biri, “Bakın!” diye bağırdı.

Vadinin diğer ucundaki yamaçtan atlılar iniyordu. Birkaçında meşaleler vardı. Bu uzaklıktan emin olamıyordum ama galiba silahlıydılar.

“Dağılın!” diye bağırdı Cedric. “Ayrılırsak şansımız artar. Ormandan çıkmayın. Atlar sık ağaçların arasına giremez.”

Grup hemen dağıldı. Belki de böyle tehditlere talimliydiler. Cedric kolumu yakaladı ve benim geldiğim yöne doğru koştuk. Bir süre yalnızca ayak seslerimizi ve kesik kesik solumalarımızı duydum. Sonra arkamızdan birileri bağırdı ve bir silah patladı.

Cedric durup arkasına baktı. “Ne yapıyorsun?” diye tısladım. “Kaçalım!”

Bir silah sesi daha geldiğinde Cedric tekrar meşe korusuna yöneldi. Arkasından atıldım.

“Cedric, çıldırdın mı? Dur!”

“Kaçamam. Bana ihtiyaçları var.”

“Aptallık etme. Seni anında öldürürler. Beni de tabii.”

Son sözlerim onu duraksattı. Bir anlık kararsızlıktan sonra yine benim geldiğim tarafa doğru koştu.

Sonsuzluk gibi gelen dakikalar sonra yine ağaçların arasındaydık. Belli belirsiz yavaşladık. Dallar yüzümü çiziyor, elbisemi yırtıyordu. Birkaç kere ikimiz de tökezledik. Nereye gittiğimiz konusunda hiçbir fikrim yoktu. Cedric sonunda beni durdurdu. Nefes nefese etrafımıza baktık.

“Tehlike geçti,” dedi Cedric. “İzimizi kaybettiler. Ya da belki başkalarının peşine takıldılar.”

“Emin misin?”

Bir kere daha kulak kesildik ama çevrede ormanın seslerinden başka bir gürültü yoktu. “Evet,” dedi Cedric. “Atlar buraya giremez. Diğerleri ne yaptı acaba? Herkesin kaçması imkânsız.” Öfkesini saklamaya gerek duymuyordu.

Bir ağaç kütüğüne çöktüm. Bir grup kâfirle birlikte valinin adamlarına yakalanmanın beni ne kadar korkuttuğunu belli etmemeye çalışıyordum.

“Yerimizi nasıl buldun?” diye sordu.

“Mira söyledi. Yol tarifini de ondan aldım. Bütün planlarınızı biliyordu.”

Öfkeyle homurdandı. “Bir tek o bilmiyormuş anlaşılan. Kendini nasıl bir tehlikeye attığının farkında mısın? Evden kaçtın ve tek başına ormana geldin.”

“Ya sana ne demeli? İnançlarının burada kâfirlik sayıldığına biliyorsun? Bir koruda ayin yapmak da neyin nesi? Neden gidip kendine kapısız bacasız bir bodrum bulmuyorsun? Gören de yakalanmaya çalıştığını sanır.”

Cedric dizlerinin üzerine çöktü. Burası daha karanlıktı. Yine de yüzünü ellerine gömdüğünü gördüm. “Bu bayramın dışarıda kutlanması gerek. Keşke başka bir yer tavsiye etseydim. Douglas’ın da dediği gibi, burası birinin arazisi. Ama daha önce kullanılmıştı. Tehlikeli olacağını bilmeliydik. Onları uyarmalıydım.”

Elimi omzuna koydum. Sesindeki keder içimi titretiyordu. “Yapabileceğin bir şey yoktu,” dedim. “Onları uyardın. Atlılar birden üzerimize geldi.”

Doğruldu. “Adelaide, buraya neden geldin?”

“Sence?” diye sordum. “Warren, Alanzan’ları nasıl yakalayacağını ballandıra balandıra anlattı. En sevdiğim kâfirin de onlarla olacağını tahmin ettim tabii.”

“Adelaide...”

Karanlıkta gözlerinin içine bakamasam da, utanarak başımı çevirdim. Ona gerçeği söyleyemezdim. Warren’in söylediklerinin kalbimi sıkıştırdığını itiraf edemezdim. *Sen hapse gireceksin ya da öleceksin diye ödüm koptu*, diyemezdim. Işıltı Sarayı’nın işleyiş tarzı ya da Viola’nın tehditleri... Cedric’in başına kötü bir iş geldiği takdirde bunların hiçbir önemi yoktu.

“Abuk sabuk bir yıldız tapınma merasimi yüzünden ölüp bütün komisyonu babana kaptırmanı istemedim,” dedim.

Gülümsedi. "Yıldız Dansı nedir bilmiyorsun, değil mi?"

"Nereden bileyim? Ben Uros'un sadık bir hizmetkârıyım."

"Hep birlikte kiliseye gittiğimizde uyuyakaldığını görmedim sanma."

Arkamı dönüp nereye gittiğimi bilmeden yürümeye başladım. "Ben eve gidiyorum."

Kolumu yakalayıp beni başka bir tarafa doğru çekti. "Madem bu kadar zahmete katlandın, gel biraz gezelim."

"Atlılar peşimizdeyken mi? Emin misin?"

"Artık peşimizde değiller. En azından seninle benim. Hem Morsalkım'ın arazisinde olacağız. Sana Yıldız Dansı'nı göstereceğim. Korkma," diye ekledi aklımdan geçenleri okurcasına. "Karanlık ayınlar ve ayın altında yatan putperestler yok."

"Ayın altında yatmak mı? Duyan da o ahlaksız geleneği yücelttiğini sanır."

"Bahsettiğin şey kesinlikle ahlaksızca değil. Aksine Alanzan'ların düğün törenlerinin bir parçası. Gayet saygıdeğer bir ibadet."

Mira'nın Alanzan'ların gayet ahlaklı insanlar olduklarıyla ilgili sözlerini hatırladım. Ama bunu Cedric'e söylemedim. Onları merak ettiğimi bilmesini istemiyordum. "Nasıl oluyor?" diye sordum.

"Törende şöyle bir cümle var: Elini tutacak ve seninle koruda, ay ışığının altında yatacağım."

"Aman iyi," dedim gönülsüzce. "Yine de bazı ahlaksızca şeyler yapıldığından eminim."

Cedric bir an kaşlarını çatarak düşündü. “Bu neyi ah-laksızlık olarak gördüğüne bağlı.”

Bir süre sonra ormandan çıkıp bir tarlaya girdik. Her tarafını yabani otlar bürümüştü. İcori savaşları sırasında terk edilmişti belki de.

“Burası iyi,” dedi Cedric. Kimselere görünmemek için ağaçların kıyısında kalmayı tercih ettiğini fark ettim.

Pelerinini yere serdi ve üzerine yatıp bana da aynısını yapmamı işaret etti. Hayretle yanına uzandım. Oldukça yakın sayılırdık. Gökyüzünü işaret etti.

“Ayın ilerisine bak.”

Önce yalnızca gökyüzünün karanlığında parlayan yıldızları gördüm. Bana Mavi Nehir’deki gökyüzünü hatırlattı. Kırlarda yıldızlar şehirdekinden daha net görünüyordu. Tam ona neye baktığımı soracaktım ki, bir ışık hüzmesi gördüm. Yutkunup bir daha baktım. Yine aynısı oldu.

“Yıldız kaydı,” dedim neşeyle. “Ah! Bir tane daha! Koruya bunun için mi geldiniz? Ama nereden bildiniz?” Çocukken tamamen tesadüfen kayan bir yıldız görmüştüm.

“Yılın bu vaktinde hep olur. Tam tarihlerini bilmiyorum ama gökbilimciler tahmin edebiliyor. Biz kayan yıldızların altı düşmüş meleğin gözyaşları olduğuna inanırız. Tanrı Uros onları dışladığı için ağlarlar.”

Bir yıldız daha kaydı. “Sen Uros’a inanıyor musun?”

“Elbette. O gökyüzünün babası. Tıpkı sizin gibi onu tanıyor ve kabul ediyoruz. Yıldız Dansı’nda da Uros’un bütün meleklerle kucak açması için dua ediyoruz. Bu bizim için de kırgınlıkları unutup barışma zamanı.”

Yıldızlara baktım. “Ben de seninle barışmak istiyorum,” dedim. “Balodan sonra söylediklerimi unut lütfen.”

Derin bir iç çekti. “Asıl ben özür dilerim. Warren Doyle iyi bir kısmet. Sırf yaklaşımlı hoşuma gitmedi diye bütün iyi özelliklerini görmezden gelmem doğru değildi.”

“Aslında... Doyle’larla ilgili bazı sorunlar var,” dedim.

Ona partide olanları anlattım. Hayretle dirseğinin üzerinde doğruldu. Birden yakınlığımızı fark ederek ürperdim.

“Nasıl olur? Neden daha önce söylemedin?”

“Seni ve kâfir arkadaşlarını kurtarmaya çalıştığım için olabilir mi acaba?”

“Tüh. Bu hiç iyi olmadı.”

“Bilmem ki. Yani annesiyle konuşmadan önce Warren’i ciddi ciddi düşünüyordum zaten.”

“Ama o zaman bu tercih tamamen senin olacaktı. Şimdi iş şantaja dönüştü.”

“Oğluyla evlenirsem beni ele vermesi için hiçbir sebep kalmaz.”

“Bunu daima sana karşı kullanmayacağı ne malum? Şimdi yapan daha sonra da yapar. Hem kim olduğunu birilerine söylerse...”

“Bir ödül avcısı beni Osfrid’e kaçırabilir. Kendimi evlilikle güvence altına almadığım takdirde tabii.”

“Kendini hiçbir şeye mecbur hissetme. En kötü biz evleniriz.” Gayet ciddi görünüyordu.

Güldüm ama her zamanki kadar rahat değildim. Belki de önceki heyecanım yüzündendi. Ya da birlikte yıldızların altında yattığımız için. Yine de söylediği cesurcaydı.

“İşte şimdi gerçek bir kahraman gibi konuştun,” dedim. Bana o kadar yakındı ki, vücutlarımız birbirine değiyordu. Yüz hatları ve dudaklarının şeklini seçebiliyordum. Burnuma vetiver kokusu doluyordu. “Ama merak ediyorum, ağaçlara tapan bir kâfir benim gibi bir sanat hırsızını ve gözden düşmüş bir kontesi ne...”

Beni öpmesini beklemiyordum desem yalan olur. Ve bunu istemediğimi de söyleyemezdim.

Önce çekingendi. Onu iteceğimden korkuyordu belki de. *Aptal*, diye düşündüm. Dudaklarımı araladığımda hafifçe inledi. Sonra aramızdaki bütün gerginlik dağıldı. En az onun kadar tutkuluydum. Kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çektim. Aylardır giderek şiddetlenen duygularımız nihayet gün yüzüne çıkmıştı işte. Aramızdaki şehvet miydi, yoksa daha derin bir his miydi bilmiyordum. Ama her neyse ona kapılmış gidiyordum.

Cedric öptüğüm ilk erkek değildi. Balo salonlarının kuytu köşelerinde birkaç kibar öpücüğün hedefi olmuş-tum. Ama onlar binlerce yıl önceydi sanki. Cedric’le öpüşmemiz hiç de kibar değildi. Oburcasına, âdeta birbirimizi yutarcasına öpüşüyorduk. Üzerimdeki ağırlığı değiştiğinde ona hemen ayak uydurdum. Bir eliyle yüzümü avuçlarken diğeri kalçama doğru kaydı. Yıllarca ahlak dersi alan kızların nasıl şehvetin kucağına düşebildiğine hayret ederdim. Şimdi onları anlıyordum.

Dudakları boynumdan aşağı kaydığında eriyeceğimi sandım. Karanlıkta birbirimize öyle bir tutunuyorduk ki, sanki aramızdaki yakınlık ikimize de yetmiyordu. Daha

da yaklaşmak, birbirimizin içinde kaybolmak istiyorduk. Kıyafetlerimiz hâlâ üzerimizdeydi ama bir noktada kendimi onun üzerinde bulduğumda eteğimin sıvanmasına aldırmadım. Parmaklarını saçlarıma dolayarak tokalarımı çıkardı.

Nihayet soluklanmak için durduğumuzda kasıklarının üzerinde oturuyordum. Parmaklarını yüzümün yanından kaydırdı. Bir an göğsüme dokundu. Sonra elini yine saçlarımla arasına soktu.

“Sonunda hep istediğin gibi pejmürdenin teki olup çıktım,” dedim.

“Daha birçok şey istiyorum da...” diye fısıldadı boğuk bir sesle. Sonra iç çekerek elini indirdi. “İleride kocan bundan hoşlanmayabilir.”

“İleride doğru kelime,” dedim. “Şimdilik bir koca istemiyorum. O vakte kadar da kendimle ilgili kararları ben veririm.” Bir an duraksadım. “Aslında evlendikten sonra da öyle olmasını isterim.”

“Sen istersin de babam ne der bilmem. Senden biz sorumluyuz. İyi bir teklif alana kadar seni korumakla yükümlüyüz.”

Bu sözleri ne kadar çok duymuştum. “Sen de iyi bir komisyon almalısın tabii.”

Yavaşça doğruldu. “Artık umurumda değil.”

Yamaçtan inen atlıları ve çil yavrusu gibi dağılan insanları düşündüm. Cedric bu hayattan kurtulmalıydı.

“Benim umurumda,” dedim usulca. “Resim ne oldu? Bir gelişme var mı?”

“Hayır. Orijinallüğinden kimsenin şüphesi yok. Ama Walter iyi bir müşteri bulamıyor.”

Ayağa kalkıp sırf alışkanlıktan eteğimi silkeledim. “İş başa düştü desene.”

O da doğruldu. “İstemediğin bir şey yapma,” dedi pele-rinini yerden alıp silkelerken.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. *Ben seni istiyorum*, diye düşün-düm. *Beni yine öpmeni istiyorum*.

Vücudum kor gibi yanıyordu ama aklım başımdaydı. Belki şimdi duygularımla hareket edebilirdim ama daha ileri gidersek dönüşü olmayan bir yola girerdik. Biri ara-mızda geçenleri öğrenirse mahvolurduk. İkimiz de düşün-celere dalarak yavaşça eve doğru yürüdük. Yüreğimi katılaştırmaya çalıştım. Evlilik aşk ve arzularla ilgili bir şey değildi. Bir iş anlaşmasıydı ve ben de buna odaklan-malıyım. Deminki bir çılgınlık anıydı ama ikincisinin affı olmazdı.

Ev görüldüğünde belli ki Cedric de aynılarını düşün-üyordu. Bahçenin kıyısında durduğumuzda bana baktı. “Warren konusunda ne yapacaksın?”

“Bilmem. Bu durumda onunla evlenmek istemiyorum ama...”

“Evlenme öyleyse,” dedi sertçe. “Onunla bir daha gö-rüşme.”

“Nasıl?”

“Bana bırak. Uygun bir dille cevabını veririm. Başkalarıyla tanışırsın. Belki daha çok hoşlandığın biri çıkar.”

Bundan emin değildim doğrusu. Bir haftadır tanıştığım herkesi onunla kıyasladığımı daha yeni fark ediyordum. Hiçbirini onun kadar çekici bulmamıştım.

“Baban Warren’ı dışlamandan hoşlanmaz,” diye uyardım. “Onunla tartışmaya hazır ol.”

“Ne derse desin. Bu senin seçimin. İsteddiğini seçebilirsin. Sırrını sana karşı kullanmayan birini.”

Eve vardığımızda Cedric sokak kapısından gireceğini açıkladı. Nasıl olsa herkes şehirden, arkadaşlarının yanından döndüğünü sanacaktı.

Kıskançlığımı gizleyemedim. “Tabii ya. Erkekler için bir kısıtlama yok. Ama kızların her hareketi gözleniyor.”

“Bizim işimiz sizin namusunuzu korumak.”

Evden gelen soluk ışıktaki gülümsemesinin kaybolduğunu gördüm. Bu gece işini iyi yapamadığını hatırlamıştı herhâlde.

“En azından niyetiniz iyi,” dedim.

“Hangi niyetlerden söz ettiğine bağlı.” Ellerini pelerininin ceplerine sokup gökyüzüne baktı. “Altı meleğin neden dışlandığını biliyor musun?”

“Rahiplerin anlattığını kadarını. Senin bildiklerin başkadır muhakkak.”

“Alanziel’le Delanziel ilk başkaldıranlar olmuş. Birbirlerine âşık olmuşlar ama bu melekler arasında yasakmış. İnsani tutkuların esiri olmaları hoş karşılanmamış. Ama aşkları o kadar büyükmüş ki, tanrıların ve insanların kanunlarına karşı gelmişler. Uros onları sürgün etmiş. Sonra da onları kendilerini duygulara kapamayı reddeden

diğer dört melek izlemiş. Hâlbuki onlar duygularıyla ölüm-lülere örnek olmak istiyormuş.”

Cedric anlatırken nefesimi tuttum. Ne beklediğimden emin değildim.

Ayı işaret etti. “Uros, Alanziel’le Deanziel’i kutsal krallı-ğından sürgün etmekle kalmamış, onları birbirlerinden de ayırmış. Biri güneş, diğeri ay olmuş. Asla kavuşamıyorlar. Bazen akşamları gökyüzünde birbirlerini bir an görüyorlar hepsi o.”

“Ya güneş tutulduğunda?”

Cevap vermesi o kadar uzun sürdü ki, beni duymadı sandım. Sonra, “O da her gün olmuyor,” dedi usulca.

“Bir kere bile olması yetmez mi?”

Bana baktı. Yüzü gölgede kalmasına rağmen gülümsedi-ğini gördüm. Nihayet aramızdaki gerginlik bitmişti. “Hâlâ Alanziel’le Deanziel’den mi bahsediyoruz?”

“Nereden bileyim? Kâfir sensin, ben değil.”

“Haklısın. Sen yalnızca benim gibi kâfirleri kurtarmak için sahtekârlığa soyunan bir kontessin. Şimdi söyle baka-lım, eve nasıl gireceksin?” Ona çardağı gösterdiğimde göz-leri hayretle açıldı. “Yok artık.”

Gururla şişindim. “Sana söylemiştim. Çocukken ağaçla-ra tırmanırdım. Hem Mira hep yapıyor.”

Suratını buruşturdu. “Sus. Duymak istemiyorum. Ama şaşırmadım. Mira kadar gözükkara bir kız az bulunur. Sen de hiç fena değilsin hani.”

Birden Mira ve onunla ilgili duyduklarımı hatırladım. Cedric yıldızların altında pek bir becerikliydi. Elini kolu-

nu nereye koyacağını hiç şaşırmamıştı. Üniversite hayatı ve Alanzan'lar düşünüldüğünde kadınlarla hiçbir tecrübesi olmadığına inanmak saflık olurdu zaten. Ama onu en yakın arkadaşısıyla hayal etmek bile istemiyordum.

Az kalsın açıkça soracaktım. Ama aramızdaki mesafeyi koruyarak birbirimize iyi geceler diledik. Benim çardağa tırmanmanı izledi ve çatı katının penceresinden girdiğimde evin ön tarafına doğru yürüdü. Hemen şalıma sarındım ve kimseye görünmeden odama gittim.

İçeri girdiğimde Mira yatağında doğruldu. Belli ki arkadaşları dışarıda aptalca işler yaparken tek uyuyamayan ben değildim.

“İstediğin oldu mu bari?” diye sordu.

Bu gece bu sorunun benim için o kadar çok anlamı vardı ki.

“Bilmem,” dedim. “Belki de hiç olmayacak.”

17. BÖLÜM

CEDRIC BENİ WARREN'DAN UZAK TUTMA SÖZÜNDE DURDU. Sonraki birkaç gün bambaşka insanlarla görüştüm. Warren'ı bir iki kez diğer kızlarla birlikte kent merkezine gittiğimde gördüm. Orası da ısrarlarını sürdüremeyeceği kadar kalabalıktı. Warren beni gördüğü için heyecanlandığını gizlemedi. Ona elimden geldiğince kibar davrandım. Ama önceki akşam üç Alanzan'ı tutukladıklarını gururla anlattığında yüreğim sızladı. Bunun Cedric'i ne kadar üzeceğini biliyordum. Öte yandan, neyse ki, annesi ortalarda görünmüyordu. Tehdidini gerçekleştirdiğine dair bir işaret de yoktu. Aslında bu süreyi sonraki adımımı ve Viola Doyle'ın başıma açabileceği dertleri nasıl savuşturacağımı düşünmekle değerlendirmeliydim.

Ama çoğunlukla Cedric'i düşünüyordum.

Dürüst olmam gerekirse, Cedric daha tanıştığımız o ilk günden beri hep aklımın bir köşesindeydi. Duygularımı

bastırmak için uğraşmıştım. Ama şimdi kalbimin kilidi kırılmıştı sanki ve artık onu düşünmediğim bir an bile yoktu. Yıldızların altında geçirdiğimiz her dakikayı tekrar tekrar yaşıyordum. Dudaklarımızın buluşmasını. Parmaklarını saçlarımın arasına geçirişini. Elini cesurca kalçama doğru kaydırışını. Ama asla daha ileri gitmeyişi.

Bazen akşamları gökyüzünde birbirlerini bir an görüyorlar hepsi o.

Uyuyamıyordum. Yemek yiyemiyordum. Aramızda geçenlerin nefes kesici heyecanıyla bir rüyanın içinde yaşıyordum. Sonra bunun bir daha asla tekrarlanmayacağını hatırlayıp acı çekiyordum.

Neyse ki Cedric aramızda geçenlerin bir hata olduğunu söylememişti. Tamsin'in bize mahallelerindeki kızla ilgili anlattıklarını hatırlıyordum. Kendini verdiği adam sonradan bunun bir yanlış anlama olduğunu söylemişti.

Ama Cedric pişmanlığın ya da aşağılayıcı bahanelerin ardına sığınmıyordu. Bu da bazı bakımlardan içinde bulunduğumuz durumu daha da zorlaştırıyordu. Demek ki, hata ettiğini düşünmüyordu. Ben de düşünmüyordum. Ama ikimiz de, aramızda doğacak bir aşkın sonuçlarını biliyorduk.

Çareyi birbirimizden uzak durmakta bulmuştuk. Kendimize güvenemiyorduk çünkü. Ama bir gün konuşmamız kaçınılmaz oldu. Birkaçımız birlikte bir partiye gidecektik. Diğerleri başkalarıyla meşgulken beni bir köşeye çekti. Aramızdaki her bir santimin farkındaydım.

"Sana birini buldum," diye fısıldadı. "Konuştuk. İyi bir adam. Sonra onu hizmetkârlarına sordurdum. En iyi bilgi-

yi onlardan edinirsin. Açıksözlü ve samimi biriymiş. Çok da espriliymiş. Ondan hoşlanacağını düşündüm.”

Aramızdaki elektriklenmeye şimdi bir de tuhaf bir beceriksizlik eklenmişti. Dudaklarına yapışmamak için zor durduğum bir adam bana uygun bir koca bulduğunu anlatıyordu!

“Teşekkür ederim,” dedim. Söyleyecek başka bir kelime bulamamıştım.

“Şimdi şehir dışında ama bu haftanın sonunda tanışacaksınız. Tek sorun...”

Dayanamayıp güldüm. “Tek bir sorun olsa iyi, Cedric,” dedim.

“Bilmez miyim? Her neyse. Bu adam bir avukat. Geleceği parlak ama şimdilik o kadar da büyük bir evi yok. Ve sadece iki hizmetkârı var.”

“Anlıyorum.” Avukatlık saygın bir meslek olsa da, bana bir tüccar ya da büyük bir çiftlik sahibi kadar çok imkân sunamazdı. Hele de bir vali kadar. İki hizmetkârlı bir evde ben bile birkaç işin ucundan tutacaktım muhtemelen.

“Merak etme, durumu iyi,” dedi Cedric. “Rahat edersin. Hem bu adam saygın biri. En sosyetik davetlere gitmezsin belki ama iyi bir çevre edinirsin. Hem belki zamanla bir devlet görevine getirilir. Kızların çoğu bu teklifin üzerine atlar.”

“Ama bir elmas için o kadar büyük bir başarı değil, ha?”

“Doğru. Ne yalan söyleyeyim, o da şaşırdı. Sana parasının yeteceğine de güvenemiyor. Sözleşme için borç alabileceğini söyledi ama güvence parayı karşılayabileceğinden emin değil. Ona hepsine degeceğini söyledim.”

Kederle gülümsedim. “Sen tereciye tere satarsın diye boşuna dememişim.”

Kaşlarını çattı. “İstedığının bu olmadığını biliyorum, Adelaide. Ama...”

“Yanılıyorsun. Bence mükemmel. Saygı duyabileceğim bir adamı, ileride beni ezmeye kalkışacak birine tercih ederim.”

“Onu sevecek—” Son hecede boğulurcasına öksürmeye başladı.

Elimi uzatacaktım ki vazgeçtim. Kendimi tutamamaktan korkuyordum. Yumruğumu sıktım. O sırada biri adımı seslendi. Cedric’le bir an aramızda söylenmeyen milyonlarca sözün ağırlığıyla karşılıklı dikildik. Sonra diğerlerinin yanına döndük.

Bayan Culpepper beni gördüğünde kaşlarını çattı. “Adelaide, neden hiç mücevher takmadın? Bir haftada aklın uçup gitti sanki.”

“Özür dilerim, Bayan Culpepper.” O yasak geceyi düşünmekten aklımı toplayamıyordum ki.

Bayan Culpepper bir hizmetkârın elinden elmas bir kolye kapıp Cedric’e uzattı. “Bay Thorn, şunu siz taksanız? Böyle giderse geç kalmamamız mucize olacak! Önce peruklar kayboldu, şimdi de bu! Bir kere de her şey yolunda gitsin. Ama nerede?” Son kısmı korsesinin ipi kopan Rosamunde’a söylemişti. Bayan Culpepper telaşla onu dikmeye çalışıyordu.

Cedric bir an elinde kolyeyle donup kaldı. Damla şeklindeki elmaslar bana gözyaşlarını hatırlatmıştı. Bu ana daha uygun bir sembol düşünemiyordum. Cedric daha

fazla dikkat çekmek istemediğinden olsa gerek arkama geçip kolyeyi boynuma geçirdi. Nefesimi tuttum. Bu ufacık hareketin bile üzerimdeki etkisini fark etmemelerine şaşıyordum. Vücudu benimkine değişiyordu. Kolyenin klipsini kapamaya çalışırken ellerinin titrediğini fark ettim. Nihayet işini bitirdi ve zincire dolanan birkaç saç telimi çekti. Dokunuşları kuş tüyü gibi yumuşaktı. Bütün tenim karıncalanıyordu. Cedric benden uzaklaşana dek nefesimi tutmaya devam ettim.

Haftanın son günü Thorn'larm ev sahipliğindeki bir partide avukatla tanıştım. Şimdiye dek birkaç kız için teklif yapılmıştı. Jasper'ın diğerleri için de endişelendiği söylenemezdi. Yine de, işini sağlama almak için davet üstüne davet veriyordu. Buna da Zafer Burnu'nun bütün seçkin bekârları davet edilmişti.

Konuklar Morsalkımlı Ev'e akşam yemeğinden önce gelmeye başladı. Benim dışımda bütün kızlar onları etkilemek için bütün cazibelerini kullanıyordu. Ben de surat asmıyordum tabii ama Cedric'le aramızda geçenlerden sonra başkaları hiç ilgimi çekmiyordu. Bir ara bir beyefendinin arkadaşına, "Elması bu kadar sıkıcı beklemiyordum doğrusu," dediğini duydum.

O kadar dalgındım ki, ruj sürmeyi unutmuştum. Bu önemsiz bir ayrıntı gibi görünebilirdi ama Bayan Culpepper için bir felaketti. Derhâl odama gitmemi em-

retti. Kimseye görünmeden hizmetkârların merdiveninden çıkacaktım.

Mutfaktan geçerken kilerde iki adamın tartıştığını duydum. Mutfaktakilerin işi başından aşkındı. Kimse kapıya yaklaştığımı fark etmedi.

“Ne demek o da gelecek?” diye bağırdı Cedric. “Konuk listesinde adı yoktu!”

“Onu konuk listesine koymayan sensin,” dedi Jasper. “Nasıl bir oyun oynuyorsun bilmiyorum ama onu Adelaide’in randevu listesinden de çıkardığını gördüm. Eğer bu anlaşılmayı bozarsan sonuçlarına katlanırsın.”

“O adam onun için uygun değil. Hem Adelaide de istemiyor.”

“Nereden anlamış acaba? İki çift laf mı ettiler? Hadi çıkalım. Konuklara ayıp olacak.”

Bununla birlikte Jasper hışımla dışarı çıktı. Neyse ki kapının önünden tam vaktinde çekilmiştim. Beni görmedi. Cedric’in yolunu kestim.

“Warren’ı mı konuşuyordunuz?” diye sordum.

“Evet,” diye kükredi ateş püsküren bakışlarla. “Özür dilerim ama bu saatten sonra görüşmenizi engelleyemem. Unutma, onunla konuşmak zorunda değilsin. Sana askıntı olmaya kalkışırsa onu oyalarım.”

“Nasıl yapacaksın bunu? Son görüşmenizde az kalsın birbirinize girecektiniz.”

“Bir yolunu bulurum. Sen Bay Adelton’ı tanımaya çalış.”

Odamdan rujumu almamı bekledi ve birlikte salona gittik. Kapıda birden duraksadık. Cedric benim kaval-

yemdi ve normal şartlar altında beni odaya onun sokması gerekiyordu. Kolunu uzattı. Elimi arasından geçirdim. Birbirimize değer değmez içimde yine bir ürperti dolaştı. Cedric derin bir nefes aldı. O da benim kadar gergindi.

“Bunu başarabiliriz,” dedi. “İkimiz de güçlü insanlarız.”

Warren’ın yalnız gelmediğini görünce hayal kırıklığına kapıldım. Annesi de onunlaydı. Odanın karşısından beni görünce gözleri parladı ve avına yaklaşan bir kaplan gibi hemen bize doğru yürüdü. Cedric birden döndü ve beni salonun diğer köşesinde konyağını yudumlayan koyu sarı saçlı, zayıf adamın yanına götürdü. Hoş biriydi ama Cedric kadar çarpıcı bir yakışıklılığı yoktu. Hoş, kimin vardı ki?

“Bay Nicholas Adelton,” dedi. “Size Bayan Adelaide Bailey’yi takdim edeyim.”

Nicholas gülümseyerek elini uzattı. “Bay Thorn hakkınızda az bile söylemiş. Sizi anlatırken biraz abarttığını düşünmüştüm ama övgüleri güzelliğinizin yanında kifayetsiz kalıyor.”

Gülümsedim. “Bay Thorn bir satıcı,” dedim. “Eminim beni överken cimri davranmamıştır.”

“Şimdiye kadar tanıdığım bütün satıcılar yılan yağı gibi şeyler satıyordu. Ama...”

O sırada yanımıza gelen Warren saygısızca Bay Adelton’ın sözünü kesti. “Adelaide! Günlerdir görüşemiyoruz!”

Anında suratım asıldı. İlk adımı kullanmasına rağmen resmi bir dille, “Bay Doyle,” dedim. “Evimize hoş geldiniz.”

Warren birden Nicholas’ı fark etti. “Özür dilerim. Konuşmanızı mı böldüm?”

Cedric hemen ileri atıldı. “Bay Doyle! Demek buradasınız? Gelebildiğinize nasıl sevindim anlatamam.”

Warren şaşkına dönmüştü. “Öyle mi?”

“Elbette. Lorandy’lilerin kuzeybatıdaki kolonilerin sınırlarına asker yığdığıyla ilgili söylentiler aldı yürüdü. Bunların aslı astarı var mı söyleyin ne olur. Lorandy’lileri en iyi sizin tanıdığınızı söylüyorlar. Orada bir yıl kalmıştınız yanılmıyorsam?”

“Ben, şey...” Warren iki arada bir derede kalmıştı. Bir yandan bana kur yapmak istiyor, öte yandan birilerine üstünlük taslama fırsatını kaçırmak istemiyordu. Cedric onun kararsızlığını fark edip elini sırtına koydu.

“Gelin. Birer içki alıp bu meseleyi etraflıca konuşalım. Bay Adelton’la Bayan Bailey’yi politika sohbetimizle sıkamayalım.” Ve Warren’la birlikte uzaklaştı.

Nicholas güldü. “Bay Thorn işinin erbabı hakikaten. İnsanları idare etmek görüldüğünden daha zor olmalı.”

“Öyle,” dedim kederle.

“Ama sizin için de kolay değildir. Tıpkı sahneye çıkmak gibi. Hep güçlü durmalı ve en ufak bir zayıflık göstermemelisiniz. Bütün genç hanımlara bakıyorum da... müthiş bir iş başarıyorlar. En ufak ayrıntılara kadar kusursuzluğu yakalamışlar. Ama merak ediyorum doğrusu. Lütfen alınmayın, ancak kendinizi bir vitrinde sergilenen satılık eşyalar gibi hissettiğiniz olmuyor mu?”

Bir an duraksadım. Görücüye çıkışımızın üçüncü haftasındaydık ve ilk kez bir erkek bana böyle bir soru soruyordu. “Her zaman,” diye itiraf ettim.

Dürüstlüğüm aramızdaki resmiyeti yok etti ve sıcak bir sohbeta daldık. Cedric haklıydı. Nicholas içten ve komik biriydi. Benim de bu özelliklere sahip olmam hoşuna gitmişti. Bir süre mesleğinden söz ettik. Hukuk bilgim onu şaşırttı. Başka şartlar altında bu adamla iki yakın dost olabilirdik. Zira her ne kadar ilginç bir insan olsa da, bende yalnızca arkadaşça hisler uyanmıştı. Yine de şimdiye kadar ki taliplerimin en düzgünüydü. Cedric'in onu seçmesine şaşırmamıştım. Beni iyi tanıyordu. Gece ilerledikçe kararımı vermeye çalıştım. Nicholas'a âşık olmazsam yine de onu mutlu edebilir miydim?

Yemekte Cedric, Nicholas'ı yanıma oturttu. Warren masanın ta öbür ucundan bizi öfkeyle süzüyordu. Viola oğlundan da öfkeliydi. Delici bakışlarının bir an etime batacağını sandım. Diğer tarafımda Zafer Burnu'nun büyük bir karmaşaya sürüklendiğini iddia eden yaşlıca bir bey vardı.

"Vali bu topraklarda hüküm süren anarşiyi bir an evvel durdurmalı," dedi Nicholas'la bana. "Geçen hafta tutukladıkları kâfirler hapisten kaçmış, duydunuz mu? Ordu nerede? Askerler neden diğer sömürgelere gönderiliyor? Icori'ler batıda asker topluyor. Siz elalemin dediğine bakmayın. Yerliler daha pes etmedi. Bir de korsanlar var tabii. Geçen hafta Osfrid'e doğru yola çıkan kraliyet vergi gemisini ele geçirmişler. Şu cesarete bakın!"

"Sömürgelerdekiler sevinmiştir," dedi Nicholas. "Herkes krala ödediğimiz vergileri yüksek buluyor zaten."

"Büyük resme bakmak lazım," diye ısrar etti adam. "Kralın gemilerine bile saldırabiliyorlarsa, bize neler yapar-

lar varın siz düşünün. Korsanlar yalnızca denizlerle de sınırlı kalmıyor. O şeytanlar şehrin kaldırımlarını arşınıyor. Billy Marshall, Kemik Jacobi, Kısakol Tim ve daha birçoğu.”

“Kısakol Tom değil miydi?” diye sordum. “Kadın korsanları da unutmayın.” Mira durmadan korsan hikâyeleri anlatıyordu. İçlerinden biri ona evlenme teklif etse kabul edecekti neredeyse. “Joanna Steel ve Leydi Aviel,” diye saydım.

“Söylenenler doğruysa, onlarca masumu kötü adamlardan kurtarmışlar,” dedi Nicholos.

Diğer adam kaşlarını çatı. “Belki. Yine de bu onların birer kanun kaçağı olduğu gerçeğini değiştirmez. Hele kadınların kılıç kuşanmasını aklım almıyor. Dünyanın çivisi çıktı.”

“Haklısınız,” dedi Nicholas. “Kadınlar kendilerini korumaya başlarsa bizi ne yapsınlar?”

Kahkahamı bastırmak için öksürdüm. Yanımdaki yaşlı bey bana dik dik bakınca durumu kurtarmaya çalıştım. “Neyse en azından iyi giyiniyorlarmış diye duydum. Paspal değıllermiş. Altın rengi pelerinleri ve tavuskuşu tüylü şapkaları varmış. Ne havalı, değil mi?”

“Ben tavuskuşlarından hiç hoşlanmam,” dedi adam. “Herkes güzelliklerini öve öve bitiremiyor ama bir tanesini yakından gördünüz mü hiç? Gözleri boncuk gibi. İnsana bilmiş bilmiş bakıyorlar.” Şarabının tamamını kafasına dökerek sözlerine son noktayı koydu.

Yemek bittiğinde Nicholas beni tekeline alamadı. Mecburen başkalarıyla da konuştum. Neyse ki Warren ya-

nıma bile gelememi. Cedric nasıl bir dolap çevirmişti, bilmiyordum ama ondan tarafa baktığımda Mira'yı dinlediğini gördüm. Bu sefer arkadaşımın büyüüne kapılmış gibiydi. Acaba onu Warren'ın yanına Cedric mi göndermişti?

Gece bitip de konuklar evden ayrıldığında Cedric beni bir köşeye çekti.

“Nasıl?”

“İyi biri. Gerçekten güzel vakit geçirdim.”

“Harika.” Normalde Cedric bunu bir zafer olarak görüp böbürlenebilirdi. Ama böyle bir densizliğe kalkışmadı. “Üzerinde biraz daha çalışırsam Doyle'lar bastırmadan sözleşmeyi imzalarız. Böylece her şey kitabına uygun olur ve kimse itiraz edemez.”

“Evet. İyi olur...” Devam edemedim. İstemediğim bir evlilik için sevinmiş gibi yapmayacaktım. Nadiren ağlardım ama bu kez gözlerim doldu. Öfkeyle gözyaşlarımı sildim.

“Adelaide...” Onun da sesi üzgündü. Elini uzattı. Ama sonra onu hızla çekip diğer eliyle sıkıca tuttu.

“İşte buradasınız!”

Jasper burnundan soluyarak yanımıza geldi. Her zamanki kibarlık maskesi düşmüştü. “Adelaide, Bay Doyle'la annesi gidiyor. Derhâl yanlarına git, kibarca veda et ve Bay Doyle'a bir randevu ver.”

“Baba...”

“Hayır.” Jasper parmağını kaldırdı. “Tek kelime daha duymak istemiyorum. Bu geceyi mahvettin zaten. Onu o avukattın önüne nasıl atarsın? Nicholas Adelton meteliksizin biri. Başka biri teklif yaparsa yarıştan hemen çekilir

zaten. Sana daha önce de söyledim. Bu işi mahvetmene izin vermeyeceğim.” Bana döndü. “Ne bekliyorsun?”

Cedric karşı çıkacaktı ki onu durdurdum. Benim yüzümden başını daha fazla derde sokmasını istemiyordum. Çabucak reverans yaptım. “Hemen gidiyorum, Bay Thorn.”

Warren’la Viola’yı kapıda yakaladım. “Adelaide,” dedi Warren. “Bütün gece tek kelime edemedik. Hâlbuki sana Hadisen’daki altın madenleriyle ilgili gelişmeleri anlatacaktım.”

“Ne enteresan bir konu,” dedim. Jasper’ın uzaktan bizi izlediğinin farkındaydım. “Belki başka bir zaman anlatırsınız.”

“Dinlemek istediğinden emin misin?” diye sordu Viola imalı bir tavırla. “Bana hukukla daha çok ilgiliymişsin gibi geldi.”

“Yapmayın, Bayan Doyle,” dedim en sevimli gülümsememle. “Bu işlerin nasıl yürüdüğünü en iyi siz bilirsiniz. Formalite icabı yeni insanlarla tanışmak zorundayız.”

“Bunu duyduğuma sevindim, Adelaide. Sakın acele bir karar verme.”

Kafamı salladım. Hâlbuki davet sezonu bitmek üzereydi ve kızlardan bazıları çoktan sözlenmişti. “Elbette. Ben yalnızca kibar davranmaya çalışıyorum.”

Gözlerini kıstı. “Belki bize de kibarlık gösterip Warren’la yalnız görüşmeyi kabul edersin. Yoksa herkes bir havalara girdiğini ve *haddini aşmaya* başladığını düşünebilir.”

Yutkundum. “Asla.”

Davet diğerleri kadar uzun sürmese de, sabah herkes yorgundu. Şu son haftalar bütün ihtişamlarına rağmen he-

pimizi tüketmişti. Nicholas Adelton'ın da dediği gibi, aslında zor bir iş yapıyorduk.

Nişanlanan kızların bazıları hâlâ partilere katılıyor, diğerleriyse düğün hazırlığı yapıyordu. Gerekli belgeler imzalandıktan sonra Işıltı Sarayı düğün törenine karışmıyordu. Her kıza bir tane elbise armağan ediliyordu, o kadar. Bu da genellikle gelinlik olarak seçtikleri oluyordu. Bazı kocalar yeni gelini memnun etmek için hiçbir masraftan kaçınmayarak gösterişli bir düğün yapıyordu. Kimileriyse kara kara komisyonu nasıl ödeyeceklerini düşünüyordu.

Bayan Culpepper hâlâ hepimizin aynı saatte kahvaltıya oturması konusunda ısrarcıydı. Erken kalkmayı dert etmiyordum, zira kahvaltı, huzur içinde yediğimiz tek öğündü. Thorn'lar genellikle kahvaltının sonuna yetişiyordu. Bugün de öyle oldu. Bayan Culpepper onlara iskemleler getirtti ve Cedric benim yanıma düştü. Ona bakamıyordum ama masanın altından bacaklarımız birbirine değiyordu. Bacağım önceleri kaskatıydı ama sonra yumuşadı. Onunkinin de gevşediğini hissettim. Ne yediğimin farkında bile değildim. Kalbim bacağımın ona değen kısmında artıyordu sanki.

Kapıyı koruyan adamlardan biri, bir konuğumuz olduğunu haber verdi. Bayan Culpepper misafiri karşılamak için odadan çıktı. Eve sürekli elçiler ve uşaklar geldiği için hiçbirimiz fazla ilgilenmedik. Taliplerimiz de bazen randevu saatini şaşırıp geç ya da erken gelebiliyordu.

Bayan Culpepper bembeyaz bir suratla ve peşinde uzun boylu bir adamla yemek odasına dönünce şaşırdık hâliy-

le. Adam ucuz yünlüden bir palto giymişti. Ilık bahar havasında biraz tuhaf kaçıyordu. Seyrek saçlarının bir kısmı kırlaşmıştı. Yüzünde derin çizgiler vardı. Belli ki, taliple-
rimizden biri değildi. Ne tuhaftır ki, Mira dışında herkes
şaşkın görünüyordu. Mira sandalyesinde sırtını dikleştirdi.
Gözlerinde amansız bir ifade belirdi. Ne hissettiğini anla-
maya çalıştım. Şokta mıydı? Yoksa bir hesap mı peşindey-
di? Belki ikisi birdendi.

Charles doğrulup ceketini düzeltti. Bizim kadar şaşkın-
dı ama Bayan Culpepper'ın bu saatte misafir kabul etmesi-
nin bir sebebi olmalıydı. "Buyurun? Ne istemiştiniz?"

Yabancı başını eğerek selam verdi. "Adım Silas Garrett.
McGraw Soruşturma Bürosu'nda çalışıyorum."

Eğer birileri bu sabahın sıkıcı geçeceğine inanıyorsa fena
hâlde yanılıyorlardı. McGraw, Osfro merkezli bir firmaydı.
Yeterince para veren herkes için her konuyu araştırırlardı.
Aslında bağımsız bir kuruluşlardı ama hepimiz kanunları
uygulamak için kraliyetten özel yetki sahibi olduklarını bi-
liyorduk. Ajanları son derece acımasız ve hırslı insanlardı.
Amaçlarına ulaşmak için yapmayacakları yoktu. İkinci sı-
nıf soylular arasındaki ihanetlerden kraliyetteki casuslukla-
ra dek burunlarını sokmadıkları hiçbir mesele yoktu. Yeni
Dünya'da da aktif oldukları söyleniyordu ama işverenleri-
nin kim olduğu belli değildi.

Jasper ağabeyinin yanına gitti. "Hoş geldiniz.
Şaşkınlığımızı bağışlayın lütfen. Ama burada görmeye alı-
şık olduğumuz beyefendilerden değilsiniz. Kendinize bir eş
aramadığınızı umuyorum."

Silas Garrett ciddiyetini korudu. “Hayır. Ama bir kadını arıyorum.”

Kaskatı kesildim. Cedric masanın altından elimi tuttu. Ona bakmaya cesaret edemiyordum ama mesajı almıştım. *Sakin ol.*

“Buraya kendi işlerim için gelmiştim,” dedi Silas. “Ama Archerwood’daki bir meslektaşım geçen yaz soylu bir kadının Osfrid’den buraya kaçmış olabileceği ihtimalini araştırmakla görevlendirilmiş. Şansı pek yaver gitmemiş. Adoria büyük bir yer tabii. Kadının hangi koloniye gittiği bile bilinmezken işi kolay değildi.”

“Anlıyorum,” dedi Charles. “Fakat bunun bizimle ne ilgisi var?”

Silas sert bakışlarını Charles’tan Jasper’a kaydırды. “Geçen gün bu hanımın Zafer Burnu’nda olabileceğiyle ilgili bir duyum aldım. Bana sizin bu konuda bilgi sahibi olabileceğiniz söylendi.”

“Biz mi?” dedi Charles hayretle. “Kayıp bir kadının bizimle ne ilgisi olur?”

“Kadın bir soylu,” dedi Silas üzerine basa basa. “Rothford Kontesi Leydi Witmore.”

Cedric elimi sıkıttı.

“Kontes mi?” Jasper kaşlarını çatıttı. “O gece Osfro’dan çıkarken aradıkları kadın.”

“Hangi gece?” diye sordu Silas.

“Geçen ilkbaharda Cedric’le bir grup kızı evlerinden almaya gitmiştik. Şehrin kapılarında herkesi durduruyorlardı. Arabayı aradılar ve yolumuza devam ettik.”

Jasper oğluna baktı. “Sen de hatırladın, değil mi?”

Cedric *evet* dercesine başını salladı. Yüzünde tarafsız bir merak ifadesi belirmişti. “Hiç unutmuyor muyum? Bizi sorguya çekmişlerdi. Ama şüpheli bir durum görmeyince bırakıldılar. Şimdi bu konu neden tekrar açıldı anlamadım.”

“Dediğim gibi, söz konusu hanımın sizin evinizde olduğuna dair bir duyum aldım.” Silas gözlerini masada dolaştırdı. “Buradaki genç hanımların hepsi Leydi Witmore’la aynı yaşta.”

Jasper’ın gülümsemesi belli belirsiz soldu. “Doğru. Her yıl yaptığımız gibi yine buraya Osfrid’den evlenme çağında kızlar getirdik. Bu bizim işimiz, Bay Garrett. Sizin kontes bizim kızlarla tesadüfen aynı yaşta diye bizi suçlayacak değilsiniz ya?”

“Onu nasıl bulmayı planlıyorsunuz?” diye atıldı Charles. “Elinizde somut bir kanıt var mı?”

“Öncelikle sizi suçlamayı aklımdan bile geçirmem. İkincisi, henüz bir kanıtım yok ama kuzeydeki meslektaşlarıma bazı sorularım olacak tabii. Tek bildiğim kontesin kumral olduğu. Arkadaşımda ufak bir portresi var.” Silas son derece kibardı ama masadaki bütün kumral kızları dikkatle süzdüğü gözünden kaçmadı. Bunların arasında ben de vardım tabii. Neyse ki evdeki kızlardan üç tanesi daha kumraldı. “Arkadaşım buraya gelirse portreyi de yanında getirir. Siz evinizdeki bütün kızların söyledikleri kişiler olduklarından emin misiniz?”

“Elbette,” dedi Jasper. “Hepsi kenar mahallelerden geliyor. Çoğu işçi çocukları. Oğlum ve ben her birinin

yaşadığı yeri gördük. Sizi temin ederim, hiçbiri kontes değildi.”

“Ama dediğiniz gibi, aralarında böyle biri varsa, ne mutlu bize,” dedi Cedric. “Bilelim de hemen fiyatını artıralım.”

Silas’ın bakışları ona kaydı. Belli ki, şakasını hiç komik bulmamıştı. Cedric’in endişesini bastırmak için neşeli davranmaya çalıştığının farkındaydım. Ama biraz daha abartırsa şüphe çekecekti. Bir an evvel babasıyla amcasını taklit etse daha iyi olurdu.

“Bay Garrett,” dedi Jasper. “İşinize saygı duyuyorum. Ama bir yıl önce Osfro’da arabamız durduruldu ve bu konu orada kapandı. Bizimle ilgili nasıl bir duyum aldığınızı bilmiyorum ama burası saygın bir müessese. Elinizde bir kanıt olmadıkça buraya gelip birtakım imalarda bulunamazsınız.”

“Haklısınız,” dedi Silas. “Daha fazla kanıtım olduğunda sizi yine rahatsız ederim. Şimdilik iyi günler.”

“Bir dakika,” diye seslendi Cedric adamın arkasından. “Bu duyumu kimden aldığınızı çok merak ettim doğrusu.”

“İsmini bilmiyorum,” dedi Silas. “Benimle dün gece bağlantıya geçti.”

O kadar paniklemiştim ki, Cedric’le ilerleyen saatlerde bir ara yalnız kalamasaydık kendimi ele verebilirdim. Beş çayına taliplerimiz gelecekti. Ondan önce evin kuytu bir köşesine çekildik.

“Ortağının elinde portrem varmış!” diye tısladım. “Onu büyükannem tutmuştur. Resmi de o vermiştir.”

Cedric de endişeliydi. “Bay Garrett’in şu meşhur duyumu kimden aldığı da belli. Doyle’lar tabii.”

“Viola,” dedim. “Warren’in dünyadan haberi yok ben-
ce. Biliyorsun, son görüşmemizde oğluna daha çok ilgi gös-
termemi istedi.”

“Gözünü korkutmaya çalışıyor.”

“Panikleyip Warren’in kollarına atılmamı bekliyor,” de-
dim. “Belki de en doğrusu bu olur.”

“Hayır.” Cedric bana bir adım yaklaşıp ellerimi tutunca
şaşırdım. Ne de olsa hâlâ evdeydik. Birileri görürse başı-
mız derde girerdi. “Sana daha önce de söyledim. Kendini
Warren’a mecbur hissetme. Nicholas Adelton’la bir an önce
anlaşmaya çalışacağım. Ama bu arada...”

Ona dikkatle baktım. Yüzünde şefkatli bir ifade belirdi.
Belli ki, bana söylemek isteyip de cesaret edemediği bir şey
vardı. “Evet?” dedim.

“Doyle’ları durdurmamız gerek. Onları oyalamazsak işler
sarpa sarabilir.” Sıkıntıyla iç çekti. “Özür dilerim, Adelaide
ama Warren’ı istiyormuş gibi davranmak zorundasın.”

18. BÖLÜM

“İCORİ’LER HADİSEN’DA ALTIN OLDUĞUNU BİLMİYORDU. Ama nereden bilecekler ki? Onlar yalnızca basit yerliler. Madencilikten ne anlarlar? Bunun için gerekli teknolojiye sahip değiller. Denizi geçmeleri bile mucize. Neyse ki bizimle anlaşmayı kabul ettiler.”

Warren bana beklentiyle bakınca zoraki gülümsedim. “Toprakları satılık mıydı ki?” diye sordum dayanamayıp. “Yani... burada yaşamıyorlar mıydı?”

Kaşlarını çattı. “Anlamadım.”

“Satılık bir eşyadan söz eder gibi konuştun da. Burası onların eviydi. Anlaşmayı imzaladıktan sonra nereye gittiler?”

“Bütün topraklarını almadık ki. Hâlâ dönümlerce arazileri var.”

Eğitimde haritaları görmüştüm. Yerlilerin dönümlerce arazileri olduğunu düşünmek oldukça iyimser bir bakış açıсыydı.

“Hem batıdaki kabilelerin topraklarını ele geçirebilirler.”

“O kabilelerle araları bozulmaz mı?”

“Bize ne? Biz bu toprakların fatihleriyiz.”

İtiraz etmek için ağzımı açmıştım ki, kapadım. Son bir haftadır Warren’la üçüncü kez görüşüyorduk. İkisi davetlerde, biri baş başaydı. Warren o kadar da itici biri değildi ama bazı konularda sabit fikirliydi. *Kibar davran*, demişti Cedric. *Onu şüphelendirme*.

“O kadar çok altınınız olması ne güzel,” dedim konuyu daha güvenli bir yere taşıyarak.

Warren hevesle kafasını salladı. “Evet. Toprağın altında birilerinin onları çıkarmasını bekliyorlar. Şimdilik fazla adamımız yok ama bir bildiri yayınlayacağım. Eminim, birçok kişi Hadisen’a göç edecektir.” Bana anlamlı bir bakış fırlattı. “İki haftaya yola çıkacağım.”

Bunu biliyordum. Her görüşmemizde defalarca hatırlatıyordu. Bir süreliğine ona yüz vermeyişim şimdiye kadar bir sözleşme yapmamamızı sağlamıştı. Ama oğlunun gidişine az bir süre kaldığı için Viola’nın yeniden atağa kalkacağını tahmin ediyordum. Bu haftaki sıcak davranışlarımla şimdilik onları oyalıyordum ama Doyle’lar yakında daha fazlasını talep edecekti.

“Affedersiniz,” dedim sandalyemden kalkarken. Warren da hemen ayağa fırladı. “Saçlarıma bakıp hemen geliyorum.” Bu, tualete gideceğim demenin kibar yoluydu. Bana da biraz soluklanmak için zaman tanıyacaktı.

Doyle malikânesindeki davet başlayalı üç saat olmuştu. Birazdan gideceğimizi umuyordum. Bize Cedric eşlik

ettiği için kurtuluşumuz onun elindeydi. Normalde onu daha evvel kaçmaya ikna ederdim ama Caroline saygın bir toprak sahibinin ilgisini çekmişti. Diğer taliplerden pek ilgi görmediği için Cedric bu kısmeti kaçırmak istemiyordu.

Koridorda peşime takıldığını fark ettim. Bir köşeyi döndük. Vergileri konuşan iki adamın yanımdan geçmesini bekledik. “Konuşmalıyız,” diye fısıldadı sonra.

Etrafıma baktım. “Burada mı?”

“Başka şansımız yok.” Haklıydı. Sözleşme imzalamayan kızların sayısı azaldığı için yakınlığımız birilerinin dikkatini çekebilirdi. Elimden tutup beni bir kuytuya çekti. “İyi ve kötü haberlerim var.”

“İyi haber Westhaven için gerekenin on katı para kazandı ve kötü haber onu nereye harcayacağını bilmiyorsun.”

“Onu hiç düşünmeden sana verirdim. Alışık olduğun hayatı sürdürmen için. Ama korkarım, böyle bir durum söz konusu değil.” Devam etmeden önce sağa sola bakındı. “Bir adam var. Resimle ilgileniyor.”

Bu iyi bir haberdirdi. “Ne kadar veriyor?”

“Dört yüz.”

“Harika! Bizim de beklentimiz buydu zaten. Kötü haber ne?”

“Orijinalliğinin tasdiklenmesini istiyor.” Başını iki yana salladı. “Tahmin edersin ki, sömürgelerde Myrikosi sanatından anlayacak fazla insan yok. Dolayısıyla bekleyecek ve biz de bekleyeceğiz. Başka bir alıcı bulmazsak tabii.”

“Başka talip yok ki.”

“Denham’da yok. Ama aracım güney sömürgelerinin nabzını yoklamak için oraya birilerini yollamayı düşünüyor. Bu arada...” Belli ki vereceği haberler bitmemişti. Endişeyle bekledim. “Nicholas Adelton’la ilgili de bazı gelişmeler oldu.”

“Öyle mi?” Buna sevinmem gerektiğini düşünerek zoraki gülümsedim.

“Nicholas bu hafta bir ticari anlaşmazlığı araştırmak için Thomaston’da. Duyduğuma göre, davaya ücretsiz bakmayı kabul etmiş.”

“Ne hoş.”

“Evet.” Cedric de duygularını bastırmaya çalışıyordu belli ki. “O iyi bir adam. Yarından sonra dönecek. Çiçek Festivali’nde burada olacak. Kısa zamanda bir anlaşmaya varabileceğimizi düşünüyorum.”

“Bu durumda Warren’ı biraz daha oyalamam gerekecek.”

Silas Garrett bir daha uğramamıştı ama tehlike geçmemişti. O adamın dikkatli gözlerinden hiçbir şey kaçmıyor gibiydi. Portreyi gördüğü anda beni hatırlayacaktı. Evlenmek için elimi çabuk tutmalıydım.

“Gözü senden başkasını görmüyor zaten,” dedi Cedric. Gözlerinin içine baktım ve orada benimki kadar derin bir özlem gördüğümü hayal ettim. Bana karşı kayıtsız davranırdı belki her şey daha kolay olurdu. “Hadi git. Birazdan Warren’la annesi seni aramaya çıkar.”

“Tamam. Elimi bıraktığında giderim.”

Bir an aşağı, birbirine kenetlenen parmaklarımıza baktı ve hiçbir şey söylemedi. Sonra usulca elimi dudaklarına gö-

türüp üzerine bir öpücük kondurdu. Gözlerimi kapadım. Keşke zamanı durdurabilseydim. Ama elimi bıraktı ve ben hâlâ dudaklarının sıcaklığını hissedebiliyordum. İkimiz de kıpırdamadık. Yan koridordan geçen şamatacı grup bizi kendimize getirdi.

Partiye döndüm ve kendimi yine Warren'ın böbürlenmesini dinlemeye hazırladım. Ama beni bir sürpriz bekliyordu. Warren, Mira'yıydı. Mira henüz hiçbir talibine özel bir ilgi göstermemişti. Hatta bizim kadar rağbet görmesine karşın ciddi bir teklif aldığından bile söz etmemişti. Bu onu Warren'ın yanında ilk görüşüm değildi. Arkadaşım, müstakbel valiyi mi beğeniyordu yoksa?

Birkaç dakikalık yalnızlığımın tadını çıkararak Warren'ın babasının bir grup hukukçuyla konuşmasını dinledim. Icori'lerin Zafer Burnu'na yürüdüğüyle ilgili söylentilerin asılsız olduğunu anlatıyordu. Yerlilerle ilgili korkuları kimin ateşlediğini merak ediyordum doğrusu. Warren beni görür görmez Mira'dan izin isteyip yanıma koştu. O an Mira'ya baktım. Arkadaşımın sakın yüzünde belli belirsiz bir öfke gördüm. Ama sonra genç bir adam omuzuna dokundu ve Mira gülerek ona döndü.

Parti nihayet bitti. Warren'a Çiçek Festivali'nde görüşeceğimizin sözünü verdikten sonra diğerleriyle birlikte dışarıda bizi bekleyen arabalara gittim. Sayıca azaldığımız için iki arabaya sığabiliyorduk. Tam yerime oturmuştum ki telaşla etrafıma bakındım.

"Mira nerede?" diye sordum. *Yine mi*, diye söylendim içimden. Cedric eve bakmaya gitti. Aşağı inip arabanın ka-

pısında beklemeye başladım. Cedric içeriden dönmek bil-meyince iyice kaygılandım. Mira evden sürekli bir yerlere kayboluyordu ama burada kimseye görünmeden nasıl yok olmuştu?

Az sonra Cedric, Mira'yla evden çıktı. Arabaya binme-mize yardım etti ve yola koyulduk.

“Ne oldu?” diye sordum.

Gözlerini devirdi. “Adamın teki lafa tuttu. Makul bir anlaşma yapabiliriz deyip durdu.”

Ona dikkatle baktım. Sesi ve tavrı normaldi ama Mira'nın benden bir şeyler sakladığını düşünüyordum.

Ertesi gün, Caroline da zengin toprak sahibiyle evlen-meyi kabul etti ve sayımız daha da azaldı. Bu gelişmeyle heyecanlanan Jasper bizimle konuşmak istedi.

“Sözleşmelerinizde karar vermek için üç ayınız olduğu ya-zılı,” dedi kahvaltıda. “Ama kızlarımız genellikle bir ay içinde eşlerini seçer. Yarınki festivalde hepinizden bir sonuç bekli-yorum.” Israrla bana bakıyordu. “Hepinizden,” diye yineledi.

Çiçek Festivali, yüce melekler Aviel'le Ramiel'in onuru-na düzenleniyordu ve Osfrid takvimindeki en önemli ba-har bayramıydı. Alanzan'ların Bahar Bayramı'yla çakışıyor-du ve bu bayramın gerçek doğasıyla ilgili çelişkili fikirler vardı. Uros'un sadık kulları kâfirlerin baharın şifalı gücünü ve gerçek aşkı temsil eden bu geleneksel bayramı düşmüş melekler, Alanzel'le Lisiel'e ibadet ederek lekelediğine ina-nıyordu. Alanzan'lar ise aslında tutkuları ve doğurganlığı kutlayan Bahar Bayramı'nın Uros bağnazları tarafından amacından saptırıldığı görüşündeydi.

Sonuçta, Çiçek Festivali, Vael Günü'nden sonra en büyük bayramdı ve coşkuyla kutlanıyordu. Zafer Burnu'nda bile bu önemli günün şerefine davetler veriliyordu. Biz yine büyük balo salonuna gidecektik. Vali ve kentin ileri gelenleri, seçkin konuklarını burada ağırlamayı uygun bulmuştu. Nişanlı kızlar bile gelecekti. Jasper bu kutlamayı kimsenin kaçırmamasını istemiyordu. Ama içimden bir ses, onun asıl amacının, kızları nişanlılarıyla sergileyip kararsız talipleri özendirmek olduğunu söylüyordu. Osfrid'de âdet olduğu üzere bu da maskeli bir balo olacaktı. Bayan Culpepper buna hazırlıklı değildi. Dolayısıyla evde yine müthiş bir telaş vardı.

Bayan Culpepper bütün sızlanmalarına rağmen bir kez daha kusursuzluğu yakalamıştı. Benim maskem yüzümün yarısını kaplıyordu ve gümüş telkâriden yapılmıştı. Üzerinde kristal boncuklar vardı. Jasper herkesin bizi tanıması için yüzlerimizin tamamını örtmemizi istememişti. Elbisem beyaz satendendi ve düşük omuzları gümüş güller ve kurdelelerle süslüydü.

"Maskeli baloların kökeni Alanzan'lara dayanıyor," dedi Mira parlak kırmızı maskesini düzeltirken. "Onlar da Bahar Bayramı'nda çiçeklerden ve yapraklardan yapılmış maskeler takarmış. Ormandaki hayvanlar gibi giyinirlermiş. Erkeklerle kadınlar eşlerinin kim olduğunu bilmeden birbirleriyle dans edermiş."

Cedric'i bütün gün görmemiştim ama balodan bahsettiğini duymuştum. Bu durumda ya Alanzan âdetlerini yerine getiremeyecekti ya da onlara geç bir saatte katılacaktı. Acaba

şimdiye kadar kaç kere bu bayramı Alanzan'ların âdetlerine göre kutlamıştı? Ve ne kadar ileri gitmişti? Esrarengiz bir eşle dans etme fikri bile yeterince uygunsuzdu. Ama Yıldız Dansı'ndan sonra onun beni karanlık ve vahşi bir ormana sürüklediğini hayal etmeden duramıyordum.

Balo salonuna girdiğimizde bizi bir renk cümbüşü karşıladı. Süslemeler açılış balomuzla yarışacak kadar ihtişamlıydı. Tabii ki en çok çiçekler kullanılmıştı. Gerçi bazıları yapmaydı. İpek kurdelelerden ve parlak taşlardan oluşan çelenkler mum ışığında salona bir peri masalı havası katıyordu. Bu kez konuklar yalnızca taliplerimizden oluşmuyordu. Zafer Burnu'nun ve Denham'ın en varlıklı insanları burada toplanmıştı. Bayan Culpepper'ın bize hazırlattığı kostümlerle göz kamaştıracığımızı sanıyordum ama baktığım her yerde bizimkiyle yarışacak görkemde kılıklar gözüme çarpıyordu.

Cedric daha sonra geldi ve beni bir taliple dansa yönlendirmek yerine, ilk vals için piste sürükledi. "Baban bundan hoşlanmayacak," dedim alayla.

"Merak etme. Yakında hoşlanmayacağı o kadar çok gelişme yaşanacak ki, bu yanlarında hiç kalacak. Hem bu mesafeden beni tanıyamaz. Bilirsin kendinden başka pek az şeyle ilgilendiği için maskemi de hatırlayacağını sanmam."

Sesindeki muzipliği fark ederek hemen bir cevap aradım. Ama birden kalbim benim yerime konuştu. "Ben seni nerede olsa tanırım. Yüzün görünmese bile. Başını tutuşundan anlarım. Yürüyüşünden ve... kokundan."

Elini belime bastırıp beni kendine çekti. “İşimi kolaylaştırmayacaksın, değil mi? Hâlbuki buraya Nicholas Adelton’ın seninle yarın evlenmeyi kabul ettiğini söylemeye geldim.”

“Ben ne yaparsam yapayım bu haberi vermenin senin için kolay olmayacağını ummak isterim.”

“Haklısın.”

Bir daha konuşmadık. Etrafımızdaki konuşmalar ve gülüşmelerin tam ortasında gözlerimizi birbirimize dikerek pistte süzüldük. Başımı göğsüne yaslamamak için kendimi zor tutuyordum. Ama valste böyle bir yakınlık hoş görülmezdi.

Parçanın sonlarına doğru Cedric’in gözleri arkamıza kaydı. “Eyvah. Küçük vali seni gördü. Gel, Adelton’ın yanına gidelim. Hem sözleşmeyi imzalamadan önce seninle konuşmak istiyor.”

Sıradaki dansa Cedric beni Nicholas’a emanet etti. Birkaç dakika avukatla konuştu ve bana son bir kez baktıktan sonra uzaklaştı.

“Sizi ziyarete gelemedim,” dedi Nicholas dansa başladığımızda. Yarım maskesi sıradan mavi bir kumaştandı. “Müvekkilim kuzenimin bir ahabıydı. Bir alışverişte dolaştırılmış. Onu yalnız bırakamadım.”

“Yardımseverliğiniz için sizi tebrik ederim,” dedim içtenlikle.

“Dünyadaki bütün adaletsizliklerle savaşmam ama elimden geleni yapıyorum. Her neyse, artık işten konuşmayalım.” Bana gülümsedi. “Bay Thorn bana durumunuzu

acele olduğunu söyledi. Sizi zora sokmak istemem elbette. Ama öncelikle bir konudan emin olmalıyım.” Kararsızca kaşlarını çattı. “Bu evliliği istiyor musunuz? Sizin fikriniz benim için çok önemli. Mecbur kaldığınız için beni kabul etmenizi asla arzulamam.”

Nefesimi tuttum. Düşünceli davranışı beni etkilemişti. Ama ister istemez kararımı da sorguluyordum. Cedric’i severken bir başkasıyla evlenmem doğru muydu? Ama Cedric değil benim için istenen rakamı, canını kurtaracak parayı bile denkleştiremezdi ki. Sözleşmeye uymazsak da benzeri görülmemiş bir skandalın kahramanları olurduk.

Adelaide Adelton, diye düşündüm. *En azından şerefli bir erkekle evleniyorsun.*

O sırada odanın karşısındaki Viola’yla göz göze geldik. Birden kararımı verdim. Kalbim Cedric’in adını haykırsa da, “Evet, istiyorum,” dedim Nicholas’a. “Bay Thorn gerekli ayarlamaları yapabilirse eşiniz olurum. Onun da sözünü tutacağından şüphesiz olmasın.”

Sıradaki dansı Warren’la edeceğimi sanıyordum. Ama Viola beni salonun bir köşesine çekti. “Adelaide, hayatım. Ne zamandır konuşamadık.”

Doğruydı. Warren’la zaman geçirmeme rağmen annesinden bucak bucak kaçıyordum.

“Benim için biraz yoğun bir dönem,” dedim.

İncecik dudaklarını gererek bir yılan gibi gülümsedi. “Ona ne şüphe? Ama aynı zamanda da keyifli bir dönem. Warren senden çok hoşlanıyor. Bu hissi karşılıklıdır umarım.”

“Oğlunuz her genç kızın rüyası olabilecek niteliklere sahip.”

“Kesinlikle. Ama hâlâ bekâr ne yazık ki. Daha sözlenmedi bile. Hadisen’a gidişi bu kadar yaklaşmışken ben de endişeleniyorum hâliyle.” Dramatik bir tavırla iç çekti. “Durumu belli olsa rahat bir nefes alacağım. Belirsizlik beni mahveder. Duyduğuma göre, Silas Garrett da ilgilendiği bir işin sürüncemede kalmasından nefret edermiş. Ortağı yoldaymış. Her an Zafer Burnu’nda olması bekleniyor.”

Gülümsemem yüzümde donup kaldı. Blöf mü yapıyordu? Emin değildim doğrusu. “Araştırmalarından bir sonuç elde ettiklerinde rahatlarlar,” dedim.

“O sonuç artık seni ilgilendirmediğinde sen daha çok rahatlırsın eminim.” Cevap vermeyince sahte kibarlığı kayboldu. “Bizi oyalama, küçük hanım. Oğlumla evlen ve Osfrid’e geri dönmek zorunda kalma. İnan bana, Warren’a evet diyerek herkesi memnun edeceksin.”

O sırada Warren yanımızda bitti. “Anne! Bir tek senin Adelaide’i benden çalmayacağına güvenirdim! Çok alındım doğrusu.”

Viola, oğluna sevgiyle gülümsedi. “Seni düğün hazırlıklarıyla ilgili konularla sıkılmak istemedik, hayatım.”

Warren hayretle bir annesine bir bana baktı. “Düğün mü? Yoksa...”

“Tatlı Adelaide’imiz nihayet kararını verdi,” dedi Viola.

“Doğru mu?” Warren ellerimi tuttu. “Teklifimi kabul ediyor musun? Nişanımızı hemen burada ilan edelim öyleyse.”

Göğsüm sıkışıyordu. “Ah, lütfen,” dedim. “Annenle yalnızca konuşuyorduk. Şimdi bunun hiç sırası değil.” Odanın karşısına baktım. Cedric, Nicholas’la konuşuyordu. Nicholas’ın gülümsemesine bakılırsa işler yolundaydı. “Önce Thorn’larla konuşmak gerek,” dedim çabucak. “İş resmiyete dökülmeden nişanımızı ilan etmek onlara emrivaki olur. Ben böyle bir saygısızlık yapamam.”

Viola gözlerini kıstı. Warren’in yüzü biraz asılmıştı ama umudunu kaybetmemişti. İyi düşünüp ona göre davranmalıydım. Bu bana ne kadar zaman kazandırmıştı acaba? Doyle’lar yakında kapımıza dayanırdı. Hatta belki hemen yarın. Bunu bir iki gün ertelemelerini sağlayabilir miydim? Cedric’le Nicholas hâlâ koyu bir sohbetteydi. Şimdi ben kime söz vermiştim?

“Gel,” dedi Warren. “En azından bunu dans ederek kutlayalım.”

Boğuluyordum. Çaresizce etrafıma bakındım. Ama bu maskeli insanların arasında bir yabancıydım. Hiçbiri beni kurtaramazdı. Karanlığın yavaşça üzerime çöktüğünü hayal ettim.

“Olur,” dedim yine de. “Sevinirim.”

Gecenin sonuna kadar Warren’la dans ettim. Birkaç kişi yanıma yaklaşacak cesareti gösterdiğinde Warren hemen diklendi. Şimdi beni tamamen sahiplenmişti. Aiana beni almaya geldiğinde Warren ertesi gün beni ziyaret edeceğini söyledi. Kibarca reverans yapıp diğer kızların yanına koştum. Hava ılıktı ama daha doğru düzgün bir nefes bile alamadan arabaya bindirildik ve çok geçmeden

Morsalkım'daydık. Yatak odamda pencereyi açtım. Önüne bir iskemle çekip derin derin nefes aldım. Ama balodaki kapana kısılmışlık hissim geçmiyordu. Bu odadan çıkmalıyım. Bu evden. Sanki yeniden Osfro'daki altın kafesimdeydim. Başımı belaya sokabileceğime aldırmadan balo kostümümle koridora çıktım. Mira yine ortada yoktu. Arkadaşım kendi kararlarını uyguluyordu en azından. Ona saygı duyuyordum.

Arka merdivene açılan küçük odaya girdim. Tavan arasına çıkarken birkaç kez uzun eteğime takılarak düşme tehlikesi atlattım. Çatı katındaki pencereyi açtım ve tam aşağı inmeye hazırlanıyordum ki, biri arkamdan adımlı seslendi. Hızla döndüğümde maskeli biri gölgelerin arasından çıktı. Maskesini indirdiğinde Cedric olduğunu gördüm.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu. “Konuşmak için gizlice odana geliyordum ki, seni koridorda gördüm.”

“Dışarı çıkıyorum. Burada kalamam. Düşünmem gerek. Herhangi bir yer olur ama burası değil.” Ayağımı pencereden sarkıtıyordum ki, atılıp beni içeri çekti. Pencereyi de kapadı.

“Sakin ol. Bu pabuçlarla düşersin. Otur şuraya ve ne oldu anlat.”

Hayretle ona baktım. “Ne mi oldu? Daha ne olsun? Her şey ters gidiyor. Warren Doyle'ın annesi beni oyuna getirdi. Warren onunla evleneceğimi sanıyor.”

“Nasıl oldu bu?”

Kesik kesik soluyordum. Güçlkle konuştum. “Viola beni yine tehdit etti. Onun yanında hayır diyemedim.

Warren az kalsın nişanımızı ilan ediyordu. Zor tuttum. Onlara sözleşme imzalanmadan kendi başıma hareket edemem dedim. Ama bu bana kaç gün kazandıracak ki? Bir? İki? Ah, Cedric...”

“Sakin ol.” Elimi tuttu. “Daha olan biten bir şey yok. Hem yarın bu iş bitecek. Kurtulacaksın.”

Hayretle başımı kaldırdım. “Nasıl?”

“Nicholas Adelton seninle evlenmek istiyor, biliyorsun. Sizi yarın sabah gizlice evlendirecek birini buldum. Senin Işıltı Sarayı’ndan olduğunu bilerek bunu yapacak biri zor bulunurdu ama sözünü ettiğim yargıç razı geldi. On sekiz yaşında ve Osfrid vatandaşı olduğun sürece bir sorun olmayacağını söyledi. Bu gece gerekli belgeleri düzenleyecek ve ödemeyi alacağım. Yarın sabah da evleneceksiniz.”

“Yarın sabah,” diye yineledim şaşkınlıkla.

Diğer elimi de tuttu. “Evet. Biliyorum, herkes küplere binecek. Babam, amcam ve Doyle’lar. Özellikle de sen onlara söz verdikten sonra. Ama kanunlar yanımızda. Hatta Işıltı Sarayı’nın kuralları bile bizden yana. Ne derlerse desinler evliliğiniz geçerli kabul edilecek.”

“Baban çıldırarak,” dedim. “Bu saatten sonra seni yanında tutarsa şükret. Hatta belki komisyonunu keser. O zaman Westhaven’a nasıl gideceksin?”

“Sen o işi bana bırak,” dedi kararlılıkla. “Senden tek beklenen yarın evlenmen. Nicholas hayallerindeki kadar zengin bir adam değil ama iyi biri. Güvende olacaksın.”

“Ben lüks bir hayatın peşinde değilim,” dedim sertçe. “Mütevazı bir evin hanımı olabilirim. Sosyal çevresin-

de beni gururla kolunda taşıyabilir. Can yoldaşı olurum. Çocuklarını...”

Birden sustum. Nicholas Adelton’la bütün bu söylediklerini yapabilirdim ama yatağına giremezdim. Belki Cedric’ten önce evet ama artık imkânı yoktu.

Cedric ellerimi bırakıp usulca yüzümdeki maskelyi çıkardı. Onu hâlâ taktığımın bile farkında değildim. Gözyaşlarımı silip yüzünü benimkine yaklaştırdı. Neredeyse alınlarımız birbirine değecekti. Nicholas’la her şeyi kararlaştırmasının heyecanı bir anda sönmüştü. Şimdi gözlerinde benimkine eşit bir hüznü vardı.

“Kontes...”

Parmağımı dudaklarına bastırdım. “Sakın. Benim adım, Adelaide. Bu hayatım seninle tanıştığım gün başladı ve bir daha asla bir kontes olmayacağım.”

Parmaklarımı teker teker öptü. Sonra usulca titreyerek başını çevirdi. “Böyle söyleme. Yarın evleniyorsun.”

“Hislerim değişecek mi sanıyorsun?” Elimi uzatıp yenisinden bana bakmasını sağladım. “Başka birinin karısı olmam seni sevmeme engel mi? O gece ay ışığının altında olanlardan sonra bana başka bir çare mi bıraktın? Senin için tanrıların ve insanların bütün kurallarına karşı gelebileceğimi bilmiyor musun?”

İlk kim kimi öptü bilmiyordum. Bu bir başlangıç değildi zaten. O gece yıldızların altında başlayanı devam ettiriyorduk yalnızca. Cedric’in kollarındayken ona dokunmadan geçirdiğim günlere hayret ediyordum. Gerçek dokunuşlardan söz ediyordum. Parmak uçlarımızın ya

da bacaklarımızın kaçamakça birbirine değişinden değil. Buraya geldiğimden beri düzinelerce erkekle dans etmiştim ama hiçbirinde Cedric'in bir bakışındaki kadar içim titrememişti.

Hafifçe yana kaydığında sırtım pencereye yapıştı. Saçlarındaki kurdeleyi çözüp parmaklarımı buklelerine geçirdim. Elbisemin omuzlarından birini aşağı kaydırđı ve burayı öptü. Dudakları çıplak tenime değince ona biraz daha sokuldum. Ama birden nefes nefese geri çekildi.

"Bir keresinde demiştin ki..."

"Bekâretimi düğün geceme kadar koruyacağımı söylemiştim, evet," diye fısıldadım. "Ama bu son gecemiz olacaksa eğer, beni hiçbir şeyin durdurmasına izin vermeyeceğim."

Yine öpüşmeye başladık. Elleri kalçalarımın yukarı kaydı. Korsajımın tenime değdiği yerde usulca parmağını gezdirdi. Sonra çapraz gümüş kurdeleyi çözmek için uzandı. Ceketini yırtarcasına çıkarıyordum ki, birden kapı açıldı.

Mira beni uyarmıştı. Bizden başka birinin daha dışarı çıkmak için burayı kullandığından şüpheleniyordu.

Ama bu kişinin Clara olabileceğı aklımın ucundan geçmemişti.

19. BÖLÜM

CEDRIC'LE ARAMIZDA GEÇENLERİN BEDELİ AĞIR OLDU DİYECEĞİM ama bu bile az kalır.

Adoria'ya geldiğimden beri birçok şeyden korkmuştum. İstemediğim bir evliliğe zorlanacağımdan endişelenmişim. Kimliğimin ortaya çıkıp da yaka paça Osfrid'e sürüklenmek en büyük kâbusum olmuştu. Ve dahası, daima, her gün, her dakika Cedric'in kâfirlikle suçlanıp tutuklanacağından korkmuştum.

Ama *ahlaksızlığımdan* ötürü Charles'la Jasper'a hesap vereceğim aklımın ucundan geçmemişti.

"Ne halt ettiğinizin farkında mısınız?" diye kükredi Jasper. "Bu bize ne yapar, haberiniz var mı? Mahvoluruz!"

Cedric'le tahta iskemlelerde yan yana oturuyorduk. Jasper ellerini arkasında kavuşturmuş, önümüzde bir aşağı, bir yukarı yürüyordu. Charles sırtını karşı duvara dayamıştı. Duyduklarına hâlâ inanamıyor gibiydi. O hadiseden

sonraki sabahı. Gece odalarımıza gönderilmişti ve kaçma olasılığımıza karşı kapımıza nöbetçiler dikilmişti.

“Mahvolmak biraz abartılı bir kelime değil mi?” diye sordu Cedric sakince.

“Öyle mi düşünüyorsun?” Jasper burnundan soluyarak önümüzde durdu. “Yaptığınız duyulmayacak mı sanıyorsunuz? Çünkü inan bana, böyle şeyler hep duyulur. Kızların hepsini bir yere kapasan hizmetkârlarla kiralık muhafızlar ne olacak? Akşama kalmadan bütün Zafer Burnu rezilliğinizi duyacak. Bir daha kimse yanımıza yanaşır mı? Saf değilim. Kızlardan bazılarının eski hayatlarında ne fındıklar kırdığını biliyorum.” Charles bu açıklamayla birlikte hayretle elini ağzına götürdü. “Ama Işıltı Sarayı’nda bütün kızlarımızın birer ahlak timsali olduğunu vurgulamak zorundayız. Buradaki erkekler aksini düşünürse iş yapabilir miyiz sanıyorsunuz? Ya da başımıza nasıl dertler açılacağıni tahmin edebiliyor musunuz?”

Ahlaktan söz edilirken yine dün gece olanları düşündüm. Clara gelmeseydi Cedric’le geri dönüşü olmayan bir yola girecektik.

“Aramızda hiçbir şey geçmedi,” dedi Cedric. İçinde bulunduğumuz durum düşünüldüğünde son derece sakin-di. Belki de yıllardır babasının öfke nöbetlerine alışmıştı. “Adelaide hâlâ bakire.”

Jasper bana hiç hoşuma gitmeyen ve bana kendimi kirli hissettiren bir bakış fırlattı.

“Buna nasıl inanayım? Bana söylendiğine göre çırlıçplakmış.”

Yüzüm yanmaya başladı. “Yalan bu. Clara abartıyor.”

“O gelmeseydi o abartı dediğin şeyler olmayacaktı yani öyle mi?” diye yapıştırdı Jasper. “Gerçeğin hiçbir önemi yok. Bu hikâyeyi allayıp pullayacaklar elbet. Milletin diline düşeceksin. Ağaçların altında erkeklerle düşüp kalkan bir Alanzan fahişesinden farkın kalmayacak. Herkes oğlumun kızlardan biriyle iş tuttuğunu öğrenecek. Bütün Zafer Burnu mallarımızın tadına önce bizim baktığımızı sanacak!”

Mal diye adlandırılmak yeterince korkunçtu. Ama Jasper’ın diğer sözleri beni can evimden vurdu. Cedric de donup kalmıştı.

Ne kadar sarsıldığımızı fark eden Jasper, “Beni acımasız bulduğunuzu biliyorum,” dedi. “Yalnızca paraya önem verdiğimi düşünüyorsunuz. Belki de haklısınız. Ama ben ne yaptıysam bu saygın müesseseyi korumak için yaptım. Şimdi üç paralık insanlar şerefimizi sorgulayacak.”

“Şerefimizi kurtarabilirim,” dedi Cedric. “Onunla evlenebilirim.”

“Cedric...” diye başladım. Onunla evlenmeye bir itirazım yoktu ama aramızda aşılmayacak engeller vardı ve bunu Jasper da biliyordu.

“Benim bilmediğim bir yerde bir servetin mi var? Ya da bir define filan mı buldun?”

Cedric çenesini sıktı. Aşağılandığını hissetmesi doğaldı ama Jasper’ın hakkı vardı. Cedric’in kendi hayatını kuracak parası bile yoktu. Bütün umutlarımızı resmin satılmasına bağlamıştık. Hele benim fiyatıma erişmesi mümkün değildi.

“Adelaide’in daha zamanı var,” dedi. “O zamana kadar gerekli parayı toparlarım.” Cedric’e parasını daha iyi amaçlar için kullanabileceğini hatırlatmaya hazırlandım. Westhaven’ı kastettiğimi anlardı herhâlde. Ama sonra ben de şok etkisi yaratan bir şey söyledi, “Onu seviyorum.”

Birden kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Aramızda sev-giden ilk kez bahsediliyordu. İkimiz de duygularımızdan emindik belki ama açıkça dile getirmemiştik hiç. Jasper’ın oğluna kötü kötü bakmasına aldırmadan uzanıp Cedric’in elini tuttum. “Ben de onu seviyorum.”

Jasper gözlerini devirdi. “Aman ne dokunaklı. Uyanın gençler. Burası bir hayal âlemi değil. Gerçek dünya.”

Charles hafifçe öksürdü. “Belki Cedric’e bir kolaylık tanıyabiliriz. Parayı ona ödünç veririz. Ne de olsa aileden.”

“Hayır,” dedi Jasper sertçe. “Kimseye özel muamele edemem. Cedric kuralları çiğnedi ve cezasını çekecek. Birileri ona ayrıcalık yaptığımızı öğrenirse aynısını bütün talipler bekler.”

“Bunun sonuçlarına ikimiz birlikte katlanacağız,” dedim cesurca.

Jasper gözlerini deviriyordu ki, kapı çalındı. Charles’a kapıyı açmasını işaret etti. “Yine kızlardan biri degildir umarım. Odaya girmek için bahane arıyorlar.”

Ama gelen Bayan Culpepper’dı. “Özür dilerim. Ama Bay Doyle’la annesi geldi. Bilmek isteyeceğinizi düşündüm.”

Jasper öfkeyle suratını ovuşturdu. “Leş kargaları üşüşmeye başladı bile. Onları içeri alın.” Bize döndü. “Hadi şimdi derdinizi bir de valiyle validesine anlatın bakalım.”

Az sonra, Warren'la Viola odaya girdi. İkisi de bir gündüz ziyareti için fazlasıyla resmi giyinmişti. Seçtikleri koyu renkler durumun ciddiyetini vurgular gibiydi. Olayı duyduklarını hemen anladım. Jasper, Viola'nın bir koltuğa oturmasına yardım etti. Charles da alelacele ortaya birkaç iskemle daha koydu.

Jasper'ın öfkesi geçmişti. Doyle'lara zayıflık göstermek niyetinde değildi belli ki. "Bayan Doyle. Sizi görmek ne büyük bir zevk. Her geçen gün daha da güzelleşıyorsunuz sanki. Bendeniz..."

Viola onun susturmak için elini kaldırdı. "Bırakın bu tüccar ayaklarını. Buraya neden geldiğimizi biliyorsunuz." Parmağıyla beni gösterdi. "Bu kızın bizi düşürdüğü rezil durumu..."

"Anne," dedi Warren. "Lütfen." Jasper'a döndü. "Takdir edersiniz ki, bu sabah bir elçi bize olanları iletğinde derinden sarsıldık."

Jasper pişmanlıkla başını eğdi. "Son zamanlarda aramızda bir iletişim bozukluğu olduğunu kabul ediyor ve sizden özür diliyorum."

"İletişim bozukluğu mu?" Viola'nın gözleri hayretle irileşti. "Ne diyorsunuz? Bu kız dün akşam oğlumla evleneceğini söyledi. Ama bu sabah duyuyoruz ki, meğer dün gece doğruca oğlunuzun yatağına girmiş! Nasıl bir iletişim bozukluğundan söz ediyorsunuz, söyler misiniz lütfen?"

"Yerden göğe kadar haklısınız," dedi Jasper zoraki bir kibarlıkla. "İnanın sizi üzmeyi hiç istemezdik."

“Evet, üzüldük,” dedi Warren bir Cedric’e, bir bana bakarak. “Ama şaşırdık mı? Hayır.”

Jasper bile şaşaladı. “Siz biliyor muydunuz?”

“İkisini mi? Tabii ki hayır. Ama Adelaide’in bir çekincesi olduğu belliydi. Bütün olağanüstü özelliklerime rağmen bana bir türlü evet demedi. Kendi kendime düşünüp duruyordum bir kadın benim gibi bir adamı neden istemez diye. Meğer sebep buymuş.”

“Uros bizi korudu,” diye inledi Viola. “Bu küçük sürtüğün aile şerefimizi...”

“Anne,” dedi Warren. Bize karşı medeni tavırları annesini iyice çileden çıkarıyordu belli ki. Doğrusu, ben de biraz şaşırmıştım. “Söyleyin, Bay Thorn. Ne olacak şimdi?” diye sordu.

Jasper yine kurt tüccar pozlarını takındı. “Öncelikle diğer kızlarımızla kaynaşmanız için size ayrıcalık tanıyacağız. Tabii bir sonraki seçiminizde hatırı sayılır bir indirim...”

“Hayır,” dedi Warren. “Ben onlara ne olacağını soruyorum.”

Jasper’ın kafasının içinde dolaşan tilkileri görür gibiydim. Bu işten maddi ve manevi en az zararla çıkmanın yollarını arıyordu.

“Bay Doyle. Biz yıllardır bu işletmenin saygınlığını korumak için emek veriyoruz. Şüphesiz, dün gece yaşananları size bire bin katarak anlattılar. Oysa ortadaki tek gerçek oğlumla bu genç hanımın evlenmeyi planlaması.”

Jasper’ın aniden lafı çevirmesiyle Cedric’le göz göze geldik. O da benim gibi belli belirsiz gülümsedi.

“Bravo,” dedi Viola buz gibi bir sesle. “Oğlunuza özel bir hediye veriyorsunuz. Onun için bizden koparmaya çalıştığınız rakama göre oldukça da pahalı bir hediye.”

“Hediye değil, hanımefendi. Aynı şartlar oğlum için de geçerli olacak. Hatta evlenmelerinden önce diğer herkes gibi belirli bir miktar kapora ödeyecek.”

Viola, Cedric’e hayretle baktı. “Merak ettim, bu kadar parayı nasıl denkleştireceksiniz, genç adam? Yoksa babanızın kazancı o kadar iyi mi?”

“Daha bunları düşünmedim, Bayan Doyle,” dedi Cedric.

Warren bize hoşgörüyle baktı. “Belki ben size yardım edebilirim.”

Viola hayretle oğluna döndü. Belli ki olaylar onun da beklemediği tarzda geliyordu. Kimse ne umacağını bilemiyordu. Warren hâlâ bana gülümsemesine karşın, onun bu teklifi sırf yardımseverliğinden yaptığına inanmıyordum.

“Adelaide,” dedi. “Hadisen’daki altın madenlerinden sana birçok kez söz ettim. Orada ciddi bir iş gücüne ihtiyaç var. Bizzat sahibi olduğum birkaç madeni çalıştıracak adam olmadığı için atıl duruyorlar. Benim Bay Thorn’a önerim onlardan birini alıp işler hâle getirmesi.”

Odada derin bir sessizlik oldu. İlk Jasper konuştu. “Doğru mu duydum? Oğlumun sizin adınıza bir altın madeni işletmesini mi istiyorsunuz? Cedric üniversitede okuyor. Hayatında hiç bu tarz bir iş yapmadı. Açık havadan bile hoşlanmayan birinden madencilik yapmasını mı bekliyorsunuz?”

Jasper açık havadan hoşlanmadığını iddia ettiği oğlunun Alanzan ibadetleri için korularda dolandığını bilse ne yapardı acaba?

“Nankörlük etmek istemem ama bundan benim çıkarım ne olacak?” diye sordu Cedric.

“Arazi benim. Size de onu işletme izni vereceğim,” dedi Warren. “Arazi sahibinin payını ödedikten sonra çıkardığınız bütün altın sizindir.” Gülümsedi. “Şansınız varsa ilk denemenizde bir altın damarı bulur ve ihtiyacınız olan parayı toplarsınız.”

“Bu yok denecek kadar az bir ihtimal,” dedi Jasper. “Aksi hâlde Hadisen ve diğer altın sömürgeleri çoktan refah içinde yaşamaya başladılar. Nazik teklifiniz için teşekkürler ama Adelaide’in sözleşmesinin bitmesine iki aydan az kaldı. Sizin önerdiğiniz işin bir garantisi yok.”

“Sözleşmenin yükümlülüklerini ben yerine getiririm,” dedi Warren. “Bay Thorn kendisine tanınan sürede parayı denkleştiremezse bana borçlanır.”

Warren’ın bakışları dürüst ve tarafsızdı. Yine de Cedric’in birine, hele de ona borçlanması fikri hoşuma gitmiyordu. Warren’ın bu konuyu bu kadar anlayışlı karşılaması normal değildi. Annesi de şaşırmıştı. “Warren!” dedi sertçe. “Bunu neden yapasın? Ona hiçbir borcun yok. Biz buraya öfkemizi göstermeye ve onlara dava açacağımızı söylemeye gelmedik mi? Bu kepaze ilişkiyi nasıl desteklersin?”

Warren bıkkınlıkla annesine döndü. “Lütfen. Benden tam olarak ne bekliyordun, anne? Bir başkasını seven bir kadını bana vermeleri için onlara baskı mı yapacaktım?”

“Orada dur. Bu kızı üzerine para verseler istemem. Kullanılmış bir mal alacak değilim.”

İkinci kere mal benzetmesi yapılıncaya dayanamayıp ayağa fırladım. “Kusura bakmayın, Bayan Doyle ama ben bir mal değilim. Ayrıca kimsenin beni kullandığı yok. Düğün geceme kadar kendimi saklayacağım. Dün gece hiçbirimin beklemeyeceği bir yönde gelişti ama namusuma dil uzatmanıza izin veremem.”

Viola kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ben bu işten hiç hoşlanmadım, Warren. Hem de hiç!”

“Ben de Hadisen’daki madenlerimin kapalı durmasından hoşlanmıyorum. Gecekonducular şimdiden orayı istila etmeye başlamış. Kurallara uyacak dürüst adamlara ihtiyacım var. Adelaide’le evlenmek ister miydiniz?” Tekrar iskemleme otururken beni izledi. “Evet. Ama dediğim gibi, başka bir erkeği seven bir kadın bana eş olamaz. Dolayısıyla bir eştense kolonime yerleşecek biriyle daha çok ilgileniyorum. Bay Thorn, Hadisen’ı yeniden kurarken yanımda olmasını hayal ettiğim türde biri. Tabii borcunuzu ödediğinizde gitmekte özgürsünüz. Ama kalırsanız seviniriz.”

Warren’ın Alanzan’lara yaklaşımı düşünülürse, Cedric’in Hadisen’da kalmak isteyeceğine pek ihtimal vermiyordum. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Warren’ın teklifini baştan kabul etmeyecekti nasıl olsa.

“Anlaştık,” dedi Cedric. “Adelaide’le evlenebilmek için sizin için çalışmayı kabul ediyorum.”

Elim gayriihtiyari ağızma gitti. Şimdilik bunu hiç onaylamadığımı söyleyecek değildim elbette. Ama

Cedric'le yalnız kaldığımızda bu planı ne kadar korkunç bulduğumu öğrenecekti. Jasper aklımdan geçenleri okumuş gibi konuştu.

"Aklını mı kaçırdın? Sen madencilikten ne anlarsın?"

"Öğrenirim," dedi Cedric. "Bu topraklara ilk yerleşenler de hiçbir şey bilmiyordu."

Warren kafasını salladı. "Kesinlikle katılıyorum. Ne kadar çabuk başlarsanız o kadar hızlı ilerleme kaydedersiniz. Altın elemek kullanılan en basit teknik. Zamanla diğer yöntemlere de aşina olursunuz."

"Bir şartla," dedi Cedric ve yine elimi tuttu. "Adelaide de benimle gelecek."

"Bir kere sen şart koşacak durumda değilsin," diye tısladı Viola. "İkincisi, maddi konularda mutabakata varmadan onunla evlenemezsin. Tabii günahkârca birleşecekseniz onu bilemem."

Cedric başını iki yana salladı. "Hayır tabii. Ama Zafer Burnu'na yayılacak dedikodulardan sonra Adelaide'in burada kalmasını istemiyorum."

Bir an göz göze geldik ve gerçek maksadını anladım. Beni Zafer Burnu'ndan uzaklaştırarak güvenliğini sağlamaya çalışıyordu. Viola bir hışımla gerçek kimliğimi açıklarsa, vahşi topraklarda ödül avcılarının bizi bulması daha zordu.

"Hem ona yardım ederim," diye atıldım. "Eleme yöntemiyle ilgili bazı yazılar okumuştum. Ben de yapabilirim."

"Onunla beraber gitmeniz dedikoduları ayyuka çıkarmaktır," dedi Warren. "Ama sömürgelere çocuklarıyla birlik-

te seyahat eden birçok aile var. Bu niteliklerinizle eminim birileri sizi mürebbiye olarak yanlarına alır. İsterseniz ben arabuluculuk yaparım. Ama sizden bazı ev işleri bekleyebilirler. Şartlar da şehirdeki kadar hafif olmayacak tabii.”

“Eski hayatından ev işi yapmaya alışıktır zaten,” dedi Viola.

“Çalışmak beni korkutmaz,” dedim.

Jasper beni baştan aşağı süzdü. “Sen de oğlum kadar çıtkırıldımsın. Sınırdaki hayat, bir hanımın oda hizmetçiliğini yapmaya benzemez.”

“Ne gerekiyorsa yapmaya hazırım,” dedim korkusuzca.

Warren ellerini kavuşturdu. “O hâlde anlaştık,” dedi sevinçle. “Bir haftaya yola çıkıyoruz. Ben gereken ayarlamaları halledeceğim.”

Söylediklerime rağmen bu kararımızdan hâlâ emin değildim. Bir kere gerçek olamayacak kadar iyi bir teklifti. Cedric’le uzun bir süre yalnız kalamayacağımızı tahmin ettiğim için onunla son bir kez etraflıca konuşmak istiyordum. Jasper sınırdaki hayatı kaldıramayacağımızı düşünüyordu. Ayrıca başına ördüğümüz çoraplardan sonra bizim için mutlu bir son istemediğinden de şüpheleniyordum. Jasper belki bazı bakımlardan haklıydı ama Warren gibi saygın bir adamın intikam uğruna kendi geleceğini tehlikeye atabileceğine ihtimal vermiyordum. Başarıya ulaşmamız için bizi destekleyeceğine inanmak istiyordum.

“Teşekkür ederim,” dedim Warren’a. “Çok düşüncelisiniz.”

Yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. “Rica ederim.”

Tam o sırada kapı açıldı ve Mira odaya daldı. Jasper ona öfkeyle baktı. “Bu ne saygısızlık?”

“Geldiler! Buradalar!” Mira’nın gözleri hayretle irileşmişti.

“Kim?” diye sordu Jasper. Diğer taliplerin de dedikoduları duyup kapımıza dayandığını sanmıştı belki de.

“Kızlar! Öbür gemi!” Mira bana döndü. “Adelaide! Tamsin ölmemiş, yaşıyor!”

20. BÖLÜM

HEP BİRLİKTE KAPIYA HÜCUM ETTİK. NEZAKETİ BOŞ VERİP birbirimizi ite kaka koşuyorduk. Holde bizi müthiş bir kargaşa karşıladı. En az yirmi kişi vardı. Kızlardan bazıları koşarak merdivenlerden iniyordu. Gürültüden kimse kimseyi duymuyordu. Bir an şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Sonra açık kızıl saçlı bir kafa gördüm.

“Tamsin!”

Kalabalığı yarararak koştum. Sesime döndü ve arkadaşımın sevgili yüzünü görünce rahat bir nefes aldım. Ona öyle bir sarıldım ki, az kalsın ikimiz de yere yuvarlanacaktık. Benden nefret etmesi umurumda değildi. Sadece hayatta olması ve benim şu anda ona sarılabilmem önemliydi. Dostum eve dönmüştü.

Tamsin beni itmedi. O da bana sıkıca sarıldı. “Ah, Adelaide!” Ağlamaya başladı. Az sonra, Mira da yanıımızdaydı. Üçümüz kucaklaştık. Hepimizin gözlerinden yaşlar akıyordu.

“Bunca zaman neredeydin?” diye bağırdım. “Gemimin fırtınada battığını sandık. Senin...”

Kahverengi gözleri yaşlarla parlıyordu. “Biliyorum. Keşke daha önce haber yollayabilseydik. Osfrid’de aramızda geçenler için...”

“Hayır,” dedim elini tutup sıkarak. “O konu kapandı. Bir daha konuşmayalım, olmaz mı?”

Bu ana dek hep Tamsin’in yüzüne bakmıştım. Ama şimdi nefesim düzene girdiği için daha fazlasını görebiliyordum. Basit bir kumaştan gri-mavi bir elbise giymişti. Hiçbir süsü yoktu. Saçlarını omuzlarına döküp kafasına bir eşarp bağlamıştı. Diğer kızların da aynı şekilde giyindiğini fark ettim.

“Ne oldu size?” diye sordum.

Tamsin cevap veremeden bir alkış sesi duyduk. Az sonra bütün konuşmalar kesildi. Jasper bir sandalyenin üzerine çıkmıştı. Onu hayatında hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

“Dostlarım! Bir mucizeye tanık olduk. Gördüğünüz gibi, *Gri Martı* kaybolmamış. Fırtınada ağır hasar alıp kuzeydeki Grashond kolonisine sürüklenmiş.”

Hayretle Tamsin’e döndüm. Kuzey kolonileri zorlu yaşam koşullarıyla nam salmıştı. Sakinleri de sert ve kaba saba insanlardı. Üstelik Grashond buraya neredeyse beş yüz kilometre uzaklıktaydı.

Jasper biri ayaklarının altına dünyanın bütün zenginliklerini sermiş gibi etrafına bakındı. “Söyleyin bunun için kime teşekkür edeyim? Kızlarımı kurtardığı için kime hayır duaları okuyayım?”

Bir an kimse konuşmadı. Etrafıma bakındığımda kayıp kızlarımızla birlikte denizcileri andıran birkaç adam gördüm. Ve birkaç tane de çiftçi kılıklı adam vardı. Hepsi Tamsin gibi basit giyimliydi. Biri öne çıktı. Sarışın, genç bir adamdı ve odanın coşkısına hiç uymayacak kadar sakindi.

“Belirli biri yok, Bay Thorn,” dedi. “Yollar yolculuk için uygun olana dek onlara bütün koloni sahip çıktı.”

Tanımadığım bir Işıltı Sarayı kızı söz aldı. “Ama özellikle Bay Stewart,” dedi. “Bize kalacak yer ve oyalanacak işler buldu.”

“O hâlde size borçlandım, Bay Stewart,” dedi Jasper abartılı bir reveransla. “Yalnızca onları değil, hepimizi kurtardınız.”

Genç adam kendisine gösterilen ilgiyle biraz heyecanlandı. “Bana Gideon diyebilirsiniz. Teşekkür etmenize de gerek yok. Hepimiz Uros’un hizmetkârlarıyız. Ben doğru olanı yaptım. Bunca zaman size haber veremediğimiz için üzülüyorum sadece. Ama havalar yeni düzeldi. Bir haberci de yollayamadık.”

“Olsun. Sonuçta geldiler ya. Sizi burada ağırlamak isterim. Ama önce şu beylerle halletmem gereken birkaç mesele var.” Denizcileri gösterdi. “Bu arada, Gideon, oğlumla ağabeyim sizi ve arkadaşlarınızı yemek odasına götürsün. Uzun bir yoldan geldiniz. Sizin için en iyi konyacağımı açacağım.”

“Biz içki içmiyoruz,” dedi Gideon.

Jasper omzunu silkti. “O hâlde meyve suyu ya da sadece su ikram edelim. Bayan Culpepper kızlarla ilgilenir misiniz

lütfe? Onlar da yol yorgunu.” Gözleri yeni gelen kızların kıyafetlerine takıldı. “Sonra da alışık oldukları tarzda giyinmelerini sağlayın lütfe.”

Kızlardan bir iki tanesi huzursuzca kıpırdandı. “Kıyafetlerimizin hepsi mahvoldu. Bunlardan başka elbiseyiz yok.”

Jasper bir an duraksadı. Ama sonra, “Nişanlanan kızların gardıroplarından giyinebilirsiniz,” dedi. “Nasıl olsa onların başlarını bağladık.”

“Siz merak etmeyin efendim, ben onlarla ilgilenirim,” diye atıldı Bayan Culpepper. “Odalarını da gösteririm.”

Tamsin’i yanıma çektim. “Tamsin bizimle kalsın,” dedim.

Kimin hangi odada kalacağıyla kimsenin ilgilendiği yoktu. Evin ikinci katına görülmedik bir hareketlilik hâkimdi. Balolara giderken bile bu kadar bağırış çağırış olmamıştı. Mira’yla kendi dolaplarımızdan Tamsin’e kıyafet seçerken Heloise eli kolu yeşil elbiselerle dolu içeri girdi. Tamsin’e tatlı tatlı gülümsedi.

“Sen zümrüttün, değil mi? Yerini ben aldım ama artık bunlara ihtiyacım yok. Nişanlandım.”

“Tebrikler ve çok teşekkürler.” Heloise gittikten sonra Tamsin yatağa oturdu. “Biliyor musunuz? Artık ne renk giydiğimi hiç umursamıyorum. Şu ucuz elbiseden kurtulayım da bana yeter.”

Yanına oturdum. “Kuzey anlatıldığı kadar zorlu mu?”

“O kadar da korkunç değil aslında.” Tamsin bir an anılara dalarak kaşlarını çattı. “Ama âdetleri bizimkilerden

çok farklı. Gideon bizimle ilgilendi. Ona teşekkür borçluyuz.”

Merak ettiğim bir sürü konu vardı ama Tamsin anlatmaya gönüllü değildi. Grashond’a yerleşenler kendilerine Uros’un Vârisleri diyordu. Geleneksel kilisenin gözünde kâfir olarak mimlenmelerine ramak kalmıştı. Vârisler de aynı şekilde ibadet ediyor ve Uros’a ulaşmak için kiliseyle rahiplerin önemine inanıyordu. Ama bunu son derece basit bir tarzda yapıyorlardı. Büyük katedralleri yoktu. Bayramlarda kiliseye bağış yapılmasını doğru bulmuyorlardı. Kılık kıyafetlerinden yaşam tarzlarına dek sadeliği benimsemişlerdi.

Tamsin, Mira’nın gidip elini yüzünü yıkaması önerisini sevinçle karşıladı. “Belki korkunç değildi ama kolay da olmamıştır,” dedi Mira yalnız kaldığımızda. “Bence hâlâ şokta. Baksana konuşamıyor bile.”

Tamsin geri döndüğünde Heloise’in yeşil ipek poplin elbiselerinden birini giyip saçlarını topuz yapmıştı. Yine eskisi gibi görünüyordu.

“Eski alışkanlıklarıma bir an önce dönsem iyi olur,” dedi suratını buruşturarak. “Kaybettiğim zamanı telafi etmeye çalışacağım. Bize de doğru düzgün birileri kalmıştır umarım. Kim bilir siz ne teklifler almışsınızdır?”

“Bende henüz resmileşen bir durum yok,” dedi Mira. “Ama ümitliyim.”

Tamsin bana döndü. “Ya sen? Sen resmi bir teklif almışsındır mutlaka. İyi bir kısmet buldun mu?”

Cevap vermediğimde Mira güldü. “Evet, biriyle anlaşmak üzere. Hatta siz geldiğinizde tam onu konuşuyorlardı.”

Tamsin'in gözleri parladı. "Harika. Nasıl biri? Ne iş yapıyor? Devlet adamı mı? Yoksa tüccar mı?"

"Kurnaz bir tüccarın oğlu," dedim. "Babası Yeni Dünya'ya evlilik çağında genç kızlar ve türlü lüks mallar getiriyor."

Tamsin kaşlarını çatı. "Bir dakika. Nasıl yani? Sen..."

Derin bir iç çektim. "Evet, Cedric."

Tamsin'in ağzı beş karış açık kalmıştı. "Doğru söylüyor," dedi Mira. "Adelaide burada bir skandala imza attı. Sizin gelişiniz belki de o dramı unutturacak tek şeydi."

Hadisen'la ilgili kısmı da dâhil olmak üzere Tamsin'e bütün hikâyeyi anlattım. Mira da henüz Hadisen'ı bilmiyordu. O her zamanki gibi sakinliğini korudu ama Tamsin şoktaydı.

"Sen çıldırdın mı? Fakir bir öğrenciyi bir valiye tercih mi ettin?"

"Artık öğrenci değil," dedim. "Fakirliğine gelince... Eminim para kazanmanın bir yolunu bulur."

"Ben burada olsaydım kendini böyle yakmana asla müsaade etmezdim. Mira, sen neden karşı çıkmadın? Buna neden engel olmadın?"

"İlişkilerini bilmiyordum ki," dedi Mira.

"Aynı odada kalıyorsunuz ve dünyadan haberin yok öyle mi? Pes doğrusu."

Bir an hepimiz sustuk. Mira'nın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Normal şartlar altında yokluğumu fark ederdi tabii. Ama ikimiz de Mira'nın bir işler çevirdiğini biliyorduk. Ve geceleri nereye kaçtığı hâlâ bir sırdı.

Kapının çalınmasıyla yerimizden sıçradık. Koşup açtım. Cedric'ti. "Neden geldin?" dedim koridora başımı uzatarak. "Başımız yeterince belada zaten."

"Hah işte. Ben de daha kötü ne olabilir ki diye düşündüm." Odaya girip kapıyı arkasından kapadı. "Hazır herkesin dikkati başka yerdeyken seninle konuşmak istedim. Bu arada, hoş geldin, Tamsin. Seni yeniden görmek ne güzel."

Tamsin ona ters bir bakış fırlattı. "Keşke ben de aynısını senin için söyleyebilseydim. Arkadaşımın başını yakmışsın."

Cedric istifini bozmadan gülümsedi. "O da benimki yaktı valla."

"Cedric. Bu Hadisen planı bana hiç iyi bir fikir gibi gelmedi," dedim.

"Maddi sorunlarımızı çözmek için aklına daha iyi bir yol geliyor mu? Hem," diye ekledi imalı bir bakışla, "Zafer Burnu'ndan uzaklaşmak senin için iyi olacak."

"Warren'in samimiyetini inandırıcı bulmuyorum. Bize neden iyilik etsin? Aksine, aşağılandığını düşünmeliydi."

"Bence hâlâ öyle düşünüyor. Ama öfkesini belli etmeyi kendine yediremiyor. Bak. Ben de aptal değilim. Bu işin içinde bir iş olabilir. Yine de Hadisen'da şansımı denemek istiyorum."

Tamsin sırtını dikleştirdi. "Bu Warren dediğiniz adam... Yeni vali... Şimdi boşta öyleyse?"

Bir an şaşaladım. "Evet. Kendine bir eş bulmak için çırpınıp durdu. Ama burada bir haftası kaldı."

"Tamam. Daha ne?" Tamsin, Cedric'e baktı. "Bana onunla birkaç randevu ayarlayabilir misin?"

“Bir hafta çok az. Senin için bile.”

Mira kafasını salladı. “Tamsin, sen bu hafta dinlenip kendini toplamaya bak. Daha ilk gününden bir adamın peşine takılmayacaksın ya? Bırak, Warren nereye isterse gitsin. O olmaz, başkası olur.”

Mira’ya dikkatle baktım. Yüz ifadesinde hiçbir tuhaf-lık yoktu. Ama Warren’ın ilgisini çekmek için çabaladığını unutmamıştım. Şimdi Warren boşta olduğuna göre Tamsin’i oyun dışı mı bırakmaya çalışıyordu?

“İçimden bir ses artık ailemin işine dâhil olmadığımı söylüyor,” dedi Cedric. “Warren için babamla konuşmalısın. Eminim, onunla bir sözleşme yapmaya can atar.”

Tamsin, Mira’yla bana baktı. “Ne? Onu istememi neden tuhaf karşılıyorsunuz anlamadım.”

Hemen cevap vermedik. Sonunda, “Warren iyi biri,” dedim. “Ama bazı konularda dar kafalı.”

“Mesela?” diye sordu Tamsin.

“Din. İcori’ler. Gerçi buradakilerin çoğu öyle. Ama annesi korkunç bir kadın. Asıl ona dikkat et.”

“Hangi kayınvalide iyi ki? Durun, şu Warren’la bir tanışayım. Çabama değer mi anlarız.”

Cedric bana dönüp ellerimi tuttu. Mira’yla Tamsin’in yanında bu kadar rahat davranması beni şaşırttı.

“Bundan sonrası hızlı ilerleyecek,” dedi. “Bir haftamız var. Hadisen’a yerleşmeyi planlayanlar aylardır hazırlık yapıyor.”

Ellerimi sıktım. “Madem bir karar verdik, pes etmek yok. Söyle, sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Asıl benim uğraşmam gereken bir sürü mesele var. Malzemeleri ve gerekli izinleri alacağım.” Cebinden bir torba gümüş çıkarıp bana verdi. “Sen de kıyafetlerini ayarla.”

“O ne demek?”

Organze elbisemi işaret etti. “Hadisen’da bunları giyemezsin. Kendine sağlam birkaç kıyafet al.”

“Neden? Elbisem yırtılırsa sen dikersin.”

Güldü. “Bak onu yaparım.”

“Hoşuna gitmişti, değil mi? Biliyordum! Duygularını saklamayı hiç beceremiyorsun.”

“O sensin asıl. O gün...”

“Ay şimdi bayılacağım!” diye inledi Tamsin. “Onca yoldan sizin canım cicimlerinizi dinlemeye gelmedim!

Cedric sırtınca Tamsin somurttu. Cedric yine bana döndü. “Ciddiyim. Yeni elbiselere ihtiyacın olacak. Aiana’ya sor. O sana yol gösterir.”

“Bu gümüşleri neden buldun?”

“Benim de kendime göre bir birikimim var.”

O birikimi neden yaptığını biliyordum. “Cedric, olmaz. Bu parayı...”

“Bal gibi olur.” Elini yanağıma koydu. “Madem bir yola çıktık, hepimiz üzerimize düşeni yapacağız.”

Haklıydı. Daha fazla tartışmadım. Hem birbirimize destek olmalıydık.

“Bir tek şunu söyle,” dedim. “Diyelim işler ters gitti, birlikte kaçabilir miyiz?”

“Tabii. Ama o zaman medeniyeti arkamızda bırakmamız gerek. Yıldızların altında uyur, hayvan postları giyeriz.”

“Hop. Ayıp denen bir şey var,” diye uyardı Tamsin. Cedric şaşkınlıkla ona döndü. “Ne dedim ki?”

“Bana numara yapma. Aklından geçenleri bilmiyorum sanki.”

“En azından ona bir veda öpücüğü verebilir miyim?”

“Hayır,” dedi Tamsin.

“Bir başımızda ahlak bekçimiz eksikti.” Cedric yine de yanağıma bir öpücük kondurdu. “Sonra görüşürüz. Gidip Nicholas Adelton’la konuşmam gerek. Şimdiye kadar haberi almadıysa tabii.”

Cedric gittiğinde Tamsin başını iki yana salladı. “Hayret! Bunca zaman bensiz nasıl idare ettin bilmem.”

Cedric’le durumumuzun belirsizliğine rağmen arkadaşım geri döndüğü için içim içime sığmıyordu. Boynuna sarıldım.

“İnanır mısın?” dedim, “onu ben de bilmiyorum.”

21. BÖLÜM

TAM SIN, İŞİLTİ SARAYI'NIN RENKLİ DÜNYASINA HIZLI BİR GİRİŞ yaptı. Yeni kızlardan bazıları hâlâ başlarına gelenlerin şokunu atlatamamıştı. Ama Tamsin gelir gelmez işe koyuldu ve Jasper da buna fazlasıyla memnun oldu tabii. O hafta hemen yeni davetler verildi ve bire bir görüşmeler ayarlandı. Tamsin'in ünü saman alevi gibi yayıldı. Mira'yla onu Zafer Burnu'ndaki hayata alıştırmak için elimizden geleni yaptık. Ama Tamsin buraya çoktan ayak uydurmuştu. Grashond'dan gelenler hâlâ geri dönmemişti, fakat Tamsin'in onlardan özellikle uzak durduğuna dikkat ettim. Grashond'lu yerleşimciler de muhafazakâr bir topluluktan zaten. Bilhassa kızlara yardım eden genç rahip Gideon, İşilti Sarayı'nın işleyiş tarzından hiç de hoşnut görünmüyordu.

Bu arada, ben önceki sosyal çevremden elimi ayağımı çekip Hadisen için hazırlıklara başladım. Warren haklı-

dı. Bazı aileler çocukları için nitelikli bir mürebbiye arayışındaydı. Birkaç ailenin birden çocuklarını eğitmeyi kabul ettim. Bunlardan biri, Marshall'lar, bana yatacak yer sağlamayı kabul etti. Hem Cedric'in madenine de atla ulaşılabilircek bir mesafede olacaktım.

Bayan Marshall altı çocuklu, tıknaz ve sevimli bir kadındı. "Gündüzleri ev işlerinde çocuklara ihtiyaç oluyor," dedi bana. "Ama geceleri çalışabilirsiniz."

"Harika olur," dedim. "Ben de gündüzleri Cedric'e yardım ederim. Ev işlerinde bana ihtiyacınız yoksa tabii. Aldığım parayı hak etmek isterim."

"Gerekirse söylerim. Kalan zamanlarda nişanlına yardım edebilirsin elbette. Bir münasebetsizlik etmememiz şartıyla. Ama seni bizden o alıp akşam tekrar geri bırakacak. Vahşi topraklarda tek başına dolanmana izin veremem."

Sevinmiştim doğrusu. Cedric'e yardım edersem borçlarını daha çabuk kapatabilirdik belki. O hafta onu doğru düzgün görmedim bile. Hep meşguldü. Hadisen için hazırlık yapıyordu.

"Şanslıyım," dedi bir gün. "Bana kalacak yer verecekler. Kulübeden bozma bir ev. Bir madenci inşa etmiş. Sonra şehir dışında yaşamaktan vazgeçip gitmiş. Tamir lazım olmuş ama hallederim. Biliyorsun, madencilerin çoğu çadırda ya da müstemilatlarda kalıyor. Benim iyi kötü bir evim olacak."

Kilerdeydik. Resmi tamamladığım yerde. İlişkimiz ortaya dökülse de, meraklı bakışlardan rahatsız olduğumuz için buraya gelmiştik. "Ne günlere kaldık," dedim alayla.

“Seninle ilk tanıştığımız evi düşün. Şimdi bir gecekonduya bile seviniyoruz.”

“Marshall’ların evi daha iyidir. Bakarsın, orayı bırakıp yanıma gelmek bile istemezsin.”

“Böyle laflarla benden kurtulabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Gerçi...” Bir an duraksadım. “Bayan Marshall bir münasebetsizlik etmememizi tembihledi.”

Sırtını bir sandığa yaslayıp ellerini ceplerine soktu. “Benden yana bir şüphesi olmasın.”

Kollarımı boynuna doladım. “Endişelenmesi gereken sen değilsin zaten.”

Ona yaklaştım ve dudaklarımız usulca birbirine değdi. Orada bir an durdum ve Cedric belimi kavradığında gülererek geri çekildim.

“Ben gideyim artık,” dedim. “Bir sürü işim var.”

“Vaktini nasıl değerlendirebileceğin konusunda ben birkaç öneride bulunabilirim istersen.”

“Hazırlık diyorum. Hani sınıra gidiyoruz ya?” Parmaklarımı boynundan aşağı kaydırdım. “Seni boşuna ümitlendirdim galiba,” dedim cilveli bir sesle.

“Ben tanıştığımız ilk günden beri hep umut ediyorum zaten. Ama bir gün aramızda hiçbir engel kalmayacak ve seni...”

Dudaklarımız buluştu. Ona biraz daha sokuldum. Beni daha çok öpmesini, daha çok kucaklamasını istiyordum. Aramızda bir mesafe kalmasın ve birbirimize karışalım istiyordum. Nihayet soluk soluğa ayrıldığımızda asıl boşuna ümide kapılan bendim.

“Bir gün,” dedim derin bir iç çekerek.

Gerçekten de yapılacak işlerim vardı. *Nasıl olsa, Hadisen’a gittiğimizde bol bol görüşeceğiz*, diye avuttum kendimi.

Aiana benimle şehre alışverişe gelecekti. Bu Balanquan kadınla pek az vakit geçirmiştım ve hâlâ fazlasıyla ilgimi çekiyordu. Merdivenlerden inerken Mira’yı kapıda Aiana’yla görünce şaşırdım.

“Hayrola?” diye sordum. Mira’nın gelmesine sevinmiştim tabii ama merak da etmiştim. Arkadaşım Işıltı Sarayı’nın en meşgul kızlarından olmasa da, yoğun bir programı vardı zira.

Mira partilere giderken bile bu kadar heyecanlı değildi. “Gittiğinde kim bilir bir daha ne zaman görüşeceğiz? Bugünü seninle geçirmek istedik.”

“İstedik derken?”

“Tamsin de geliyor. Ben odadan çıkarken mektubunu bitirmek üzereydi.”

“Hâlâ mektup yazıyor mu?” diye sordum. Fırtınadan beri Tamsin aklımdan hiç çıkmıyordu ama mektup yazmaya ne kadar meraklı olduğunu unutmuştum.

“Grashond’dan yanında koca bir deste getirmiş. Orada da boş durmamış anlaşılan. Onları Osfrid’e yollamanın bir yolunu arıyor.”

Tam o sırada Tamsin merdivenin başında belirdi. Omuzlarını açıkta bırakan koyu yeşil tafta elbisesiyle muhteşem görünüyordu. “Bir öğle yemeği davetine gitmediğimizi biliyorsun, değil mi?” diye sordum. “Sadece vahşi topraklar için alışveriş yapacağız.”

Tamsin çenesini havaya dikti. “Nereye gittiğimizin bir önemi yok. Bir genç kız daima şık ve bakımlı olmalıdır. Hem sonrasında Warren’ın annesine yemek sözüm var.”

“Ne kadar ilginç,” dedim sesimin tonunu ayarlamaya çalışarak. Tamsin, Warren’a resmen yapışmıştı. İşin tuhafı, Warren de bu ilgiyi karşılıksız bırakmıyordu.

Aiana, Zafer Burnu’nun kent merkezine inene kadar neredeyse hiç konuşmadı. Pantolonu ve uzun tuniğiyle sokaklarda kararlı adımlarla yürürken meraklı bakışların hedefi olmasına aldırmıyordu. Kılığının mı yoksa sıradışı fiziğinin mi daha çok dikkat çektiğini kestirmek güçtü. Yine de Zafer Burnu, Osfro’ya kıyasla tabii ki daha kozmopolit bir yerdi. Tamsin de yeşil elbisesiyle hemen fark ediliyordu. Ama kimse ona laf atmaya ya da başka bir kabalık etmeye kalkışmadı. Belki de Aiana’nın sert bakışlarından çekiniyorlardı.

İlk kez gerçek anlamda kalabalığa karışıyordum. Önceleri şehri yalnızca arabacının penceresinden görmüştüm. Dikkatimi çeken o kadar çok şey vardı ki. Dükkânlar ve lokantalar neredeyse Osfro’daki kadar çoktu. Ne var ki Yeni Dünya’daki her şeyde olduğu gibi, burada da o kalıcılık ve yaşanmışlık hissi yoktu. Mağazalardan bazıları vitrinlerine cam taktırıp şık tabelalar asmıştı. Kimileri de o kadar derme çatmaydı ki, her an yıkılacak gibi duruyorlardı. Kent merkezinin kargaşası Tamsin’in bile gözünü korkutmuştu. Ama Mira sanki hayatı boyunca bu sokakları arşınlamış gibi rahattı. Geceleri çıktığı geziler düşünüldüğünde buna şaşmamak gerekti belki de.

Balıkçıların ve oduncuların yanından geçtik. Herkes kendi işine dalmıştı. Adoria'nın soyluları yanlarında uşaklarıyla dükkânları geziyordu. Mor, şık bir palto giyen ve uzun bir peruk takan genç bir asilzade yanımızdan geçerken kuş tüylü şapkasını çıkarıp yerlere kadar eğildi. Aiana gözleri devirdi ve hızla uzaklaştık. "Bunun gibilere züppeler deriz," diye açıkladı Aiana. "Zengin sömürgecilerin oğulları Zafer Burnu'nda ekmek elden su gölden bir hayat yaşar. Ömürlerinin tek bir günü bile çalıştıkları şüpheli. Böyle havalı kılıklar giyerek akılları sıra korsanlara benzemeye çalışırlar. Hele bir günlerini Kısakol Tom'la geçirsinler de onları öyle göreyim!"

"Korsanlarla ilgili hikâyeler doğru mu?" diye sordum.

"Biraz abartılıyorlar ama çoğunlukla, evet."

Aiana bizi saygın görünümlü bir mağazaya götürdü. Tabelasında WINSLOW & ELLIOTT yazıyordu. İçeri girdiğimizde gözlerim hayretle açıldı. Bir insana vahşi topraklarda lazım olabilecek her türlü malzeme vardı burada. İki genç adam tezgâhın arkasındaki adamla konuşuyordu. Adamın yüzünü gördüğümde şaşırdım.

Bir çift deri çizmeyi inceleyen Mira'yı dürttüm. "Gemideki Grant Elliott'ı hatırladın mı? Bak, burada çalışıyor."

"Kim?" diye mırıldandı Mira. Bana baktığı bile yoktu.

Grant müşterilerine göstermek için bir eyere yaklaştığı sırada gözleri bize kaydı. Aiana'ya başıyla selam verdi.

"*Qi dica hakta*," dedi Aiana.

"*Manasta*," diye karşılık verdi Grant sertçe.

Aiana mataraların sergilendiği dolaba yöneldiğinde arkasından koşturdum.

“Ne dedin?”

“Ana dilimizde selamlaştık. Bay Elliot yarısı Balanquan.”

“Öyle mi?” Başımı çevirip yan gözle ona baktım. Grant’ın saçları Aiana gibi siyahtı. Ama bunun dışında onu bir Osfrid’liden ayırmak güçtü. “Hiç belli etmiyor.”

“Kökeninin bilinmesini istemiyor da ondan. Yoksa Zafer Burnu’nda kolay kolay ticaret yapamaz.”

“Kabalık olmazsa sorabilir miyim? Sen Zafer Burnu’na nasıl geldin?”

“Mutsuz bir evlilikten kaçtım. İstmeden evlenmiştim zaten. Karımla anlaşamıyorduk.”

“Karın mı?” dedim. Dilimize hâkim olmadığı için kelime hatası yaptığını sanmıştım.

“Evet,” dedi. “Balanquan’lar aynı cinsiyetten ilişkileri sizin gibi hor görmez.”

Hemen cevap vermedim. Hor görmek az bile kalırdı. Uros rahiplerine göre bu en büyük günahlardan biriydi. Hatta bir Alanzan olmaktan bile korkunçtu.

“Bir kadınla birlikte olmak istemediğin için mi kaçtın?”

Sırıttı. “Kadınlarla birlikte olmakta bir sorun yok. Ama karımı istemedim. Kibarçası geçimsiz biriydi. Kültürünüzü öğrenmek için sömürgelere geldiğimde Thorn’larla tanıştım. Jasper bana iş teklif etti. Doğru düzgün tanımadıkları erkeklerle evlenmek için satılan kızlarla ilgilenme işi hoşuma gitti.”

“O yüzden mi erkek gibi giyiniyorsun? Yani kadınlardan hoşlandığın için mi?” Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz

kendimi aptal gibi hissettim. Aiana'nın kahkahası da bu hissimi artırdı.

"Böylesi daha rahat olduğu için tercih ediyorum," dedi. "Sizin o kocaman etekleriniz bana göre değil. Hem yakında sen de benim gibi giyineceksin. Balo elbisesiyle altın aramak imkânsız."

Bununla birlikte yanımdan uzaklaşıp tezgâha doğru yürüdü. Grant şimdi yalnızdı. Mira'yla Tamsin'i kumaş toplarının yanında buldum.

Tamsin kabaca dokunmuş, pamuklu bir kumaşa dokundu. "Ben bununla yerleri silmem."

"İlk geldiğinde giydiğin elbiseyi hatırlıyorum da bundan pek farklı değildi," dedi Mira.

"Olabilir ama nostalji yapmak için tekrar bunlardan giymeye başlamayacağım herhâlde?" Tamsin bana üzüntüyle baktı. "Ah, Adelaide. Bari organize filan alsaydın."

"Adelaide," diye seslendi Aiana. "Ölçülerini almamız lazım."

Tamsin meraktan benimle geldi ama Mira kumaşları biraz daha incelemek için geride kaldı. Grant fazla değişmemişti. Hâlâ yakışıklı, iyi giyimli ama biraz hırpaniydi. Tezgâha yaklaştığımızda, "Eee, şanslı kâşif hanginiz?" diye sordu.

"Ben," dedim.

"Doyle'la Hadisen'a gidiyorsunuz, ha? Büyük bir serüvene hazır olun."

Tamsin ona küçümsercesine baktı. "*Vali* Doyle. Lütfen nişanlıma hak ettiği gibi hitap edin."

Hepimiz hayretle ona bakınca olduğu yerde büzüldü.

“Henüz nişanlım değil aslında ama yakında olacak.”

“Henüz vali de değil,” dedi Grant. “Ama bazılarının gözünü şimdiden boyamış belli ki.”

Aiana, Balanquan dilinde sertçe bir şeyler söyledi. Grant onu kibarca yanıtladı. Gemide her karşılaşmamızda ne kadar kibar davrandığını ve sonra fırtınadaki kaba üslubunu hatırladım. Zor şartlar insanı alışık olmadığı tarzda davranışlara sürükleyebiliyordu. Ölçülerimi alırken mezurayla arasına bir hayli mesafe koyduğu gözümünden kaçmadı.

Sattığı kaba kumaşlardan üzerime uygun kılıklar dikilse daha rahat ederdim şüphesiz ama bunun için vakit yoktu. Dolayısıyla hazır kıyafetlerden seçmek zorundaydım. Sonunda Aiana’nınkine çok benzeyen bir kılıkta karar kıldık. Yumuşak süetten geniş paçalı pantolon, ayaktayken tıpkı etek gibi duruyordu. Üzerine birkaç pamuklu bluz beğendik. Soğuk havalarda çok işime yarayacak deri paltom dizlerime kadar geliyordu. Eldivenlerimle çizmelerim de yine sağlam ve sadeydi.

“Alışık olduğunuz tarzda bir kılık değil,” dedi Grant “ama bunlarla rahat edeceksiniz.” Sonra beni baştan aşağı süzdü ve “Şapkayı unuttuk,” dedi. “Cildinizi korumak için şapka şart. Gerçi ne kadar işe yarar, bilmem.” Tezgâhın arkasından geniş kenarlı, deri bir şapka çıkardı.

“Neden?” diye sordum.

“Hava şartları bazen oldukça zorlayıcı olabiliyor. Yazın kavurucu sıcaklarla boğuşacaksınız. Orada ne iş yapacaksınız? İçeride olduğunuz sürece sorun yok.”

“Altın arayacağız.”

Grant bir an duraksadı. Sonra daha geniş kenarlı bir şapka çıkardı. “İşiniz zor. Size iyi şanslar diliyorum.”

Dışarı çıktığımızda Tamsin, “Adelaide,” dedi. “Adam sana nasıl acıyarak baktı, görmedin mi? Hadisen’a gitmek istediğinden emin misin?”

“Cedric’le olmak istediğimden eminim,” dedim. “Onunla her yere giderim. Hem sen de Hadisen’a gelmek istemiyor musun?”

“Valinin karısı olarak,” diye yapıştırdı. “Bir nehir yatağında altın aramayacağım.”

Arabamızın beklediği caddeye gelmiştik ki, Mira koluma dokundu. “Bak, bankanın önünde kim var?”

Bakışlarını takip ettim. “Ah, bir dakika.” Karşıdan karşıya geçerken, “Bay Adelton,” diye seslendim.

Nicholas binaya girmek üzereydi. Şaşkınlıkla döndü. “Bayan Bailey. Sizi burada görmeyi beklemezdim. Çoktan Hadisen’a doğru yola koyulduğunuzu sanıyordum.”

“Birkaç gün sonra gideceğiz,” dedim. “Cedric’in sizinle konuştuğunu biliyorum. Ama ben de ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim. Sizi öyle bir durumda bıraktığımız için özür dilerim. Ne olur, aldatıldığınızı düşünmeyin.”

Beni düşünceli gözlerle süzdü. “Asla. Ama biraz hayal kırıklığına uğradığımı kabul ediyorum tabii. Aslına bakarsanız, size aşktan çok hayranlıkla bağlıydım. Alınmadınız değil mi?”

“Hayır. Birbirimizi yalnızca birkaç kere gördük. Bundan daha doğal ne olabilir?”

“Aynen. Eğer size karşı daha yoğun hisler besleseydim, tepkim de daha sert olurdu. Ama aklınızda başka biri olduğunu hissettim belki de. Neticede bizimki anlaşmalı bir evlilik olacaktı ve özgür iradenizle hareket etmeniz beni daha mutlu etti.”

“Sizinle de özgür irademle evlenecektim,” dedim kararlılıkla. “Siz iyi bir adamsınız. Burada tanıştıklarımın en iyisi.”

“Genç Bay Thorn hariç elbette.” Utanarak başımı eğdiğimde, “Lütfen,” dedi. “Kendinizi kötü hissetmeyin. Sizin adınıza sevindim.”

İç çektim.

“Ne olur kullanıldığınızı düşünmeyin. Aslında Işıltı Sarayı’nın diğer kızlarına...”

Beni susturmak için elini kaldırdı. “Teşekkür ederim ama kâğıt üzerindeki evliliklerden payıma düşeni aldım. Bir daha böyle bir işe kalkışmayacağım. Bay Thorn’la büyük aşkınız bana da ilham verdi. Artık sözleşme filan istemiyorum.”

“Size layık birini bulursunuz umarım,” dedim içtenlikle.

Elimi sıktı. “Umarım. Size iyi şanslar dilerim. Hiçbir konuda yardımımı istemekten çekinmeyin lütfen.”

“O kim?” diye sordu Tamsin yanlarına döndüğümde.

“Cedric’in az kalsın beni baş göz edeceği adam.”

Tamsin başını uzatıp Bay Adelton’ı merakla süzdü. “Şimdi boşta mı?”

“Evet ama bir daha sözleşmeyle evlenmeyecekmiş.”

Mira, Tamsin'le yürürken ben koşar adım Aiana'ya yetiştim. "Bay Adelton gelişmeleri olgunlukla karşıladı, ha?" dedi Aiana usulca.

"Jasper dışında herkes öyle karşıladı," dedim. "Gerçi kızlardan bazıları hâlâ benden uzak duruyor." Clara, Cedric'le bizi tavan arasında basma hikâyesini önüne gelene anlatmıştı. "Hâlbuki asıl gücenmesi gerekenler de bizi destekliyor. En başta da Warren Doyle."

Aiana'nın cevap vermesi uzun sürdü. "Evet. Size böyle bir teklif yapması büyük kibarlık."

Dükkânda konuştuklarımızı düşündüm. Sonra arkama şöyle bir göz atıp Tamsin'in Mira'yla konuştuğunu görünce, "Aslında annesi biraz içten pazarlıklı bir kadın," dedim. "Sence Warren dürüst biri mi? Ona güvenebilir miyiz?"

"Bilmiyorum," dedi Aiana. "Warren Doyle'la ilgili bazı söylentiler duydum sadece. Onlardan anladığım kadarıyla da bu iyiliğine inanmak güç."

İçimi bir huzursuzluk kapladı. "Ben de öyle düşünüyorum ve açıkçası da biraz şüpheleniyorum. Cedric'e anlatmaya çalıştım. Ama Doyle bize bir oyun oynuyorsa bile yine de Hadisen'da şansımızı denememiz gerektiğini düşünüyor."

"Haklı olabilir." Aiana durdu ve gözlerimin içine baktı. "Orası daha tehlikeli ama aynı zamanda da özgür bir yer. Medeniyetten uzak ve vahşi. Tabii kuralları çiğnemek de daha kolay. Elimden yalnızca size iyi şanslar dilemek gelir. Ama..."

“Evet?”

“Sadece birbirinize güvenin,” dedi. “Başka kimseye değil.”

22. BÖLÜM

HADİSEN YOLCULUĞUMUZDAN BİR GECE ÖNCE TAMSİN'LE Mira'yı görmeyi umuyordum. Ama ikisi de bir partideydi ve saat geç olmasına rağmen hâlâ dönmemişlerdi. Yatak odamızda tek başıma otururken uyuyup uyumamakta kararsızdım. Yolculuğun yorucu olacağını biliyordum ama en yakın arkadaşlarıma veda etmeden gitme fikri ters geliyordu.

Tamsin'le Mira gece yarısından sonra nihayet döndü. Beni gürültüyle esnerken yakaladılar. İkisi de beni uyanık bulduklarına sevinmişti.

Ama bu gece arkadaşlarımda bir başkalık vardı. Mira durgun, Tamsin aşırı sevinçliydi.

“Ne oldu?” diye sordum.

Tamsin zümrüt yeşili saten elbisesinin bağcıklarını çözmeye koyuldu. “Resmi bir şey yok ama resmi olmayan ciddi bir durum söz konusu.”

“Bulmaca gibi konuşmak zorunda mısın?” diye sordum gülerek. Gözlerim Mira’ya kaydı ama o somurtmayı sürdürdü.

“Warren onu beklememi istedi,” dedi Tamsin gururla. “Henüz nişanlanmadık ama benden hoşlandığını ve döndüğünde Thorn’larla anlaşabileceklerini söyledi. Ona kimseyle görüşmeyeceğimi söyledim. Yine de dışarı çıkacağım tabii. Burada kös kös oturmamın kimseye bir faydası yok.”

Kaşlarımı çattım. “Döndüğünde mi? Ama bu çok uzun sürebilir.”

“Yalnızca iki hafta,” dedi Tamsin ve oturup elbisesini çıkardı. “Yarın sizinle birlikte yola çıkacak. Orada birkaç işi varmış. Sonra bir tekneyle geri dönüp Hadisen’la ilgili rapor verecek.”

“Demek orada uzun kalmayacak.”

Hadisen’in kıyı şeridi büyük gemilerin yanaşmasına izin vermiyordu. Bu sebeple, ticari malların, hayvanların ve diğer her şeyin karayoluyla taşınması gerekiyordu. Biz de Denham sınırları içindeki körfezi dolaşıp Hadisen topraklarına girecektik. Yolculuk bir haftadan biraz uzun sürecekti. Hâlbuki küçük teknelerle deniz yolunu kullananlar oraya bir günde varabiliyordu. Haberciler ve yanlarında fazla eşya olmayan yolcular tabii ki bu şekilde seyahat etmeyi tercih ediyordu.

“Döndüğünde yanında karısı da olacak,” dedi Tamsin. Yüzü gururla parlıyordu. “Valinizin karısı olmam seni rahatsız etmez değil mi, Adelaide?”

Güldüm. “Yok canım.”

“Kim bilir ne kadar heyecanlısın?” dedi Mira. Konuyu değiştirmeye çalışıyordu belli ki. “Seni büyük bir macera bekliyor.”

“Benim macerada filan gözüm yok. Bir an önce Cedric’le bir hayat kurayım yeter.”

Cesurca konuşmuştum. Arkadaşlarım beni hayranlıkla ve biraz da hasetle süzdü. Tamsin evliliğe mantık çerçevesinde bakıyordu ve Mira da son derece kayıtsızdı. Ama ikisinin de kapıldığım romantik aşkı az biraz kıskandığını hissedebiliyordum. O gece geç saatlere kadar geleceği konuştuk. Onlara itiraf edemesem de, doğrusu biraz korkuyordum. Cedric’den yana bir endişem yoktu. Öte yandan... Soylu hayatımı ardımda bırakıp medeni bir sömürge şehrinde varlıklı bir adamın eşi olmak o kadar da büyük bir adım değildi belki. Ama vahşi topraklardan sıradan bir kolonici olmak bambaşka bir tür cesaret gerektiriyordu.

Ertesi sabah, Mira’yla Tamsin beni geçirmeye geldi. Hadisen kafilesi sandığımdan çok daha kalabalıktı. Atlar, arabalar ve birçok insan şehrin kıyısında toplanmıştı. Beyaz atı üzerinde pek ihtişamlı görünen Warren kurmaylarıyla konuşuyordu. Bir atlı bize yaklaştığında hayretle başımı kaldırdım.

“Cedric! Ata mı biniyorsun?” diye bağırdım.

“Neden şaşırdın? O kadar mı garip?”

“Hayır. Ama at binebildiğini bilmiyordum.” Doru kısarak etrafındaki her şeyden bunalmış gibi yerinde duramıyordu. “Ona çok para vermemişsindir umarım,” dedim.

“Atlardan anladığını bilmezdim,” dedi uyarıcı bir tonda.

At binmek Osfrid'li asilzadeler için kırlardaki malikânelerinde vakit geçirmenin en geleneksel yollarından biriydi. Adoria'da atlar yerleşimciler tarafından çoğunlukla iş amaçlı kullanılıyordu. Ama Adelaide gibi bir şehirli, atları yalnızca arabalarda görürdü. Aynısı Cedric için de geçerliydi.

"Sağda solda görüyorum tabii," dedim. Az kalsın Cedric'in eyerde beceriksizce oturuşuna da laf edecektim ki kendimi tuttum.

"Göründüğünden daha güçlüdür," dedi. "Adı, Lizzie."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Ne güzel isim."

Etrafıma baktığımda Tamsin'i Warren'la konuşurken gördüm. Gözleri parlıyordu. Mira'yı önce göremedim ama az sonra onu Hadisen'i keşfetme planları yapan bir grup adamı dinlerken buldum. İleride müşterilerine bazı teslimatlar yapmaya gelen Grant Elliott vardı.

"Müttefiklerim beni terk etti," dedim.

Cedric eğilip yüzüme düşen saçları çekti. Bu yakınlığı önce tuhaf gelse de artık saklayacak bir şeyimiz olmadığını fark ettim. "Ben hâlâ senin bir numaralı müttefikinim," dedi. Ama sonra kime baktığımı fark ederek kaşlarını çattı. "Grant Elliott gemide düzgün bir adama benziyordu ama Warren'ın kâfir avcılarına katılmış."

"Kâfir avcıları mı?"

"Evet. Warren yokken düzeni sağlamaya yemin etmişler. Yıldız Dansı'nda yakalanıp hapisten kaçanların peşine düşmüşler."

“Bak şimdi ona para kazandırdığıma pişman oldum.” Kafamdaki geniş kenarlı şapkaya dokundum. “En azından bunu iade edeyim.”

“Bırak kalsın,” dedi Cedric. “Sana çok yakışmış.”

Keşke ben de ata binebilseydim ama Cedric’in kısıtlı maddi imkânları ikinci bir ata yetmezdi. Hem binicilik yeteneğim de şüphe çekebilirdi. Ben Marshall’ların arabasıyla seyahat edecektim. Araba deyince konforlu bir yolculuk akla gelebilirdi. Hâlbuki içi çocuklarla ve bir sürü eşyayla doluydu. Bir köşeye zor sığacaktım. Üzeri de kapalı değildi. Yağmur yağmaması için dua ettim.

Sonunda Warren hepimize seslendi. “Vakit geldi,” diye gürledi. “Kaderimiz bizi bekler.”

Hadisen’a yola çıkacaklar ve onlara veda etmeye gelenler aynı anda bağırdı. Ben bile maceracı bir ruha bürünmüştüm. Tamsin’le Mira’ya son kez sarılıp arabaya bindim. Pantolon eteği Hadisen’a saklıyordum. Yol için patiska bir elbise seçmiştim. Altıma iç gömleği giymemiştim. Çiçekli deseni olmasa Grashond elbiselerinden farkı yoktu.

Arabada iki yük sandığının arasına sıkıştım. Üzerine oturacağım tahtaları temizleyeyim derken kıymıkları elime battı. Yola çıkmamızdan beş dakika sonra temizliği dert etmekten vazgeçtim.

Sırtımı yaslayıp ailemin Osfro’daki evindeki Gül Odası’nı düşündüm. Yere pahalı halılar sermişlerdi. Kadife kabartmalı kâğıtla kaplı duvarlarda nadide tablolar asılıydı. İncecik Çin porseleninden vazolara mis kokulu güller konurdu. Bütün sandalyelerle koltukların döşemeleri o kadar

kalındı ki, onlara oturmak yerine içlerine gömülüydünüz sanki. Hizmetçiler her gün bütün yüzeylerin tozunu alır, halıları silerdi.

“Ne oldu?” diye sordu Marshall’ların kızlarından biri. Adı, Sarah’ydı.

Huysuz atının üzerinde güçlkle dengede duran Cedric’e baktım. “Hiç. Ne kadar uzun bir yoldan geldiğimi düşünüyordum yalnızca.”

Bir saat içinde şehrin kapılarına ulaşmıştık. Bir grup asker bizi kısa bir süre beklettikten sonra geçmemize izin verdiler. Sonraki birkaç saat Zafer Burnu’nun bütün küçük yerleşim bölgelerinden geçtik. Denham Kolonisi’nin uzak noktalarına hiç insan eli değmemiş gibiydi. Zafer Burnu’nun iki yanında muhafız gibi yükselen ağaçlar gide-rek sıklaşıyordu. Bizim de yolculuk şartlarımız zorlaşıyordu tabii. Birden içimi bir heyecan kapladı. Nihayet vahşi topraklardaydık. Gerçek Yeni Dünya’da.

Ne var ki coşkum çabuk söndü. Gece için durduğumuzda arabadan indim ve az kalsın yere yığılacaktım. Resmen bacaklarım tutmuyordu. Kaslarım beş saat boyunca yokuş yukarı koşmuşum gibi sızlıyordu. Akşam yemeğinde kurutulmuş etle peksimet yedik. Gemideki yemeklerden biraz daha lezzetliydi o kadar. Isınmak ve su kaynatmak için ateşler yakılacaktı. Ormana çalı çırpı toplamaya gönderilenler arasında ben de vardım. Daha çok kıymık toplayabildim.

Cedric kafiiledaki bütün genç erkekler gibi durmadan bir işe koşuyordu. Dolayısıyla akşam yemeğinde birbirimizin yüzünü ancak birkaç dakika görebildik. Yatma vakti

geldiğinde Bay ve Bayan Marshall arabada uyurken ben ve çocuklar yerde yatak yaptık. Altımdaki toprak sert ve tümsekliydi. İnce battaniyem beni gecenin soğuşundan korumayınca üzerime uzun deri paltomu da örttüm. Yine de titrememi dindiremedim. O da yetmedi, koloninin bütün sivrisinekleri tepeme üşüştü.

Yorgunluktan bayılacağımı sanıyordum ama öfkeyle sağa sola dönüp durdum. Aklıma yine Osfro'daki evimiz geldi. Bu sefer de karyolamın hayalini kurdum. Beş kişiye yetecek kadar geniş bir yatağım vardı. İpek çarşaf larım lavanta kokardı. Soğuk gecelerde üzerime istediğim kadar battaniye örtebilirdim.

Ağladığımı geç fark ettim. Çocuklar uyanmasın diye hemen doğruldum. Battaniyeme sarınarak uyuyan insanların arasından geçtim. Hâlâ ateşin etrafında oturanlar vardı. Bazıları zar atıyor, diğerleri de birbirlerine hikâyeler anlatıyordu. Bana dikkat bile etmediler. Kampın ucuna kadar yürüdüm.

Bir taşın üzerine oturup yüzümü ellerime gömdüm ve ağlamaya devam ettim. Elimden geldiğince ses çıkarmamaya çalışıyordum. Zayıflığının Warren'ın kulağına gitmesini hiç istemezdim doğrusu. Tepemde dikilip bana acıyarak baktığını hayal ettim. "Benim karım olabilirdin," dediğini duyar gibiydim. "Konforlu arabamda seyahat edip çadırımda uyuyabilirdin." Gecenin başında adamlarının çadıra bir yatak taşıdığını görmüştüm.

Biri omzuma dokununca korkuyla sıçradım. Cedric de irkildi. Yarısı gölgede kalan yüzüne baktım. Bütün gece gö-

rüşememiştik. “Özür dilerim. Korkutmak istememiştim,” dedi.

Öfkeyle yüzümü sildim. “Ne işin var burada?”

“Seni görürüm diye Marshall’ların arabasına gittim ama yoktun. Merak edip aramaya çıktım.” Yüzüme dokunmaya çalıştığında geri çekildim. “Neyin var?”

“Yok bir şey.”

“Adelaide, ciddiym. Ne oldu?”

“Pekâlâ, sen istedin. Yemekte eteğimi peçete olarak kullanmak zorunda kaldım. Tuvalet yok. Durmadan sivrisinek yutuyorum. Ve koku! Hadi yolculuğun sonunda olsak anlarım. Daha bir gün bile olmadı.”

“Kolay olmayacağını biliyordun,” dedi usulca. “Yoksa pişman mısın? Yani benimle...”

“Seninle geldiğim için mi? Hayır, asla. En kötüsü de bu ya zaten. Böyle hissettiğim için kendimden nefret ediyorum. Durmadan sızlandığım ve güçsüz olduğum için.”

“Kimse bu şartları sevmek zorunda olduğunu söylemedi.”

“Sen seviyorsun ama. Zafer Burnu’ndan çıktığımızda yüzünü gördüm. Bu senin için manevi bir yolculuk gibi.”

Ellerini kaldırdı. İleride yanan ateşin ışığında etraftaki çerçöp yığınlarını görebiliyordum. Cedric’in yüzü de kir pas içindeydi. “Yok canım. Adamın teki suratımın güzelliğine sinir olduğunu ve burnumu kırmak istediğini söylerken iç huzuru yakalamam o kadar kolay olmuyor. Hem ata binmekten de her tarafım ağrıyor.”

“Tahmin ederim ama sen güçlüsün. Hiçbir koşulun seni yıldırmasına izin vermiyorsun.”

Beni kendine çektiğinde bu sefer karşı koymadım. “Sen de güçlüsün. Ama hayatında ilk kez her konuda üstün olmadığın bir yerdesin. Osfro’da dünya senin etrafında dönüyordu. Mavi Nehir’de de, birkaç kere bocalamana rağmen sınıf birincisi oldun. Zafer Burnu’nda Işıltı Sarayı’nın gözbebeğiydın. Ama burada...”

“İşe yaramaz ve çaresizim.”

“Hayır. Sadece şartlara alışmaya çalışan bir yolcusun. İnan bana, günler geçtikçe soğuğu da sivrisinekleri de hissetmeyeceksin. Hadisen’da başını sokacak bir ev bulduğunda da kendini Osfro’da bir sarayda zannedeceksin.”

“Başımızı sokmak derken ya yağmur yağarsa? Nasıl korunacağız?”

“Hey. Bir gecede bu kadar çok endişe biraz fazla değil mi?”

Yine o büyüleyici gülümsemesi belirdi. Cedric böyle güldüğünde daima içim rahatları. Ama bu sefer emin olmadım. “Yorgunum,” dedim. “Her yanımlı kırılıyor sanki ama uyuyamıyorum. Yer sert. Donuyorum. İlkbaharda hava neden bu kadar soğuk?”

Elimden tutup beni aşağı çekti. “Yer konusunda bir şey yapamam ama soğuğu hallederim.”

Onda da ince bir battaniye vardı. İkimizinkini de yere yaydı. Sonra yattı ve bana da aynısını yapmamı işaret etti. Birbirimize sokulup paltolarımıza sarındık. Yer hâlâ sertti ama Cedric’e sarılırken ve kalp atışlarını hissederken bunu umursamadım.

“Böyle uyuyamayız,” dedim. “Yakalanırsak başımız derde girer.”

“Şafak sökmeden yerlerimize döneriz.”

“Nasıl uyanacağız?”

“Bana bırak.”

Nihayet ısınmış ve mayışmıştım. Uzun uzun esnedim ve “Bizim için her şeyi yaparım,” diye mırıldandım. “Bunu biliyorsundur umarım.”

Kafamın tepesini öptü. “Hiç şüphem yok.”

“Daha güzel bir öpücük verebilirdin.”

“İstemez miyim? Ama dinlenmelisin. Belki yarın gece daha dinç oluruz.”

Esnememi güçlkle bastırdım. “Bazı şeyler hiç değişmiyor. Kendinden ne kadar da eminsin, Cedric Thorn. Yarın da yanında yatacağımdan eminsin. Ama henüz evlenmedik. Seninle ayın altında yatmak için yemin etmedim.”

Yine kafamın tepesini öptü. Kendimi sıcaklığına bıraktım. Birkaç dakika sonra, “Cedric?” dedim.

Nefesi sığlaşmıştı. Uyuduğunu sandım. “Efendim?” dedi sonra.

“O kadar güzel kokuyorsun ki. Burada güzel kokan tek şey sensin. Vetiveri sabah mı sürdün, yoksa yanında mı getirdin?”

“Yanımda getirdim.”

Biraz daha sokuldum. “Uros’a şükürler olsun.”

Cedric söz verdiği gibi bizi güneş doğmadan uyandırdı. Her yanıml tutulmuştu. Ama Cedric’in yanında uyandığım için sızlanmadım.

“Bu da Alanzan âdetlerinden biri mi?” diye fısıldadım ayrılmadan önce. “Hep güneş doğmadan mı kalkarsın?”

“Çocukluğumdan kalma bir alışkanlık. Oldum olası tavşan uykusu uyurum.” Gözlerini kırıştıtırarak doğu gökyüzüne baktı ve selam verircesine elini kaldırdı. “Belki de Alanziel’den bana bir armağandır.” Cedric’in yüzünü ve saçlarının bir kısmını aydınlatan ışık hüzmesine baktım. O kadar yakışıklıydı ki, insan tutkulu aşkı simgeleyen meleğin onu kayırdığına kolayca inanabilirdi.

Marshall’ların arabasına döndüğümde kendimi daha iyi hissediyordum. Dinlenmek bana yepyeni bir bakış açısı kazandırmıştı. Cedric haklıydı. Koşullarımızın zorlu olacağını biliyorduk. Böyle bir yolculuk herkesi yıpratırdı. Ama ben bir başkasının kimliğiyle buralara kadar gelmeyi başarmıştım. Sabırlı davranmalı ve bunu da atlatmayı beklemeliydim.

İlerleyen günlerde moralimi yüksek tutmaya gayret ettim. Yemekler ve yerde yatmak hâlâ hoşuma gitmiyordu. Ama en azından yağmur yoktu. Cedric’le gecelerimizi kampın kıyısında geçiriyorduk. Günlük bir düzen oturtulduğundan beri Cedric benimle daha çok vakit geçirebiliyordu. Kalabalık olduğumuz için ağır ilerliyorduk. Cedric attan iniyor ve genellikle birlikte yürüyorduk. Arazi şartları zorluydu ama yola alıştıkça güçlenmişim.

“Grant Elliott güneş konusunda haklıymış,” dedim bir gün. Yola çıkalı birkaç gün olmuştu ve gölgede öğle yemeği yiyorduk.

“Ne söyledi ki?”

“Şapka bile işe yaramayacak dedi. Şu ellerime bak. Kim bilir yüzüm ne hâldedir?”

“Her zamanki kadar güzel,” dedi Cedric bir parça et koparıp bana verirken.

“Bakmadın bile.”

“Gerek yok ki.” Yine de başını kaldırıp gözlerini yüzümde dolaştırdı. “Biraz çillenmişsin ama bence çok sevimliler.”

“Tamsin hep çillerini saklamaya çalışırdı. Ya büyükannen? Beni şu hâlde görse düşüp bayılırdı herhâlde.” Lafa gülerek başlamıştım ama büyükannemi hatırlayınca başımı eğdim. “Biliyor musun? Beni aradığını ilk duyduğumda yalnızca kendimi düşündüm. Başımın belaya girmesinden korktum. Ama şimdi asıl beni hâlâ aramasına üzülüyorum. Demek ki benden vazgeçmemiş.”

“Başka ne bekliyordun ki? Witmore’ların kanında inatçılık var. Pardon, Bailey’lerin.”

Eski hizmetçimi düşündüm. “Aslında Ada da vazgeçmedi. Belki buraya gelmek istemedi ama hep istediği yere gitti.”

Cedric kolunu omzuna dolayıp beni kendine çekti. Başımı ona yasladım. “Evlendiğimizde ve her şey yoluna girdiğinde büyükannene yazabilirsin,” dedi. “İyi olduğunu bilirse içi rahat eder.”

Arkamızdaki büyük akçaağacın dalları arasından akşam güneşi sızıyordu. Büyükannemi düşünmesem orayı romantik bulabilirdim. “Tek umudum beni affet—”

“İşte buradasınız,” dedi sert bir ses. Kafalarımızı kaldırdığımızda Hadisen’da vali yardımcılığına atanan, Elias Carter’ı gördük. “Yola çıkmaya hazırız,” dedi. “Sizi uygun bir vaziyette yakalayacağımdan emindim zaten.”

“Siz yemek yemiyor musunuz?” diye sordum. “Çünkü burada yaptığımız tek şey o.”

Elias boncuk gözlerini bana dikti. Bizi hiç onaylamadığını defalarca belli etmişti. “Küstahlığın lüzumu yok, Bayan Bailey. Valimiz yüce gönlüyle sizi affetti diye benden de aynı hoşgörüyü beklemeyin. Ama o olağanüstü bir adam tabii. Biz sıradan insanlar onun kadar bağışlayıcı olamayız.”

“Sıradan sizin için doğru bir tanım,” dedi Cedric.

Elias kendini küçük düşürdüğünü fark ederek kaşlarını çattı. Tam bir cevap verecekti ki, ana kamptan bir çığlık geldi. Elias hemen o tarafa doğru koştu. Biz de peşine takıldık.

İlk fark ettiğim, kafilenin Elias’ın söylediği gibi yola çıkmaya hazır olmadığıydı. Aksine herkes öğle yemeklerinin tam ortasıdaydı. Ama şimdi kimse yemek yemiyordu. Herkes ayaktaydı. Bazı çocuklu aileler kampın arkasına doğru koşuyordu. Diğerleri -hepsi erkekti- kararlı adımlarla ters yöne doğru yürüyordu. Şimdiye kadar kafiiledaki silahları fark etmemiştim. Ama adamların ellerinde tüfekler ve bıçaklar vardı.

“Neler oluyor?” diye sordum bir kadına.

“İcori’ler. Kadınlarla çocuklara çadırların arkasına saklanmaları söylendi.”

Cedric’le hayretle birbirimize baktık. “İcori’ler neredeyse iki yıldır Denham’a hiç uğramadı,” dedi. Adamların peşine takılmaya yeltendiğimde beni durdurdu. “Saklanmak zorunda değilsin ama neler olduğunu anlayana kadar ön saflardan uzak duralım.”

“Ama görmek istiyorum.”

Cedric isteksizce benimle kalabalığın arasına doğru yürüdü. Bana ne yapıp yapmayacağımı emredecek biri değildi. Ama gerçek bir tehlike anında beni sırtına attığı gibi oradan götüreceğinden emindim.

Bir grup madencinin yanında durduk. Hepsi silahlarını çekmişti. Bulunduğumuz noktadan ormanın içine doğru ilerleyen tozlu patika görünüyordu. Orada Warren ve birkaç silahlı adam daha iki atının önünde duruyordu. Biniciler şimdiye kadar okuduğum Icori tanımlarına tıpatıp uyuyordu. Kana susamış iblisler olmaları dışında tabii.

Kılık kıyafetlerini bir kenara bırakacak olursak ikisi de bana gayet insan gibi görünüyordu. Biri ellilerinin sonlarındaydı. Kızıl, gür bir sakalı vardı ve yeşil ekoseli bir tunik giymişti. Yaşma rağmen bir boğa kadar iri ve gençlere taş çıkartacak kadar dinçti. Yanındaki atlı, Cedric'in yaşlarındaydı. Kaslı, çıplak göğsüne mavi çivit boyasıyla birtakım şekiller çizmişti. Yaşlı adamın tuniğinin kumaşından bir harmaniyi bronz bir iğneyle tek omzuna tutturmuştu. Esmer teniyle tuhaf bir tezat oluşturan beyaz sarı saçları serbestçe omuzlarından aşağı dökülüyordu. Warren konuşurken ona bakıyordu.

“Bir kere daha uyarıyorum,” dedi. “Denham topraklarında Icori'lere yer yok. Ya da Osfrid'in başka bir bölgesinde. Derhâl size tanınan sınırların içine dönün.”

“İnsanlarınız topraklarımıza izinsiz girmediği sürece elbette,” dedi sarışın adam. Konuşmasında özellikle dikkat ettiğim iki husus vardı. Birincisi ona doğrultulan silahlara

rağmen son derece sakindi. İkincisi dilimizi kusursuz konuşuyordu.

“Sizin topraklarınızda gözümüz yok,” dedi Warren ki bu başlı başına sömürgecilik mantığına aykırıydı. “Duyduğuma göre, asıl sizin insanların kuzeydeki sınır bölgelerini taciz ediyormuş. Eğer bu doğruysa, bizim gibi bir katile yerine askerlerle karşılaşmanız an meselesi. Hem elinizde hiçbir kanıt olmadan bize iftira atmaya utanmıyor musunuz?”

“Yakıp yıktığınız köylerden daha geçerli bir kanıt olabilir mi? Bunun hesabını vereceksiniz.”

Warren kaşlarını çattı. Konuştuğunda sesi daha sertti. “Kusura bakmayın ama siz kim oluyorsunuz da benden hesap soruyorsunuz?”

“Vurun şunları!” diye bağırdı gruptan biri. “Kahrolası vahşiler!”

Icori’ler gözlerini Warren’dan ayırmıyordu. Hâlâ sakinlerdi. “Masumları korumaktan söz ederken düşmanca tavırlar takınmak niye? Medeni insanlar gibi konuşamaz mıyız?”

“Medeni mi?” diye tısladı Elias. “Siz medeniyetten ne anlarsınız?”

“Ben de medeni bir insan olarak canlarınızı bağlıyorum,” dedi Warren buz gibi bir sesle. “İleride Denham’ın yakınından geçen kuzey yolu var. Oradan batı topraklarına geçebilirsiniz. Ama siz bunu biliyorsunuzdur zaten. Şimdi derhâl gidin buradan. Yeterince hızlı hareket ederseniz gün batımında Denham’ın dışında olursunuz.

O kavşağa bir grup adamımı yollayacağım. Sabah etrafı kolaçan edecekler. Eğer hâlâ topraklarımızdaysanız ölürsünüz.”

“Neden bekliyoruz? Şimdi gebertelim gitsin!” diye bağırды biri.

Icori arkadaşına bir şeyler söyledi. Sakallı adam kaşlarını çatıp kendi dilinde sertçe cevap verdi. Sarışın adam yine Warren’a döndü.

“Zamanınızı ayırdığınız için teşekkürler. Belli ki bu konuşmayı bir sonuca varamayacağız.”

Icori’ler atlarını çevirdi. Birkaç adam silahlarını kaldırıp sırtlarına nişan aldığıında nefesimi tuttum. Warren bunu fark ederek elini kaldırdı. Bu sırada Icori atları dörtlüde koştımaya başladı ve hızla uzaklaştılar.

Icori’lerle karşılaşmamız, günün geri kalanında coşkuy-la tartışıldı. Bu konuda karışık görüşler vardı. Bazıları vuralım gitsin mantığıındaydı. Diğerleriye Warren’ın asaletini öve öve bitiremiyordu.

“Sadece blöf yaptı,” dedi yaşlı bir adam o gece akşam yemeğinde. Cedric, ben ve o, ateşin başında oturuyorduk. “Başka şansı yoktu ki. O adamları vursaydı başka bir savaşın tetiğini çekmiş olacaktı. Icori’ler zaten diken üstünde. Hele adamlarına yolu aratacağı külliye yalan. Icori’lerin bu toprakları ne kadar iyi bildiğı herkesin malumu. İsteseler ormanda izlerini kolayca kaybettirirler.”

Warren’la beraberindekiler kampın diğer tarafında oturuyordu. Başımı çevirip onlara baktım. Warren hayran kitlesini her geçen gün daha da genişletiyordu. Herkes bu-

günkü davranışını yere göğe sığdıramıyordu. Açıkçası ben de diplomatlığından etkilenmiştim. Ama yaşlı dostumuz sözlerinde haklıydı.

“Icori’ler beklediğimden sakın çıktı,” dedim. “Kendi topraklarımı terk etmek zorunda kalsam daha öfkeli olabilirdim.”

“Hem de iki kere,” diye hatırlattı yaşlı adam. “Onları Osfrid’den atan ilk kahramanları unutmayın. İyi Kral Wilfrid. Suttingham. Bentley. Rothford.”

Büyük büyük dedemin adını duyunca az kalsın hayretle inleyecektim. Osfrid’in kuruluşu o kadar eskiydi ki, bir zamanlar orada da yerlilerin hüküm sürdüğüne inanmak güçtü. İşte o insanlar Rupert tarafından denizler aşırı bu diyara püskürtülmüş ve yaşamlarını burada sürdürmüşlerdi. Ve şimdi onların torunlarını bir kez daha vatanlarından etmeye çalışıyorduk.

“Burası çok geniş,” dedim Cedric’e daha sonra. “Adoria, Osfrid’in belki yüz katı. Ama hâlâ paylaşamıyor.”

Etrafına bakındı. Gece olmuştu ama yıldızlara uzanan ağaçların silüetlerini hâlâ seçebiliyorduk. “İnsanoğlu açgözlüdür,” dedi. “Icori’lerin ya da bu toprakların akıbetini kestirmek güç. Osfrid de bir zamanlar burası gibiydi ama şimdi bütün ağaçlar kesildi ve araziler parsellendi.” Yine arkasına baktı ve kolunu omzuma attı. Vetiver kokusunu aldım. Nereye gidersek gidelim medeniyetin izleri peşimizi bırakmıyordu işte. “Adelaide,” dedi. “Icori’lerle karşılaşmamız iyi olmadı. Her yere gözcüler koydular. Artık birlikte uyuyamayız.”

“Yapma.” Böyle desem de devriye gezen nöbetçiler benim de dikkatimi çekmişti. “Gözüme uyku girmeyecek,” diye hayıflandım.

“Ben de bebekler gibi uyuyacağım.”

“Neden? Yoksa benimle uyumayı sevmiyor musun?”

“Uyuyamıyorum ki. Bütün gece şeyi düşünüyorum...”

“Şştt. Etrafta çocuklar var.”

Cedric bana muzipçe baktı. “Evlendiğimizi diyecektim. Ama bak senin aklın nelere çalışıyor. Biri seni bir leydilik okuluna yollamalı.”

“Sen yolladın ya? Davranışlarımı beğenmiyorsan kendini suçla.”

Dudağıma bir öpücük kondurdu. “Aksine. Sana bayılıyorum.”

Yolculuğun geri kalanında bir daha beraber uyuyamadık. Onu çok özlüyordum ama kendime durmadan bunu geleceğimiz için yaptığımızı hatırlatıyordum.

“Seninkiyle kavga etmediniz değil mi?” diye sordu Bayan Marshall bir gün. İkimiz de arabadaydık ve artık sarsıntıyı hissetmediğim için endişelenmeli miyim diye düşünüyordum.

“Neden öyle dediniz?”

Bana bilmiş bir bakış fırlattı. “Birkaç gecedir arabada uyuyorsun da ondan.”

Suratıma bir sıcaklık yayıldı. “Bayan Marshall, inanın, sandığınız gibi değil. Aramızda hiçbir şey geçmedi. Yalnızca uyuyorduk. Ama nöbetçiler artınca yanlış anlaşılacağımızdan korkup vazgeçtik.”

“İyi yapmışsınız,” dedi ama bana inanmış mıydı bilmiyordum.

“Doğru söylüyorum,” diye ısrar ettim. “Size söz verdiğim gibi, evlenene kadar bekleyeceğiz.”

Eksik dişine rağmen tatlı tatlı gülümsedi.

“Belki. Ama daha çok gençsiniz. İnsanın kanının kaynaması ne demek bilirim. Benim çatımın altında, Uros’un kurallarına uyacaksın. Ama başka bir yerde...”

Gözlerine bakamıyordum. “Bayan Marshall, lütfen. Biz kararımızı verdik.”

“Niyetler ve eylemler nadiren uyuşur,” dedi. “Eğer aranızda uygunsuz bir durum yaşanırsa en azından başını belaya sokma.” Bana çuval bezinden dokunmuş bir kese verdi. Baharatlı bir kokusu vardı. “Tarçın yaprakları,” dedi. “Ne için kullanıldıklarını biliyor musun?”

Yutkundum ve yüzümdeki sıcaklığın arttığını hissettim. “Evet, efendim. Mavi Nehir’deki öğretmenlerimiz söylemişti.”

“İyi,” dedi. “O yüz kızartıcı konuşmayı yapmaktan kurtulduk en azından.”

Böyle diyordu ama ben daha ne kadar utanabilirdim bilmiyordum. Keseyi ona geri vermeye çalıştım.

“Teşekkür ederim ama gerçekten gerek yok.”

“Bende daha çok var,” dedi elimi iterek. “Altı çocuk yeter de artar. Seni de başına bir iş açmaktan kurtarırlar umarım.”

Israra devam edecektim ki, biri bağırdı. “Doğu ırmağı göründü!”

Bütün arabalardan tezahüratlar yükseldi. Bayan Marshall'a baktım. "Ne oluyor?"

"Bu anı iyi hatırla, tatlım," dedi. "Hadisen'a girmek üzereyiz."

23. BÖLÜM

IRMAK DIŞINDA HADISEN'LA DENHAM'IN UZAK KÖŞELERİ arasında belirgin bir fark yoktu. Sığ suyu geçip yola devam ettik. Sonrasında bizi Zafer Burnu'nun dış mahallelerinde geride bıraktığımızdan farklı bir arazi yapısı bekliyordu. Bitki örtüsü seyrekleşti. İleride dağların tepeleri görünmeye başladı. Meşhur altın madenleri o dağların eteklerindeydi. Daha alçak bölgelerde tıpkı Marshall'ların söylediği gibi, yeşil çiftlik arazileri göze çarpıyordu.

Hadisen'in başkenti Beyaz Kaya'ya vardığımızda tam bir haftadır yoldaydık. Şehrin sınırlarını geçerken kafilemiz yeniden coşkuyla dolmuştu. Burayı Zafer Burnu'ndan hemen sonra görseydim hayal kırıklığına uğrayabilirdim. Ama günlerce ağaçların arasında yol aldıktan sonra şehir bana Osfro kadar gelişmiş geldi. Aslında Beyaz Kaya hâlâ kurulma aşamasındaydı. Yollar yerine tozlu patikalar vardı ve ticaretin yarısı çadırlardan yürütülüyordu. Tıpkı Zafer

Burnu'ndaki gibi, sokaklarda her kesimden insan mevcuttu. Ama büyük bir çoğunluğu işçiler oluşturunuyordu.

Uzaktaki tepede Morsalkımlı Ev kadar güzel ve büyük bir ev gördüm.

“Vali konutu,” dedi Warren beyaz atının üzerinden. “Ben orada kalacağım.” Biniciliği gerçekten mükemmeldi. Eyerin üzerinde bir koltukta oturur gibi rahat görünüyordu.

Sözleri bir an aramızda asılı kaldı. Büyük evi hasetle süzdüm. “Tamsin çok beğenecek,” dedim sonra.

Warren belli belirsiz gülümsedi. “Umarım.”

Beyaz Kaya'da kendimizi yeni bir tür kargaşanın ortasında bulduk. Burası bütün yerleşimciler için yeni hayatlarına başladıkları yerdı. Bazılarının arazileri şimdiden belliydi. Elllerinde haritalarla ortalıkta dolaşıp işe nereden başlayacaklarına karar vermeye çalışıyorlardı. Diğerleri bir rüyadaydı âdeta. Ne burada ne yapacaklarını biliyorlardı ne de Hadisen'a neden geldiklerini. Warren'ın yardımcıları herkesle tek tek ilgilenmeye çalışıyordu. Kolonicilerin bazıları işleyecek toprak edinmenin derdindeydi. Kimileri de daha oturmuş işletmelerde çalışmayı ümit ediyordu. Bu arada, Beyaz Kaya'nın tüccarları da kabilemizin etrafını sarmıştı. Kısacası herkes kendi çıkarlarının peşindeydi.

“Bu gece madenlere bakacağım,” dedi Cedric daha sonra. Onu diğer birkaç adamla birlikte bir haritayı incelerken görmüştüm. “Onlarla komşu çıktık. Madenlerimiz yakın. Birlikte gideceğiz.”

“Keşke ben de gelebilseydim,” dedim.

“Marshall’ların evi atla iki saatmış.”

“Normal bir atla mı, yoksa Lizzie’yle mi?”

“Lizzie’ye laf ettirmem. Maden ne durumda bir bakayım, sonra seni de getiririm.” Hayal kırıklığını fark edince yanağını okşadı. “Hemen asma suratını. Bir iki güne seni almaya gelirim.”

“Biliyorum. Ama olanlardan sonra senden bir dakika bile ayrılmak istemiyorum.”

“Üzülmeyin çifte kumrular, fazla ayrı kalmayacaksınız,” dedi Bayan Marshall yanımızdan geçerken. “Cedric doğru söylüyor. Evimiz yakın. Hem madeni gördükten sonra iyi ki orada kalmıyorum diyeceksin.”

Bay Marshall daha önce birkaç kere Hadisen’a gelmişti. Evin inşaatını takip etmiş ve bitmesine yakın karısıyla çocuklarını getirmişti. Cedric’le olmak istesem de, gerçek bir yatakta uyumanın hayalini de kurmuyor değildim. Hele de gökyüzünde yağmur bulutları toplanmışken. Banyo da yapabilecek miydim acaba? Tırnaklarımın arası o kadar pisti ki, artık beyazlarını göremiyordum.

Cedric’le öpüşerek ayrıldık ve Marshall’ların arabasıyla uzaklaşırken ona el salladım. Sonra şehir giderek ufaldı ve Cedric’in son kez elini kaldırdığını gördüm. Eve vardığımızda hava kararmıştı. Çaprazlama dizilen kütüklerden inşa edilen kulübeyi merakla süzdüm. Dışarıdan pek büyük durmuyordu.

İçerisi de büyük değildi zaten. Evin bütün işleri için kullanılan geniş, ortak bir odamız vardı. Yemekler burada pişecek ve yenecekti. Bir köşedeki küçük yatak odası Bay

ve Bayan Marshall'a aitti. Üst kattaki iki oda bir paravanla birbirlerinden ayrılıyordu. Biri kızlar, biri erkekler içindi. Ben üç kızla birlikte büyük bir karyolayı paylaşacaktım. Uykularında tekme atma gibi bir alışkanlıkları olmadığını umdum.

Gecenin geri kalanını yağmur bastırmadan arabadaki eşyaları içeri taşımakla geçirdik. Zafer Burnu'nun korunaklı konumu onu fırtınalardan koruyordu ama Hadisen'in sert rüzgârlara tanık olduğu söyleniyordu. Yolculuk da zorluydu, fakat burada gerçek anlamda ilk kez ağır iş yapıyordum. Bay Marshall'la oğulları hayvanları ahıra götürdü. İşimiz bittiğinde Bayan Marshall bize arpa pilavı pişirdi ve yemekte kurutulmuş etle birlikte onu yedik. Hep birlikte masanın önündeki uzun banka oturmuştuk. Rahat değildi ama her yanım o kadar ağrıyordu ki yine de yemeği yerde yemek zorunda kalmadığıma seviniyordum.

"Hep böyle kalmayacak tabii," dedi Bayan Marshall yeri işaret ederek. "Biz vahşi değiliz. Yarın her yere hasır yaygılar sereriz."

Uyku vakti geldiğinde karyolanın altınca irice bir örümcek buldum. Evin onlarla dolu olmadığını umarak mumu söndürdüm ve kızların yanına uzandım. Yağmur başlamıştı ama şiddetli değildi. Neyse ki çatı da akmiyordu.

Karanlıkta yatarken bir kontes olduğumu hatırladım. Osfrid'in en soylu kanından geldiğimi. Hadisen yolculuğumuzun ilk gecesindeki gibi, yine paniğe kapıldım. Ama sonra Cedric'in sözlerini düşündüm. Yine mükemmel olmadığım bir duruma alışmaya çalışıyordum ve bu da bir

gün geçecekti elbet. Nihayet biraz gevşeyerek uykuya dalarken kim vahşi doğanın göbeğinde derme çatma bir evde yaşamakta uzman olabilir ki diye düşünüyordum.

Cedric sözünü verdiği gibi ertesi gün gelmedi. Ya da bir sonraki gün. Başta bu gecikme beni sinir etti. Birkaç gün daha geçince bu sefer panikledim. Marshall'lar beni avutmaya çalıştıysa da içim içimi yiyordu. Durmadan korkunç ihtimalleri düşünüyordum çünkü yaptığım işler zihnimden çok bedenimi meşgul ediyordu. Evin düzeni tam oturmadan derslere başlamayacağım için Marshall'ların yerleşmesine yardım etmeye aldırıyordum. Ama bu konudaki tecrübesizliğim çoğu zaman başıma bela oluyordu.

Asil bir kadın olarak edindiğim becerilerin burada hiçbir anlamı yoktu. Işıltı Sarayı'nda gördüğüm çoğu dersin de öyle. Kimse kızlardan birinin böyle bir evlilik yapacağını beklemiyordu tabii. Nicholas Adelton gibi orta hâlliden biraz daha varlıklı biriyle hayatımı birleştirseydim evdeki birkaç hizmetçiyi idare edecek kadar iş biliyordum. Ama Hadisen bambaşka bir dünyaydı. İnek sağıp tereyağı yapmayı öğrendim. Mısır öğüttüm. Sebze ekmek ve ot dikmek için toprağı kazdım. Basit ve doyurucu yemekler yapmayı öğrendim. Ve bir de külden sabun yaptım ki en sevmediğim ev işi bu oldu.

Parti planlamak, dans etmek ya da pudra şekerinden tabak süslemeleri yapmak artık benim için bir hayaldi.

Müzik bile çalmıyorduk ki, zaten bunun için bir odamız yoktu.

Ellerim bir zamanlarki gibi yumuşacık değildi artık. Bütün parmaklarım nasır bağlamıştı.

Cedric nihayet geldiğinde kulübenin yerlerini süpürüyordum. Bu işi son derece gereksiz buluyordum aslında. Pisliği bir yerden alıp başka bir yere götürüyordum sadece. Güneş doğduğunda kalkmıştım. Alnımda biriken terleri silmek için başımı kaldırdığımda Cedric'i kapıda dikilirken gördüm ve hayretle irkildim. O da bana şaşkınlıkla bakıyordu. Süpürgeyi atıp boynuna sarıldım. Az kalsın birlikte yere düşüyorduk. Cedric kapıya tutunup ellerini belime doladı. Elimi göğsüne koydum. Gerçekten burada olduğuna inanamıyordum.

“Öldün sandım,” dedim.

Güldü. “Ben de seni gördüğüme sevindim, hayatım.”

Gerçek duygularımı saklamak için bir espri düşünmeye çalıştım. Son birkaç gündür onun için ne kadar endişelendiğimi bilmesini istemiyordum. Ama Cedric bana dikkatle baktığında gülümsemesi kayboldu.

“Özür dilerim,” dedi usulca.

“Neredeydin? Seni o kadar merak ettim ki.” Ona biraz daha sokuldum. Ne kadar perişan görüldüğünü yeni fark ediyordum.

“Biliyorum. Sana haber yollamalıydım. Ama yapılacak çok iş var. Sandığımdan daha çok. Görünce anlarsın.”

“Kahvaltıdan yeni kalktık,” dedi Bayan Marshall, “ama biraz yulaf lapası kaldı galiba.” Bayan Marshall'ın orada ol-

duğunu tamamen unutmuştum. Ses tonu dostaneydi ama içinde hafiften bir uyarı gizliydi. Hemen ayrıldık.

Sözü edilen lapa hayatımda yediğim en tatsız tuzsuz yemeklerden biriydi. Cedric'in Mavi Nehir'de ve Morsalkım'da ne kadar müşkülpesent olduğunu hatırlıyordum. Yumurtalarının tam istediği gibi pişmesini ve çöreklerinin ısıtılmasını beklerdi. Yulafı reddedeceğini sanırken tam iki kâseyi de silip süpürmesine şaşırdım. Yemeğini birtirdiğinde beni madene götürmek için izin istedi.

"Burada işleri olduğunu biliyorum ama ona etrafı dolaştırmak istiyorum. Akşam yemeğine kadar geliriz."

"Tabii," dedi Bayan Marshall. "Siz de yemeğe kalırsınız."

Cedric bu teklifi memnuniyetle kabul etti. Sabahki fırtına havayı soğutmuştu. Süet pantolonumla paltomu giyip şapkamı taktım. Hem ısınmak, hem de temiz bir kıyafet giymek istemiştım. Her gün aynı iş elbisesiyle dolaşıyordum ve Marshall'larda yalnızca hafta sonları banyo yapılıyordu.

"İşte şimdi gerçek bir kolonici oldun," dedi Cedric. "Vahşi doğayı keşfetmeye hazır mısın bakalım?"

"Senden daha iyi bir binici olduğum düşünülürse tabii." Lizzie'ye doğru yürüdük. "İkimizi birden taşıyabileceğinden emin misin?"

"Sen söyle, Bayan At Uzmanı."

Yaşlı kısrığın boynunu okşadım. "Tabii taşır. Ama dört-nala koşmak yok, değil mi Lizzie?"

Zafer Burnu'ndan ayrılalı henüz o kadar kısa bir zaman olmuştu ki, birlikte ata binme fikri bile tuhaf geliyordu.

Ama burada, medeniyetin kıyısında kurallar daha gevşekti. Alışkanlıkları menfaatler belirlerdi ve eğer at sırtında daha hızlı seyahat edeceksek öyle yapmak zorundaydık. Cedric, Lizzie'ye binmeme yardım edip arkama atladı. Görmeyeli binicilikte ustalaşmıştı.

Değişik türde ağaçların olduğu bir ormanın yabani otlarla kaplı patikasında ilerledik. Sabah güneşi iyice ısıtmaya başlayınca paltomu çıkardım. İlişkimiz artık yasak değildi ama Cedric'le aramızdaki elektrik kaybolmamıştı. Vücudum hâlâ onun dokunuşlarıyla zonkluyordu. Hadisen yolundaki gecelerden sonra ilk kez kollarını belime doluyordu.

Arazi hafifçe yukarı doğru eğimlendiğinde Lizzie istifi ni bozmadı. Maden, Gümüş Kumru adındaki dağın eteğindeydi. İçinden geniş bir nehir geçiyordu. Dağların ve üzerinde at sürdüğümüz verimli toprakların oluşturduğu manzara gerçekten nefes kesiciydi. Bir an o kadar büyüledim ki, madenin diğer kısmına bakamadım bile.

"Hani burada bir ev vardı?" diye sordum.

Cedric küçük bir tepeyi işaret etti. "İşte."

Gözlerimi kısıp baktığımda bir alet edevat kulübesi gördüm. Bariz bir şekilde eğriydi. Bunu özellikle mi yapmışlardı anlayamamıştım doğrusu. Tahtaların bazıları eskimekten sararmış, diğerleriyse yepyeniydi. Çatı eski ama sağlam görünüyordu. Gerçi onun da bir köşesi katranla yamanmıştı.

Cedric hemen açıklamaya koyuldu. "Daha bir sürü rädilat lazım ama zamanla hallederim."

“Çatıyı sen mi yamadın?” diye sordum usulca. Onu utandırmak istemiyordum ama yeni tahtalar da onun eseriymiş belli ki.

“Ondan geç kaldım zaten. Buraya geldiğimde kulübe dökülüyordu. İlk geceyi yağmurda bir muşambanın altında geçirdim. Baktım olacak gibi değil, şehre inip gerekli malzemeleri ve alet edevatı aldım. Komşu madenlerden birinin sahibi de yardım etti.” Gözleri yeniden kulübeye kaydı. “Eski hâlini görseydin gözlerine inanamazdın. Aslında biraz daha hâle yola koyup sana öyle gösterecektim ama özlemine daha fazla dayanamadım.”

Elini tutup parmaklarımı onunkilere geçirdim. “İyi ki geldin. Hem biz hayatı paylaşacağız. Lütfen, hiçbir konuda benden utanma.”

Elimi kaldırıp baktı. Tırnaklarımın içi kir doluydu. Tenim kuruyup çatlamış ve nasır bağlamıştı. Avucumun kenarında uzun bir çizik vardı. Ne zaman olduğunu bile hatırlamıyordum. Cedric elimi bırakıp derin bir iç çekti.

“Hey. Ne var bunda bu kadar abartılacak?” dedim. “Biraz sabun ve nemlendiriciyle hallolur. Ama Bayan Marshall’ın sabunuyla değil tabii. Söz veriyorum, yakında yine o eski güzel günlerime döneceğim.”

Cedric bana döndü. Sırtından vuran öğleden sonra güneşi koyu kumral saçlarını tutuşturmuştu âdeta. “Sen benim için hâlâ çok güzelsin. Hatta ilk tanıştığımızdan bile daha güzelsin. Biliyor musun, o günü hâlâ düşünüyorum. Bütün detayları hatırlıyorum. Üzerindeki elbiseyi. Mavi satendendi ve kollarında gül goncaları vardı. Buklelerinin

her biri kusursuzca omuzlarından aşağı dökülüyordu. Hayatımda senin gibi birini hiç görmemiştim. Rothford Kontesi Leydi Witmore.” İç çekti. “Ama bak, başına ne işler açtım. Eğer o gün kapma gelmeseydim, şimdi kim bilir nerede ve kiminle olurdun? Kâfir sevgilinle evlenebilmek için bir çiftçinin evini silip süpürmezdin mutlaka. İpek bir gelinlikle senin kadar soylu bir adamla evlenebilirdin. Sen hâlâ hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın. Sabahları uyandığımda aklıma ilk senin yüzün geliyor. Ama bazen hayatını mahvettiğimi düşünmeden edemiyorum.”

Bir an cevap vermeden ona baktım. Cedric de o broker yelekli ve kehribar iğneli genç adam değildi artık. Pisti, dağınıktı.

“Sen benim hayatımı kurtardın,” dedim. “Ne ipeklerde ne de mücevherlerde gözüm var.” Beni kendine çekti ve dudaklarımız buluştu. O an dünya altın ışıltılarıyla pırıldayan bir masal diyarına dönüştü. Güneş içimi ısıtıyordu. Ve Cedric’in kollarındaydım. Bütün dertlerimi unutup sevinçle doldum. “Hadi bana evini göster,” dedim.

Ev tek odalıydı. Bir köşedeki küçük ocak hem ısınmak, hem de yemek pişirmek içindi. Gerçi Cedric’in sıcak bir yemek pişirebilecek hiçbir malzemesi yoktu. Bir kütüphaneye rafı genişliğindeki yemek masasının iki tahta iskemlesi vardı. Samanla dolu yer yatağı Marshall’larınkinin aynısıydı ve pislikten geçilmiyordu.

“İstersen temizleyebilirim,” dedim.

Başını iki yana salladı. “Burayı iyice bir çekip çevirmek gerek. Şimdi uğraşma. Gel, etrafı gezelim. Sana nasıl altın elendiğini göstereyim. Gerçi ben de evle uğraşmaktan asıl işimi yapamadım.”

Bir an duraksadım. Aslında bir an önce işe koyulup Warren’a parasını ödemek istiyordum. Ama burası bir doğa harikasıydı ve etrafı biraz dolaşmaktan bir zarar gelmezdi.

“Aslında şu anda tek istediğim güzel bir banyo yapmak,” dedim. Gülmeye başlayınca ellerimi kalçalarıma dayayıp gücenmiş gibi yaptım. “Bazılarımız yağmurda uyumuyor,” dedim. “Marshall’ların evinde yalnızca cumartesi günleri banyo yapılıyor.”

Cedric yine eskisi gibi muzipçe gülümseyerek elimi tuttu. “Gel. Eminim, bir yolunu buluruz.”

“Küvetin mi var yoksa?” diye sordum umutla.

Yoktu ama Mathias Nehri’nin biraz ilerisinde ufacık bir göl vardı. Görünüşe bakılırsa bir yer altı kaynağıyla besleniyordu. Nehrin kıvrımlı yapısı ve birçok kola ayrılması düşünüldüğünde buna şaşmamak gerekti aslında. Gölün etrafındaki birkaç ağaç sıcak günler için güzel bir gölge oluşturuyordu.

“Şimdiye kadar bir gölde yıkanmamışsındır herhâlde,” dedi Cedric özür dilercesine. “Ama bu şartlarda maalesef... Hey! Ne yapıyorsun?”

Soyunuyordum tabii. Suyun dibini görememeyi bile dert etmiyordum. Sabunum olmamasını ve bir yabancının

beni görme ihtimalini de öyle. Ve Cedric'in gördükleri de umurumda değildi.

Kıyafetlerimi bir yığın hâlinde cılız otların üzerine bırakıp göle girdim. Hava sıcak olmasına karşın su serindi. Günlerce üzerimde biriken kirlerin usulca aktığını hayal ettim. Su omuzlarımı geçene kadar yürüdüm ve saçlarımı temizlemek için başımı daldırdım. Sonra suratıma yapışan saçların arasından baktım. Cedric hâlâ kıyıda dikiliyordu. Bana sırtı dönüktü.

"Ne bekliyorsun? Gelsene," diye seslendim.

"Adelaide, lütfen."

"Korkma, tamamen soyunmadım. Gayet saygın bir kılıktayım."

Cesaretini toplayıp göz ucuyla bana baktı. "Senin saygının tanımın bu mu?"

"Of! Gel şuraya! Sen de yıkan. Hem o gün müzik odasında da beni böyle görmedin mi? İstersen arkamı dönerim. Al, bak." Dediğimi yaptım ve az sonra Cedric'in de suya girdiğini duydum.

"Durmadan bu konuyu açıyorsun ama ben o gün hiçbir şey görmedim ki," dedi. "O kadar utandım ki, senden başka her yere baktım."

Arkamı döndüm ve aramızda yalnızca bir kol boyu mesafe olduğunu görünce sııttım.

"Ben de aylardır orada gördüklerinin hayallerini süslediğini sanıyordum."

"Merak etme. Hayallerimi süsleyen çok şey var." O da başını suya soktu. Sonra elleriyle kafasını ovuşturdu.

“Morsalkım’daki son banyomda Lorandy’dan gelen lavantalı kremi kullanmıştım,” dedim. “Buradaki şartları bilseydim ne yapıp edip onu aşırırdım.”

“Beyaz Kaya’ya gittiğimde sana onun gibi bir şey bulmaya çalışacağım,” diye söz verdi Cedric. “Kurutulmuş et sattıkları çadırla cephane çadırı arasında o kremlerden görmüştüm galiba.” Ona doğru bir adım attığımda sustu. “Adelaide...”

“Ne? Öpüşmek de mi yasak? Hiçbir yerimi görmüyorsun ki.”

“Ama hissedebiliyorum.”

Bir adım daha attığımda bu sefer geri çekilmedi. “Hani sen ay ışığında bakireleri ayartan karanlık ve esrarengiz bir asiydin?”

“Öyleyim,” dedi “ama o bakire benim müstakbel karımsa duracağım yeri bilirim.”

Mira’nın sözlerini hatırladım. Alanzan’ların ahlaki değerlerinin kuvvetli olduğundan bahsetmişti.

“Adelaide, ben... Bilmiyorum ama bana bu işi olması gerektiği gibi yapmalıymışız gibi geliyor.”

“Ona bir itirazım yok,” dedim ona iyice sokularak. “Yine de seni öpmek istiyorum.”

Cedric başını iki yana salladı. “İşimi kolaylaştırmıyorsun. Ama bunu ne zaman yaptın ki?”

Ellerini yanaklarıma koydu ve beni öperken en ufak bir tereddüt ya da korku belirtisi göstermedi. Ama aramızdaki bir nefeslik mesafeyi korudu ve ben de olduğum yerde kalabilmek için çabaladım. Cesurca sözlerime rağmen

titriyordum. Su artık serin gelmiyordu. Onunlayken hep aynı hisse kapılıyordum. Bir uçurumun kenarında duruyorduk sanki. Aramızdaki mesafeyi geçip de kendimi onun kollarına bıraksam ipin ucu tamamen kaçacaktı. İkimiz de kendimizi daha fazla tutamayacaktık ve düğün yatağıma bir bakire olarak girmeyecektim.

Ama güçlkle de olsa o mesafeyi korudum. Nihayet ayrıldığıımızda yine bütün vücudum arzuyla sızlıyordu.

Gözlerimiz buluştuğunda aramızdaki o gerginlikle birbirimize baktık. “Bence,” dedi Cedric ıslak saçlarımı kulağımın arkasına atarak “bir an önce evlenmeliyiz.”

“Kesinlikle,” dedim yakınlığını bütün vücudumla duyumsayarak. Sonra bir adım geriledim ve etrafı gösterdim. “Ama bu arada biraz altın aramaya ve belki de zengin olmaya ne dersin?”

24. BÖLÜM

O GÜN ZENGİN OLAMADIK. ERTESİ GÜN DE ÖYLE.

Çok geçmeden, düzenimizi oturttuk. Cedric her sabah güneşin doğuşuyla kalkıp iki saat yol tepiyor ve Marshall'lara geliyordu. Birlikte madene dönüyor ve güneş batana kadar çalışıyorduk. Sonra geri dönüp aileyle akşam yemeği yiyorduk. Cedric madenine geri dönüyor, ben çocuklara yatma saatine kadar ders çalıştırıyordum. Artık uyumakta hiç zorlanmıyordum.

En büyük üzüntüm, Cedric'in günün yarısını yollarda geçirmesiydi. Ama o ısrarla gündüzleri beni yanında istiyordu. İkimizin birlikte daha çabuk bir sonuca ulaşabileceğimizi düşünüyordu.

Şimdiye kadar pek az altın çıkarabilmiştik. Elek yöntemi bana artık ilk başlardaki kadar zor gelmiyordu. Nehir genişti ve bazı yerleri oldukça sığdı. Bazen suyun ortasında bir kaya parçasına oturarak çalışıyordum. Bütün gün

tabandaki çamurlu toprağı eliyor ve toplu iğne başından küçük birkaç altın parçası buluyordum. Bazen de yalnızca bir avuç altın tozuyla yetinmek zorunda kalıyordum. Belli ki Warren'a borcumuzu bir ayda ödeyemeyecektik.

"Olsun. Yine de fena biriktirmedik," dedi Cedric bir gün.

Canımız pahasına koruduğumuz altın tozlarına baktım.

"Öyle mi dersin?"

"Sandığından daha çok ediyor. Eminim, Osfro'daki hizmetçilerin her gün yerlerden bu kadarını süpürüp sokağa serpiyordu. Ama gerçek dünyada altının her gramı çok değerli."

Cedric başka bir gün Beyaz Kaya'ya gidip birkaç tane bent kapağı satın alacağını söyledi.

"Zaten azıcık altın biriktirebildik. Onu da harcayacak mısın?" diye sordum. Daha kötüsü, yine Warren'dan borç alacağından korkmuştum.

Cedric başını salladı. Bugünlerde sık tıraş olmuyordu. Yüzünün alt tarafında kumral bir gölge belirmişti. Sakalına karıştığım yoktu. Tek sıkıntısı öpüşürken suratımı gıdıklamasıydı. "Evet ama mecburum."

"Bütün emeklerimiz boşa gidecek," diye hayıflandım. Nehirde saatlerimizi harcamıştık. Son haftalar ikimizi de epey zorlamıştı. Ellerim su toplamıştı ve nihayet bir ayna bulduğumda kendime hayretle bakmıştım. Geniş kenarlı şapkam beni güneşten pek az koruyabilmişti ne yazık ki.

"Merak etme, degecek," dedi. "İşimizin büyük bir kısmını onlar yapacak. Suyu kesip altını eleyecekler. Böylece daha çabuk ilerleyeceğiz."

“Umarım,” dedim. “Ama bazen ne düşünüyorum, biliyor musun? Bu nehirde sandığımız kadar çok altın yok. Bir gün ağzımıza bir parmak bal çalıyor, sonraki gün elimiz boş dönüyoruz. Bence Warren bunu biliyordu.”

“Olabilir.” Cedric bir an somurtttuktan sonra gülümse-di. “Ama bütün imkânlarımızı zorlamadan pes etmek yok. Ne kadar kararlı olduğumuzu göstereceğiz ona.”

Cedric söylediği gibi, Beyaz Kaya’ya gittiği için ertesi günü evde geçirdim. İşler hiç bitmiyordu. Cedric’le Westhaven’a yerleştığımızda de bundan çok farklı bir hayatımız olmayacaktı. Yine bir hudut bölgesinde ve kısıtlı imkânlarla yaşayacaktık. Hizmetçilerimiz olmayacaktı. Mavi Nehir’e ilk gittiğimde ev işlerinden zerrece anlamayan ben şimdi neredeyse usta bir ev hanımı olup çıkmıştım.

Marshall’ların evinde edindiğim bir başka tecrübe de verdiğim eğitimin öğrencilerimin neredeyse hiçbir işine yaramayacağını anlamamdı. Bu çocuklar okul yüzü görmeden büyüyecek ve erken yaşta çalışmaya başlayacaktı. Dolayısıyla onlara aritmetik ve okuma yazma gibi temel dersler vermeye başladım. İçinde bulunduğum dünyayı ve sömürge insanların yaşayış biçimlerini her geçen gün daha iyi gözlemliyor ve öğretmenliğimi de buna uydurmayla çalışıyordum.

Cedric Beyaz Kaya gezisinin ertesi günü beni almaya geldiğinde yine düşüncelere dalmıştım. Yaşlı Lizzie’yle madene giderken eğilip endişeyle yüzümü görmeye çalıştı.

“Sınırdaki hayat sandığımdan daha zormuş,” dedim. “Aslında burayı seviyorum. Sessizliğini, ferah-

lığını. İnsanların yaşam mücadelesi hoşuma gidiyor. Işıltı Sarayı'ndaki gibi bir mücadele değil bu. Ama Hadisen'dakiler de değişecek. Beyaz Kaya bir gün sanatla ve eğitimle tanışacak. Osfro'da da öyle olmadı mı? Ve bunun bir parçası olacağımı, o değişimi gözlemleyeceğimi düşündükçe heyecanlanıyorum.”

Ensemi öptü. “Westhaven'da daha mutlu olacaksın. O şehrin temelinde bambaşka bir azim var. Tamamen özgür olacaksın. Madden ve manen. Ah, az kalsın unuttuyordum.” Cebinden bir zarf çıkardı. “Sana.”

Mektup Tamsin'dendi.

Sevgili Adelaide,

Oraya posta servisi olduğunu duyduğumda çok şaşırdım. Umarım mektubum bir ayı tarafından yenmeden sana ulaşır.

Burada hayat güzel. Her gece bir partiye gidiyorum. Birkaç beyefendi etrafımda pervane oluyor ama Warren'a verdiğim sözü tutuyorum. Warren konumu ve maddi durumu itibarıyla benim tam hayalini kurduğum tipte bir erkek. Hem sana daha yakın olacağım! Tek yapmam gereken bana ümitsizce âşık olmasını sağlamak. Onu beklememi istemesi iyiye işaret tabii ama korkarım bundan daha fazlasına ihtiyacım var.

Grashond'lular hâlâ burada. Suratlarını görmekten o kadar sıkıldım ki, keşke bir an önce gitseler. Tek iyi

tafafları bana rengârenk giyinmenin ne harika bir lüks olduğunu hatırlatmaları.

Mira son günlerde iyice tuhaflaştı. Sen buradayken de öyle miydi? Özellikle birkaç gündür aklı beş karış havada. Mutsuz, dalgın... Bilirsin, üçümüzden en çok o duygularını belli etmezdi. Doğrusu, biraz endişeleniyorum.

Mira şimdiye kadar sadece bir tane teklif almış. Bunu biliyor muydun? Balolarda erkekler onunla dans etmek için sıraya giriyor ama iş resmiyete binince kaçıyorlar. Talibi yaşlı bir çiftlik sahibi. Çok zenginmiş ama yaşlı derken ciddiğim. Adam sekseninde! Aslında bu fikir başta beni de rahatsız ederdi, fakat sonra aklı-mı kullanabilirdim. Adamın evini anlata anlata bitiremiyorlar. Öyle bir çiftliğin hanımı olmak dünyanın ayaklarına kapanması demek. Hem dedim ya? Beyimiz sekseninde. Mira'dan fazla bir beklentisi de olmaz. Anlarsın ya.

Daha uzun yazmak isterdim ama akşamki davet için saçıma maşa yapmam gerek. Ticaret gemileri olan bir adamın evine gidiyoruz. Warren kadar iyi bir talip değil tabii ama bir köşede dursun. Belki lazım olur.

Bütün gün çamurelediğin düşünülürse nasıl iyi olabilirsin bilmiyorum ama umarım seçtiğin hayattan pişman değilsindir.

*Sevgilerimle,
Tamsin*

Mektubu gülerek katladım. Yazdıklarını okurken sesini duyar gibi olmuşum. “Tamsin durmadan mektup yazar,” dedim. “Nihayet bir tane de bana yollamış.”

Madene vardığımızda gün ısınıyordu. Bluzumun kollarını kıvırmıştım ve Bayan Marshall’ın yardımıyla kendime diktiğim pamuklu eteği giymiştim. Yoksa bu sıcakta süetle bayılabilirdim. Bu arada dikişi de hayli ilerletmiştim hani.

Cedric’in kurduğu kanallar işe yaramıştı. Su geniş bir kutudan akıp geçiyordu ve bu sırada ağır mineraller ayrılıyordu. Nehrin uygun noktalarını birlikte belirlemiştik. İlk birkaç dakika sanki kocaman altın parçaları görmeyi bekler gibi onlara merakla bakmıştık.

“Yine kestirme yoldan zengin olamadık,” dedim attan inip kanalların başına gittiğimizde. “Ama işimizi kolaylaştırdıkları muhakkak.”

Cedric bana tavamı uzattı. “Hadi, işe koyulalım.”

Birkaç saattir çalışıyorduk ki, bir ses duyduk. “Thorn! Orada mısın?”

Kafamızı kaldırdığımızda birkaç atlı gördük. El sallayarak selam verdiler. Cedric de elini kaldırarak suda onlara doğru yürüdü.

Peşine takıldım. “Kim bunlar?”

“Alanzan’lar. Geçen gün şehirde tanıştık. Hadisen sınırına yerleşmek için belgelerini yeni almışlar. Kuzenlerini tanıyorum. Yıldız Dansı’nda yakalanıp sonra kaçanlardan. Şimdilik ileride bir madende çalışıyor. Ona giderken bana da uğramalarını söylemiştim.”

Cedric'in bir Alanzan olmasına alışsam da, henüz diğerleriyle tanışmamıştım. Son derece sıradan insanlardı. Marshall'lardan hiçbir farkları yoktu. Kaba işçi kıyafetleri giymişlerdi ve arabaları ağzına kadar eşyayla doluydu. Cedric onları Galveston'lar olarak tanıttı. Orta yaşlı çift dört çocukları ve en büyük oğullarının hamile karısıyla birlikte seyahat ediyordu.

Tabii ki ayaküstü bir ayın filan yapmaya kalkışmadılar. Yol hepsini yormuştu. Çocukların en küçükleri koşup oynarken biz yetişkinlerle çimlere oturup suyumuzu paylaştık. Cedric'le Hadisen'da birkaç hafta kaldıktan sonra kendimizi buranın yerlisi sayıyorduk. Ama Bay Galveston bu topraklarda yeni olmasına rağmen bazı konularda bizden daha deneyimliydi.

Kulübeyi şöyle bir süzdükten sonra, "Çatı sağlam görünmüyor," dedi. "Desteklemek gerek."

"Bir de ilk hâlini görecektiniz. Tahtaları bile yoktu. Neredeyse hepsini ben çıkardım." Cedric'in kendisiyle gurur duyduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum onu. Hâlbuki o gün yanındaydım. Çekici en az on kere parmaklarına vurmuştu.

"Buranın meşhur fırtınalarına hayatta dayanmaz," dedi Bay Galveston. "Aradaki boşlukları branda beziyle kapatın. Ama şehirdeki toptancının elindeki bütün malı biz aldık. Ya yeni teslimatı bekleyeceksiniz ya da Zafer Burnu'ndan almanız gerek."

"Yakın zamanda oraya döneceğimizi sanmıyorum," dedi Cedric. "Yağmurda şansımızı denemekten başka çare yok."

Francis büyük oğluyla Cedric'e onu izlemelerini işaret etti. "Belki yama yapabiliriz. Hele bir bakalım da."

Ben kadınlarla birlikte kaldım. Gelinleri Alice esneyip gerindi ve elini şiş karnının üzerinde gezdirdi. "Rahat mısın?" diye sordum. "Bir isteğin olursa çekinme söyle."

"Şimdilik iyiyim, teşekkürler."

Kayınvalidesi, Henrietta'yla birbirlerine gülümsediler. "İlk hamile kaldığımda kart okumuştuk. Gül Bekçisi'ni seçtiğim için içim rahat."

Henrietta onlara boş boş baktığımı fark edince, "Kader kartlarını bilmez misin?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

Ada'daki Deanzan kartlarından söz ediyorlardı. Sıradan insanlar onları fal ya da oyun amaçlı kullanıyordu. Ama bu kartların Alanzan'lar için daha kutsal bir anlamı vardı. Onlar sayesinde öz bilgeliği temsil eden ay meleği Deanzel'den haber aldıklarına inanıyorlardı.

Alice bir an kaşlarını çattıktan sonra ifadesi yumuşadı. "Cedric nişanlım deyince seni..."

"Sizden biri sandınız," dedim.

İki kadın da utanmış gibi başlarını eğdi. "Evlendikten sonra inancını değiştirecek misin?" diye sordu Alice.

"Öyle bir planım yok."

"O zaman neden Westhaven için para biriktirmekte bu kadar acele ediyorsunuz?" diye sordu Henrietta. Galveston'lar da oraya gitmeyi düşünüyordu ama önce koloninin biraz daha oturmasını bekleyeceklerdi. Bu arada, altından para kazanmayı ümit ediyorlardı.

“Cedric için,” dedim. “Onun güvende olmasını istiyorum. Ayrıca Westhaven’ın kurucularından ve liderlerinden biri olmayı çok arzuluyor.” Ardından gelen tuhaf sessizliği bozmak için “Eee? Gül Bekçisi ne anlama geliyor?” diye sordum.

Bir an cevap vermeyeceklerini sandım. “Kartta bahçesinde çalışan ve zor şartlara rağmen çiçeklerini koruyan bir adam var. Ve elbette en güzel goncalarla ödüllendirilecek,” dedi Henrietta.

Alice’e döndüm. “Senin için de hamileliğini temsil ediyor. Zor şartlarda yolculuk etmene rağmen sağlıklı ve güçlü bir bebeğin olacak. Umarım seçtiğin kart sadece sana değil, bütün ailene uğur getirir.”

İki kadın da bana hayretle baktı.

“Doğru yorumladım mı?”

“Evet,” dedi Henrietta. Sonra gözleri arkama kaydı. “Glen! Hemen in oradan, yoksa boynunu kıracaksın.”

İki küçük kız nehirde su savaşı yapıyordu. Erkek kardeşleriye bir kaya çıkıntısına tırmanmakla meşguldü. Çıplak elle fazla yükseğe tırmanamazdı. Yine de annesi endişesinde haksız sayılmazdı. Oğlan, Henrietta’yı duymamış gibiydi.

“Dur ben alayım,” dedim ayağa kalkmak için bahane yaratarak.

Glen kaşla göz arasında biraz daha tırmanmıştı.

“Glen, annen seni çağırıyor,” dedim. “Hem in oradan bakayım. Yoksa düşeceksin.”

Çocuk bana bakmadı bile. “Bir dakika. Tepeye az kaldı.”

“İn dedim.”

Çocuk bir çıkıntıya tutunup ayaklarını aşağı sallandığında yüreğim ağzıma geldi. Sonra bir kertenkele gibi kolayca aşağı indi. Tulumunun önündeki büyük cep kaya parçalarıyla doluydu. Yeni ganimetini de diğerlerinin arasına attı.

Onu hafifçe annesine doğru ittim. “Bunları taşımak zor olmuyor mu?” diye sordum.

“Hayır. Koleksiyon yapıyorum. Daha bir sürü var. Osfrid’de taşlarla ilgilenen insanlar var biliyor musun?”

“Elbette,” dedim. “Jeologlar.”

“Jeolog,” diye yineledi keyifle.

“Kral onları seyahat edip kayalar ve minerallerle ilgili yeni bilgiler edinmeleri için görevlendiriyor.”

“Keşke ben de jeolog olsam. Ama bir çiftlik almak için yeterince altın biriktirdiğimizde orada çalışmak zorunda kalacağım.”

Başını okşadım. “Kaderini senin için bir başkasının çizmesine asla izin verme. Gel bak sana ne göstereceğim.”

Onu küçük gölün kıyısına götürdüm. Önceden orada benekli çakıl taşları görmüştüm. Glen âdeta kendinden geçti. Başını fazla derde sokamayacağını düşünerek onu orada bıraktım. Kulübenin arkasından diğerlerine yaklaştığımda Henrietta’nın Cedric’le konuştuğunu duydum.

“... Belki bana düşmez ama bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?”

“Elbette,” dedi Cedric. “Onu seviyorum.”

“İyi hoş da, güzel bir yüze kanmadan önce biraz daha düşün derim. Canım cicim ayları geçince gerçeklerle yüz-

leşeceksin. Çocuklarınız olduğunda ne yapacaksın? Bari o zaman inançlarını değiştirsin.”

“Onu buna zorlayamam. Çocuklara gelince...” Cedric duraksadı. “Vakti gelince konuşuruz.”

“Bence şimdi konuşun,” dedi Francis. “Bu mesele ciddi. Sen okumuş adamsın. Ticaretten anlıyorsun. Alanzan’ların senin gibilere ihtiyacı var. Westhaven’ın kurucularından olmayı hak ediyorsun. Ama karın bizim inancımızı paylaşmadığı sürece halkımız sana tam anlamıyla kucak açmaz.”

“Adelaide’in kendine göre fikirleri var. Ona neye inanacağını söylersem bizim geleneksel kilisenin rahiplerinden ne farkımız kalır? Westhaven’ın amacı farklı inançlara sahip insanları bir araya getirmek zaten.”

Galveston’lar tam ikna olmamıştı ama Alice, “Beyaz Kaya’da inancımızı paylaşan bir yargıç var,” dedi. “Bir aptallık etmeden önce sen en iyisi onunla konuş. O kız hem inancını, hem de geleceğini tehdit ediyor.”

Yanlarına gittiğimde hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalıştılar ama bunda pek başarılı olamadılar. Ziyaretlerini sonlandırma vakti geldiğinde hepimiz rahat bir nefes aldık.

“Of, Glen,” dedi Henrietta, oğlunun cebindeki taşları görünce. “Ben sana ne dedim?”

“Koleksiyonum için harika taşlar buldum. Hem ben büyüyünce kraliyet jeologu olacağım.”

“O da neymiş? Her neyse. Bırak bakayım şunları.”

Çocuğun üzüldüğünü görünce çömeldim. “Annen haklı. Bunca taşı yanında taşıyamazsın. Bak ne diyeceğim.

Onları bana bırakabilirsin. İstediginde gelip alırsın, anlaşılmıyor mı?”

Glen bu fikirden hiç hoşlanmamıştı ama annesine karşı gelmeye de cesaret edemiyordu. Sonunda taşlar kulübenin bir köşesine yığıldı ve Galveston'lara veda ettik.

“Duyduğunu biliyorum,” dedi Cedric. “Unut gitsin.”

“Senin için bir tehdit olarak görülmek hoşuma gitmedi,” dedim. “Evliliğimizi aptallık olarak değerlendirmeleri de öyle.”

“Her dinden dar görüşlü insanlar çıkar. Aldırma.”

Gözlerinin içine baktım. “Çocuğumuz olduğunda ne yapacaksın?”

“O güzelim suratını öpücüklere boğacağım.”

“Cedric! Bir kere de ciddi ol.”

Gülümsemesi kayboldu. “Ben gayet ciddiyim. Bunu hiç düşünmedim. Belki ikimiz de onlara inandıklarımızı anlatırız ve seçimi onlara bırakırız.”

“Alanzan dostlarının bundan hoşlanacağını hiç sanmam.” Ne tuhaftı. İlişkimizdeki bir sürü sorun vardı. Maddi sıkıntılar. Cedric'in etrafındaki tehlikeler. Bir de benim kimliğim konusu vardı tabii. Ama Cedric'in hayatını zorlaştırabileceğimi hiç düşünmemiştim. Endişelerimi kendime saklayamadım. “Bütün hayatımı ardımda bırakıp buraya geldim. Ya bir sabah uyanıp da büyük bir hata yaptığını düşünürsen?”

“O senaryoda mutsuz olabileceğim tek şart senin yataktan benden önce kalkman olur.” Ellerimden tutup beni kendine çekti. “Şimdi tüm ciddiyetimle söylüyorum

ki, farklı inançlarımız benim için hiçbir zaman bir sorun olamaz. Sana âşık olduğumda bunun hayatımızın bazı dönemlerinde karşımıza çıkacağını biliyordum. Ama aramızda bir inanç kavgası yaşanmasına imkân yok. Biz her sorunun üstesinden gelebilecek güçteyiz.”

Gözlerimi kapadım ve derin bir iç çektim. “Yine de keşke bu kadar çok derdimiz olmasaydı. Bütün dünya bize karşı sanki. Hoş, belki her anlamda rahatladığımızda da canımız sıkılacak.”

“İkimiz birlikteyken mi? Asla.”

Öpüşmeye başladık ve sırtımı kulübenin duvarına yasladım. Aramızdaki ufacık tartışma arzumu daha da artırmıştı. Onu o kadar çok istiyordum ki. Bir elini saçlarıma geçirirken diğer eliyle eteğimin ucunu sıyırdı.

“Dikkat et,” dedim. “Duvar başımıza yıkılabilir.”

Beni kendine çekerken bakışları tutkuyla yanıyordu. “Demin bana ciddi ol diyordun ya? Şimdi sana ne kadar ciddi olduğumu göstereceğim.”

“Yok canım. Ondan asla şüphe...”

Birden gözüme bir pırıltı takıldı. Cedric’i kenara itip çömeldim. Glen’in taşları arasından birini alıp ışığa doğru tuttum.

“Gerçek mi bu?”

Beyaz Kaya, altın arayıcılarının yanılğı öyküleriyle çalkalanıyordu. Cedric yanıma çömelip taşa yakından baktı. Yalnızca bir çakıl taşı gibi duruyordu ama som altındı.

“Evet, gerçek,” dedi. “Nereden çıktı bunlar?”

“Nehrin orada, tepelere doğru kaya çıkıntıları var ya?

Bizim kraliyet jeologu taşları oradan buldu. Parladıklarını gördüm ama bir çeşit kristal olduklarını sandım.”

Arazinin diğer ucuna, nehrin ters istikametine doğru yürüdük. Kayalıkların başladığı yerde bitki örtüsü iyice seyrekleşiyordu. Çıkıntıları işaret ettim. Çocuğun ne kadar yükseğe tırmandığını hatırlayınca elim ayağım buz kesti. Zirveye ulaştığını sanmıştı ama aslında gittiği yer yolun yarısı bile değildi.

Cedric birkaç dakika yukarı baktı. “Komşumla tanışmalısın. Sully. Sevimli bir ihtiyar. Onun arazisinde de buna benzer kaya oluşumları var. Altın bulacağım diye neredeyse hepsini öğütmüş. Dediğine göre Hadisenli bir kâşif tesadüfen rastladığı kayalıklarda büyük miktarda altın bulmuş.”

Bakışlarını takip ettim. “İyi ama oraya nasıl ulaşacaksın?”

“Şu tepedeki büyük yarığı görüyor musun?” dedi beni duymazdan gelerek. “Orayı kazacağım.”

Bahsettiği yarık çıkıntıların en yükseğindeydi. “Olmaz, yapamazsın,” dedim.

Dehşetimi fark edince gülümsedi. “Yapma, Adelaide. Gerekli donanım olduktan sonra oraya çıkmakta ne var?”

“Nereden bulacaksın o donanımı?”

Çakıl taşını gösterdi. “Hele şunu bir inceleyeyim de. Eğer orada altın varsa ciddi bir kazı yapmak gerek. Warren ve Elias’a da haber vermek lazım tabii. Gerçi belki de onlarla şimdi konuşmalıyım. Ne kadar çabuk davranırsak o kadar iyi.”

Bana öyle bir gülümsedi ki, bütün dünya aydınlandı sanki. Güneş yanık tenini okşuyor, kumral saçlarını erimiş

bakır rengine boyurdu. Bu hâliyle genç ve tutkulu bir tanrıya benziyordu. Tehlikeli bir tanrıya. Bütün şüphelerime rağmen ona inandım.

“Adelaide,” dedi. “Bakarsın ipek bir gelinlikle evlenirsin.”

25. BÖLÜM

ERTESİ GÜN, CEDRIC TIRMANMA MALZEMELERİ ALMAYA gitti. Ben de günü Marshall'larda geçirmek zorunda kaldım. Ev işlerine yardım ederken heyecanımı gizlemekte epey zorlandım açıkçası. Ama ortada kesin bir şey yokken bunu onlarla paylaşamazdım.

“Bakıyorum ağzın kulaklarında,” dedi Bayan Marshall. “Kül suyu yaparken bile gıkın çıkmadı.”

“Aklımda başka şeyler vardı.”

“Tarçın yaprakları işe yarıyor anlaşılan. Yoksa neden böyle pişmiş ayva gibi sırtıtasın?”

“Belki inanmayacaksınız ama onlara elimi bile sürmedim,” dedim. Bence gerçekten de inanmadı. Cedric ertesi gün beni almaya geldiğinde Marshall'ların bahçesinden çıkmayı zor bekledim. “Aradıklarını buldun mu?”

“Hepsini değil. Bazıları daha sonra gelecekmiş. Şehirde kime rastladım bil bakalım. Elias Carter’a.”

“Ne hoş. İyi miydi bari?”

“Keşfimizden söz edene kadar evet. Başlarına iş açacağımdan endişelendi. Kayalıklarda gerçekten altın varsa daha çok adama ihriyaç olacak tabii. Bu da şehirde iş gücü kaybı demek.”

Elias’ın o sevimsiz suratını görür gibiydim. “Eee? Sonuç?”

“Önce kendisi bakacakmış. Bugün uğrayacak. Şehirde bu tip alet edevatları satan mağazalardan biri dün kapalıydı. Oradan malzeme de getirecek. Belki bin kere işim başımdan aşkın dedi. Buraya gelince de aynı numaraları çekerse şaşırma.”

“Asıl kibar davranırsa şaşırırım. Desene şahane bir gün bizi bekliyor!”

Hava harikaydı. Altın aramaya o kadar alışmıştım ki, bir yandan da Cedric’le sohbet edebiliyordum. Çoğunlukla gelecekte bahsediyorduk. Westhaven’da neler yapacağımızdan, hangi inancı seçeceklerinden emin olamadığımız çocuklarımızın adlarını ne koyacağımızdan. Elias adamlarıyla birlikte geldiğinde neşemiz kaçırverdi.

“Bugün balo elbisesi giymemişsiniz,” dedi bana. “Uzaktan sizi erkek sandım.”

“Malzemeleri getirdin mi?” diye sordu Cedric tersçe.

Elias adamlarına bir işaret çaktığında ellerindeki halatlarla ucu çivili kazmaları yere attılar. “Verdiğin altınlar yetmedi. Gerisini hesaba yazıyoruz.”

Cedric zoraki gülümsedi. “Tabii.”

Elias eliyle sabırsızlığını belli eden bir işaret yaptı.

“Şu dediğin kayalıkları bir görelim bakalım. Fazla kalmayacağız. Daha bir sürü işim var.”

Nehrin karşısına geçtik. Taşlık arazide tek tük otlar bitmişti. Cedric kaya çıkıntısını gösterdi. Bir dağ değildi belki ama beni huzursuz edecek kadar yüksekti. Kayalıkların sivri çıkıntılarla kaplı yüzeyi de endişemi artırıyordu.

“Sully, Davis Mitchell’ın altını tıpkı buna benzeyen bir kayalıkta bulduğunu söylüyor,” dedi Cedric.

Elias gözlerini kırıştırdı. “Bir dakika. Sully mi? George Sullivan denen bunağı mı diyorsun? O ne bilir? Bir yıldır burada daha iki gram ancak biriktirmiştir.”

“Ama Davis Mitchell’ı tanıyor,” diye belirtti Cedric. “Altını bulurken yanındaymış.”

Davies Mitchell, Hadisen’da efsanevi bir isimdi. Altından zengin olmuş ve Osfro’ya dönüp kendine lüks bir hayat kurmuştu. Eğer bizim de ufacık bir şansımız varsa bunu mutlaka değerlendirmeliydik.

“Ayrıca,” diye ekledi Cedric, “burası arazimin tam kıyısı. Eğer altın bulursak...”

“Bay Doyle’ın arazisi demek istedin herhâlde?” diye araya girdi Elias. “Sen burada yalnızca çalışıyorsun.”

Cedric istifini bozmadan devam etti. “Burada altın varsa muhtemelen şu tepelere doğru giden damarın bir parçasıdır. Bildiğim kadarıyla ilerdeki arazi için bir kira sözleşmesi yok. Bay Doyle doğrudan işçileri tutar ve kârı kimseyle paylaşmak zorunda kalmaz.”

“Dağlarda altın aramak kolay mı sanıyorsun?” diye homurdandı Elias. Ama içinden bu ihtimali değerlendirirken

gözleri parlıyordu. “Pékâlâ. Gerekeni yap ve gelişmeleri bana hemen bildir. Bay Doyle, Zafer Burnu’ndan döndüğünde onunla da konuşuruz. Ha bir de, sakın emin olmadan sağda solda konuşmaya kalkışma.”

Elias’ın kaba tavrına rağmen Cedric kibarca gülümseyip “Elbette,” dedi.

Sonra aramızda tuhaf bir sessizlik oldu. “Eee?” dedi Elias. “Bize evinde soğuk bir şeyler ikram etmeyecek misin? Bunca yoldan geldik.”

Cedric’in duvarındaki Alanzan elmasını hatırlayarak irkildim. “Ev çok sıkışık. Yatakla ocaktan adım atacak yer yok. Bir göz odada oturacağımıza neden bu güzel havanın tadını çıkarmıyoruz? Ben de size içecek bir şeyler getireyim.”

Elias gözlerini bana dikti. “Teşekkür ederiz. Zahmet olacak. İki arada evin yatağından bahsetmeniz de ilginç. Aklınız orada kaldı herhâlde?”

Güçlkle gülümsedim. “Hemen dönerim.”

Kibar bir genç hanım gibi yavaşça yürüdüm ama kulübeye girer girmez elması Cedric’in sandığına tıktım. Orada bir deste Deanzan kartı buldum. Onları da bir gömleğe sıkıca sardım. En azından ortalıktan kalkmışlardı.

Konuklara ne ikram edebileceğimi düşündüm. Elias buradaki imkânlarımızın ne kadar kısıtlı olduğunu biliyordu şüphesiz. Eyerlerindeki mataraları görmüştüm. Yanlarında yiyecekler de vardı muhakkak. Ama bu bir güç oyunuydu. Zavallı Cedric, Bayan Marshall’ın her yemek davetinin üzerine atlıyordu. Aklıma ev sahibemin ona verdiği mısır ekmeği geldi. Onu bölüp bir sürahiye su koydum ve dışarı

çıktım. Suyu temiz bir kuyudan çekiyorduk ama bu havada ısınmıştı tabii.

Yine de bu basit yemeği bize Işıltı Sarayı'ndaki misafirperverlik derslerinde öğretildiği gibi büyük bir zarafetle sundum. Elias'ın adamları nihayet ağızlarını açmaya tenez-zül edip birkaç teşekkür kelimesi mırıldandı. Cedric'le göz göze geldik. Elias'ın kulübeyi araması yok denecek kadar az bir olasılıktı. Yine de içini rahatlatmak için gözlerimi yumdum.

"O elması neden ortada bırakıyorsun ki?" diye sordum konuklarımız gittiğinde. "Bir daha böyle bir tedbirsizlik etme."

Terli saçlarını arkaya atıp kafasını salladı.

"Haklısın."

"Bir dakika. Galiba ilk kez bir konuda aynı fikirdeyiz."

"Aksine. Bence hep sen haklısın. Hayatımda tanıdığım en zeki kadınsın."

Kaya çıkıntısına baktık. "Ne zaman tırmanacaksın?" diye sordum.

Çömelip Elias'ın getirdiklerini karıştırdı. "Neden bekleyeyim?"

"Nasıl yani? Şimdi mi? Günün en sıcak saatinde?"

"Bu ara hiç serinlemiyor ki." Birkaç halatla kancayı ayırdı. "Sully'nin dediği fırtınalardan birini bekleyeceğime azıcık terlerim daha iyi."

Bir mazeret bulmaya çalıştım ama yoktu. Ayrıca vaktimiz kısıtlıydı. Bir an evvel parayı denkleştirmemiz lazımdı.

"Onları nasıl kullanacağını biliyor musun?" diye sordum.

Deri tırmanış kemerini beline bağıladı. “Yoksa bana güvenmiyor musun?”

“Biniciliğini görünce...”

“Merak etme. İyice araştırdım. Şehirdeki dükkânın sahibiyle ve Sully’yle de konuştum. Gayet basit bir iş.”

Hâlâ şüpheliydim ama onun halatları ustaca düğümlemesini izlerken biraz rahatladım. Eline bir kazma tutuşturup yanağına bir öpücük kondurdum. “Dikkat et. Daha evlenmeden dul kalmak istemiyorum.”

Sırıttı ve tırmanmaya başladı. Bu işten zerre kadar anlamadığım için Cedric’in kazmasını kayalara saplayarak ilerlemesini merakla izlemeye koyuldum. Beni onca endişelendiren çıkıntılı yüzey aslında ayaklarını koymasına için ona basamaklar sunuyordu.

“İyi gidiyorsun!” diye seslendim.

“Sana merak etme demiştim.”

Gökyüzünde tek tük bulutlar toplanmıştı. Nemden hâlâ terliyordum ama en azından güneş başıma vurmu-yordu. Cedric’in tırmanışı beklediğim kadar uzun sürmedi. Onun son kaya çıkıntısına da ayağını atıp kendini yukarı çekmesini yumruklarımı sıkarak izledim. Bana el salladığında rahat bir nefes aldım. Kazmasını saplandığı yerden çıkarıp yarığın içine girdi. Cedric gözden kaybolunca sinirlerim bir kez daha gerildi. Bu kısmın ne kadar süreceğini hiç bilmiyordum. İçeride onu bir altın duvarı beklemiyordu herhâlde? Hem yarığın derinliği neydi acaba? Yoksa orası bir mağara mıydı? Kayalar kayarsa girişi kapanır mıydı?

Yarım saat sonra Cedric nihayet görüldü. “Evet?” diye bağırdım.

“Yakala,” dedi ve aşağı bir şey attı. Birkaç adım öteme düştü. Hemen koştum ve güneşte parlayan taşı elime aldım. Bir vişne kadar vardı ve altındı. Bütün gün ikimizin birlikte topladığı tozlardan katbekat fazla ederdi.

“Daha çok var mı?” diye bağırdım.

Ellerini ağzının iki yanına koyup “Hayır ama bunu hemen buldum!” diye bağırdı. “Bence bu kayalıkların içinden büyük bir damar geçiyor. Mühendislere ve daha çok adama ihtiyacımız var. Ama sözleşmen ödendi say.”

“Ya Westhaven?”

“Cepte.”

“Hadi in de öpüşelim öyleyse.” Kalbim heyecanla çarpıyordu. İyi bir ekiple kısa zamanda zengin olabilirdik. Warren yalnızca komisyonunu alacaktı ama geri kalan bütün altınlar Cedric’in olacaktı. Bu durumda Westhaven’da kendimize yeni ve rahat bir hayat kurabilirdik. Tamam, Cedric’e âşıktım ve onunla zor şartlara katlanabilirdim ama güzel bir evimiz olmasını da isterdim elbette.

Cedric kayalıktan inerken başka bir yöntem izlemek zorunda kaldı. Aslında iniş daha basit gibi görünüyordu. Halatın ucunu bir kaya parçasına sıkıca bağladı ve kendini aşağı sallandırdı. Ama halatı sıkıca tutması çok önemliydi. Kemerini de halata bağlamıştı. Yine de dikkatli davrandığı ve temkinle ilerlediği dikkatimden kaçmadı.

Cedric birden ellerini bırakıp hızla aşağı kayınca yüreğim ağzıma geldi. Yere çakılacağından korkarak inledim.

Ama yolun üçte ikisinde halatı yeniden yakalamayı başardı. Yine de bir tuhaflık vardı. Ayaklarını koyduğu kaya çıkıntısını görmeye çalıştım. Daracıktı. Üzerinde ancak parmaklarının ucunda durabiliyordu. Vücudunun geri kalanı tuhaf bir açıyla havada asılı kalmıştı.

“İyi misin?” diye bağırdım.

“Kayış koptu. Ona bakayım derken halatı elimden çıkardım. Lizzie’yi alıp Sully’ye git. Bir saate dönersiniz.”

“Delirdin mi? Bir saat nasıl dayanacaksın?” O kadar eğreti duruyordu ki, açıkçası beş dakika bile dayanabileceğini düşünmüyordum.

“Adelaide...”

“Kapa çeneni. Ne kadar zeki olduğumu unutuyorsun.”

Korkumu gizlemek için mahsus sert bir sesle konuşmuştum. Halatın sağlam ucu Cedric’in ulaşabileceği bir mesafede değildi ve bulunduğu yerden aşağı atlarsa bir tarafı kırılabilir, hatta ölebilirdi. Ayaklarımın dibindeki diğer aletlere baktım. Birkaçı dışında nasıl kullanılacaklarını bilmiyordum.

Sağlam halat benim ulaşabileceğimden biraz daha yüksekteydi. İki metal kazık alıp var gücümle kayalara sapladım. Sandığımdan daha kuvvetliydim anlaşılan. İkisi de taşlara sıkıca tutundu. Daha zoru kendimi yukarı çekmekti. Kol kaslarımı zorlayarak birkaç defa denedim. Olmadı. Kendime Cedric’in hayatının buna bağlı olduğunu hatırlattım.

“Sakın tehlikeli bir işe kalkışma,” diye seslendi.

“Beni görmüyorsun bile.”

“Ama tanıyorum.”

Nihayet kendimi yukarı çekmeyi başarıp halatın ucuna eriştim. Onu sıkıca yakaladım ama kazıklara tutunmaktan daha zordu. Ellerim kayıyordu. Kıymıklar avuçlarımı ke-since acıyla inledim. Yine de yılmadım ve biraz sallandıktan sonra ayaklarımı bir kaya çıkıntısına koyabildim.

Sonraki hamlemi düşünüyordum ki, hafif bir rüzgâr saçlarımı yüzüme savurdu. Halatı Cedric’e ulaştırmak zorundaydım. Ayaklarımı yerden kaldırıp halata asıldım ama bir sorun vardı. Bu kez kendimi sağa sola savurarak Cedric’e ulaşmam imkânsızdı. Tırmanmak zorundaydım.

Bütün gücümü kullanarak ellerimi birbirinin önüne atmaya çalıştım. Osfro’da işçilerin halatlara tırmanışını defalarca izlemiştim. O kadar rahat görünüyorlardı ki, bunu kolay bir iş sanıyordum. Avuçlarımın bütün derileri yüzülmüştü. Cedric’le aynı hizaya geldiğime kanaat getirince “Hazır ol,” diye seslendim.

Kendimi savurdum ama Cedric’in yakınından bile geçemedim.

“Bir daha dene!” diye bağırdı.

O sırada Cedric’in ayaklarını bastığı kayadan taşlar dökülünce nefesimi tuttum. Nihayet ipi yakaladı. Ama bu sefer de vücudunu aşağı bırakması gerekiyordu. Yine kayalıklardan yuvarlandığını görür gibi oldum.

Cedric bir hamle daha yapmaya hazırlanırken ipin ağırlığının değişeceğini bildiğim için ayaklarımı halata dola-maya çalıştım. Cedric sonunda halata asıldı ve ayaklarını sarkıttı. Birkaç saniye hızla sallandık. Biraz daha kaydım

ve ellerimin acısından az kalsın halatı bırakıyordum. Sonra ayaklarımı bir kaya çıkıntısına koydum. Biraz yukarımdaki Cedric de aynısını yaptı. Tam rahat bir nefes alacaktım ki, bu sefer halat hızla elimden kaymaya başladı.

“İkimizi taşımayacak!” diye bağırdı Cedric.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Usulca kendimi aşağı kaydırmaya başladım. Tırmanmaktan daha kolaydı. Yine de dikkat gerektiriyordu. Daha kazıklara çok vardı. Bu mesafeden yere düşsem ölmezdim ama kolum ya da bacağım kırılırdı. Cedric daha da yukarıdaydı. Kim bilir ona ne olurdu?

Düşünecek fazla bir şey yoktu. Halatı bırakıp aşağı atladım. Bir yerim kırılacak diye korktum ama neyse ki yere önce kalçam çarptı. Sert bir iniş olmuştu ve ertesi gün her tarafım moraracaktı şüphesiz. Ağırlığımdan kurtulan halat Cedric’i taşıdı ve Cedric hızla aşağı kaydı. Sonra da benim gibi kendini boşluğa bıraktı.

“İyi misin?” dedi kalkmama yardım ederken.

“Galiba.” Avuçlarıma baktığımda yüzümü buruşturdum. Derim çatlamıştı ve avuçlarım kan içindeydi. Demin heyecandan acıyı hissedememiştim ama şimdi her yanımda sızlıyordu.

Cedric ellerimi usulca tuttu. Onunkilerde de çizikler ve küçük yaralar vardı. “Ah, Adelaide. Ne yaptın sen?”

“Seni orada bırakacak değildim ya? Tam ne güzel gidiyor derken bak ne oldu?”

“Hiç sorma,” dedi bana sarılarak. Bulutlar artıyordu. Kulübeye gittiğimizde ellerimi yıkadım ve Cedric onları

temiz bezlerle sarmama yardım etti. “Bayan Marshall’da bir yara merhemi vardır muhakkak,” dedi. “Hadi, seni geri götüreyim.” Belindeki kayışları çözüp bir kenara fırlatıyordu ki onu durdurdum.

“Ver şunu bakayım.” Cedric vahşi doğayla ilgili bir sürü konuda henüz tecrübesiz olabilirdi ama kemeri bağlarken yanındaydım. Kayışın kopması onun suçu değildi. Onu elimde evirip çevirdim ve korktuğum başıma geldi. Küçük, metal halkasını gösterdim. “Bak.”

Cedric’in kyalara tırmanırken kullandığı kemer bir koşum takımını andırıyordu. Sağlam kayışlar küçük halkalara geçirilerek birbirine bağlanıyordu. Ama bu halkalardan bir tanesinin uçları gevşetilmişti. Kayış zorlandığı zaman o aralıktan kolayca kurtulmuştu tabii. Cedric de kayışın koptuğunu sanmıştı.

Cedric başını uzattı. “Halkanın arası açılmış. Ben bunu nasıl görmedim? Ama...”

İkimiz de sessizce oturduk. “Belki zorlanınca açılmıştır,” dedim. “Sonuçta bunu neden yapsınlar ki? Altın bulmamız Warren’ın da işine yarayacak.”

“Warren şehir dışında,” diye hatırlattı Cedric. “Belki Elias yapmıştır. Biliyorsun bizden hoşlanmıyor. Hem kınardığına daha önce de birkaç kere şahit olmuştum.”

“Kanıtımız olmadığı sürece ne yapabiliriz ki? Belki gerçekten bir kazaydı.”

“Olabilir.”

Ama buna ikimiz de inanmıyorduk. Aiana’nın uyarısını hatırladım: *Sadece birbirinize güvenin, başka kimseye değil.*

Cebime koyduğum altını çıkardım. Işıltısı gözümü alıyordu. “Bence altını çıkarmak için Warren’ı beklemeyelim,” dedim.

“Haklısın. Yarın bu işi biz ele alıyoruz.”

26. BÖLÜM

O AKŞAM MARSHALL'LARA GİDERKEN HEP PLAN YAPTIK. Yolun üçte ikisini tamamlamıştık ki, Bay Marshall'a rastladık. Gökyüzü grimsi yeşil, hastalıklı bir renge bürünmüştü. Ara sıra bulutların arasında şimşekler çakıyordu. Rüzgâr sertçe üflüyor, sonra birden duruluyordu. Yeryüzüne tuhaf bir durgunluk hâkimdi.

“Ben de size bakmaya çıktım,” dedi Bay Marshall. “Çabuk olun. Hava fena patlayacak.”

Eve vardığımızda yağmur yeni başlamıştı. Bay Marshall Cedric'e geceyi bizimle geçirmesini ve Lizzie'yi diğer huzursuz hayvanlarla birlikte ahıra bağlamasını söyledi. “Siz buranın fırtınalarını bilmezsiniz. İnşaat sırasında bir iki tanesine denk geldim. Okyanustan bir rüzgâr esiyor ki, evleri bile dümdüz edeceğinden korkuyorsunuz. Kıyılar daha kötüdür eminim ama burası da nasibini alacak belli ki.”

Aklıma hemen Morsalkım'daki arkadaşlarım geldi. "Ya Zafer Burnu?" diye sordum. "Orası neredeyse suyun üzerinde."

"Rüzgârın hangi yönden estiğine bağlı. Genelde körfez onları korur. Ama endişe etme. Yöre halkı ne yapılacağını bilir."

Cedric önce kalmak istemedi ama yağmur sağanağa döndüğünde başka çaresi kalmadı. "Fırtına istiyordun, çıktı işte," dedi yemekte. Dışarıdaki uğultu arttıkça hepimizin sinirleri gerildi. Arada bir kulübe şöyle bir sarsılıyor ve çatının uçacağından korkuyordum.

Yattığımızda uyuyamadım. Küçük kızlar korkuyla büzülmüştü. Onlara benim de inanmadığım teselliler sunmaya çalıştım. Fırtınanın birazdan dineceğini ve kulübenin dayanacağını söyledim. Ufaklıklar nihayet uyuyakaldı ama ben dayanamayıp kalktım ve aşağı indim. Belli ki, tek endişelenen ben değildim. Cedric mutfak masasında oturuyor, Bay Marshall odada bir aşağı, bir yukarı yürüyordu. Beni fark edince kafasını kaldırdı ve "Camlardan uzak dur," demekle yetindi.

Cedric'in yanına oturup elini tuttum. "Senin kulübe buna hayatta dayanamaz. Keşke şehirden muşamba alsaydın."

"Muşambanın bile işe yaracağını sanmam. Altınlara bir şey olmasın da gerisi mühim değil."

Rüzgârın uğultusunu dinlerken anılara daldım. "Tıpkı gemide yakalandığımız fırtına gibi," dedim.

"Hayır." Elimi sıktı. "Burada güvendesin. Arkadaşların da güvende."

Kafamı salladım. Yine de huzursuzluğumu atmam kolay olmadı. Geminin savruluşunu hatırladıkça midem bulanıyordu. *Gri Martı*'nın karanlık sulara batıp çıkması gözümün önünden gitmiyordu.

Fırtına nihayet dindiğinde bile rahatlayamadım. Bay Marshall da endişemi doğruladı. "Daha ortasındayız."

O dinginlik kısa sürdü ve az sonra eskisinden bile şiddetli bir rüzgâr esmeye başladı. Cedric hasırla kaplı yere oturup sırtını kütük duvara yasladı. Bana da bacaklarının arasına oturmamı işaret etti. Dediğini yapıp sırtımı göğsüne yasladım. Bay Marshall bize şöyle bir baktıysa da oralı olmadı. Cedric kollarını belime sardığında bile istifini bozmadı.

Cedric saçlarımı okşadı. "Hadi uyu biraz. Yarın uzun bir gün bizi bekliyor."

O sırada şiddetli bir rüzgârla duvarlar sarsıldı. Korkudan kaskatı kesildiğimde Cedric yine başımı okşadı.

"Gemiye unutamıyorum," dedim. "Ve asıl tuhafı da ne biliyor musun? Tamsin için endişeleniyorum. Bunu Zafer Burnu'nda da hissediyorlarsa kim bilir nasıl korkuyordur?"

"Morsalkım sağlam bir ev. Hem yanında Mira var. O doğal afetlerle nasıl baş edileceğini bilir."

"Belki kendi de doğal bir afet olduğu içindir."

Cedric'in kollarında sakinleştim ve ne tuhaftır ki, dışarıdaki rüzgâr bana ninni gibi gelmeye başladı. Az sonra içim geçti. Orada ne kadar uyudum bilmiyordum ama Cedric ayağa kalkmama yardım etti. "Hadi yataklarımıza gidelim," dedi esnemesini güçlükle bastırarak. Kızların yanma

uzandım ve Cedric daha kapımızı bile kapamadan uyuyakaldım.

Sabah gökyüzü o kadar mavi ve hava o kadar açıktı ki, gece korkunç bir fırtına çıktığına kimse inanmazdı. Ama yakından incelendiğinde rüzgârın izleri her yerdeydi. Bahçedeki ağaçlar devrilmiş, ahırın çatısıyla tarlayı çevreleyen çit hasar görmüştü. Ama Bay Marshall'm kulübenin inşaatına gözcülük etmesi işe yaramıştı belli ki. Ev sapasağlamdı. Marshall'lar tamirata başlarken Cedric'le ben Beyaz Kaya'nın yolunu tuttuk.

Fırtına şehre de bazı zararlar vermişti. Alelacele yapılan binalarda hasar büyüktü. Neyse ki ölen ya da yaralanan yoktu. Şimdi insanlar elbirliğiyle bu yepyeni kentin yaralarını sarıyordu.

Herkes o kadar meşguldü ki, işçi bulmak kolay olmayacaktı. Warren'in fırtınaya yolda yakalandığını ve Denham'dan gece geç bir saatte geldiğini duyunca doğruca onunla konuşmaya karar verdik. Cedric'in geçirdiği kazadan Elias mı sorumluydu hâlâ bilmiyorduk ama Warren başarılı olmamızı içtenlikle istediğini defalarca belli etmişti.

Vali konağı yeni inşa edilmişti. Süslü duvar kâğıtları ve bakır aplikleriyle oldukça gösterişliydi. Bir uşak bizi holde karşıladı ve pahalı bir yolluğun serildiği koridorda yürüdük. Aklıma Elias'ın densizliği geldi. Uzaktan beni erkek sandığını söylemişti. Üstüm başım perişandı gerçekten de. Yüzüm güneşten esmerleşmiş, burnum kızarmıştı. Güzelleşmek adına tek çabam saçımı toplamak olmuştu.

Warren'ı her zamanki kusursuz kılıklarından biriyle görünce birden utandım. Tanımadığım bir adamı avutmaya çalışıyordu. "Sizi temin ederim ki, bunlar yalnızca uydurma haberler. Batı kolonilerimizde Lorandy'liler kol gezmiyor. Icori'ler de yok. Henüz bir dirlik sağlanmadığı için her kafadan bir ses çıkıyor. Asılsız söylentiler de kaçınılmaz oluyor tabii."

Warren konuğunu geçirdiğinde yanımıza geldi. Kılıklarımıza tek kaşını kaldırmakla yetindi. "Seni yeniden görmek ne güzel, Adelaide. Seni de Cedric."

"Yolculuğunuz nasıldı?" diye sordum nazikçe.

"Zordu," dedi somurtarak. "Fırtına biz körfezi geçerken çıktı. Maalesef birkaç kişiyi kaybettik." Devam etmeden önce gözlerini yüzümde dolaştırdı. "Böyle bir risk olduğunu bilseydim Zafer Burnu'nda kalırdım. Her neyse. Sonuçta buradayım işte. Elias iyi bir haberiniz olduğunu söyledi."

İti an çomağı hazırla hesabı Elias tam da lafının üzerine odaya girdi. Cedric altın külçesini gösterdi. "Biraz kazdıktan sonra bunu buldum."

Elias külçeyi aldı ama sanki zehirliymiş gibi kendinden bir kol boyu uzakta tuttu. "Geçen gün gösterdiğinizden daha büyükmüş. Gerçek gibi duruyor."

"Öyle zaten," dedi Warren altını Elias'ın elinden kaparak. "Hepimiz zengin olabiliriz. Bundan kimseye bahsettiniz mi?"

Bir an duraksadım. "Hayır. Ama bugün birkaç adam tutup kayalıkları biraz daha kazalım diyoruz."

“Sakın,” dedi Warren. “Daha kimseye tek kelime etmeyin.”

“Gizliliğin önemini anlıyorum,” dedi Cedric, “ama mantıklı ol. Orayı kendimiz kazamayız.”

“Bay Doyle’la böyle konuşamazsın,” diye diklendi Elias.

Warren ona sert bir bakış fırlattı. “Hayır. Bay Thorn haklı. Ama ben sadece sizin güvenliğinizi düşünüyorum.”

“Neden?” dedim.

“Her ne kadar Hadisen’in hak hukuk tanıyan bir yer olduğuna inanmak istesem de...” Başını iki yana salladı. “Altın bazı insanların aklını başından alabilir. Hem vahşi topraklarda haydutlar kol geziyor. Üç gram altın için sizi öldürmekten bile çekinmezler. Bana biraz zaman verin. Güvendiğim bir ekip kurayım. Kazıya o zaman başlarız.”

Haklıydı. Haydutlarla ilgili hikâyeleri hepimiz duymuştuk. Buraya gelirken madenden hiç ümidim yoktu ama şimdi işler değişmişti. Altının söylentisi bile bazılarını çılgına çevirmeye yetecekti şüphesiz.

“Anlaştık,” dedi Cedric sonunda.

Warren ona gülümsedi. “Merak etme. Bu işi en düzgün şekilde yapacağız. Borcunu da illa ki ödersin.”

Göründüğü kadar samimi olduğunu umdum. “Teşekkürler.”

Warren yakında bizimle bağlantıya geçeceğine söz verdi. Bir uşak bizi geçirmek için kapıda bekliyordu ama merakıma yenik düştüm.

“Eş arayışlarınız nasıl gidiyor?” diye sordum usulca. “Şimdiye kadar evlenirsiniz diye düşünüyordum.”

“Benim de arzum bu yöndeydi,” dedi gülerek. “Birkaç olasılığı gözden geçiriyorum ama sizden sonra hevesim biraz söndü doğrusu.”

Olasılıklardan söz etmesi tuhaf gelmişti. Buraya gelirken Tamsin’de karar kıldığını sanıyordum. “Üzıldüm,” dedim bir şey söyleme ihtiyacı duyarak.

“Sizin ne suçunuz var? Geçti gitti.” Bir an duraksadı. “Zafer Burnu’ndan haber alıyor musunuz? Arkadaşlarınızdan?”

“Bir süre önce Tamsin’den bir mektup aldım. Mira henüz yazmadı.”

“Mira...” Warren’ı onunla birkaç kez sohbet ederken görmüştüm ama belli ki onu hatırlamıyordu.

“Sirminica’lı arkadaşım,” dedim.

“Ah, tabii ya. Şu kitap kurdu kız.”

Şaşıрма sırası bana gelmişti. “Kitap kurdu mu?”

“Ne zaman ailemin evinde bir davet versek hep kitaplarımı soruyordu. Annem...” Bana özür dilercesine baktı. “Annem eski kafalı bir kadındır. Arkadaşınızın ortada dolaşmasından pek hoşlanmadığı için onun kütüphanede dilediği kadar kalmasına ses çıkarmıyordu.”

“Tahmin ederim,” dedim.

Tam da Viola’ya uygun bir hareketti. Aklınca aralarındaki ayrık otlarını ayıklıyordu.

Cedric’le kent merkezine döndüğümüzde karmaşık hisler içindeydim.

“Bizim düşün yine ertelendi desene. Uykusuz gecelere devam.”

“Bence asıl evlendikten sonra uyuyamayacaksın ama evet, ben de sinir olmadım desem yalan olur.” Durup Beyaz Kaya’daki inşaat çalışmalarına baktık. “Bir yandan da haklı biliyor musun?” dedi. “Sully de bana haydutlardan bahsetmişti. Bazı tatsızlıklar yaşanabiliyormuş.”

“Şu meşhur Sully’yle ben ne zaman tanışacağım?”

Cedric gülümsedi. “Onu görmelisin. O kadar enteresan bir tip ki. Bir ara...”

“Bay Thorn?”

İkimiz de bu yabancı sesle arkamızı döndük ama sahibi o kadar da yabancı değildi. Ben bir an tutuldum kaldım. Bereket Cedric çabuk toparlandı.

“Bay Garrett,” dedi elini uzatarak. “Bu ne sürpriz! McGraw’un burada bir şubesi olduğunu bilmiyordum.”

Kraliyet dedektifi Silas Garrett bizi şüpheyile süzdü. “Majesteleri’nin bütün kolonilerde ticaret bağlantıları var ama ben yalnızca onun sadık hizmetkârlarından biriyim. Siz...” Basit kılığıma ve dağınık saçlarıma baktı. “Morsalkım’daki kızlardan değil miydiniz?”

Dış görünüşümdeki değişikliğin durmadan yüzüme vurulmasından bıkmıştım. “Evet. Adım, Adelaide Bailey.”

Bu ismi kararlılıkla söylemiştim. Ama Bay Garrett portremi görseydi beni şıp diye tanırdı. O kadar da değiştiğimi sanmıyordum.

“Sizi burada görünce birden şaşırdım,” dedi. “Evlenip Zafer Burnu’nda kalacağınızı sanıyordum. Uygun bir talip bulduğunuz takdirde tabii.” Bu konuda bana hiç şans vermediği ses tonundan belliydi.

“Hayatta beklenmedik değişiklikler olabiliyor,” dedim. “Hem burada da zengin olmak mümkün. Tabii çok çalışmak gerekiyor.”

“Kan, ter, gözyaşı,” diye atıldı Cedric. “Bir McGraw ajanının şaşaalı hayatına hiç benzemiyor.”

Silas homurdandı. “Şaşaalı mı? Yapmayın. Bizimki de basbayağı pis bir iş.”

Cedric ona hayranlıkla baktı. Rolünü iyi oynuyordu doğrusu. “Herhâlde yine çok gizli bir soruşturma yürütüyorsunuz. Keşke bize ufacık bir ipucu verebilseniz.”

“Maalesef,” dedi Silas ama gördüğü ilgiden hoşlandığını gizleyemedi.

Cedric’in taktiğini devam ettirdim. “Hani bir meslektaşınızın davası vardı? Kayıp bir asilzadeyle ilgili? O ne oldu?”

“Korkarım fazla bir ilerleme kaydedemedik. Arkadaşım kuzeyden gelemedi. Dün geceki fırtınadan sonra yollar hepten kapanmış. Ama er geç bir araya geleceğiz elbet. Tek bildiğimiz aranan hanımın başka bir sömürgeye kaçmış olabileceği. Hatta buraya, vahşi topraklara gelmiş diye bir duyum aldık.”

Yine bana dik dik baktı.

Güldüm. “Bakın ona hayatta inanmam. Eskiden yanında çalıştığım hanımefendi bir davetten önce tırnağını kırsa bütün evi ayağa kaldırırdı. Bahsettiğiniz hanım da onun gibiyse vahşi topraklarda yapamaz.” Ellerimi uzatıp sargılarımdan birinin ucunu kaldırdım. Kanama durmuştu ama yaralarım hâlâ berbat görünüyordu. Silas’ın hafifçe irkildiğini fark ettim.

“Uf. Ne fena olmuş. Kim bilir nasıl acımıştır?”

“Buradaki hayatın gerçekleri,” dedi Cedric ve kibarca başını eğerek selam verdi. “İzninizle. Size araştırmamızda iyi şanslar dileriz.”

Sakin adımlarla uzaklaştık ama köşeyi döndüğümüzde derin bir iç çektim.

“Viola Doyle adındaki küçük kuşumuz beni gammazlamaktan hiç vazgeçmeyecek anlaşılan.”

“Bayan Doyle kötü kalpli ve kindar bir kadın. Senin gibi zeki ve dürüst biriyle başa çıkamaz.”

Bir grup işçinin önünde durdum. Çekiç seslerinden bizi duymaları imkânsızdı. “Of, bilmiyorum, Cedric,” dedim. “Bay Garrett’in arkadaşı elinde resmimle Zafer Burnu’nda beni soruşturduysa bir ödül avcısının beni tanınması an meselesi.”

“Bir an önce evlenmen gerek.”

“Bunu defalarca konuştuk.”

Tam cevap verecekti ki, gözü tozlu sokağın karşındaki birine takıldı. “Şu adamı tanıyorum,” diye mırıldandı. Bir an kaşlarını çatı. Sonra yüz hatları gevşedi. “Ama nasıl?.. İzin verir misin? Onunla konuşmam gerek.”

Tam Cedric’in peşine takılacaktım ki, postanenin önüne geldiğimizi fark ettim. “Sen git, burada buluşuruz,” dedim.

Bina fırtınadan fazla zarar görmemişti. Posta memuru beni tanıdı ve dolaptan Cedric’le bana birer mektup çıkardı. Cedric’inki Zafer Burnu’ndaki, iş arkadaşı, Walter’dan geliyordu. Onu cebime tıkıp kendi mektubumu açtım. Mira’dandı.

Sevgili Adelaide,

Ayrılalı o kadar da çok olmadığını biliyorum ama sensiz hayat öyle tuhaf geliyor ki. Bir yıldır dip dibeydik ve yokluğunu her an hissediyorum inan. Neyse ki Tamsin var. Grashond hakkında hâlâ konuşmuyor. Hatta o konunun açılmasına bile tahammülü yok. Ama bunun dışında eski neşesine kavuştu.

Warren'a verdiği sözü sonuna kadar tuttu. O dönene dek hiçbir teklifi değerlendirmede. Ama bir taraftan da herkese mavi boncuk dağıtmaya devam etti. Tamsin'i bilirsin. Kendini asla kapatmaz. Neyse ki emeğinin karşılığını aldı. Warren döndüğünden beri ona abayı yakmış gibi davranıyor. Tamsin'e Hadisen'i göstereceği için de pek heyecanlı.

Senin anlayacağın, ikiniz orada büyük maceralara atılırken ben burada yapayalnız kalacağım. Nişanlanmayan yalnızca birkaç kişi kaldık. Yakında birini seçmem gerekecek. Hiçbiri içimde bir kıvılcım yakmadığı için galiba bana en çok hürriyet tanıyanı ve saygı duyanı seçeceğim. Bunlar da aşk kadar önemli. Aslına bakarsan, senin şu avukat iyi biri ama o da Işıltı Sarayı'ndan biriyle evlenmemeye kararlı.

Fırsat bulduğunda yaz.

Mira

Mektubu katlamadan önce bir kere daha okudum. Mira'yı ben de çok özlüyordum. Başka seçeneği olmadığı için sevmediği biriyle evlenmesini hiç istemiyordum. Ama bunu fazla düşünemedim çünkü Tamsin'le ilgili yazdıkları aklıma takılmıştı. Warren nişanlandığından hiç bahsetmemişti. Oysa Mira onun Tamsin'i Hadisen'a getireceğini söylüyordu. Mektup birkaç gün önce yazılmış ve dün gece Warren'ın gemisiyle gelmişti. Bu kadar kısa sürede kavga mı etmişlerdi? Tamsin sınır hayatının ona göre olmadığına mı karar vermişti?

Ben bunlara kafa yorarken Cedric döndü. Gözlerindeki ışıltıyı görünce dâhice bir planı olduğunu anladım. "Gel," dedi beni Lizzie'yi bağladığımız yere doğru sürükleyerek. "Madene dönüyoruz."

Neredeyse akşam olacaktı. Dolayısıyla beni Marshall'lara götürceğini sanmıştım. Ama madeni de görmek istiyordum doğrusu. Fırtınanın eve ne kadar zarar verdiğini merak ediyordum."

"Neler oluyor?" diye sordum yolda. "Kimdi o adam?"

"Galveston'ların bahsettiği yargıç."

"Ona kâfir nişanlıyla nasıl evleneceğini mi sordun?"

"Aynen öyle yaptım," dedi Cedric ve sırıttı. "Nikâhımızı o kıyacak."

"Hele bir anlaşma şartlarını yerine getirelim de," dedim. "Boşuna acele ediyorsun."

"Boş ver anlaşmayı. Bu gece evleneceğiz." Bir an duraksadı. "Sen de istiyorsan tabii."

Başımı çevirip yüzünü görmeye çalıştım.

"Ciddi misin? Nasıl olacak? Böyle bir hakkımız yok ki."

“Warren’ın sözleşmesini kim takar? Bir yargıç resmi olarak nikâhımızı kıyabilir. Robert bize yardım edecek. Hem bu aramızda bir sır olarak kalacak.”

“Tamam.” Heyecanı bana da bulaşmıştı. Yine de planını tam anlamıyla kavrayamamıştım. “Benim merak ettiğim, madem sır olarak kalacak neden şimdi evleniyoruz? Ben de sana bir an önce kavuşmak istiyorum ama...”

“Silas Garrett’ın arkadaşını unutuyorsun,” dedi. “Seni götürmeye kalkışırsa Robert’ın belgeleri bizi koruyacak. Warren’la başımızın belaya gireceği kesin. Yine de en azından ayrılmak zorunda kalmayacağız.”

“Ve Warren’la başımız belaya girmesin diye de bunu bir sır olarak saklayacağız,” dedim. Nihayet anlamıştım.

“Aynen öyle. Tabii alelacele evlenmeye razı olursan. Bütün sorunlarımız ortadan kalktığında bir kutlama yaparız. Bütün arkadaşlarımızı davet ederiz. Hatta yeterince altın bulursak, bakarsın babam bile affeder bizi. Düğünümüzde Işıltı Sarayı elbiselerinden giyersin.”

“İnanır mısın? Bağcıklarını nasıl bağlayacağımı bile unuttum,” dedim gülererek. “Benim süslü elbiselere ihtiyacım yok. Seninle olayım yeter.”

Eğilip ensemden öptü ve kollarını belime sıkıca doladı. “Dikkatli ol,” dedim. “Daha evlenmedik.”

Madende tam da beklediğim türde bir manzarayla karşılaştım. Nehir taşmış ve kutularımız ters dönmüştü. En

azından, paramparça olmamışlardı. Onları yeniden kura-bilirdik. Ama kulübe harabeye dönmüştü. Cedric'in bütün eşyaları sıırılsıklamdı. Bir tek sandıktakiler kuru kalmıştı. Eski ocak da fırtınadan kurtulanlar arasındaydı. Sağlamlığına hayret etmişim doğrusu.

Etrafı elimizden geldiğince derleyip toplamaya çalıştık. Ama bu konularda ne kadar beceriksiz olduğum bir kez daha ortaya çıktı. İşin kötüsü, Cedric'in de benden aşağı kalır yanı yoktu. Buraya ilk geldiğimizde kulübeyi hâle yola koymasının neden üç gün sürdüğünü şimdi daha iyi anlı-yordum. Akşama kadar elimizden geldiğince ortalığı topladık. Cedric yatağı ve diğer birkaç parça eşyasını yenilemek zorunda kalacaktı ama en azından başını sokacak bir evi vardı.

Alaca karanlıkta gökyüzüne baktım. "Geciktik. Marshall'lar beni aramaya çıkmamıştır umarım."

"İşe daldığımızı söyleriz. Hem bak." Uzaktan bir atlı geliyordu. Bize el salladı. Yaklaştığında Robert denen yargıç olduğunu anladım.

Beni bir heyecandır aldı. "Ciddi ciddi evleniyoruz ha?"

Cedric kolunu belime doladı. "Hâlâ fikrini değiştirebilirsin. Yok eğer benimle evlenmeye kararlıysan ve senin için bir sakıncası yoksa bir Alanzan ayini istedim."

Bir an için yine o eski korkuma kapılarak bir ateşin etrafında yapılan karanlık ayinleri gözümün önüne getirdim. Sonra Cedric'in sıcaklığını hissederek rahatlayıverdim. "Seninle olduktan sonra nasıl evlendiğimin önemi yok," dedim.

Robert atından indiğinde siyah beyaz bir cübbe giydiğini gördüm. Uros rahiplerinin giydiği gösterişli elbiselerden nasıl da farklıydı. Bana aynı ölçüde tuhaf gelen bir başka şey de açık havada evlenme fikriydi. İster istemez Uros katedrallerinin şaşaalı düğünlerini hatırladım.

Kısacık bir an için bu karanlık vahşi topraklardan uzaklaşıp Kraliyet Tacı Katedrali'nin sıralarında annemle babamın arasında oturduğum günlere geri gittim. Katedralin her yerinde devasa şamdanlar vardı. Duvarlar gökkuşağı renklerinde vitraylarla süslüydü. Çocukluğumda sayısız asilin düğününe katılmıştık. Annem gelinlere ait hiçbir detayı kaçırmazdı. Pabuçlarından peşlerinde sürükledikleri metrelerce duvaklara dek onları merakla incelerdi. İçinden benim düğünümü planladığını bilirdim. Gelinliğim kadife mi, yoksa ipek mi olmalıydı? Kuyruğunda boncuklar mı olmalıydı, işlemeler mi?

Birden tuhaf bir hisse kapıldım. Sanki annemler birdenbire karşımızda bitiverecekti. Gözlerimi kısıp tozlu yola doğru baktım. Ama gelen giden yoktu. Büyükannem de yanımda değildi. Bırakın onları, üzerimde bir gelinlik bile yoktu.

"Adelaide?"

Daldığım düşüncelerden uyanarak Cedric'e baktığımda tek kaşını kaldırdı. Onunla evlenmekten vazgeçtiğimi sanmıştı. Ama gözlerimi nişanlının o güzelim yüzünde dolastırırken omuzlarımdaki hayaletler kayboldu. Onları hiçbir zaman unutmayacaktım, fakat geleceğimi düşünmek zorundaydım. Ve ben geleceğimi çoktan seçmiştim. Onu Cedric'in gözlerinde görmüştüm.

Robert, Alanzan âdetlerine uygun sözleri söylerken Cedric'le el ele tutuştuk. Robert'ın konuşması hoşuma gitmişti. İki insanın birleşmesinin doğanın kanunu olduğunu anlatıyordu. Sanki artık güçlü ve ilahi bir sırrın parçalarıydık. Tepemizde dolunay parlarken, Mira'nın sözlerini hatırladım. Bunun Alanzan düğünleri için iyi şans anlamına geldiğini söylemişti.

Robert konuşmasını bitirdiğinde sıra yeminlerimize geldi. Ama önce Robert bileklerimize çiçekli dantel bir taç geçirdi. Ellerimizi birbirine bağlayan beyaz havuç çiçeklerine baktık. Sonra Cedric'ten öğrendiğim sözleri tekrarladım:

Elini tutacak ve seninle bir koruda ay ışığının altında yatacağım. Bu yeşil topraklarda seninle bir hayat kuracağım. Güneş doğmaya devam ettikçe seninle yan yana yürüyeceğim.

Uros törenlerindeki gibi birleşmemizi bir öpücükle mühürledik. Birbirimizin kollarında durdukça asla ayrılmamışız gibi bu anı elimden geldiğince uzattım. Sonra yine Uros düğünlerindeki gibi, resmi belgeleri imzaladık. Bu vahşi topraklarda bürokrasinin hâlâ geçerli olması tuhaf geliyordu. Yine de, resmi evraklar ileride beni bir sürü dertten kurtarabilirdi. Kanunlar nazarında Cedric'le karı koca olduğumuzu düşününce rahatladım. Bundan sonra hiç kimse benim üzerimde hak iddia edemezdi. Ve nihayet Cedric'le tanıştığımız ilk günden beri bizi bekleyen kaderi gerçekleştirmiştik.

Robert bize iyi dileklerini sunup gittiğinde Cedric beni belimden tutup kendine çekti. "Nasılsın?"

“Düğünümde bu kadar mutlu olabileceğim hiç aklıma gelmezdi,” dedim. “Ve tabii bu kadar pis. Ama umurumda bile değil. Bütün hayallerim gerçek oldu.”

Dudakları benimkilere dokundu. “Neyse ki yakınlarda banyo yapabileceğimiz bir yer biliyorum,” dedi. “Ama şimdiden uyarmalıyım ki, su buz gibi olacak.”

Elinden tutup onu küçük göle doğru çekiştirdim. “Ben seni ısıtırım.”

Cedric haklıydı. Su ilk gün banyo yaptığımızdakinden çok daha soğuktu. Ay ışığında birbirimizi görmek de daha zordu. Ama bu kez ne o bana bakmaktan utandı ne de ben ona. Birbirimize dokunmaktan ya da öpüşmekten de çekinmedik. Her şey bir rüyaydı sanki. O kadar güzeldi ki.

Suda da, sonrasında Cedric’in paltosuna uzandığımda da üşümedim. Sanki ikimiz de birer alev topuna dönüşmüş, birbirimizi yakıyorduk. Yine değiştiğimizi hissettim. Biz yalnızca biz değildik artık. Yeryüzünün ve gökyüzünün bir parçasıydık. Alanziel’le Deanziel’in birlikte olabilmek için gözden düşmeyi göze almasına hiç şaşır-mıyordum. Ben de Cedric’le olmak için Uros’u bile kızdırmaya razıyım.

Sonrasında onunla çimlerin üzerinde sarmaş dolaş yataırken Marshall’lara dönmeyi hiç istemedim. Düğün gecemizde ayrılmak doğru gelmiyordu. Bundan sonra hep yan yana olmamız gerekmez miydi?

“Biraz daha dayanacağız,” dedi. Ilık bir rüzgâr esmesine karşın üşüyordum. Burnunu boynuma sürttü. “Sonra her şey normale dönecek.”

Başımı göğsüne yaslayıp güldüm. “Biz ne zaman normal olduk ki? Hiçbir zaman da olmayız umarım.”

Bununla birlikte, isteksizce kalkıp kıyafetlerimizi giydik. Zavallı Lizzie belki de bu gecelik yoldan yırttığını düşünürken bizi Marshall'lara götürmek zorunda kaldı. Yolda Cedric'e yapıştım sanki. Birbirine dokunmayan hiçbir yerimiz kalmasın istiyordum.

Bayan Marshall'ı bizi beklerken bulduk. Önünde bir çay fincanıyla masada oturuyordu. “Nihayet,” dedi esnemesini güçlkle bastırarak. “Anthony'yi zor tuttum. Az kalsın size bakmaya gelecekti.”

“Fırtına çok zarar vermiş,” dedim ki yalan da sayılmazdı. “Dersleri kaçırdığım için özür dilerim.”

Bayan Marshall dayanamayıp esnedi. “Önemli değil. Bir sürü temizlik işi vardı zaten. Seninki burada kalsın. Onca yolu gidip sabaha tekrar gelmesi saçma olur.” Cedric'e döndü. “Yukarı çık. Oğlanları itip yatağın bir köşesine kıvrılıver.”

“Olur. Teşekkür ederim,” dedi Cedric.

Bayan Marshall yatak odasına giderken “Sıcak su var mı?” diye sordum. “Papatya çayı yapacağım.”

Ocakta dumanları tüten çaydanlığı gösterdi. “Keyfine bak.”

Cedric'le yukarı birlikte çıktık ve oğlanlarla kızların odalarını ayıran sahanlıkta durduk.

“Şu işe bak,” diye fısıldadım. “Düğün gecemizi ayrı geçireceğiz.” Oğlanların odasının kapısı aralıktı. İçeriden horultular geliyordu.

“Tam hayalimdeki düğün gecesi,” dedi Cedric alayla.

Elimdeki sıcak suyu dökmemeye çalışarak onunla öpüştüm. Kızların odasına gittiğimde gülümsememi engelleyemiyordum. İş kıyafetlerimi çıkarıp geceliğimi giydim. Kızların yanına kıvrılmadan önce tabureye oturup çayımı bitirdim. İçtiğim şey papatya çayı değildi. Bayan Marshall’ın bana yolculukta verdiği tarçın yapraklarını ilk kez kullanıyordum.

27. BÖLÜM

EVLENDİKTEN SONRA SONRA HAYATIMIZDA YENİ BİR SAYFA açılmıştı. Cedric her sabah Marshall'lara gelip beni alıyor ve birlikte madene dönüyorduk. Ama eskisi gibi hemen işe başlamak yerine kendimizi yatağa atıyorduk. Fırtınadan sonra yeni bir saman döşek almıştık. Orada elimizden geldiğince uzun bir süre vakit geçiriyor ve günlük işlerimize daha sonra koyuluyorduk. Birbirimizin kollarından ayrılmak her seferinde zor oluyordu ama şimdi düşlediğimiz hayata daha yakın olduğumuz için ikimiz de hevesle çalışıyorduk. Günün sonunda Cedric'ten ayrılmak da bir o kadar zordu. Akşamları yine çocuklara ders veriyor ve ertesi gün Cedric'i göreceğimi düşünerek uykuya dalıyordum.

"Sana bir sürprizim var," dedi bir sabah.

"O leziz kahvaltıdan başka mı?"

Bu da yeni rutinlerimizden biriydi. Cedric hep ben-den önce kalkıp kahvaltıyı hazırlıyordu. Eski ocakla se-

çeneklerimiz sınırlıydı ama Cedric jambon ve ekmek kızartmada usta olmuştu. Bunları bana yatakta sunuyor ve eski hayatımı fazla özlememem için böyle yaptığını söylüyordu.

“İnceden alay ettiğini anlamadım sanma,” dedi gülerek. “Ama evet. Başka bir şey daha var.”

Doğrulup yatakta bağdaş kurdum. Üzerimde yalnızca beyaz bluzum vardı. O da Hadisen’a geldiğimden beri bir hayli sararmıştı ya neyse. “Hadi. Yoksa meraktan çatlayacağım,” dedim.

Tarçın çayımı elime tutuştururken -bunu da hep o hazırlıyordu- avucuma bir şey daha koydu. Yakından baktığımda bir kolye olduğunu gördüm. İnce bir zincirin ucundaki oval kolye ucu camdandı ve içinde bir çiçek vardı. Bu tarzda kolyeleri daha önce de görmüştüm. Adoria’da moda'ydılar. Ama kolyeyi ışığa doğru tuttuğumda çiçeği tanıyıp sevinçle bağırdım.

“Düğün çiçeklerimizden!”

“Birini saklayıp bunu yaptırdım. Daha yüzük takamadığın için sana böyle bir armağan vermek istedim.”

“Çok düşüncelisin,” dedim. Zinciri boynuma takıp camı okşadım. “O gece olanlardan sonra çiçekler aklımdan çıkmıştı.”

Yanağıma dokundu. “Kadınların akıllarını başlarından almakta üzerime yoktur,” dedi gülümseyerek. “Adını bile hatırladığına şaşıyorum doğrusu.”

“Pek de alçakgönüllüüz,” diye dalga geçtim. “Ama teşekkür ederim. Umarım çok para vermemişsinizdir.”

“Hayır. Zinciri bakır. Yüzüğü daha pahalıya almayı düşünüyorum.”

Beni öpmek için uzandığında dışarıdan bir at kişnemesi geldi ve ikimiz de hayretle sıçradık. Tek kelime etmeden yataktan fırladık. Cedric gömleğini pantolonuna sokuştururken ben çabucak pantolon eteğimi ve çizmelerimi giydim. Kapı yumruklandığında çayımın masada oturuyordum. Cedric kapıyı açtı ve Elias’ın ekşi suratına gülümseyerek baktı.

“Ne hoş bir sürpriz.”

Elias içeri göz attı. “Yine iş üzerindesiniz bakıyorum.”

“Kahvaltıya yetiştiniz,” dedim hiç istifimi bozmadan. “Güne kuvvetli bir öğünle başlamak önemli.” Jambonu gösterdim. “İster misiniz?”

Elias içeri girip etrafa bakındı. Sonra tabağıma doğru eğildi ve suratını buruşturdu. “Kalsın. Ben buraya iş için geldim.”

“Elias,” dedi tamdık bir ses. “Bu ne kabalık? Girebilir miyim?”

“Elbette,” dedi Cedric. “Evime hoş geldiniz.”

Warren içeri girerken kibarca gülümsemeyi sürdürdü. Ben dağınıklığa çoktan alışmıştım ama Warren belli etmeye çalışsa da dehşete kapılmıştı. “Ne sevimli bir kulübe,” demekle yetindi.

Cedric kapıyı açık bıraktığı için Elias’ın her zamanki adamlarını görebildim. Yanlarında birkaç kişi daha vardı. “Kayalıklara bakmaya mı geldiniz?” diye sordum.

Hafta boyunca Cedric’le oraya hiç uğramayıp nehirde çalışmıştık. Warren’la Elias gerekli malzemeleri hazırla-

madan kazıya başlamamızı istemiyordu. Beklemek sabır gerektiriyordu. Zira Cedric birkaç parça altın daha bulsa bütün borçlarımızı kapatıp rahat edebilirdik.

“Ya ne için gelecektik?” dedi tersledi Elias beni. “Karnınızı doyurduysanız gidelim.”

Kapıya döndüğünde Cedric’le göz göze geldik. Başka çaremiz var mıydı? İkimiz de o altını çıkarmak istiyorduk ve Elias’a katlanmak zorundaydık.

“Özür dilerim,” dedi Warren, Elias’ın arkasından. “Bazen lafını bilmiyor. Ama onun gibi sadık ve çalışkan bir yardımcı bulmak kolay değil.”

Dışarıya tırmanma malzemeleri ve küçük sandıklar yığılmışlardı. Adamlardan biri öne çıkıp kendini Argus Lane olarak tanıttı. Bir patlayıcı uzmanıydı. Bize sandıklardaki kapları gösterdi. “Tek başlarına son derece güvenilirler ama karıştırıldıklarında birer patlayıcıya dönüşüyorlar. Adamlar kayalıklara çıkıp bunları döşeyecek ve sonra hemen aşağı inecek.”

“Tehlikeli değil mi?” diye sordum.

Argus bana gülümsedi. “Doğru zamanlama önemli tabii. İki maddenin birbirine karışması için şu ortadaki pimi çekmeniz gerek. Sonra bir süreç başlıyor. Bu sırada oyalanmadan oradan uzaklaşırsanız hiçbir tehlike kalmaz.”

“Argus işinin ehlidir,” dedi Warren adamın sırtını sıvazlayarak. “Adoria’dan önce Kelardia’da maden çıkarıyormuş. Buradaki kayaların yapısını da iyi biliyor.”

İki adam kayalara tırmanmak için hazırlanmaya başladığında Cedric de onlarla gitmeyi önerdi. “Sen burada kal,”

dedi Elias. “Bu iş için aşağı zamanında inecek deneyimli tırmanıcılar lazım. Sonra orada patlarsın filan.”

Warren’ı görmeye gittiğimizde Cedric’in geçirdiği kazardan söz etmiştik. Elias bunu Cedric’in deneyimsizliğine bağlamıştı. Malzemelerde bir kusur olduğunu kabul etmek işine gelmiyordu tabii. Adamın ters tavırları o kadar sinirlerimi zıplatmıştı ki Cedric tutmasaydı karşılık verebilirdim. Ama Cedric kolumu okşayıp “Enerjini boşuna harcama,” dedi. “Önümüzde daha büyük savaşlar var.”

“Elias,” diye uyardı Warren sert bir sesle.

Elias bir an gözlerini Cedric’e dikti. Sonra, “Madem yardım etmek istiyorsun, ikinci partiyi hazırla. Ama Argus’u duydun. Pimi çekmek yok,” dedi.

Malzemeler kırmızı ve mavi boyayla işaretlenmişti. Kapları birbirine oturtup klik sesini duymak yeterliydi. Böylece pim tam ortalarına geliyordu. “Yavaş olun,” diye uyardı Argus.

“Ben de yardım edeyim,” dedim çimlere Cedric’in yanına çömelerek.

“Uros aşkına,” diye homurdandı Elias. “Sen elinin hamuruyla erkek işine karışma, Bayan Bailey. Git evini süpür, dikişini dik.”

Ellerimi belime koydum. “Ben burada haftalardır en ağır işleri yapıyorum,” diye diklendim.

“Adelaide’i hafife alma,” dedi Cedric. “Bu işleri dikişten daha iyi becerir.”

Elias, Warren’a döndü. “Beyefendi, ne olur siz de bir şey söyleyin.”

“Bayan Bailey son derece yetenekli bir hanımdır,” dedi Warren. Bana döndü. “Ama patlayıcılarla uğraşırken çok kalabalık olmamakta fayda var. Yoksa detaylar insanın gözünden kaçabilir. Onun yerine, sizden bir fincan çay rica etsem? Kulübe mis gibi kokuyordu.”

Elias’ın alaycı sırıtişını görünce az kalsın orada kalmakta diretecektim. Geçen sefer Elias’la adamlarına kendi arzumu hizmet etmiştim ama şimdi pes etmeyi kendime yediremiyordum. Yine de, sırf Warren’a kabalık etmemek için kulübeye döndüm. Neyse ki bu sefer ortalıkta saklamam gereken Alanzan elmasları yoktu. Son tarçın yapraklarımı da bu sabah kullandığım için mecburen yüzümü kızartıp Bayan Marshall’dan daha fazlasını isteyecektim. Warren’a tabii ki tarçın çayı veremezdim. Cedric’in şehre son gittiğinde aldığı siyah çayı demledim.

Elimde fincanlarla dışarı çıktığımda müthiş bir hareketlilikle karşılaştım. Warren’ın adamları neredeyse kayalıkların tepesindeydi. Cedric tam işini bitirmişti ki, Elias önüne bir yığın patlayıcı bıraktı. “Yardıma hevesleniyorsun ya, bak bunlara ip dolanmış. Hadi aç şunu.” Ses tonu o kadar emrediciydi ki, yine bütün kanım beynime sıçradı. Tam onlara doğru yürüyordum ki, Warren beni durdurdu. “Bak,” dedi heyecanla yukarıyı işaret ederek.

“Tepeyi kazmalarla kazabiliriz ama yarık o kadar dar ki, aşağılara ulaşmamız imkânsız. Onun için, şu tepedeki en büyük kaya çıkıntısını patlatacaklar. Böylece yarığın ağzı genişleyecek ve...” Parmağını aşağı indirdi. “İçeri kolayca girebileceğiz.”

“Yüzde kırk komisyondan çok daha büyük bir kâr elde edeceksiniz,” dedim.

“Hey, patron!” diye seslendi tepedeki adamlardan biri. Yarıktan içeri başını uzatmıştı. “Burası ağzına kadar dolu. Geçen gün kazma vurulan yerde dökülmeler olmuş. Duvardan geniş bir damar geçiyor.”

Yerdeki adamlardan tezahüratlar yükseldi. Warren da heyecanlanmıştı ama sesini kontrol etmeyi becerdi. “Devam edin. Buraya bunun için geldik zaten.”

Tepedeki adamlar patlayıcıları yerleştirmeye koyuldu. Warren kolumdan tutup beni oradan uzaklaştırmaya çalıştı. “Düzenekler kayada delikler açacak kadar kuvvetli ama tamamen çökmeyecekler tabii. Tam altında durmayalım. Birazdan aşağı taş yağacak.”

Yerdeki diğer adamlar da bizim gibi geri çekildi. Endişeyle Cedric’e baktım. Kayalığın diğer tarafındaydı ve ona bizden bile daha uzaktı. Bu arada, düzenekleri kuran adamlar da aşağı inmeye başlamıştı. Bu işte tecrübeli olduklarını bilmeme rağmen nefesimi tutarak bekledim. Neyse ki sağ salım aşağı inip koşarak uzaklaştılar ve az sonra büyük bir patlama meydana geldi.

Bunun olacağını bilmeme rağmen elimde olmadan bağırdım. Ayaklarımızın altındaki yer sarsıldı ve yarıktan kıvılcımlar fışkırdı. Warren korumacı bir tavırla beni kendine çekti. Aslında buna hiç gerek yoktu, zira kayalıklardan kopan taşların ulaşamayacağı bir mesafedeydik. Dumanlar dağıldığında yerdeki taşların arasında pırıltılar gördüm.

“Altın,” dedim heyecanla.

Warren gülümsedi. “Damarın dış tabakası. İşimizi bitirelim de sonra gider onları da toplarız. Nehirde kum elemekten daha kolay ha?”

Tam cevap verecektim ki, gözüme bir atlı takıldı. Kent merkezinin ters tarafındaki yoldan geliyordu. “Cedric!” diye seslendim. “Misafirimiz var.”

Cedric ayağa kalkıp elini gözlerine siper etti. Sonra gülümsedi. “Sully!” Çılgınca elini sallamaya ve ona doğru yürümeye başladı. Atlı da aynı şekilde karşılık verdi.

Ondan sonra, aynı anda birkaç şey birden oldu. Elias’ın Warren’a soru sorarcasına bir bakış fırlattığını gördüm. Ben Cedric’in meşhur komşusunu karşılamak için Warren’ı bırakıp Cedric’in yanına koştum. Elias birden fırlayıp beni belimden yakaladığı gibi Warren’a doğru fırlattı. Yere yuvarlandım ve kafamı o kadar sert çarptım ki dilimi ısırdım.

“Hey,” diye bağırdım ayağa kalkmaya çalışırken. “Ne yaptığını...”

Sonra korkunç bir gürültü koptu. Yarıktaki ilk patlama da korkutucuydu ama bunun yanında hiç kalırdı. Arkasından bir gümbürtü daha geldi. Gayriihtiyari kulaklarımı kapadım ama gürültüyü bu şekilde bastırmam imkânsızdı. Yer şiddetle sarsılmaya başlayınca yine düştüm. Malzeme yığınının alevler yükseldi ve birkaç saniye sonra yerlerini siyah dumanlara bıraktılar.

Bir el beni kaldırdı ve Warren’ın endişeyle bana baktığını gördüm. Dudakları kıpırdıyordu ama dediklerini duyamıyordum. Nihayet kulaklarımdaki uğultu geçti. “İyi misin?” diye soruyordu.

Titreyerek başımı salladım ve hemen etrafıma bakındım. Adamlar biraz ilerimizde toplanmıştı. Az önce malzemelerin durduğu yerde şimdi kocaman bir çukur vardı. Cedric'i görünce şoktan çıkıp müthiş bir paniğe kapıldım. Benim gibi o da yere serilmişti. Şimdi titrek bacaklarının üzerinde doğrulmaya çabalıyordu. Ona doğru yürümeye çalıştım ama dengemi bulamadığım için yalpalıyordum.

Warren düşmemem için beni tuttu. "Yavaş."

Karşı çıkacaktım ki, Sully'nin atıyla Cedric'in yanına gittiğini gördüm. Yaşlı adam attan indi ve bir şeyler söyledi. Cedric başını salladı. Neyse ki daha iyi görünüyordu.

"Su getirin!" diye bağırdı Elias. "Söndürün şu alevleri!"

Aslında çukurun kıyısındaki otların yalnızca küçük bir kısmından hâlâ dumanlar yükseliyordu. Gerisi çoktan sönmüştü. Warren'ın adamları mataralarındaki suyu dumanların üzerine boşalttı. Ama bununla birlikte, dumanlar yoğunlaştı ve hepimiz öksürmeye başladık.

"İşler ters gitti galiba?" dedi Sully. Uzun boylu bir adamdı. Yağlı, kıvrık saçları ve kıvrık sakalıyla tipik bir madenciydi.

Elias ateş püsküren gözlerle Cedric'e baktı. "Her boka maydanoz olursan olacağı bu!" diye gürledi. "O patlayıcılara elini bile sürmemeliydin. Süslü bir şehir züppesinin gerçek erkeklerin arasında işi ne? Az kalsın hepimizi geber-tecektin!"

Cedric yumruklarını sıkarak onun üzerine yürüdü. "Ağzını topla. Patlamanın benimle bir ilgisi yoktu tamam mı? Hepsini ikişer kez kontrol ettim. Ama biri bozuktu herhâlde. Tıpkı bana verdiğin tırmanma takımı gibi."

“Sakın beceriksizliğini bana yüklemeye kalkışma!” diye böğürdü Elias.

“Bir sabotajı fark edemeyecek kadar aptal değilim,” dedi Cedric sertçe. “Ben yanlış bir şey yapmadım.”

Başımı ovuşturdum. Hâlâ şoktaydım. Yavaşça hafızam yerine geldi. “Bir dakika,” dedim ve herkes bana döndü. “Onları Cedric’e sen getirdin. Halatın dolandığını söyledin.”

“Doğru,” dedi Elias. “İlk patlamada gerekmeyen patlayıcıları getirdim. Etraflarına bir ip dolanmıştı. Onu aç dedim.”

“Ama Cedric öncesinde onlara dokunmadı bile. Mekânizmalarını tam anlayamadım fakat Cedric onların pimlerine dokunmaması gerektiğini biliyordu. Belki biri pimlerini önceden çekmiştir. Olamaz mı?”

Warren elini koluma koydu. “Adelaide, neden biraz dinlenmiyorsun? Hâlâ şoktasın ve...”

Kolumu sertçe çektim. “Elias biliyordu. Beni onun için itti. Sully gelmeseydi Cedric hâlâ malzemelerin başında olacaktı.” Bu ihtimali düşününce korkuyla titredim. Sonra Warren’la göz göze geldim ve birden kafama dank etti. “Sen de biliyordun. Cedric yürümeye başlayınca Elias sana baktı. Sonra Cedric’in yanına gitmemi engelledin.”

Cedric, Warren’la arama girdi. “Ne dolaplar çeviriyorsun sen? Bizi buraya neden getirdin? Yoksa bütün bunlar intikam planının bir parçası mıydı?”

Bir an kimse konuşmadı. Sonra Warren başıyla işaret ettiğinde iki adam Cedric’i yere serdi. Çılgık çılgılla ileri atıldığında Elias beni tuttu. Sully’nin bize doğru koştuğu-

nu gördüm ama Cedric kafasını yerden güçlükle kaldırıp “Hayır! Git yardım getir!” diye bağırdı.

Sully kısacık bir tereddüt anından sonra atına atladı. Onun yaşında bir adama göre oldukça çevikti doğrusu. At Lizzie’nin etrafında bir tur atıp şehir merkezine giden yola doğru koşmaya başladı. “Yakala!” diye bağırdı Warren adamlarından birine. Ne var ki atları kulübenin yanındaydı. Bu sırada Sully çoktan uzaklaşmıştı.

Ne ben ne de Cedric bu zorbalara kolayca boyun eğdik. Ama çabalarımız pek bir işe yaramadı. Cedric direndiğinde onu acımasızca yumruklayıp tekmelediler. Kaburgalarına inen tekmeyle inlediğini duydum. Sonra suratına savrulan yumrukla yere kan tükürdü. Ben var gücümle Elias’la boğuşuyordum. Ama Elias beni yere savurdu ve dizlerimin üzerine düştüğümde enseme yapıştı.

“Uslu dur, yoksa elimden bir kaza çıkacak.” Sonra Warren’a, “Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu.

Warren’ın suratında yorgun bir ifade belirmişti. “Kızı ev dedikleri şu kümese bağla. Adama gelince...”

Buz gibi bakışlarını Cedric’e dikti.

“Nehre götürün. Bent kapaklarından birinin oraya. Biz gelmeseydik orada çalışacaktı. Sonra diğer kapakları temizleyin ve kayalıkların orayı biraz daha dağıtın. Profesyonel bir iş gibi görünmesin. En son evin de icabına bakarız. Diğerleri benimle gelsin. Şu aptal bunağa yetişelim.” Warren yürümeye başlamıştı ki, durup Elias’a döndü. “Sakın öldürmeyin. O işi ben dönünce halledeceğim. Ama iyice benzetin.”

Grup dağıldı. Planlarını anlamıştım. Bunu altının peşine düşen haydutların yaptığı izlenimini vermeye çalışacaklardı. İki adam Cedric'i nehre sürüklerken arkalarından bağırdım.

Elias bana bir tokat attı. Warren gidince cesaretlenmişti. "Kes sesini," diye hırladı. Beni kulübeye sürüklerken bir yandan da boğuşuyorduk. Nihayet beni içeri soktu. Ellerimle ayaklarımı tırmanma halatıyla bağlayıp beni yerde bıraktı. Kısa bir tereddüdün ardından ağzıma bir paçavra tıktı. "Hak ettiğini buldun işte," dedi buz gibi bir sesle. "Kraliçeler gibi yaşayabilirdin ama sen bunu seçtin."

Ağzımdaki beze rağmen ona küfretmeye çalıştım ama sesim yalnızca bir homurtu gibi çıktı. Kapıyı arkasından kapadığında hemen halatları çekiştirdim. Ama Elias düğümleri sıkı yapmıştı. Bir an öfkeyle duraksadığımda Cedric'in acıyla bağırdığını duydum. Sesi nehrin kıyısından geliyordu. Halatlara bir kez daha asıldım. Cedric'in jambon kestiği bıçak masanın üzerinde duruyordu. Eğer ona bir şekilde ulaşabilirsem...

Birden aklıma bir şey geldi. Tabii ya! Hançer!

Cedric'in bana gemide verdiği Alanzan hançeri hâlâ kemerimdeydi. Pantolon eteğimin pilileri arasında gizliydi. Onu sırf alışkanlıktan her gün yanıma alıyordum. Parmak uçlarımı biraz yürütmeye çalıştım. Sadece sapına dokunabildim. Biraz daha uğraşırsam belki becerebilirdim. El bileklerimdeki halatları gevşetmek için zorladım. Kıymıkların etime batmasına aldırmadım. Sonunda bıçağı yere düşürmeyi başardım. Yuvarlanıp onu sıkıca kavradım.

Ne var ki ellerim o kadar ters bir açıyla bükülmüştü ki, halatı kesmek hiç kolay olmayacaktı. Cedric artık bağırmiyordu. Bu sessizlik beni iyice endişelendiriyordu. Sonunda halatı çözebildim. Doğrulup ayak bileklerimdeki ipi de çözdüm ve ağzımdaki tıkaçı çıkardım.

Hemen fırlayıp kapıyı açtım. Elias'ın nehrin kıyısındaki bir şeyi sertçe tekmeleyip uzaklaştığını gördüm. Yerdekinin ne olduğunu fark edince midem altüst oldu. Diğer iki adam kutulardaki altını alıp bent kapaklarını parçaladı. Elias eliyle onları kayalıkların oraya çağırıp duyamadığım bir şeyler söyledi. Az sonra adamların hepsi kayalıkların dibinde toplanıp düşen altınları toplamaya koyuldu. Kayalıkların diğer tarafına geçtiklerinde kulübeden çıktım.

Açık arazide kolay bir hedef olmaya aldırmadım. Cedric'e bir an evvel ulaşmak zorundaydım. Adamlar nehere dönmedi. Bu tarafa bile bile bakmıyorlardı. Sığ suya daldım ve Cedric'i kanlar içinde yatarken görünce nefesimi tuttum. Bir gözü şişip kapanmıştı. Yüzü sarı mor çürüklerle kaplıydı. Vücudundaki hasarı tam olarak anlayabilmem mümkün değildi ama kolu tuhaf bir açıyla altına bükülmüştü. Bir an en kötüsünden korktum ama sonra hırıltılı nefesini duydum. Tek bildiğim gözyaşlarına zaman olmadığıydı.

Kolumu beline dolayıp onu ayağa kaldırmaya çalışırken, "Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı. Sağlam gözünü yavaşça açtı.

"Seni buradan götürüyorum." Ağırlığının büyük bir kısmını yüklenip onu nehrin aşağısına doğru sürükledim.

Arada birkaç adım atabiliyordu ama çoğunlukla onu ben taşıyordum.

“Gi... git buradan. Kaç.”

“Kaçıyorum zaten. Seni de yanımda götürüyorum.”

Arkama bir göz attım. Bizi hâlâ görmemişlerdi ama bu hızla madenin kıyısına zamanında ulaşmamız imkânsızdı. Ne var ki kuru ve göl o kadar uzak değildi. Hedefimi belirledikten sonra Cedric’i adımlarını benimkilere uydurmaya zorladım. Bu belki de ona daha çok zarar veriyordu ama başka seçeneğimiz yoktu. Nihayet ağaçların altına ulaştığımızda onu yere yatırıp ne yapabileceğimi düşündüm. Adamlardan biri kayalıkların önüne geçmişti ama Cedric’i hâlâ nehrin orada sanıyordu.

“Lizzie,” dedim kulübeye bakarak. Lizzie orada bağlıydı ve olanlardan habersiz sakince otliyordu. “Ona ulaşmak zorundayız,” diye mırıldandım.

“Çok tehlikeli,” dedi Cedric.

“Yürüyerek kaçamayız. Bekle. Onu almaya çalışacağım.” Aksini düşünmek aptalcaydı tabii. Cedric bensiz hiç bir yere gidecek hâlde değildi. Alnına alelacele bir öpücük kondurup kulübeye doğru koştum. Yine açık arazideydim. Neyse ki şansım bir kez daha yardım etti. En azından, Lizzie’nin yanına varana dek.

Tam Lizzie’nin yularını çözüyordum ki, iki atlının yaklaştığını gördüm. Biri Warren’dı. Lizzie’yi bırakıp Cedric’in yanına dönmeye çalışırsam beni görecekti. Gölün oraya gidip Cedric’i almaya kalkışırsam da mutlaka yakayı ele verecektik. Onsuz da gidemeyeceğime göre zaman kazanmak

için kulübeye daldım. Bir elimde elek, diğerinde hançerle kapının arkasında bekledim. Birilerinin beni almaya geleceğinden emindim. Haklı da çıktım. Warren'ın adamlarından biri içeri girdiğinde eleği kafasına indirdim. Adam bayılmadan önce biraz boğuştuk. Bu sırada hançer elimden düştü. Tam onu yerden alacaktım ki, Warren elinde bir silahla eşikte belirdi.

“At o eleği.”

Dediğini yaptıktan sonra yavaşça ellerimi kaldırdım. Kapıyı kapayıp yerdeki adamın üzerinden atladım ve bana sırtımı duvara dayamamı işaret etti. “Bunu neden yapıyorsun?” diye sordum. “Benden intikam almak için mi?”

“Senden değil.” Sesiz soğuk ve mesafeliydi. Zafer Burnu'ndaki o neşeli ve hevesli genç adamdan eser kalmamıştı. “Ondan. Sana tanıştığımız ilk gün de söylemiştim. Ben istediğimi alırım. Seni de istemişim ama o her şeyi mahvetti. Asıl planım onu yok etmek ve sen yasını tuttuktan sonra seni geri almaktı. Ama sonra iki şey oldu. Hatta üç.”

“Onu öldürme planların suya düştü,” diye tahmin yürüttüm. Konuşurken bir yandan da etrafta silah olarak kullanabileceğim bir şeyler arıyordum. Ama Warren'ın silahı bütün işi bozuyordu. Modeli neydi bilmiyordum ama şu yeni tabancalardan biriye iki kurşunluk hakkı vardı.

“Evet,” dedi Warren. “Sonra da değersiz bir toprak parçası sandığım arazim bir altın madeni çıktı. Gerçi bunun çok da bir önemi yoktu. Cedric öldüğünde bütün haklar yine bana geçecekti. Ama ona da bana borcunu vaktinden önce ödemesi için bir fırsat doğacaktı.”

Hançerim bana en yakın silahtı ama ona bile zamanında yetişemeyebilirdim. “Üçüncüsü ne?” diye sordum sırf dikkatini dağıtmak için.

Melodrama kaçan bir tavırla iç çekti. “Sen planımı öğrendin. Aslında bana kendi arzunla gelmeni istiyordum. Ama içimden bir ses artık bunun mümkün olmadığını söylüyor.”

Ona ateş püsküren gözlerle baktım.

“Dolayısıyla zavallı Bay Thorn’la birlikte haydutların elinde can vereceksiniz. Neyse ki bir tesellim var. Bu kadar emeği boşuna harcamamış olacağım.”

Cedric’i hâlâ nehir kıyısında sandığını fark edince ümitlendim. Sonra son sözlerini hatırladım. “Ne... ne demek istiyorsun?”

Warren silahıyla masayı gösterdi. “Batakhanelere yabancı değilim. Tarçın yapraklarının kokusunu bilirim. Yosmaların onu ne amaçla içtiğini de öyle. Düğün gecenize kadar bekleyeceğini söylemiştin. Bu koca bir yalandı. En azından kendimi değerli bir şeyi çalıyormuş gibi hissetmeyeceğim.”

Birden silahı masaya bırakıp üzerime atıldı. Hazırlıksız yakalanmıştım. Birlikte yere düştük. Warren üzerimdeydi. Göğsünü yumruklamaya çalıştım ama işe yaramayınca parmaklarımı gözlerine soktum. Warren küfrederek bilekleri-me yapıştı.

“Eskiden daha yumuşak başlıydın,” dedi. “Çok da güzeldin. Tertemizdin.”

Bileklerimi tek eliyle kavrayıp diğer eliyle bluzumu yırttı. Tam pantolonumu indiriyordu ki, ellerimi kurtardım.

Warren onları tek eliyle tutamayacağını anlamıştı. Yüzünü tırmaladığımda önceki cüretinin yerini öfke aldı.

“Lanet olsun.” Beni sertçe yüzüstü yuvarladı. “Böylesi daha çok hoşuna gider belki.”

Bu hâldeyken kendimi korumam imkânsızdı. Bir eliyle kafamı yere bastırırken diğeriyle yine pantolonumu çekiştirmeye başladı. Ona öyle laflar ettim ki, Tamsin duysa dehşete kapılırdı. Bir yandan da işini zorlaştırmak için umutsuzca debeleniyordum. Sonra birden bu yeni durumun beni ihtiyacım olan şeye yakınlaştırdığını fark ettim.

Alanzan hançerine kolayca uzanabilirdim.

Hiç düşünmeden sapını kavrayıp hançeri savurdum. Neresine geleceğini hesaplayacak vaktim yoktu. Warren bağırarak üzerimden düştü. Hemen doğruldum. Bacaklarım titriyordu. Bıçağım Warren’ın bacağına saplanmıştı. Yerde inliyordu. Bu onun öldürmezdi ama beni kovalayabilecek hâlde değildi. Tam kapıya ulaşmıştım ki, dışarıdan açıldı. Kendimi Warren’ın adamlarından birine hazırlamıştım ama Silas Garrett’la burun buruna geldim. Silahını çekmişti. Karşısında beni bulunca şaşaladı.

“Tutuklayın şu kadını!” diye bağırdı Warren. “Madeni denetlemeye geldim ama bu sürtük bana saldırdı. Beni bıçakladı.” Bacağındaki hançeri gösterirken ilk kez sapındaki ağaç desenine dikkat etti. “Bir pagan bıçağı!” diye cıyakladı. “Bu bir Alanzan hançeri. Sürtük bir de kâfir çıktı! Ne bekliyorsun be adam? Tutuklasana!”

“O hançer Adelaide’in değil,” dedi Silas’ın arkasından bir ses. “Benim. Alanzan benim.”

Silas kenara çekildiğinde Cedric'i gördüm. Sully'ye yaslanmış, güçlkle ayakta duruyordu. Yine de bayılmamasına hayret ediyordum. Yanma koşup onu bir yere yatırmak istedim ama Warren tehlikesi hâlâ geçmemişti. "İnanmayın. Fahişesini korumak için söylemeyeceği yok."

Sully akıllı davranıp Cedric'i susturmaya çalıştı ama o oralı bile olmadı. "Bıçak benim. Sandığımda başka Alanzan sembolleri de var. O Alanzan değil."

"Onu tutuklayın öyleyse!" diye böğürdü Warren. "Kadını da suç ortaklığından tutuklayın. Bir de bana saldırdı tabii."

"Asıl o bana saldırdı!" diye bağırdım. Yırtılan kıyafetlerimi gösterdim. "Bana tecavüz etmeye kalkıştı. Kendimi korudum."

Warren'ın suratı bembeyaz kesilmişti. Kan kaybediyor ve acı çekiyordu. "Beni buraya o çağırdı. Thorn'la da yatmış. Bu kız bir fahişe. Sonra fikrini değiştirdi ve ona saldırdığımı söylemeye başladı. Basit bir kızın sözüne güvenecek değilsiniz ya?"

Silas'ın yüzünde kararsız bir ifade belirmişti. Ona hak veriyordum. Ama birden aklıma Warren'ın bütün yaptıklarının yanına kâr kalabileceği geldi. O valiydi. Ya ben kimdim? Cedric uzun zaman önce bana üst sınıfa ait ayrıcalıklar olmadan yaşamının zorluklarından söz etmişti. Gücümün farkında bile olmadığını söylemişti.

Sırtımı dikleştirip elimden geldiğince azametli bir tavır takındım. "Bir kez daha söylüyorum. Bu adam bana tecavüz etmeye kalkıştı ve belki basit bir kızın sözlerini

ciddiye almazsınız ama ben sandığınız kişi değilim. Adım, Elizabeth Witmore. Rothford Kontesi Leydi Elizabeth Witmore.”

28. BÖLÜM

ZAFER BURNU'NA DENİZ YOLUYLA GİTMEK KARAYOLUYLA Kİ-
yaslanmayacak kadar kolaydı. Hemen dönmedik. Cedric'in
yaraları iyileşene kadar bekledik. O arada, Silas Garrett,
Warren'la kiralık katillerini oraya götürdü. Gözlerini üzer-
lerinden bir an olsun ayırmayacağından emindim. Beyaz
Kaya'daki işsiz takımından kendine birkaç kişi tutmuş ve
onları geçici kanun adamları ilan etmişti. Cedric'le bana
Marshall'larda kalmamız söylenmişti. Yanımızda yine
Silas'ın adamlarından birkaçı vardı.

Silas bir hafta sonra geri döndüğünde son gelişmeleri
Cedric'e bakan doktordan öğrendik. "Bay Garrett'a artık
yolculuk edebileceğinizi söyledim," dedi. "Yarın ikinizi de
geri götürmeyi planlıyor."

Öğleden sonra güneşinde oturuyorduk. Cedric, Bay
Marshall'm kendi elleriyle yaptığı şezlonga uzanmıştı.
Gözünün şişi inmiş, çürüklerinin çoğu sararmıştı. Sol kolu

alçıdaydı ve iyileşmesi birkaç hafta daha alacaktı. Birkaç kaburga kemiği de kırılmıştı ama onlar için yapacak fazla bir şey yoktu.

“Nasıl olacak o?” diye bağırdım. “Daha tam iyileşmedi ki.”

“Ama en kötü kısmı geçti,” dedi doktor. “Hayati tehlikesi yok. Belki biraz rahatsız olacak hepsi o. Hem Zafer Burnu denizden sadece bir gün sürüyor.”

Cedric sağ elini benimkinin üzerine koydu. “Merak etme. Aslında geri dönmemize seviniyorum. Warren’ı orada yalnız bırakmak hiç hoşuma gitmiyor.”

Bunu aramızda konuşmuştuk. Warren, Zafer Burnu’nda hikâyesini mükemmelleştirip araya nüfuzlu dostlarını sokabilirdi.

“Bir konu daha var.” Doktor yerinde huzursuzca kıpırdanıp bana kaçamak bir bakış fırlattı. “Bay Garrett’ın ortağı Zafer Burnu’na gelmiş. Elinde sizin resminiz varmış... le-leydim,” diye ekledi.

Elimi kaldırdım.

“Lütfen. Adelaide kâfi.”

Doktor gitmeden önce Cedric’e birkaç tavsiyede bulundu ve yeni ilaçlar verdi. Sonrasında başımı Cedric’in omzuna yasladım. “Sırrımız açığa çıktı,” dedim.

“Hangisi?”

“Hangisi olacak? Eski kimliğim tabii.” İç çektim. “Ama Silas’ın ortağında resmim olması işe yaradı. Belki şimdi sözüme daha çok itibar ederler. Gerçi ödül avcılarından nasıl korunacağız bilmem.”

"Evlendiğimizi kimseye söyleme," dedi Cedric usulca.

"Neden? Beni korumak için erken evlenmedik mi zaten? Kaçak bir kontes olduğum için?"

Başını iki yana salladı. "Bu davanın kilit noktası sensin. Silas seni koruyacaktır. Hem biz o plam ben kâfir damgası yemeden önce yapmıştık. Zafer Burnu'nda yargılanacağım. Resmen karım olduğun ortaya çıkarsa seni de iş birliğinden tutuklarlar. Benimle asılmana göz yumamam."

"Ben de senin asılmana göz yumamam!" diye gürledim. "Warren'in cezasız kalmasına da öyle!"

Böyle dememe rağmen, ertesi sabah, Zafer Burnu'na doğru yola çıktığımızda o kadar cesur değildim. Hadisen yeni yeni gelişen bir koloni oluşu için böyle büyük bir dava ancak Denham'da görülebilirdi. Warren'in orada yüksek mevkilerde ahbabları vardı. Ayrıca Alanzan inancı iki kolonide de kanunen yasaktı.

Zafer Burnu'na akşamın ilk saatlerinde ulaştık ve hemen ayrılacağımızı öğrendik. Cedric dava boyunca gözaltında kalacaktı. Warren'la adamlarının da hapiste olması bizim için ufacak da olsa bir teselliydi.

"Ben taş kalpli bir adam değilim, leydim," dedi Silas. Bu kez bana unvanımla hitap edilmesine ses çıkarmadım. Bir kontes olmam davada işimize yarayacaksa bunu bozacak değildim. "Bay Thorn'a iyi bakılacak. Devamlı doktor kontrolünde olacak."

"Teşekkür ederim," dedim. Vedalaşmamız için bize birkaç dakika tanıdı. Cedric'in elini tuttum. Kırıkları yüzünden ona sarılamıyordum.

“Bunu atlatacağız,” dedim. “Bir yolunu bulacağım.”

“Her zaman bulursun.”

Sesi eskisi gibi cesurdu ama gözlerindeki güvensizlik dikkatimden kaçmadı. Etraftakilere aldırmadan onu tutkuyla öptüm. Sonra Silas’ın adamları onu götürdü ve Cedric limanın kalabalığına karışına dek arkasından baktım.

“Hanımefendi,” dedi Silas’ın adamlarından biri. “Bay Garrett size gideceğiniz yere kadar eşlik etmemizi söyledi.”

Nereye gitmek istediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Cedric’i düşünmekten kendimi unutmuştum. Yıllarca başkalarının kurallarıyla yaşadıktan sonra tamamen özgürdüm. Ama ne bir evim vardı, ne bir ailem ne de param.

Elimde yalnızca dostlarım kalmıştı.

“Morsalkımlı Ev’e gidelim,” dedim.

Morsalkım’da beni sıcak bir karşılama töreni beklemiyordu tabii. Bayan Culpepper gelişimi haber verdiğinde Jasper odasından çıktı. Ve beni görür görmez parmağını sallayarak üzerime yürüdü.

“Sakin,” dedi. “Ağzını bile açma. Kim olduğun beni ilgilendirmez. Bize yaptıklarından sonra buraya ne yüzle geliyorsun? Sana sunduğumuz hayatı elinin tersiyle ittin. Bir daha hiçbir ayrıcalığımızdan faydalanamazsın.”

“Ben... bir şey istemiyorum,” diye mırıldandım. “Ama kalacak bir yerim yok.”

Bu arada Işıltı Sarayı kızları şık elbiseleriyle etrafımızı sarmıştı. Benimse üstüm başım kir pas içindeydi. Charles da oradaydı. Son gelişmeler yüzünden yeni kızları almaya Osfrid'e gidememişti. "Jasper," dedi. "Bu kızdan biz sorumluyuz. Cedric'in durumu netleşene kadar ona bakmak boynumuzun borcu."

Jasper öfkeyle ağabeyine döndü. "Hangi durum? Oğlum kâfirlikten ve bir valiye saldırmaktan yargılanacak! Sonuç ne olacak sanıyorsun?"

"Valiye saldırmak mı?" diye sordum hayretle. "Cedric'i görebildiniz mi? Bu haberi size o mu verdi?"

"Hayır. Ama dava herkesin dilinde. Warren Doyle'a borcunuzu ödeyemeyeceğinizi anladığınızda ona tuzak kurmuşsunuz. Onu öldürüp cinayeti haydutların üzerine atacakmışsınız. Adamları son anda yetişmiş."

Ağzım beş karış açık kaldı. "Yalan!" diye bağırdım. "Cedric'i tanımıyor musunuz? Onun böyle bir adilik yapmayacağını bilmiyor musunuz?"

"Doğrusunu istersen," dedi Jasper kederle, "artık oğlumu tanıyamıyorum. Sen hayatımıza girmeden önce asil kadınlarla düşüp kalkmaya ya da hükümet yetkililerine saldırmaya kalkışmıyordu. Hele bir kâfir asla değildi. Kusura bakma ama seni kibarca kovmaya bile çalışmayacağım. Defol git evimden!"

"Benimle kalabilir." Aiana her zamanki kendinden emin tavrıyla bize yaklaştı. "Bana öyle bakmayın, Bay Jasper. Biliyorsunuz, bir ev tuttum ve istediğimi konuk ederim. Gel, Adelaide."

Başka çarem var mıydı? Burada kalamayacaktım belli ki. Hem arkadaşlarım da ortada yoktu.

“Tamsin’le Mira nerede?” diye sordum Aiana’nın oturma odasına adımımı atar atmaz. Ev, şehrin en işlek caddelerinden birinin üzerindeki bir meyhanenin üst katındaydı. Hiç bu kadar geniş bir daire beklemiyordum doğrusu. Ses yalıtımı da iyiydi. Yine de hâlâ aşağıda çalan piyanonun sesini duyabiliyordum.

Aiana ocağa çaydanlığı koyuyordu ki hayretle bana döndü. “Tamsin’i duymadın mı?”

“Neyi? Yoksa evlendi mi?”

“Otur,” diye emretti Aiana.

Dediğini yapıp bir koltuğa serili kaplumbağa desenli battaniyenin üzerine oturdum. Elimi yumuşak dokumada gezdirerek etnik Balanquan el sanatı olup olmadığını düşünüyordum ki, Aiana’nın yüzündeki ifade bana her şeyi unutturdu. “Ne oldu Tamsin’e?” diye sordum.

Aiana bir tabure çekip karşıma oturdu. “Adelaide, Tamsin birkaç hafta önceki fırtınada kayboldu. Hani şu kasırgada. Orada siz de hissetmişsinizdir.”

Bir an yanlış anladığımı, *Gri Marti*’nin kayboluşundan bahsettiğimizi sandım.

“Na-nasıl yani?” diye kekeledim.

“Tamsin, Bay Doyle’la Hadisen’a geliyordu. Nişanlanmışlardı. Ona Hadisen’ı göstermek istediğini söyledi. Fırtına patladığında körfeze yakınlarmış. Tamsin paniğe kapılmış. Sonrasında onu ne gören olmuş ne duyan. Sırta kadem basmış.”

“Panik mi? Tamsin’in bir kez bile paniklediğini görmedim.”

“Ben de anlatılanlar kadarını biliyorum.” Aiana şaşılacak kadar sakindi. “Fırtınada tekneye binmeyi kesinlikle kabul etmemiş ve kaçmış. Onu aramışlar ama rüzgârda kimsenin elinden fazla bir şey gelmemiş. Ertesi gün yine aramışlar, fakat bulamamışlar.”

Ellerimi şakaklarıma dayadım ve bir an bayılacağımdan korktum.

“Hayır. İmkânı yok. Bir yanlışın var. Tamsin bir kere kayboldu zaten. Aynı şey ikinci kere nasıl olur? Warren Doyle’la evlenmeyi her şeyden çok istiyordu. Fırtınalı bir geçidin onu durdurmasına...”

Birden sustum. Belki de yanılıyordum. Fırtına denizde geçen korku dolu saatlerini hatırlatmış olabilirdi. Ama gece gece tek başına nereye giderdi?

“Üzgünüm,” dedi Aiana aklımdan geçenlerden habersiz. “Ben çoktan kulağına gelmiştir diyordum. Bay Doyle kendini suçladı ve Thorn’lara sözleşmenin parasını ödedi.”

“Aman ne hoş,” dedim hızla başımı kaldırarak. Öfkeyle ızdıraptan daha kolay başa çıkılıyordu. Yine de olanlara bir türlü anlam veremiyordum. “Jasper parasını cebine koyduğu için mutludur tabii. Özellikle de...” Duraksadım. “Warren biliyordu yani?”

“Elbette. Tamsin kaçtığında oradaymış.”

Ayağa fırladım. “Bana neden söylemedi? Onunla fırtınanın ertesi sabahı konuştum. En yakın arkadaşımın kaybolduğunu bana nasıl söylemez?”

“Bilmem. Warren Doyle hakkında duyduklarımdan sonra neyi niçin yaptığına akıl sır erdiremiyorum.”

Boğazıma bir yumru oturdu. Aiana’nın yanında ağlamak istemiyordum. Aiana bunu anlayarak ayağa kalktı. “Mira bir davette. Gidip onu biraz erken kaçırayım da hasret giderin. Bu arada aşağıda çalışan kızlardan birine söyleyirim, sana yıkanman için sıcak su getirir.”

Başımı sallamakla yetindim ve Aiana kapıdan çıkar çıkmaz ağlamaya başladım. Her şey o kadar kötüydü ki, hangisine üzüleceğimi şaşırmıştım. Önce Cedric, şimdi de Tamsin. Sevdiklerimi koruyamıyordum. Yoksa Osfrid’den kaçmamın bedelini mi ödüyordum?

Bir kız küveti doldurmak için geldiğinde gözlerim ağlamaktan şişmişti. Kibarlık edip fark etmemiş gibi yaptı. Neredeyse bir aydır dolu bir küvete girmemiştım. Marshall’larda kısıtlı suyla yıkanmak zorundaydık. Hadisen’den sonra Zafer Burnu her bakımdan lükstü zaten. Öyle ki, Aiana’nın dairesini neredeyse Osfro’daki saraylarla kıyaslayacaktım.

Nihayet küvetten çıktığımda su koyu gri bir renk almıştı. Pis kıyafetlerimi giymek istemediğim için Aiana’nın dolabındaki uzun, yün cüppelerden birini sırtıma geçirdim. Aradan saatler geçince meraklandım. Mira uzak bir yerde miydi acaba? Yoksa oradan çıkması mı zor olmuştu?

Sonunda geldiler. Mira elindeki kıyafet bohçasını yere atıp boynuma sarıldı. Yine gözyaşlarım sel oldu. Aiana usulca mutfığa gidip dolapları karıştırmaya koyuldu.

Mira hiç değişmemişti. Vahşi güzelliği yine göz kamaştırıcıydı. Ama Aiana onun bir davette olduğunu söylediği için kıyafetini şaşkınlıkla süzdüm. Menekşe rengi organze elbisesi hoştu ama Işıltı Sarayı'nın gösterişli kostümleri yakında pek basit kaçıyordu. Üzerine annesinin şalını atmış ve saçlarını bir kurdeleyle gelişigüzel toplamıştı.

"Mira... Tamsin... Nasıl oldu bu?"

"Bilmiyorum. Ben de ilk duyduğumda inanamadım. Haberi vermeye iki adam geldi. Fırtınada tekneye binmek istememiş. Ormana kaçtığını görmüşler. Warren perişan olmuş."

Warren'in ertesi sabahki rahat tavırlarını hatırladım.

Fırtına biz körfezi geçerken çıktı.

Sadece Tamsin'in kayboluşundan söz etmemekle kalmamış, fırtınanın ne zaman çıktığı konusunda da yalan söylemişti. O sırada suda olduklarını söylemişti. Ayrıca madem daha açılmamışlardı, evlerine dönüp yola başka bir zaman çıkabilirlerdi. Bu riski neden almışlardı?

"Fırtına burayı fena vurdu," dedi Mira. "Sizin orası da çok esmiş diye duydum. Tamsin gideli haftalar oldu. İnan ne düşüneceğimi şaşırdım. Hâlâ hayattaysa nerede? Neden bize haber vermiyor? Bazı tanıdıklarım var. Onlardan araştırmalarını rica ettim ama daha bir sonuca ulaşamadık."

"Onu yeniden kaybedemem," dedim ümitsizlikle.

"Biliyorum. Ben de senin gibi hissediyorum. Ama şimdilik üzülmeyi bir kenara bırak. Tamsin için daha sonra ağlarız. Duyduğuma göre, daha öncelikli sıkıntılarınız

varmış, Leydi Witmore.” Gözleri kolyeme kaydı. “Ya da Bayan Thorn mu demeliyim?”

Panikle mutfaktaki Aiana’ya baktım. “Nasıl yani? O kadar mı belli? Yoksa bu da Alanzan sembollerinden biri mi?”

“Hayır. Bu kolyelerde şehrin her yerinde satıyorlar. Ama havuç çiçeğini görünce tahmin ettim.” Duraksadı. “Sen yine de bunu mahkemede takma. Seni Alanzan sanmamalılar. Basit bir sınır köylüsü gibi de davranamazsın. O salona gir ve onlara Rothford Kontesi olduğunu hatırlat. Başka çaren yok.”

Gidip odanın ortasına attığı bohçayı aldı. “Şehirden ancak bunları bulabildik. Mahkemede Işıltı Sarayı’nın elbiselelerinden birini giyersen Jasper küplere biner.”

“Sence gelecek mi?” diye sordum buruk bir gülümsemeyle. “Cedric umurunda değil gibiydi.”

Bizi duyan Aiana mutfaktan çıktı. “Ama işi umurunda. Bu davanın onu etkileyeceğini biliyor. Mutlaka gelir.”

Kapı çalınınca hepimiz sıçradık. Aiana bir kedi gibi gözlerini kısarak kapıya yaklaştı. Bir elini koluna koyarken diğer eliyle cüppesinin içinden uzun bir bıçak çıkardı.

“Kim o?” diye seslendi.

“Walter Higgins,” dedi boğuk bir ses. “Adeliade Bailey’yi arıyorum. Cedric Thorn’un arkadaşı, Bayan Bailey’yi.”

Bu adı hatırlamıştım. “Cedric’in adamı. İçeri al,” dedim.

Aiana yine de kapıyı aralayıp adama şöyle bir baktıktan sonra eve girmesine izin verdi. Bay Higgins, Cedric’le aynı yaşlarda, iyi giyimli ve ufak tefek biriydi. Zeki bakışlarını bizde ve odada dolaştırdı.

“Walter,” dedim bir adım öne çıkarak. “Nihayet tanışabildik. Cedric sizden övgüyle söz etti.”

Walter kibarca eğildi. Tuhaf kılığını fark etmediğini sanmıyordum. Yine de renk vermedi. “Sizden de öyle. Sanat bilginize ve yeteneğinize hayrandı. Sadece bunlar değil tabii.”

Suratımı buruşturdum. “Şehirdeki herkes öğrendi, ha?”

“Öyle,” dedi ve Mira’yla Aiana da başlarını salladı. “Yarın şehirden ayrılıyorum ve size bazı haberlerim var. Aslında Cedric’le konuşurdum ama hapiste. Yalnız kalabileceğimiz bir yer var mı?”

“Arkadaşlarımdan gizlim saklım yok,” dedim. Sanat hırsızlığı tüm bu yaşadıklarımızdan sonra o kadar önemsiz geliyordu ki.

Bay Higgins kısa bir duraksamanın ardından omzunu silkti. “Bir müşteri çıktı. Ötekinden daha çok veriyor ve evi atla sadece iki saat uzakta.”

“İyi haber,” dedim. “Cedric hapiste oldukça pek bir anlamı yok ya neyse.”

“Ama bu alıcı da resmin orijinalliğinin tasdik edilmesini istiyor.”

“Of,” diye homurdandım. “Bir de kolonilerdekileri kandırmak kolay derler.”

“Durun, daha bitmedi. Diğer adam bir sanat uzmanı istiyordu. Ama bu maden cürufuyla gerçek altın arasındaki farkı anlayabilen zeki ve kültürlü bir Myrikosi’ye razı. Bana bakmayın. Aynen böyle dedi.” Gözleri Mira’ya kaydı. “Sirminica’lı bir arkadaşınız olduğunu duymuştum. Sirminica’lılar Myrikosi’lilere çok benzer.”

Mira şaşkınlıkla bir ona bir bana bakıyordu. “Ne diyor-sunuz hiçbir şey anlamadım. Ama ben sanattan zerre kadar çıkmam.”

“Yanılıyorsun,” dedim birden heveslenerek. Cedric, Walter’ın ticaret becerisini anlata anlata bitiremiyordu. “Myrikosi aksanını süper taklit ediyorsun. Mavi Nehir’de hep yapardın ya? Bu adamla buluşacak ve alacağı resmin orijinal bir eser olduğunu söyleyeceksin. Hepsi bu.”

“Hangi resim? Gerçekten orijinal mi?”

“Şey... hayır.” Haftalarca o resmin üzerinde çalışmış-tım. En azından şimdi onu satmak için bir fırsat doğmuştu. Mira Işıltı Sarayı’nın şık elbiseleriyle tıpkı üst tabakadan bir Myrikosi kadını andırıyordu. Ama birden hatırladım. “Bir dakika. Resmi şimdi satamayız. Daha önemli işlerimiz var. Ben onu beraber bir hayat kuralım diye yaptım. Cedric hapisten çıkmadıkça bir anlamı kalmaz ki.”

Walter hafifçe öksürdü. “Affınıza sığınarak paranın her zaman işe yaradığını size hatırlatmak isterim.”

“Haklı,” dedi Aiana. “Ben de neden bahsettiğinizi anlamadım ama paran olursa kendini güvencede hissedersin. Dava sürecinde neye ihtiyacın olacağını henüz bilmiyorsun.”

Tam ne demek istediğini soracaktım ki, Walter açıkladı. “Yüklü bir rüşvetin gücünü asla hafife almayın.”

“Belki ama vakit yok ki. Yarın şehirden ayrılıyorum de-diniz.”

Walter özür dilercesine kafasını salladı. “Bir haftalığına Lyford’da olacağım. Orada da hizmetlerimden faydalan-mak isteyenler var.”

“Benim de sabah mahkemede olmam gerek,” dedim. “Mira yalnız gidemez.”

“Bir dakika. Nedenmiş o?” diye araya girdi Mira. “Bir adamla buluşacağım ve ona sanattan anlıyordumşum gibi davranacağım. Hepsi bu değil mi?”

“Olmaz. Çok tehlikeli,” dedim. “Daha iyi bir zamanı bekleyeceğiz.” Böyle diyordum ama para cidden işimi kolaylaştırabilirdi.

“Aslında...” dedi Aiana kaşlarını çatarak, “daha iyi bir zamanlama düşünemiyorum. Mahkemenin ilk günü herkesin aklı orada olacak. Mira günün büyük bir kısmı ortarlarda görünmese bile onu aramak kimsenin aklına gelmez.”

Yine de bu iş hoşuma gitmemiştii. Mira’ya güvenmediğimden değildi ama bir arkadaşımı daha kaybetmeye dayanamazdım. Korkumu hissetmiş olmalıydı ki, “Merak etme, geri döneceğim,” dedi. “Sen gönül rahatlığıyla mahkemeye git. Bu iş bizde.” Walter’a döndü. “Bu adamı nasıl bulacağım?”

Walter cebinden bir kâğıt parçası çıkardı. Adı ve adresi. Bu da resmi emanet ettiğim kişinin bilgileri.”

“Resim sizde değil mi?” diye bağırdım. İkinci adres Denham’daydı.

“Bu işleri nasıl yürütüyorum sanıyorsunuz? Onu kendi duvarıma asmadım tabii. Müşteri razı olursa resmi ona siz de götürebilirsiniz ya da dönüşümü beklersiniz. Ama teslimatı siz yaparsanız komisyonumu ayırmayı unutmayın.”

“Biz hallederiz,” dedi Mira.

“Tamam ama sadece Cedric’e yardım etmek için.”

Aiana elini omzuma koydu. “Kendini de düşün. Biliyorum aklına bile getirmek istemiyorsun ama Cedric suçlu bulunabilir. O zaman kaçmak için paraya ihtiyacın olacak.”

29. BÖLÜM

AIANA OTURMA ODASININ BİR KÖŞESİNE BENİM İÇİN BİR YER yatağı yaptı. Ertesi sabah kalktığımda gitmişti. Hazırlanmaya başladım. Mira'nın getirdiği kıyafetler Işıltı Sarayı'nda giydiklerimize hiç benzemiyordu. Yine de üst tabakadan Denham'lı bir hanımın giyeceği türden giysilerdi. Pembe ve mor çiçekli, fildişi rengi, patiska bir elbise seçtim. İnce kumaş Hadisen'daki kaba dokumalardan sonra tuhaf gelmişti. Güzel bir elbise giymek kötü değildi tabii ama bana hayatımın ne kadar değiştiğini hatırlatıyordu.

Saçlarımı toplarken Aiana geldi. "Mira'yla gittiğini sandım," dedim.

"Onu geçirdim. Şimdi seninle geliyorum."

Yine korkuya kapıldım. "Yalnız mı gitti?"

"Hayır."

Başka bir bilgi vermedi. Ben de üstelemedim.

Mahkemenin önü kalabalıktı. Zafer Burnu gibi renkli bir şehirde bile böyle bir dava tabii ki ilgi çekiyordu. Valinin oğlu, gayrimeşru bir ilişki ve kâfirlik. Herkes en önden yer kapabilmek için birbiriyle yarışyordu. Bir mübaşir bize el salladı ve Aiana'yla insanların arasından geçip içeri girdik.

Salon çoktan dolmuştu. Bana ayrılan iskemleye otururken Jasper'ı gördüm. Biraz ilerideydi. Bana soğuk bir selam verip başını çevirdi. Vali Doyle, karısı ve birkaç danışmanı ile ön sıralardaydı. Ama en öndeki iki sıra hâlâ boştu. Sonra salonun yan kapısı açıldı ve tutuklular getirildi. Warren içinde bulunduğu şartlara rağmen küstahça etrafı süzdü. Cedric kapıdan en son girdi. Onu görünce içim hop etti.

Kolu hâlâ alçılıydı. Tıraş olmadığı için iyice yorgun görünüyordu ama çürükleri neredeyse tamamen geçmişti. Gerçi ne kadar kötü dövüldüğünün görülmesi iyi olurdu belki. Gözlerini odada dolaştırdı ve beni gördüğünde başını eğdi. İyi olduğunu söylemeye çalışıyordu. Hatta belli belirsiz gülümsedi.

Yedi yargıçtan oluşan mahkeme heyeti içeri girdiğinde herkes ayağa kalktı. Hepsi de Denham'ın saygın ve kalburüstü insanlarıydı. Normalde heyete vali başkanlık ederdi ama bu davada tarafsızlığın korunması için bundan vazgeçilmişti. Onun yerine, Adam Dillinger adında bir yargıç başkanlık yapıyordu.

“Burada Hadisen Kolonisi’nde vuku bulan bir anlaşmazlığı çözmek için toplandık,” dedi Dillinger. “Anavatanımız Osfrid’de geçerli kanunlar çerçevesinde adaletin yerine

gelmesi için uğraşacağız. Önce bize rehberlik etmesi için Uros'ya yakaralım.”

Başkan dua ederken herkes başlarını eğdi. Birkaç kişinin yan gözle Cedric'e baktığını gördüm. Belki de hemen oracıkta bir Alanzan duası okumasını bekliyorlardı.

“Bay Doyle,” dedi Yargıç Dillinger. “Lütfen, ayağa kalkıp bize hikâyenizi anlatın.”

Warren'ın banyo yaptığını ve yepyeni bir kıyafet giydiğini görünce iyice sinirlendim. Belli ki destekçileri onu hapiste bile yalnız bırakmamıştı. Zavallı Cedric o kadar perişan görünüyordu ki. Ailesi arkasında değildi. Benimse kendime bile hayrım yoktu. Mira olmasaydı kim bilir ne giyecektim?

Warren'ı herkes tanıyordu. Yine de kendini babasının izinden giden örnek bir vatandaş olarak tanıttı. Herkesin Vali Doyle'a bir kez daha minnet duymasını sağladı ve Hadisen'da babası gibi sevilen bir vali olmak istediğini anlattı.

“Yeni görevim icabı saygıdeğer bir hanımefendiyle hayatımı birleştirip örnek bir aile kurmamın ne kadar önemli olduğunun bilincindeydim. Dolayısıyla Işıltı Sarayı'nın yeni sezonu açıldığında, kızlardan biriyle konuşmaya başladım. Bu genç hanımın adı, Adelaide Bailey'ydı.”

Salonun yarısı bana döndü ama ben kimseyle göz göze gelmemek için ilerideki bir noktaya bakmayı sürdürdüm.

“Bayan Bailey bana her bakımdan mükemmel bir genç kız gibi göründü. Onun dürüst ve namuslu biri olduğuna bütün kalbimle inandım. Kendisiyle evlenmek istedi-

ğimi söylediğimde bana ümit vermekten çekinmedi. Tam evlenmemiz için gerekli sözleşmeyi imzalayacaktım ki, Bayan Bailey'nin Işıltı Sarayı'nın sahiplerinden Bay Jasper Thorn'un oğlu, Cedric Thorn'la bir ilişkisi olduğunu öğrendim."

"Bu ciddi bir suçlama," dedi hâkimlerden biri.

"Işıltı Sarayı'ndan Bayan Clara Hayes onları uygunsuz bir vaziyette yakalamış," dedi Warren. "Sonrasında birkaç kişi daha aralarındaki münasebete tanık olduklarını ifade etti. Bu durum herkesin malumudur, efendim. İsterseniz araştırabilirsiniz."

"Siz ne yaptınız, Bay Doyle?" diye sordu Dillinger.

Warren ellerini iki yana açtı. "Bunu kabullenmekten başka çarem var mıydı? Kalbi bir başkasına ait bir kadını benimle evlenmeye zorlayamazdım. Hatta inanır mısınız? Onlara acıdım ve yardım etmeye karar verdim."

Hadisen için yaptığımız anlaşmanın şartlarını sayıp dökerken arada kendini övmeyi de ihmal etmedi. Gerçek bir hayırsever olduğunu defalarca vurguladı. İzleyicilerden bazıları öfke ve anlayışla başlarını salladı. Belli ki, Warren'ın kullanıldığına inanmışlardı.

"Bay Thorn'a başarıya ulaşması için bütün imkânları sundum," dedi Warren. "Ona malzeme ve eğitim verdim. Ama çok geçmeden böyle bir kapasitesi olmadığı ortaya çıktı. Kendisi bir iş adamı ve bir üniversite öğrencisi. Sınırdaki hayat koşullarında fazlasıyla zorlandı. Yeteneksizliğiyle bazı ufak tefek kazalara da sebebiyet verdi. Ama sonuncusu daha kötü sonuçlar doğurdu ne yazık ki. Bay Thorn durmadan

arazisinde büyük miktarda altın olduğunu söylüyordu. Sabırla onu çıkarmasını bekledik ama bir türlü harekete geçemedi.”

Aiana beni aşağı çekene kadar ayağa kalkmaya çalıştığının bile farkında değildim. “Bekle,” diye mırıldandı.

Asıl işkence Warren o günü anlatmaya koyulunca başladı. “Adelaide’in sözleşmesinin son ödeme tarihi yaklaşıyordu. Dolayısıyla Bay Thorn’un iddialarına inanmak istedim. Baktım onun bir şey yapacağı yok birkaç adamımla madene gittim. Altını çıkarmasına yardım edecektik. Ama Bay Thorn beceriksizliği yüzünden az kalsın hepimizi havaya uçuracaktı. Bayan Bailey’yle ikisinin ümitsizliği yüzlerinden okunuyordu. Borçlarını zamanında ödeyemeyeceklerini anlamışlardı. Sonra Bay Thorn’un kulübesinde bazı Alanzan sembolleri bulmamızla işler çığırından çıktı.”

Salondan mırıltılar yükselince Dillinger herkesi sessizliğe davet etti.

“Onlarla konuşmak istedim,” dedi Warren. “Şüphesiz ortada bir yanlış anlama vardı. Adamlarımı öğle yemeğine yolladım. Niyetim Bay Thorn ve Bayan Bailey’yle sakince konuşup bu meseleyi tatlıya bağlamaktı. Meğer onların niyeti başkaymış. Bay Thorn üzerime saldırdı. Beni öldürüp suçu madeni basan hayali haydutlara atacaktı. Böylece borçlarından da kurtulacaktı. Uros’un sevgili kuluymuşum ki, adamlarımdan ikisi madende bir şey unutmuş. Onu geri almak için döndüklerinde beni kurtardılar. Ama ne yazık ki, Bay Thorn’u etkisiz hâle getirmeleri yetmedi. Bu sefer de Bayan Bailey beni tu-

zağa düşürmeye çalıştı. Hatta dikkatimi dağıtmak için bana kendini sunmaktan bile çekinmedi. Bu ahlaksızlığa ortak olmayı reddettiğimde de beni bıçakladı. McGraw Soruşturma Bürosu'ndan Bay Silas Garrett gelmeseydi hâlim nice olurdu bilmem.”

Yargıçlar başka sorular da sordular. Warren ifadesine en mükemmel şekilde hazırlanmıştı. Tek bir soruda bile tek lemedi. Bütün olayları saptırarak kendini haklı çıkarmaya çalışıyordu. İfadesinin sonuna geldiğinde salonun büyük bir kısmını kendi tarafına çekmişti bile.

Sıra Cedric'teydi. Yargıçlardan biri ona bir Uros kitabı uzattı. “Yalnızca gerçekleri söyleyeceğine yemin eder misin? Bunu yapabilirsen tabii.”

Tarafsız olması gereken mahkeme heyetinden böyle bir düşmanlık beklemezdim doğrusu. Salondan yine mırıltılar yükseldi. Özellikle de Cedric elini kitabın üzerine koyduğunda gürültü arttı. Herkes onun, kitabı şeytanın ateşiyle tutuşturmasını bekler gibiydi.

Normalde bu tip anlaşmazlıklarla ilgili davalarda Cedric'ten hikâyeyi kendi açısından anlatması beklenirdi. Ama Dillinger, “Bay Thorn, Alanzan inancını benimsediğiniz doğru mu?” diye sordu.

Cedric hayretle gözlerini kırptırdı. Bu soruyu bekliyordu belki ama böyle pat diye sorulması onu şaşırtmıştı. “Kulübemde Alanzan inancına ait bazı semboller bulunduğu doğru ama kimse beni onlarla ibadet ederken görmedi,” dedi.

“O hâlde onları ne amaçla saklıyordunuz?”

“Meraktan,” dedi Cedric sakince. “Osfro’daki üniversitede birkaç Alanzan’la tanışmıştım. Bana sembolleri onlar verdi. Beni onlardan olmam için ikna etmeye çalıştılar.”

“Yine de o kâfirleri ihbar etmediniz,” dedi başka bir yargıç.

“Genç ve asiydiler. Eninde sonunda doğru yolu bulacaklarını ve Uros’la altı şanlı meleşine geri döneceklerini düşündüm.”

Dillinger bir kâğıt parçasını havaya kaldırdı. “Elimizde tutuklanıp hapse atılan bir Alanzan’ın yeminli ifadesi var. Adı, Thaddeus Brooks. İbadet esnasında suçüstü yakalandı. Sizin de onunla Yıldız Dansı denilen kâfir bir ayine katıldığınızı iddia ediyor. Buna ne diyeceksiniz?”

Cedric istifini bozmadı. “Bir mahkûm cezasının hafifletilmesi için türlü yalanlara başvurabilir.”

“Alanzan ibadetleri hem Denham’da, hem de Hadisen’da kesinlikle yasaktır,” dedi Dillinger. “Başka bir koloninin koruması altında olmadıkça ya da elinizde kraliyetin muafiyet belgesi yoksa yasaklı dinlere inanmanın cezası idamdır.”

“Biliyorum,” dedi Cedric.

“Kendine Bayan Bailey diyen genç hanım da bir Alanzan mı?” diye sordu Dillinger’in yanında oturan yargıç.

“Hayır,” dedi Cedric. “Bayan Bailey birçok kez Alanzan’ları yollarını şaşırان paganlar olarak tanımlamıştır. Buna istediğiniz kadar yemin edebilirim.”

Heyet Alanzan konusunu biraz daha zorladı ama Cedric savunmasına bağlı kaldı. İsrarla ibadet esnasında yakalan-

madığını söyledi. Ama Dillinger, Thaddeus Brooks'un ifadesinin yeterli olduğunu ima etti.

Nihayet bütün hikâyeyi bir de Cedric'in ağzından dinlemek istediklerini söylediler. Ancak heyet Cedric'e o kadar saçma sorular sordu ki, anlattıkları da bir o kadar saçma göründü. Heyet ona inanmadığını açıkça belli etti. Salondakilerin de onlardan aşağı kalır yanı yoktu. Korktuğum başıma gelmişti. Yaralarının büyük oranda iyileşmesi ne kadar kötü dayak yediğinin anlaşılmasına sebep oldu. Yargıçlardan biri Cedric'in kolunun Warren'in adamlarıyla boğuşurken kırılmış olabileceğine işaret etti.

Cedric'in ifadesi sona erdiğinde Dillinger, "Rothford Kontesi, Leydi Elizabeth Witmore," dedi.

Salonda beni daha önce fark etmeyenler bile meraklı bakışlarını üzerime dikmişti. Bütün hayatını taşıdığı asil kanın kudretiyle diğer herkesi aşağı görerek geçiren bir genç kız edasıyla salonun önüne doğru yürüdüm. Uros'a yemin ettim ve Dillinger'in yüzüne meydan okurcasına baktım. Orada bulunmam bile bir vakit kaybıymış gibi.

Hafifçe öksürdü. "Leydi Witmore... Bize Işıltı Sarayı'yla olan bağınızı ve neden başka bir isimle anıldığınızı anlatırmısınız lütfen?"

Bunu bekliyordum ve cevabım hazırды. Ailemin mad-di imkânlarının kötüleştiğini ve Yeni Dünya'ya iyi bir gelecek kurma ümidiyle geldiğimi anlattım. Hizmetçimin kaçtığını ve bu fırsatı değerlendirmek istediğimi söyledim. "Hiçbir unvanın tek başına bir kıymeti yok," dedim. "Belki çabuk karar verdim ama Yeni Dünya'daki başarı öyküleri

Osfro'da herkesin dilindeydi. Kendime bir imkân yaratmak istedim.”

Salondaki birkaç kişinin takdirle kafa salladığını gördüm. “Diğer bir deyişle yalan söylediniz ve dürüst insanları kandırdınız,” dedi Bay Dillinger. “Bay Cedric Thorn aslında kim olduğunuzu biliyor muydu? Yalanınızı sürdürmenize o mu yardım etti?”

“Hayır. Bay Thorn hizmetçimi hiç görmemişti. Gerçek kimliğimi Adoria'da çok daha sonraları öğrendi.”

Hadisen'da olanları Cedric'in ifadesini doğrulayacak şekilde anlattım. Warren'ın bana tecavüz girişiminde bulunduğunu söylediğimde, heyettekiler şüphelerini gizlemeye gerek duymadı.

“İddia ettiğiniz bu saldırıyı doğrulayabilecek görgü tanıkları var mı?” diye sordu biri.

Gözlerimi kıstım. “Hayır. Ama ben size Bay Doyle bana saldırdı diyorum.”

“Bir kadın kolayca böyle bir iddiada bulunabilir. Bir erkeğin sözüne karşılık bir kadının sözü. Elinizde delil olmadan size inanmamız zor.”

Birden unvanımın bu davada işime yaramayacağını anladım. Salondaki herkes bir erkeğin sözlerine inanmaya meyilliydi.

“Ayrıca,” diye ekledi Dillinger. “Ahlak anlayışı yeterince kuvvetli olmayan bir kadın bir erkeğin cüretkârlığına bu kadar şiddetli bir karşılık vermez diye düşünüyorum.”

Söylediği o kadar gülünçtü ki, hemen cevap veremedim. “Bence ahlaklı ya da ahlaksız her kadın kendi rızası dışında

bir ilişkiye zorlanmayı reddeder. Ayrıca durmadan namusumu sorgulamanızı şiddetle kınıyorum.”

“Neden? Cedric Thorn’un sevgilisi değil miydiniz?”

Yine ona meydan okurcasına baktım. “Bekâretimi evleneceğim adama saklamak hayattaki başlıca prensiplerimden biriydi. Sizi temin ederim evli olmadığım bir erkekle ima ettiğiniz türden bir ilişkiye girmedim.”

“Buna yemin eder misiniz?”

“Evet.”

“Öyleyse neden tarçın yaprağı çayı içiyordunuz?” Yine salondan fısıltılar yükseldi. O çayı herkes bir doğum kontrol yöntemi olarak kullanıyordu ama sorsanız kimse ne olduğunu bile bilmezdi.

“Bunu kanıtlayabilir misiniz?” diye sordum. Warren’a çay koymadan önce fincanı yıkamıştım ve hiç tarçın yaprağım kalmamıştı.

“Bay Doyle kokusunu aldığını söylüyor.”

“Ben de onun bana tecavüz etmeye çalıştığını söylüyorum.”

Duruşma ilerledikçe heyetin Cedric’le beni baştan mahkûm ettiğini bir kere daha anladım. Durmadan namusum sorgulanıyor ve bana önüme gelenle yatıyormuşum gibi davranıyorlardı.

Öğle arasında Aiana’yla düşüncelerimi paylaştım.

“Rüşvetin eli her yere uzanıyor anlaşılan,” dedi.

Cedric’in diğerleriyle birlikte götürülüşünü hasretle izledim. Bir an başını çevirdi ve göz göze geldik. Bakışları eskisi kadar güvenli değildi. “Gerekirse biz de veririz ama onlar kadar paramız yok ki,” dedim.

Aiana başıyla kapıyı gösterdi. “Şimdi öğreniriz.”

O tarafa baktığımda Mira’yı gördüm. Şık bir binici kıyafeti giymişti. Koşup boynuna sarıldım. Sağ salım dönmesi yüreğime su serpmiştii. “Nasıl gitti?” diye fısıldadım.

Sırıttı. “Kolay. Ne satsam alacaktı.”

Ona yine sarıldım. “Teşekkürler. Çok teşekkürler.”

“Burası ne âlemde?”

“Pek parlak değil.”

Yemekte Mira’ya olan biteni anlattık. Sonra duruşma yeniden başladı. Silas Garrett’in ifadesi tamamen tarafsızdı. Hatta bizi aklayacak birkaç noktayı dile getirdi. Ama sonrasında Elias, Warren lehine konuştu ve duruşma ertesi güne ertelendi. Cedric’le Warren salondan farklı kapılardan çıkarıldı. Şu şansa bakın ki, benim olduğum tarafa Warren düştü.

Ceketini düzeltir gibi yapıp yanımda duraksadı. “Bütün bunlar kim bilir sizin için ne kadar zordur, Leydi Witmore? Önce çamaşırcı kızlarla bir eve tıklıp kaldınız. Sonra tam bu düşüşten kurtulmak için önünüze bir fırsat çıktı ama siz romantik bir hayalin peşine takılmayı yeğlediniz. Ama hayatınızın hatasını yaptınız. Bütün bunlar sona erdiğinde elinizde kocaman bir sıfır kalacak.”

Titrediğimi görmesin diye yumruklarımı sıktım. Sözlerinin canımı acıttığını bilmesine asla müsaade edemezdim.

Ne yazık ki, haklı olduğu bazı noktalar vardı. Cedric uğruna bütün hayatımı feda etmiştim. Ve şimdi o da ellerimden kayıp gitmek üzereydi.

Yine de cesurca Warren'ın gözlerinin içine baktım. "Ya siz? İdam sehpasına giderken sahip olduklarınızın bir önemi kalacak mı merak ediyorum doğrusu. Tamsin'e ne oldu, Bay Doyle? Siz asıl bunun hesabını verin."

Gözlerinde belli belirsiz bir hayret gördüm. Onu şaşırtan Tamsin'in kaybolduğunu öğrenmem mi, yoksa bu konuda onu suçlamam mıydı bilmiyordum. Muhafızlar Warren'a yürümesini söyledi ve daha fazla konuşamadık.

"Yarın birkaç kişiyi daha dinleyecekler ama sonuç değişmeyecek," dedim Mira ve Aiana'yla şehrin sokaklarında yürürken. Cedric'le bir daha konuşma fırsatı bulamamıştım.

Mira kolunu omzuma attı. "Güçlü olmalısın."

Aiana'nın evinde akşam yemeği yedik ve Aiana, Mira'yı yatma vaktinden önce Morsalkım'a geri götürmesi gerektiğini söyledi. "Sonrasında birkaç işim var. Sakın evden çıkma ve kapıyı kilitle. Doyle'ın adamları işlerini sağlama almak için her yola başvurabilir."

Mira'dan ayrılmayı hiç istemesem de yokluğunun fark edildiğinden emindim. Bugün benim için yaptıklarından sonra başının daha fazla derde girmesini istemiyordum.

"Sözleşmenin bitiş tarihi yaklaşıyor. Neye karar verdin?" diye sordum.

Omzunu silkti. "Bir planım var galiba."

Aiana giyinmek için yatak odasına gitmişti. O tarafa doğru kaçamak bir bakış fırlatıp Mira'ya döndüm. "Sana bir şey soracağım. Şimdiye kadar hiç kimseyi seçmemenin sebebi o mu? Yani sen ve Aiana..."

Mira bir an neyi kastettiğimi anlayamadı. Sonra başını iki yana salladı. “Ah, hayır. Aiana bana çok iyi davrandı. O benim akıl hocam. Ama ben erkeklerden hoşlanıyorum. Şimdiye kadar tanıştıklarımın değil tabii.”

Madem açık açık konuşuyorduk ki, ne zamandır aklı-mı kurcalayan bir şeyi de öğrenmenin vakti gelmişti. Lafı dolandırmadım. “Mavi Nehir’e gelmeden önce Cedric’le aranızda bir şey oldu mu, Mira?”

Ağzı beş karış açık kaldı. “Tabii ki, hayır. Bunu da nereden çıkardın?”

Kıpkırmızı kesildim. “Ne bileyim? Cedric seni çok sever. Korur, kollar.”

Mira gülümsedi. “Evet, bana her zaman iyi davrandı çünkü Cedric iyi bir insan. Şimdi biz de onu kurtarmanın bir yolunu bulacağız.”

Aiana’yla Mira gittiğinde, düşüncelerimle baş başa kaldım. Bir ara Cedric’i hapisten kaçırmayı bile düşündüm ama buna imkân yoktu tabii. Zihnim o kadar yorgundu ki, yatmaya karar verdim. Tam o sırada, kapı çalındı.

Aiana’nın uyarısını hatırlayarak az kalsın cevap veremeyecektim. Sonra parmaklarımın ucuna basa basa kapıya yaklaştım. “Kim o?”

“Gideon Stewart.”

“Sizi tanımıyorum. Gidin lütfen.”

“Grashond’dan geliyorum. Rahibim. Arkadaşın Tamsin’i geri getirdiğimde karşılaşmıştık.”

O günü hatırlamaya çalıştım. Tamam, böyle bir isim anımsıyordum. Yine de kapıyı açmak istemedim.

“Ne istiyorsunuz?”

“Bay Thorn’u kurtaracak bir yol biliyorum. Westhaven’daki koloniyle ilgili. Yüz yüze konuşmamız gerek.”

Westhaven’ın adı geçince merakıma yenik düştüm. Kapıyı açtığımda Morsalkım’da gördüğüm sarışın, yakışıklı adamı karşımda buldum. Yine basit bir kılık içindeydi. Koridorun iki tarafına bakıp içeri girmesini işaret ettim ve kapıyı kapadım.

“Evet?” dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. Gideon bir din adamı olmasına karşın tedbiri elden bırakmaya niyetim yoktu.

“Bugün mahkemedeydim,” dedi. “Başınıza gelenlere çok üzüldüm. Bilmem rahatlar mısınız ama ben sanıkların bu suçtan beraat edeceğini düşünüyorum. İki zıt ifade var ve ortada hiçbir kanıt yok. Kimse de ölmediği için bunu basit bir münakaşa olarak değerlendirecekler.”

Üzüntüyle başımı eğdim. Cedric’in kurtulmasına tabii ki sevinirim ama Warren’in hiçbir ceza almaması ihtimalini düşünmek bile istemiyordum.

Gideon yüzünü buruşturdu. “Ama Bay Thorn’un başı dertte. Alanzan suçlaması diğerinden çok daha ciddi. İbadet esnasında yakalanmasa da, sırf o sembolleri bulundurması bile büyük bir suç. Ayrıca şu mahkûmun yazılı ifadesi de var. Warren Doyle serbest kalır kalmaz Bay Thorn’un en ağır şekilde cezalandırılmasını sağlayacaktır.”

Bir iskemleye çöktüm. “İdam. Söylemeye çalıştığınız bu mu?” Cedric’le yine bir uçurumun kıyısındaydık. O düşerse ben de düşecektim. “Ne öneriyorsunuz?” diye sordum.

“Bize nasıl yardım edeceksiniz? Vârisler’in böyle bir kudreti var mı?”

Hafifçe gülümsedi. “Hayır. Ama Westhaven kolonisinin var. Oradan bir mülk alanlar kanunlar nazarında resmen Westhaven vatandaşı sayılıyor. Westhaven vatandaşları da gittikleri bütün kolonilerde kimseyi rahatsız etmedikleri sürece ibadetlerini özgürce yapma hakkına sahip. Bu kural Cedric için de geçerli. Hadisen’daki kavganın onun Alanzan olmasıyla bir ilgisi yok.”

“Harika,” dedim, “ama Cedric henüz Westhaven vatandaşı değil ne yazık ki.”

“Şehirde oradan gelen temsilciler var. Arazilerini satmaya çalışıyorlar. Cedric oradan bir mülk alırsa bir avukat ayarlanıp tapunun tarihi değiştirilebilir. Böylece Cedric Westhaven’in korumasına girer. Bunu yapacak bir avukat bulabilirseniz tabii.”

Sırtımı dikleştirdim. Bir din adamının sahte belge düzenlemekten bahsetmesine mi şaşırayım, yoksa bu yeni ümide mi sevineyim karar verememiştim. “Bir avukat tanıyorum,” dedim.

Gideon’un gözleri parladı. “Mesele yok o zaman.”

“Yine de para konusunu halletmemiz gerek. Benim hiç...” Birden aklıma geldi. “Boş verin. Bir yolunu bulurum.”

“Keşke size para yardımında bulunabilseydim ama bütün birikimimi kendi arazimi almaya harcadım.”

Ona hayretle baktım. “Uros Vârislerinden bir rahip neden inanç özgürlükleri için kurulan bir koloniden toprak alsın ki?”

Gülümsedi. “O rahip din kardeşlerinin inançlarını artık eskisi kadar tasvip ettiğinden emin değil de ondan.”

“Cedric’e bu yüzden mi sempati besliyorsunuz?”

“Olabilir. İnsan başkalarına zarar vermediği sürece inançları için cezalandırılmamalı. Ayrıca...” Üzüntüyle başını eğdi. “Siz *onun* arkadaşıydınız. Sizden sık sık söz ederdi. Ona yardım edemedim ama belki size edebilirim.”

“Tamsin,” diye mırıldandım. Gözlerim doldu.

“O kadar üzgünüm ki. O gece neler olduğunu öğrenmek için çok uğraştım.” Kederi o kadar samimiydi ki, ondan şüphelenmekten tamamen vazgeçtim.

“Üzülmeyin. Hiçbirimizin elinden bir şey gelmiyor maalesef.” Warren’ın Tamsin’le ilgili hikâyesindeki tutarsızlıkları hatırladıkça içim içimi yiyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Gideon. “Henüz o konuda kendimi affedemiyorum. Şimdi söyleyin, sizin için yapabileceğim bir şey var mı?”

Kısaca düşündüm. “Bana bir at bulabilir misiniz?” diye sordum.

“Benim bir atım var. Morsalkım’dan buraya onunla geldim.”

“Bir dakika bekler misiniz lütfen?” Gidip pantolonumla bluzumu giydim. En azından eskisi gibi pis değillerdi. Tam da tahmin ettiğim gibi, Aiana’nın evinde bir sürü silah vardı. Bir bıçağı kemerine soktum. Sonra çabucak bir not yazıp Gideon’dan onu Nicholas Adelton’a ulaştırmasını rica ettim.

“Sözünü ettiğiniz avukat mı?” diye sordu.

“Yüzümü kara çıkarmaz umarım.”

Meyhanenin önünde huysuz bir kısrak bağlıydı. Gideon atın boynunu okşadı. “Adı, Beth.”

Dayanamayıp güldüm. “Lizzie ve Beth. Geçmişim peşimi bırakmıyor.”

“Efendim?”

“Hiç. Notu Bay Adelton’a iletin lütfen.”

Gideon gözlerini kısarak bana baktı. “Tehlikeli bir işe kalkışmayacaksınız, değil mi? Ben de sizinle geleyim mi?”

“Hayır. Yalnız başıma idare ederim. Sadece kısa bir yolculuğa çıkacağım.”

Kısa dediğim yolculuk iki saat sürecekti. Walter’ın resmi emanet ettiği adama gidiyordum. Akşam karanlığı çökmek üzereydi. Şapkamı yüzüme doğru eğdim. Kadın olduğumun fark edilmeyeceğini umuyordum. Denham gelişmiş bir yerdi ve kanunlarla yönetiliyordu. Yine de diğer her yerdeki kadar suçluyu bünyesinde barındırıyordu. Ve dünya kökünden değişmedikçe bir kadının gece yalnız başına yolculuk etmesi güvenli olmayacaktı.

Şehrin dışına çıktığımda Beth’i kırlarda dörtümla sürdürdüm. Korku da düşmanlarımdan biriydi ve beni alt etmesine izin veremezdim. Cedric’in tek ümidi bendim.

Mira, Walter’ın verdiği isimlerle adresleri bana teslim etmişti. Yanımda ayrıca Walter’ın imzalı mektubu vardı. Güneye yolculuğum iki saat sürecekti. Sonra şehre dönecek ve bu sefer de müşteriyle buluşmak için iki saat kuzeye gidecektim. Bu da bütün geceyi yolda geçireceğim anlamına geliyordu. Ertesi sabahki duruşmaya yetişemeyeceğimden korkarak Beth’i biraz daha zorladım.

Ne tuhaftır ki, yolda neredeyse hiç kimseyle karşılaşmadım. Yanından geçtiğim birkaç kişi de bana bakmadı bile. Rüya Ormam'na gecenin kör karanlığında vardım. Burası kasaba olma yolunda ilerleyen büyükçe bir köydü. Walter'ın adamı köyün tek nalbandıydı. Evini kolayca buldum. Beth'i bir yalağın başına bağladım. Zavallı hayvanın sırtı terden köpürmüştü. Kana kana su içti.

Nalbant gece vakti kapısının çalınmasına şaşırmişti. Hele de bir kadın olmama iyice hayret etti. Mektubu okudu ve omzunu silkerek bana geri verdi. "Şu Walter'ın işine akıl sır ermez," diye söylendi. "Senden başkasını bulamadı mı?"

Beni arka bahçesindeki alet edevat kulübesine götürdü. İçerisi o kadar dağınıktı ki, resmi ne hâlde bulacaktım acaba? Nalbant birkaç parça eşyayı kenara çekti ve altlarında kaba bir kumaşa sarılı, dikdörtgen şeklinde bir şey çıkardı. Bezin ucunu kaldırdım. Neyse ki resim sapasağlamdı.

"Tamam mı?" diye sordu.

"Evet. Teşekkürler."

Adamın yardımıyla resmi Beth'in eyerinin arkasına bağladım. Böyle at sürmek daha da zor olacaktı ama en azından tuval yırtılmayacaktı.

Karanlıkta yine Zafer Burnu'na döndük. Tırnak şeklindeki ay yolu pek az aydınlatıyordu. Şehrin ucuna geldiğimde etraftan dolaştım. Birilerine yakalanmaktansa biraz vakit kaybetmeyi tercih etmiştim.

Kuzey yolu daha dardı ve iki tarafındaki sık ağaçlardan önümü bile zor görüyordum. Aslında görünmeyen bir

engele karşı daha yavaş gitmeliydim ama zaman geçtikçe huzursuzluğum artıyordu. Saatin gece yarısını geçtiğini tahmin ediyordum ve daha bir sürü yolum vardı. Üstüne üstlük Zafer Burnu'na döndüğümde evrak işinin ne kadar süreceğini de bilmiyordum. Davada yalnızca birkaç tanık kalmıştı. Sonra heyet karar verecekti. Beni asıl korkutan kâfir suçlamasıyla yargılananlar için cezayı uygulamakta acele edilmesi idi. Cedric'i hemen asabileceklerini düşündükçe delirecek gibi oluyordum.

Zavallı Beth'i biraz daha zorladım. Binicilikteki ustalığı-mı övmüştüm ama yaptığım son derece aptalcaydı. Birkaç dakika sonra Beth aniden tökezledi. Az kalsın yere yuvarlanıyordum. Dahası resim de düşebilirdi. Beth neyse ki dengesini buldu ama bu sefer de bırakın koşmayı, yürümeyi bile reddetti. Aşağı atlayıp ayaklarına baktığımda hazin bir manzarayla karşılaştım. Nallarından biri düşmüştü.

"Hay aksi!" diye bağırdım öfkeyle. Bir baykuş bana çılgılığıyla cevap verdi. Beth'in ayağı incinmemişti ama yürümeyi kesinlikle reddediyordu.

Yine de ona bindim ve sakatlanmasını göze alarak kalçasına bir şaplak attım. Müşterinin ödediği paranın bir kısmıyla dönüş yolu için yeni bir at alabilirdim.

Ne var ki Beth kararını vermişti. Benim için kendini feda etmeyecekti. Sonunda tekrar aşağı atladım ve yularını çekerek yürümeye başladım. Her adım bir işkenceden farksızdı. Derdim yorgunluk değildi. Gecikmekten korkuyordum. Arkamda nal sesleri duyduğumda en az iki saattir yürüyordum. Nefesimi tutup arkama baktım. Gelen atlı-

ları görünce yolun kenarına çekilip elimi bıçağımın sapına attım. Beth'le ormana giremeyeceğim için çaresizce beklemeye koyuldum.

Beş atlı yanımda durdu. Birinde bir fener vardı. Hepsi basit giyimliydi ve hiçbirini tanımıyordum. Ama onlar beni tanıyordu.

“Kontes,” dedi biri neşeyle. “Sizi Osfrid’e götürmeye geldik.”

30. BÖLÜM

SIKLAŞAN NEFESİMİ VE HIZLANAN KALP ATIŞLARIMI DÜZENE sokmak için derin bir iç çektim. Bir adım geri çekildim.

“Bir yanlısınız var, bayım,” dedim. “Ben basit bir hizmetçiyim. Efendimin paketini teslim aldım. Şimdi geri dönüyorum.”

“Boşuna çenenı yorma,” dedi bir başka atlı. “Bana Zafer Burnu’nda işler karışmadan tıyüyorsun gibi geldi. Aslında en doğrusunu yapıyorsun.”

“Korkma, sana zarar vermeyeceğiz,” dedi benimle konuşan ilk adam. Atından indi ve diğerkleri de onu izledi. “Seni geri götürüp ödölümüzü alacağız. Zorluk çıkarma.”

Bıçağın sapını sıkıca tutup birkaç adım daha uzaklaştım. Yolun tam kenarındaydım. Dönüp ağaçlarına arasına girsem izimi kaybettirebilir miydim? Hiç sanmıyordum. Daha on metre bile gitmeden bir ağaç kütüğüne takılmam daha olasıydı.

“Dikkatli olun, kaçacak,” dedi adam, arkadaşlarına. Bana elini uzattığında bıçağı savurdum. Adam bu hamleyi beklemiyordu. Gömleği yırtıldı ve bıçağın ucu göğsünü sıyırdı.

“Pis sürtük! Yakalayın şunu!”

Diğer adamlar bana doğru koştu. Warren’da yaptığım gibi, kolay teslim olmayacaktım. Bir kadını kolay bir av olarak görmelerinin bedelini ödetecektim onlara. Bana dokunacak kadar yaklaştıklarında birden çömeldim ve birbirlerinin üzerine düştüler. Fırsattan istifade bıçağı birinin bacağına sapladım. Sonra bıçağı sapından sıkıca tutup adamın bacağından çıkardım ve koşmaya başladım. Ama bir el saçlarıma yapışıp beni sertçe arkaya doğru çekti. Düşerken şakağımı yere çarptım.

“Kılına zarar gelmeyecek,” dedi liderleri. “Onu bütün olarak teslim edeceğiz.”

“Gemide iki ayda çoktan iyileşir!” diye bağırdı beni tutan adam. Beni belimden kavramaya çalışıyor ama bıçağı rastgele savurduğum için buna cesaret edemiyordu. Arkadaşları bana dört bir koldan saldırınca bıçağı birine kaptırdım. Etrafım çevrilmişti. Sakinleşmeye çalıştım. Beni gemiye bindirmek için Zafer Burnu’na götürmeleri gerekcekti. Kaçmak için bir sürü vaktim vardı.

Adamlar pes ettiğimi hissetmişti. Liderlerinin emrini bekliyorlardı. Ama sonra yine nal sesleri duyuldu. Benim dışımda herkes yola doğru baktı. Bense adamın dikkatinin dağılmasına faydalanarak bıçağımı geri aldım. Ne var ki atlılar görüldüğünde ben bile şaşladım. Bir adamla bir

kadın önümüzde yavaşladı. İkisi de beyaz atlara binmişti ve gözlerinde siyah maskeler vardı. Yanımdaki adam korkuyla inledi.

“Korsanlar!”

“Kısakol Tom!”

“Ve Leydi Aviel,” dedi öteki. Altı şanlı melekten birinin adını taşıyan kadından bir iblis gibi bahsetmesi ne tuhaftı.

Aiana’nın sözlerini hatırladım. Korsan hikâyelerinin biraz abartıldığım ama gerçek olduklarını söylemişti.

İşte şimdi gözlerimin önünde efsaneler gerçeğe dönüşüyordu. Zafer Burnu’nda o kadar çok hikâye dolaşıyordu ki, karşımdaki manzara bana tuhaf bir rüyanın bir parçası gibi geliyordu. Yine de bu ikisi Zafer Burnu’nun en kötü şöhretli iki korsanı bile olsa, verdikleri izlenim birer kahraman oldukları yönündeydi. Dış görünüşleri tıpkı anlatıldığı gibiydi. Davetlerde onlardan sıkça bahsedildiğini duymuştum. Ve tabii Mira en büyük hayranlarıydı. Tom’un kolları kısa değildi belki ama gömleğinin kolları öyleydi. Şapkasındaki tavus kuşu tüyünü karanlığa rağmen seçebildim. Aviel’in gür, sarı saçları yıldız işlemeli pelerininin sırtına dökülüyordu. Aynı anda kılıçlarını çektiler. Birlikte dövüşmeye alışık oldukları belliydi.

“Leydi Witmore’u rahat bırakın,” dedi Tom. “Defolun gidin buradan.”

Adamlardan ikisi korkuyla geri çekildi. Ama elebaşları atlılara meydan okudu.

“Asıl siz gidin. Bu kadın bizimle gelecek. Ödülümüzü kimseye bırak... Ahhh!”

Tom birden atılıp kılıcının topuzunu adamın kafasına indirdi. Aviel de hiç vakit kaybetmeden diğer adamların peşine düştü. Yalnızca iki kişi olmalarına karşın atları onları avantajlı bir konuma sokuyordu. Bir de insanların üzerine saldıkları korku vardı tabii. Adamların çoğu kaçtı ama benim bacağına bıçakladığım arkadaşları kadar hızlı koşamıyordu.

Bir an duraksadım. Çete dağılmıştı ve bir bıçağım vardı. Korsanlara yardım edebilirdim. Ama Tom'la Aviel'in ustaca kılıçlarını savurduğunu görünce kararımı verdim. Kaçacaktım.

Beth'in sırtına atladım. O da bu kargaşadan bir an önce uzaklaşmak istediği için koşmaya gönüllü oldu. Arzuladığım kadar hızlı değildi ama beni oradan uzaklaştırmayı başardı. Planım geride bıraktıklarımla arama belirli bir mesafe koyduktan sonra şansımı ormanda denemektir. Bu durumda Beth'le tabloyu bırakmak zorundaydım ama içinde bulunduğum şartlar beni zor seçimlere mecbur bırakıyordu.

Ne yazık ki istediğim kadar uzaklaşmadan Tom'la Aviel bana yetişti ve yolumu kestiler. Beth'i durdurup önümdeki yeni engele baktım. Korkutucu şöhretlerinin yarattığı havaya kapılmak istemesem de elimde değildi.

"O adamları dert etmenize gerek kalmadı," dedi Tom neşeyle.

"Öldüler mi yoksa?"

"Belki," dedi Aviel. "Ya da kaçtılar." Konuşmasında Tom'un kullandığı sömürgelere has aksanın dışında belli belirsiz bir Belsia tınısı vardı.

“Her neyse. Onlarla hiçbir yere gitmeyecektim zaten. Sizinle de gelmeyeceğim.”

Aslında onlara karşı koymam imkânsızdı. Yine de cesurca konuşmuştum işte. Beni zorlarlarsa daha sonra kaçmaya çalışacaktım.

“Sizi bir yere götürmeyeceğiz ama gideceğiniz yere kadar eşlik edeceğiz.”

Karanlıkta yüzlerindeki ifadeyi göremiyordum ama sesi güven vericiydi. “Neden?” diye sordum. “Benden ne istiyorsunuz?”

“Bunu düşünmeyin. Sadece çıkarlarımızın uyuştuğunu bilin yeter.”

Onlara güvenmiyordum. Nasıl güvenebilirdim ki? Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Hem söylentiler de onların bir hayli dengesiz olduğu yönündeydi.

Cevap vermeyince Tom, “Atınız sakat mı?” diye sordu.

“Hayır. Ama nalı düştü.”

“O zaman bizim atlarımızdan birine binmeniz gerek.”

Aviel’e baktığımı gördüm. Bir an göz göze geldiler ve Aviel atından indi. “Benimki iki kişiyi taşıyabilir,” dedi Tom bana. “Siz onunkine binin.”

Tom’un dev savaş atma baktım. Bence on kişiyi bile rahatlıkla taşıyabilirdi. Beyaz kısrak ona nazaran daha ufak tefek ve oynaktı. Ona tek başıma binme fikri hoşuma gitmişti. Belki bir ara fırsatını bulup kaçabilirdim. “Tamam,” dedim. “Crawford’a gidiyoruz.”

Aviel bir sıçrayışta Tom’un arkasına atladı. Beth’i bir ağaca bağladım. “Üzgünüm, kızım,” dedim boynunu ok-

şayarak. “Umarım seni Gideon’a götürebilirim. Ya da yeni sahibin sana bir nal çaktırır.”

Tabloyu beyaz kısırağın eyerine bağladım ve Aviel’in atı rüzgârla yarışırcasına koşmaya başladı. Beth’in yavaşlığından sonra bu hıza alışmam biraz vakit aldı. Ama daha Crawford yolunun yarısında bile değildim. Hızlı bir at amacıma çabucak ulaşmamı sağlayabilirdi.

Nihayet Crawford’ın dışına geldiğimizde Tom’un atı yavaşladı. “Elinizde bir adres var mı?” diye sordu Tom.

“Evet.”

“O zaman biz burada bekleyelim. Gecenin bir yarısı bizi görmek insanları korkutabilir.”

Haklıydı. Başımı sallayıp onlardan ayrıldım.

Crawford geçtiğimiz son köyden daha büyüktü. Adresi bulmak biraz zaman aldı. Müşterimiz belli ki köyün en zenginiydi. Zira evi yemyeşil bir meydana bakıyordu ve oldukça büyüktü. Dışarıda fenerler asılıydı ama pencereler simsiyahtı. Derin bir nefes alıp elimde tabloyla kapıya doğru yürüdüm.

Az sonra uyukulu bir uşak bana kim olduğumu sordum. “Bay Davenport’la acilen görüşmem lazım,” dedim.

“Hanımefendi,” dedi uşak bu saygı ifadesini benim gibi birine yakıştıramaz gibi ukalaca. “Saatten haberiniz var mı?”

“Biliyorum ama...” Paketi açtım. “Bay Davenport bunu satın almak istiyordu. Peşinde bu kadar koştuğu bir resmin kapısından çevrilmesinden hiç hoşlanacağını sanmıyorum.”

Uşağın suratındaki ifade değişti. Belli ki efendisinin sanat merakından haberdardı. Beni eve alıp hiçbir şeye dokunmamamı tembihledi. Az sonra kır saçlı ve ropdöşambırlı bir bey çıkageldi. Beni görünce gözleri hayretle irileşti. “Thodorus’u siz mi getirdiniz?”

“Eğer hâlâ istiyorsanız sizindir,” dedim. “Yoksa Zafer Burnu’nda bir hanıma götüreceğim. Bununla o da ilgileniyor.”

Resmi gösterdiğimde adam heyecanla öne eğildi. “Harika. Üç hafta önce görmüştüm ve o günden beri aklımdan çıkaramıyorum. Anakarada bu serinin bir başka resmini yakından inceleme fırsatı buldum. O zaman da büyüledim.” Tuvale dokundu. “Güneşin kadının üzerine nasıl vurduğunu görüyor musunuz? Thodoros bir dâhi.”

Birden derin bir vicdan azabına kapıldım. Bu adam bir sanat âşığıydı ve ben onu aldatıyordum. Ama tablom ona bu denli mutluluk verecek ve bir de hayat kurtaracaksa yaptığım o kadar da yanlış olamazdı, değil mi?

Alışverişi bitirdiğimizde evden koca bir torba altınla çıktım. Birden aklıma Tom’la Aviel’in planımdan bir şekilde haberdar olduğu ve paranın peşine düştükleri geldi. Ama belli ki onlardan kurtuluş yoktu. Daha iki adım atmıştım ki, ağaçların arasında bitiverdiler.

“Tamam mı?” diye sordu Tom. Hiç de tehditkâr bir havası yoktu. “Hadi sizi geri götürelim. Birazdan şafak sökecek.” Aviel konuşmadı. Fenerlerin ışığında saçları altın gibi parlıyordu.

Güneş doğmadan Zafer Burnu'na ulaşmak için yine atlarımızı dörtmala koşturduk. Hızlı gittiğimiz için Beth'i göremedim ama ödül avcılarının beni kısırdığı yerde hâlâ fenerler yanıyordu ve iki adam yolun kenarında kıpırdamadan yatıyordu. Ölmüşler miydi, yoksa sadece baygınlar mıydı bilmiyordum.

Zafer Burnu'nun dış mahallelerine girdiğimizde güneş doğu ufkuna dokunmaya başlamıştı. Tom'la Aviel bana veda etti. "Şafakla birlikte ortadan kayboluruz," dedi Tom gülümseyerek. "Umarım şansınız yaver gider."

Kısıraktan indim. Bacaklarım o kadar ağrıyordu ki, az kalsın yere yığılacaktım. "Yardımanız için teşekkürler. Bunu siz olmadan başaramazdım." Aviel'e baktım. "İkiniz de sağ olun."

"Bizim için zevkti," dedi Tom. Aviel çabucak başını eğdi ve kısırağına atladı. Tom eyerinde eğilerek bana son kez selam verdi. "*Que Ariniel te garde*, Leydi Witmore."

Dayanamayıp gülümsedim. Bir korsanın ağzından eski bir Lorandy deyişini duymak tuhaf gelmişti. Ariniel'in bana yardımcı olmasını dilemişti. Annemle babamın mezarında Ariniel'i görmezden gelebilirdim ama yolcuların yardımcısı bu meleğe şimdi herkesten daha çok ihtiyacım vardı. Korsanlara el salladım ve dörtmala uzaklaştılar.

Zafer Burnu'na tek başıma girdim. Saati bilmiyordum ama açık dükkânları görünce panikledim. Mahkeme birazdan başlayacaktı. Cedric beni salonda göremeyince ne düşünecekti acaba? Belki de onu terk ettiğimi sanacaktı. Hayır. Cedric beni tanıyordu. Onu kurtarmak için dişimi

tırnağıma takacağımı biliyordu. En azından ben öyle umuyordum.

Nicholas Adelton'ı evinin kapısında yakaladım. Beni tepeden tırnağa süzdü. "Geç kalıyorum. Mahkemeye yetişmem gerek. Ama görünüşe bakılırsa, sizin bana daha çok ihtiyacınız var."

"Gideon Stewart sizinle konuştu mu?"

"Hayalperest planı hakkında mı? Evet. Doğrusunu isterseniz bana hiç olası gelmedi. Hele de başroldeki hanımın tam beş yüz altınla kapıma geleceği kısmı."

Paltomu açıp ona para torbasını gösterdim.

Gülerek başını iki yana salladı. "Sürprizlerle dolusunuz."

"Bize bir faydası olacak mı sizce? Farkındayım, sizi de zor duruma düşürüyoruz ama..."

"Bayan Bailey," dedi sözümü keserek. "Hadi gidip şu Westhaven temsilcilerini bulalım."

Temsilciler şehir merkezinde iyi bilinen bir handa kalıyordu. Hancı bizi derli toplu bir misafir odasına alıp temsilcilere haber vermeye gitti. Esnememe engel olamadım.

"Aman burada uyuyakalmaym," dedi Nicholas.

"Korkmayın. Hem biraz soluklanmak iyi geldi. Birazdan kendimi toparım."

Nicholas Adelton bir an için gözlerini yüzümde dolaştırdı. Dilinin ucunda bir şeyler vardı ama ne?

"Adelaide?" dedi cesaretini toplayarak. "Bu parayı bulmak için kanunsuz bir işe kalkışmadın, değil mi?"

"Hayır. Yani belki ama kimse zarar görmedi."

"İyi bari. Bu da bir teselli."

Az sonra bir adamla bir kadın yanımıza geldi. Orta sınıftan, saygın insanlardı. Herkes gibi giyinmişlerdi. Grashondakinlerini gördükten sonra bütün inançları kucaklayan bir koloninin temsilcilerini hayal bile etmekte güçlük çekmiştim doğrusu.

“Adım, Edwin Harrison,” dedi adam. “Bu da eşim, Mary.” Bizi tepeden tırnağa süzdü. Nicholas’la kıyafetlerimizdeki uyumsuzluk onu şaşırtmıştı belli ki. “Size nasıl yardımcı olabiliriz?”

“Westhaven’da bir mülk satın almak istiyoruz,” dedi Nicholas.

Edwin’in tavırları birden değişti. “Ne hoş,” dedi canayakın bir gülümsemeyle. “Biz de buraya yeni komşularımızı bulmaya geldik zaten. Hayatım, lütfen, sözleşmeleri getirir misin?” Mary yukarı çıkarken Edwin yine bize döndü. “Bana kendinizden bahsetsenize, Bay ve Bayan...”

Nicholas’la birbirimize bakarak güldük. “Bir başkası adına buradayız, kendimiz için değil,” dedim.

Edwin’in hevesi söner gibi oldu. “Kendi neden gelmedi?”

“Sözünü ettiğimiz bey şu anda hapisteydi,” diye açıkladı Nicholas. “Ben vekiliyim.”

“Enteresan,” dedi Edwin. Bu sırada, Mary kâğıtlarla döndü.

“Ben avukatım,” dedi Nicholas. “Bu genç hanım da...”

“Karısıyım,” diye atıldım.

Nicholas bir an şaşırdıysa da çabuk toparlandı. “Bay Harrison sizden buna dair bir kanıt istese gösterebilirsiniz tabii. Değil mi?”

“Bizi Hadisen’da bir yargıç evlendirdi. Belgelerimiz onda,” dedim. Büyük sırrımızı onlarla paylaşmak zorunda kalmıştım. Yoksa Edwin sorun çıkarabilirdi. Ama şimdi hele de yanımda Nicholas gibi bir hukukçu varken bize güveneceğinden emindim. Hem başımız yeterince beladaydı zaten. Dolayısıyla Cedric’le evli olduğumuzun bilinmesinde bir sakınca görmemiştim.

“Sürprizlerle dolu olduğunuzu söylemiş miydim?” diye mırıldandı Nicholas gülerek. Sonra tekrar Harrison’lara döndü. “Gördüğünüz gibi, eşi Bay Thorn adına bütün satın alma işlemlerini yapabilir.”

Edwin kısa bir kararsızlığın ardından pes etti. “Pekâlâ. Sizin gibi heyecanlı insanları aramızda görmek bizi mutlu eder.”

Nicholas’la Edwin evrakları hazırlamaya koyuldu. Cedric Westhaven’dan kısaca bahsetmişti. Ama detayları duyunca hevesim arttı. Diğer sömürgelerin çoğu kralın kanunlarıyla kurulmuştu ve anakaradan atanan valiler ya da liderler tarafından yönetiliyordu. Aslında Westhaven’ın temelinde de kraliyetten gelen bir emir yatıyordu. Bölgenin yine ahlaki açıdan tartışma yaratabilecek bir anlaşmayla Icori’lerden temizlenmesi öngörülmüştü. Ama Westhaven’ın diğer kolonilerden belirgin bir farkı vardı. Burası her bakımdan özgür bir yerdi. İnançlarını kimseye hesap vermeden yaşamak isteyenler için âdeta bir cennetti. Uros rahipleri her ne kadar kâfirleri birer birer avlayıp idam etmek istese de, kral onları uzak bir diyara yollamayı daha kârlı bulmuştu.

“Aslen kraliyetten Westhaven’ı yönetme hakkını satın alıyoruz ama hâlâ Osfrid’e bağlı, sadık bir sömürgeyiz,” diye açıkladı Edwin. “Satılan her mülk borcumuzu ödememize yardımcı oluyor. Resmi olarak kurulmamıza az bir süre kaldı. Mülk sahipleri tabii ki koloninin kalkınmasıyla ilgili bütün planlarda söz sahibi olacak. Önemli görevlere getirilecekler de onların arasından seçilecek. Bir gün bütün vatandaşlarımızın oy verme hakkı olmasını amaçlıyoruz ama daha buna biraz zaman var.”

“Bütün inançlara hoşgörüyle yaklaştığınızı duydum,” dedim.

Mary gülümsedi. “Kuruluş amacımız bu zaten.”

Nicholas evrakları dikkatle inceledi ve birkaç maddenin değiştirilmesini istedi. Harrison’lar bunu uysallıkla karşıladı. Nicholas yeterince tatmin olduğunda, Cedric’in adına Westhaven’ın bütün kanunlarını benimsediğine dair bir beyanname hazırladı. Sonra bunu onun vekili olarak imzaladı ve birden kalemi tutan eli kâğıdın üzerinde duraksadı.

“Sizden bir ricamız olacak,” dedi. “Belgelerin tarihini biraz geri çekmemiz mümkün mü?”

Edwin kaşlarını çatı. “Ne kadar bir süreden söz ediyorsunuz?”

“Üç hafta kadar,” dedim.

“Bazıları bunu mahkemeyi yanıltmak olarak değerlendirebilir,” dedi Edwin. “Bir hukukçunun böyle bir talepte bulunmasına şaşırdım doğrusu.”

“Tarihi öne çekmezsek Cedric ölecek,” dedim. “Kâfirlikle yargılanıyor. Alanzan inancını benimsediği için

idam edilecek. Westhaven kolonisinin korumasına girmesi bu yüzden çok önemli.”

Edwin hâlâ kararsızdı ama Mary elini kocasınınkinin üzerine koydu. “Hayatım, bizim kuruluş amacımız böyle haksızlıklara engel olmak değil miydi?”

Edwin birkaç dakika daha düşündükten sonra “İstedığınız gibi olsun,” dedi. Nicholas tarihi değiştirdi ve Edwin belgeleri imzaladı. Sonra da binbir zorlukla ele geçirdiğim parayı aldı.

Uykusuzluktan iyice duygusallaşmışım. “Teşekkür ederim! Bana dünyaları verdiniz!”

Tam o sırada, hanın kapısı açıldı ve işçi kılıklı bir adam heyecanla kafasını içeri uzattı. “Koşun! Bir Alanzan iblisini asıyorlar!”

Nicholas bir şeyler homurdandı ama ben çoktan ayağa fırlamıştım. “Hayır! Çabuk olun! Yetişip kurtaralım!” Evrakları kaptığım gibi kapıya koştum. Nicholas peşimden geldi.

“Beni bekleyin. Halk idamları izlemeye bayılır. Kalabalıktan göz gözü görmeyecek.”

Haklıydı. Herkesin gözünü kan bürümüştü. Önce bir atım olmadığına yandım ama bu kalabalıkta o da hızlı hareket edemezdi. Bütün dikkatimi bir adımımı diğerinin önüne atmaya verdim. Geç kalırsam Cedric’in başına gelebilecekleri düşünmek istemiyordum.

“Acele edeceklerini biliyorduk ama bu kadarını beklemiyordum!” diye bağırdım gürültüde sesimi duyurmaya çalışarak.

“Mahkeme kararını verdiğinde vali harekete geçer,” dedi Nicholas. “Bu davada Vali Doyle’ın ne kadar çabuk davranacağını tahmin edersiniz herhâlde. Ama sakın olun. Her hâlükârda herkes toplanmadan onu asmazlar. Bay Thorn’u ibretiâlem olsun diye çoluk çocuğun önünde idam etmeye kalkışacaklar.”

Cedric’in asılması fikrini kabullenmem imkânsızdı. Ya geç kalırsam, ya son anlarında yanında olamazsam diye kendimi yiyordum.

Nihayet mahkeme salonu göründü. Darağacını kurmuşlardı. Üzerinde birkaç kişi vardı. Biri Cedric’ti. Hedefimize yaklaştıkça kalabalık daraldı. Zira tahta platformun iki yanına şehrin ileri gelenleri için sıralar yerleştirilmişti. Herkes olan biteni görmek için birbirini eziyordu.

Birden insanların arasında Aiana’yı gördüm. Elini gözlerine siper etmiş kalabalığa bakıyordu. Beni görünce yanıtıma koştu.

“Adelaide! Nerede kaldın? Mira’yı gördün mü?”

“Hayır ama buralardadır. Benim o platforma çıkmam gerek. Bu kalabalıkta sesimi nasıl duyuracağım?”

Aiana da bize katıldı ve ön sıralara ulaşmaya çalıştık. “Warren Doyle suçsuz bulundu, değil mi?” diye sordu Nicholas.

Aiana kaşlarını çatıp kafasını sallamakla yetindi.

Öne geçmek için itip kaktıklarımız bazen bize sert bakışlar fırlatıyor, bazen de küfrediyordu. Platforma hâlâ metreler varken Vali Doyle darağacının önüne doğru yürüdü. Cedric’i görebiliyordum. Sağlam kolunu arkaya bağla-

mışlardı. Warren yanında kukuletalı bir cellatla yakınlarda bir yerde dikiliyordu.

“Denham’ın iyi insanları,” diye bağırdı vali. “Burada adaleti yerine getirmek ve soyumuzu şeytani güçlerden temizlemek için toplandık.”

Gürültü dinmişti. “Vali Doyle!” diye bağırdım. “Vali Doyle!”

Vali beni duymadı ve iki yanımdakiler öfkeyle susmamı işaret etti. Birkaç adım daha yaklaşmaya çalıştım.

“Karşınızda duran bu adam,” dedi Doyle, Cedric’i göstererek, “yalnızca basit bir kâfir değil, aynı zamanda Alanzan’ların elebaşlarından biri.” Kalabalıktan ısıklar ve küfürler yükseldi. Vali coşkuyla devam etti, “Işıktansa karanlığı yeğleyen ve altı düşmüş meleği Uros’un kıymetlileriyle bir tutan bir alçak.”

Biraz daha yaklaşıp yeniden denedim. “Vali Doyle!”

Doyle beni daha duymuyordu ama ön sıradakiler neler olduğunu görmek için döndü. Sırf meraktan bana yol açtılar ve bir sonraki denememde Doyle’ın dikkatini çekebildim.

Bir an gözlerini kısıp aşağı baktı ve beni gördüğünde “Leydi Witmore,” dedi. “Ne yazık ki, mahkemeyi kaçırdınız.”

Kalabalık iki yana açıldı ve rahatça öne doğru yürüdüm. Cedric’in gözlerinin içine bakarak platformun basamaklarını çıktım. Birkaç asker beni engellemeye çalıştı ama Warren başını iki yana sallayarak durmalarını işaret etti.

“Bırakın âşığına veda etsin,” dedi aşağılayıcı bir sesle.

Evrakları havaya kaldırdım. “Onu asamazsınız. Bir Westhaven vatandaşına elinizi bile süremezsiniz. İşte kanıtı. Burada dilediğince ibadetini yapabilir.”

Warren birden öfkelen-di. “Kimi kandırıyorsun? Sahte evraklarını al ve defol buradan!”

“Sahte değil-ler,” diye bağırdı Nicholas aşağıdan. Aiana’yla birlikte kalabalığın arasından geçti. “Ben avukatım. Evrakları Westhaven kolonisinin baş temsilcisiyle birlikte düzenledik. Her şey yasal. Alanzan sembollerini bulduğunuzda Bay Thorn zaten bir Westhaven vatandaşıydı.”

“Öyleyse bunu neden daha önce söylemediniz?” diye tısladı Vali Doyle. “O zaman dava düşerdi. Ama bu saatten sonra adaletin yerini bulmasını engelleyemezsiniz. Bu adamı ipten almak için önce cesedimi çiğne—”

Gözleri arkamda bir noktaya takılınca duraksadı. Parmak uçlarıma kalkarak neler olduğunu görmeye çalıştım. Yoldan bir grup atlı geliyordu. Paniğe kapılan halk dört bir yana kaçışmaya başladı.

“Vali!” diye bağırdı bir adam. “İcori’ler geldi. Koca bir ordu! Canını seven kaçsın!”

Vali Doyle şaşkına dönmüştü. “Ne diyorsun be adam?” diye patladı. “Denham’da İcori’lerin işi ne?”

Adam kaçarken parmağıyla işaret etti. “Askerleri çağırın!”

Daha önce de fark ettiğim gibi Zafer Burnu’nun güçlü bir ordusu yoktu. İcori ve Lorandy tehdidi ortadan kalkınca buna önem verilmemişti. Kraliyet de askerlerini daha savunmasız sömürgelere yönlendirmişti. Eski kale neredey-

se bomboştu. Denham'da düzeni milisler ve bir avuç asker sağlıyordu.

Icori'lerin buraya gelmesine ben de ihtimal vermiyordum ama görünen köy kılavuz istemiyordu. Aşağı yukarı elli kadar atlı tozu dumana katarak darağacına doğru ilerledi. Yaklaştıklarında binicilerin rengârenk ekose kumaşlara sarındıklarını gördüm. Güneş sarı ve kızıl saçlı kafalarına vuruyordu. Elllerinde kılıçlar ve kalkanlar vardı.

Mahkemenin önü savaş meydanına dönmüştü. Millet çılgık çılgığa kaçıyordu. Vali Doyle milislerin toplanması için emirler yağdırıyordu ama bu kargaşada sesi bile duyulmuyordu. Nicholas'ı yanıma çağırdım.

Neler olduğunu bilmiyordum ama Cedric'i bir savaşın ortasında eli kolu bağlı bırakacak değildim. Yanına koşup iplerini kesmeye koyuldum.

"İyi misin? İyisin, değil mi?" Hiç vaktimiz olmadığını bilmeme rağmen bir an Cedric'in sevgili yüzüne baktım.

"Evet." Usulca yanağıma dokundu. Sonra etrafına baktı. "Gidelim. Kuzey yolundan ormana girelim."

Nicholas kafasını salladı. "Yoldaki köyler savunmasız. Ama Archerwood Kolonisi'ne ulaşabilirsek büyük bir milis orduları var. Kraliyet askerleri de buradakinin daha çok."

Tam basamakları inecektik ki, Warren yolumuzu kesti. Henüz bir saat önce beraat etmesine rağmen silahını kuşanmıştı. "Hiçbir yere gitmiyorsunuz," dedi. "Burada hep birlikte ölsek de sizi bırakmayacağım."

Giderek yaklaşan Icori'lere baktım. Henüz saldırmamışlardı. Gerek de yoktu zaten. Daha kimse karşılarına çıkma-

ya cesaret edememişti. Milisler nihayet toplanıyordu ama şimdilik iki düzine var yoklardı.

“Saçmalama!” diye bağırdım. “Şimdi intikam zamanı değil. İstersen bizimle gelebilirsin. Kuzeye gideceğiz.”

“Kaç kurtar postunu,” dedi Cedric. “Sen yalnızca kendini düşünmeyi iyi bilirsin.”

Böyle bir durumda Warren’ı iğnelemek pek de akıllıca olmayabilirdi ama Cedric’in öfkesini de anlıyordum. Birden arkamızdan gür bir ses geldi. “Vali nerede?”

Hepimiz döndük. Icori’ler platformun dibine kadar gelmişti. Hâlâ saldırmıyorlardı. Aksine etrafı temkinli gözlerle süzmeleri dışında gayet sakinlerdi.

Çoğunda yolda karşılaştığımız Icori’ler gibi mavi semboller vardı. Erkeklerin arasında kadın savaşçılar da gördüm. Hem kendileri, hem atları bakır süslerle ve kuştüyleriyle bezeliydi. Yün harmanileriyle tam bir renk cümbüşü oluştuyorlardı. Dikkatle baktığımda yanlardaki savaşçıların kırmızı beyaz, ortadakilerin kırmızı mavi, en öndekilerinse yeşil ve siyah giyindiğini fark ettim.

Bizimle konuşan, hepsinin en önündeydi. Kaslı vücudu güneşten bronzlaşmıştı ve beyaz sarı saçları vardı. Onu hatırlamıştım.

Hadisen yolundaki Icori’lerden biriydi.

“Vali nerede?” diye sordu. Osfrid dilini hatırladığım kadar akıcı konuşuyordu.

Vali Doyle bir adım öne çıktı. “Vali benim. Burada ne arıyorsunuz? Derhâl çıkın topraklarımızdan. Yoksa ordum sizi geldiğiniz yere geri göndermeyi bilir.” Bu bir blöftü ta-

bii. Milisler ancak otuz kişi olmuştu. Diğerlerinin kaçığından şüpheleniyordum.

“Buraya iş için geldik,” dedi İcori. “Adalet arıyoruz. Bize yapılan haksızlığı siz dzelteceksiniz.” Bakışları Warren’ı buldu. “Bana taleplerimizi dile getirmemiz için iki kişiden daha kalabalık olmamız gerektiği söylendi. Biz de hep beraber geldik.”

“Size hiçbir haksızlık edilmedi,” dedi Vali Doyle. “Sınırlarımız anlaşmalarla belirli zaten. Hepimiz onlara uyuyoruz.”

“Hayır,” dedi İcori. “Lorandy denen yerden gelen askerler topraklarımıza izinsiz girip köylerimize saldırıyor. Sizin halkınız da onların sınırlarımıza girmesine yardım ediyor.”

Vali Doyle’ın etrafındaki birkaç kişi huzursuzca kıpırdandı. Vali Doyle daha da öfkelendi. “İmkânsız. Lorandy’liler sizin sınırlarınızı ihlal ediyorsa bizimkini de eder. Bizden hiç kimse böyle bir saygısızlığa göz yummaz.”

“Oğlunuz yumuyor ama.”

Konuşan genç bir kadındı. Atını sarışın İcori’nin yanına sürdü.

Gözlerim hayretle irileşti. Onu tanıyordum.

Tamsin’i daha önce fark etmemiştim. Kızıl saçları diğerleri arasında kayboluyordu. Tıpkı onlardan biri gibi giyinmişti. Yeşil ekoseli elbisesi dizlerine kadar geliyordu. Saçlarını iki yandan gevşek rmşt. Aralarında bakır zincirler vardı. Onu Grashond’dan gelenlerin arasında gördüğümde de şaşırmıştım ama bu... Bir an gözlerimin bana oyun oynadığını sandım.

O kadar sakindi ki, onda alışık olduğum vahşi tabiatından eser yoktu. “Oğlunuzla diğer hainler Lorandy’lilerle iş birliği içinde. Osfrid ordusunu ana sömürgelerden sınıra çekebilmek için mahsus kargaşa çıkarıyorlar. Böylece Hadisen ve diğerleri kraliyete başkaldırabilecek.”

Warren silahını indirdi. “Yalan! Onlara inanmıyorsun değil mi, baba? Bu vahşiler kızın beynini yıkamış. Elinizde hiçbir kanıt yok.”

“Planlarınızı öğrendiğimde beni fırtınanın ortasında denize attınız.”

Warren paniklemişti. “Bu kız aklını kaçırmış,” diye cıyıkladı.

Birden bir adam basamakları tırmandı. Warren yeni gelene doğru döndü. Grant Elliott bugün her zamankinden de dağınıktı ama cesurca yürüdü. Darağacına, İcori’lere ve bize sanki bunlar günlük hayatının bir parçasıymışçasına tarafsızca baktı.

“Kız doğru söylüyor,” dedi Vali Doyle’a. Gemideki fırtınadan hatırladığım kaba Grant geri dönmüştü. “Elimde yazışmalar ve pek çok tanık var. Hepsi de yeminli ifade vermeye hazır.”

“Elliott?” dedi Warren hayretle. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

Grant’in bakışları Warren’ı buldu. “Bilmiyormuş gibi davranma. Courtemanche ve kâfir ulaklar sana bir şeyler ifade ediyordur mutlaka.”

Bu sözlerin bizim için olmasa bile Warren için bir anlamı vardı belli ki. Birden Grant’e silahını çekti. “Dikkat et!” diye bağırdım Grant’e doğru atılarak. Warren silahını ateş-

ledi ve aynı anda Grant'i kenara ittim. Şimdi ikinci kurşunun hedefinde ben vardım. Warren çılgına dönmüştü. Kimi vurduğunu umursayacağını sanmıyordum.

O sırada bir vınlama duydum. Göz ucuyla havada uçan bir şey gördüm. Sonra Warren'ı yerde bacağına tutarak inlerken gördüm. Dizinde bir ok vardı. Ben de onu aynı bacağından bıçaklamıştım. Grant, Warren'ı etkisiz hâle getirmek için üzerine atladı ama aslında buna hiç gerek yoktu.

Ben de diğerleri gibi, okun nereden geldiğini anlamaya çalışıyordum. Icori'lerle milisler de aynı ölçüde şaşkındı. Sonunda aradığımı buldum.

Ve o anda hangisi daha inanılmazdı karar veremedim. Tamsin'in Icori savaşçılarının arasında olması mı?

Yoksa Mira'nın elinde yayıyla ters bir yük arabasının üzerinde dikilmesi mi?

31. BÖLÜM

İKİNCİ DÜĞÜNÜM BİRİNCİSİNDEN DAHA KALABALIK VE TABİİ ki daha temizdi. Bana sorsanız hâlâ Cedric'e aşkımlı ilan etmek için şahitlere ihtiyacım olmadığını söyledim. Banyo ve temiz kıyafetler hislerimi değiştirmemişti. Ama onları reddedecek değildim.

Adoria'daki nikâhlar Osfrid'dekilerin aksine genellikle yargıçların ofislerinde kıyılıyordu. Dolayısıyla bir Uros kilisesinde evlenmememizi kimse yadırgamazdı. Hem Cedric'in bir Alanzan olduğunu herkes öğrenmişti. Düğün ziyafetini Morsalkımlı Ev'de verdik. Tanıdık tanımadık herkesi çağırdık. Jasper istemedi de olsa kutlamamıza ev sahipliği yapmayı kabul etti. Oğlunun eş seçiminden hâlâ memnun değildi ama artık bunu kabullenmekten başka çaresi kalmamıştı.

Geceyi Cedric'in Alanzan bir tanıdığının kır evinde geçirdik. Adam iş için şehre gitmiş ve evini bize seve seve

ödünç vermişti. Şehirdeki eski evim ya da Mavi Nehir gibi gösterişli değildi ama temizdi ve zevkle döşenmişti. Üstelik bütün gece bizimdi. Kimseye yakalanma korkusu yaşamadan ilk kez doyasıya birbirimizin olacaktık.

Aylardır görüşmüyorduk sanki. Evli olduğumuzu kimse bilmediği için mahkemeden önceki haftaları da ayrı geçir-miştik. Dolayısıyla düğün yemeğinden dönüp yalnız kaldığımızda bir an ikimiz de nasıl davranacağımızı bilemedik.

Ama sonrasında her şey kendiliğinden gelişti.

Ertesi sabah uyandığımda yatak odasının penceresinden içeri güneş doluyordu. Cedric arkadan kollarını belime dolamıştı. Parmaklarımı temiz, beyaz çarşafta dolaştırdım. Cedric'in vetiver kokusu yatak takımını yıkadıkları sabu-nunkine ve Tamsin'le Mira'nın bana düğünde hediye ettiği menekşe parfümünününe karışıyordu.

"Yine ne düşünüyorsun?" dedi Cedric yanağımı sırtıma yaslayarak.

"Bütün ayrıntıları hatırlamaya çalışıyorum. Işığı, kokuları ve ne hissettiğimi." Dönüp yüzüne baktım. Sabah güneşi karmaşık saçlarına vuruyordu. "Hatta seni. Bundan sonra hayatımızın bütün sabahlarına birlikte uyanacağız ama böyle bir odayı ve yatağı bir daha ne zaman görürüz bilemiyorum."

Saçlarımı ensemden çekip beni usulca öptü. "Hafiften bir korku mu seziyorum?"

"Korksam seninle ikinci kez evlenir miydim?"

"Belki burada biraz daha uzun kalmak için bir bahane üretebiliriz."

“Ne yani? Temsilcilerle birlikte Westhaven’a gitme şansını yitirelim mi? Bir kurucuya ve müstakbel bir lidere hiç yakışır mı? Hem gitmezsek her an yine tutuklanabilirsin ve aşağıdaki onca erzak ziyan olur.”

“En önemlisi onlar tabii,” dedi alayla.

Yanaklarımı okşayan eli yorganın altından bacağıma kaydı. Dokunuşları acı verircesine hafifti. Bir cevap ararken vücudum bana ihanet ederek Cedric’e sokuldu. “Böyle yaparsan dikkatimi nasıl toplarım?” diye isyan ettim. “Hem bir sürü işimiz var.”

“Evet, var,” dedi boğuk bir sesle ve boynumu öpmeye başladı.

“Ben onu demiyorum. Cedric...”

Ona karşı koymak imkânsızdı. Ya da belki ben onun için karşı konulmazdım. Yine birbirimizde eridik ve Westhaven aklımdan uçup gitti. Sonraki bir saat bütün dünyam Cedric’in dokunuşları oldu. Sonrasında bir ara kalkmak istedim ama boş verip yine uyudum.

Sokak kapının çalınmasıyla yerimden sıçradım. “Eşyaları almaya geldiler,” dedim.

Cedric tek gözünü açıp pencereye baktı. “Onlar değildir. Daha erken.”

Ama biri kapıyı yumruklamayı sürdürdü. Yataktan kalkıp üzerime uzun bir sabahlık geçirdim. O sırada odanın bir köşesindeki gelinliğimi gördüm. Ters yüz olmuştu. Elmas elbiselerimden biriydi. Beyaz ipek üzerine gümüş işlemeliydi.

“O oraya nasıl gitmiş?” diye sordum.

Cedric dirseklerinin üzerinde doğrulmuş, giyinmemi izliyordu. “Sen bir türlü çıkaramayınca yardım ettim ya?” dedi kayıtsızca.

“Jasper’dan sıkı bir azar işiteceğiz. Onu geri verecektim.” Sabahlığın kuşağını bağlayıp odadan çıktım.

“Artık ona baba diyeceksin,” diye seslendi Cedric arkamdan. Başımı kapıdan uzatıp ona küçük bir yastık fırlattım.

Kapıdakinin sabrı taşmıştı belli ki. Şimdi kapıyı daha ısrarlı çalıyordu. Verandada Jasper’ı bulunca doğrusu pek şaşırmadım. Cep saatine bakıp “Nihayet,” diye çıkıştı.

“Affedersiniz. Uyuyorduk. İçeri gelmek ister misiniz?”

“Vaktim yok. Bir iş görüşmem var. Yeni bir yatırımın peşindeyim.”

“Bizi uğurlamaya gelmeyecek misin?” diye sordu Cedric yanımda durup esneyerek. Düğün kılığını giymişti. Üstü başı bumburuşuktu. “Ne şanssızlık diyeceğim ama içimden bir ses bu saati özellikle seçtiğini söylüyor.”

“Bundan sonra bana ihtiyacınız olduğunu sanmıyorum. Ama elbiseyi geri alacağım tabii. Onu iyi bir fiyata satabilirim. Hem bu yeni yatırım hayata geçerse daha fazlasına ihtiyacımız olacak. Uzak mesafe çöpçatanlığı yapmayı planlıyoruz. Adaylar birbirleriyle yazışarak tanışacak. Böylece işler daha hızlı ilerleyebilecek.”

Jasper, oğluna detayları anlatırken ben elbiseyi almak için yukarı çıktım. Ama bu iş beklediğimden uzun sürdü. Korse, iç gömleği, duvak ve elbise, odanın dört bir köşesine dağılmıştı. Galiba dün gece şarabı biraz fazla kaçırmıştım. Ya da aşk sarhoşuydum. Elbiseyi katlamaya çalışırken

birkaç kristal boncuk düştü. Jasper'ın fark etmeyeceğini umdum.

Aşağı indiğimde Jasper, "Bu iş gelişirse büyük para kazanacağız," diyordu. "Sen de payına düşeni alacaktın. Ama yok! Nerede benim oğlumda o kadar akıl? Varsa yoksa sözüm ona soylu ama düzenbazlık yapmaktan da çekinmeyen karısı. Umarım kararından pişman olmazsın."

"Yanlış mı duydum?" dedi Cedric. "Benim için iyi bir dilekte mi bulundun?"

Jasper suratını buruşturdu. "Ciddi ol. Çok tehlikeli bir karar verdin."

"Bu hayatı *ben* seçtim, baba. Önemli olan bu değil mi?"

Elbiseyi Jasper'a verdim. Gözlerini kısıncı boncukları fark ettiğini sandım. "Şu eteğindeki şarap lekesi mi?" diye sordu.

"Bu güzel elbiseyi giymeme izin verdiğin için teşekkür ederim, babacığım," dedim bütün sevimliliğimle.

Cedric'le verandada durup Jasper'ın arkasından baktık. Yalnız kaldığımızda kolunu belime doladı. "Yeni maceramıza hazır mısınız?"

"Hem de nasıl."

Sabahı yolculuk hazırlıklarıyla geçirdik. Birkaç parça eşyamızı Westhaven'a gidecek yük arabasına gönderdik. Hadisen'a doğru yola çıktığımız günkü gibi, şehrin kıyısında büyük bir kalabalık toplanmıştı. Yakınlarını uğurlamaya gelenler kadar meraklılar da oradaydı. Cedric'le geceyi geçirdiğimiz kır evine veda edip kafiledekilerin arasına karıştık.

Edwin Harrison bizi görür görmez yanımıza geldi ve Cedric'e bir konuda akıl danışmak istediğini söyledi. İkisi uzaklaştığında etrafı izlemeye koyuldum.

"Evlenmek pek yorucu bir iş galiba," dedi Tamsin yanımda durarak. "Gözlerinden uyku akıyor."

Sırıtip ona sıkıca sarıldım. "Yok canım. Biraz uyudum."

"Vahşi topraklarda bol bol dinlenirsin artık," diye alay etti. "Hele Westhaven'da yan gelir yatarsın."

Madendeki yıkık dökük kulübeyi düşündüm. Hadisen yıllar öncesinde kalmış gibiydi. "Daha bir evimiz bile yok," dedim. "Kendimiz yapmamız gerekecek. Ya da Cedric'in marangozluğuna güvenmeyip birilerini tutmak en iyisi. Tabii bir Icori çadırında yaşayan birinin benim hayat şartlarımla dalga geçmesi de komik."

Güldü. Warren'ın gerçek yüzü ortaya çıktıktan sonraki haftalarda Tamsin'in Uros Vârisleri ve Icori'ler arasındaki hayatı hakkında birçok şey öğrenmiştik. Bize açılması zaman almıştı. Hâlâ da anlatmadıkları vardı. Hazır olduğunda bütün hikâyeyi öğreneceğimizi umuyordum. Aiana, Jasper'ı bir köşeye çekip Tamsin'in bütün bu yaşadıklarından sonra evlenmeye hazır olmadığını söylemişti. Jasper sonunda pes edip Tamsin'in sözleşmesinin süresini uzatmıştı.

Başını çevirip kalabalığa doğru baktı. "Seninle konuşmak istediğim bir konu var. Daha doğrusu bir ricam olacak."

O kadar hüznünlüydü ki korktum. Elini tutup sıktım. "Elbette."

“Belki de geç kaldım. Bunu daha önce söylemeliydim. Ama seni bir de bununla sıkmak istemedim. Hadisen’daki madenin satışından büyük para kazandığınızı biliyorum. Onun için şey diye düşündüm...”

“Tamsin.” İlk kez konuşurken bu kadar zorlandığını görüyordum. “Benimle açık konuşabilirsin. Hadi, neyin var söyle.”

Anlattı.

Bir süre konuşmadım. Duyduklarımı sindirmeye çalışıyordum. Benden cevap gelmeyince Tamsin’in yüzü daha da kızardı.

“Berbat bir insan olduğumu düşünüyorsun, değil mi?”

“Ne? Hayır tabii.” Onu yeniden yanıma çektim. Bir keresinde bana dertlerimin onunkilerin yanında hafif kalacağından bahsetmişti. Haklıydı da. “Sadece şaşırdım,” dedim. “Ama merak etme, sana yardım edeceğim.”

Kahverengi gözleri yaşlarla doldu. “İstediğim az şey değil biliyorum. Cedric parasını harcamak istemezse onu anlarım.”

“Cedric’i dert etme. Hem Hadisen parasına dokunmama gerek kalmayacak.”

Kalabalığın arasında Nicholas Adelton’a bakındım, fakat göremedim Hukuki anlamda ona ihtiyacım yoktu ama bu işi daha düzenli yapabiliirdi. Warren’ın hainliğine dair somut kanıtlar bulunduğu yargılanmak üzere Osfrid’e götürülmesine karar verilmişti. Bununla birlikte, Hadisen’daki arazi hakkında kâbus gibi bir yasal süreç başlamıştı. Vatan hainliği davalarında sanığın sahip oldukla-

rına ekseri kraliyet el koyardı. Ama Warren'ın arazilerini işleten kiracıların haklarının yenmemesi için mahkeme söz konusu toprakları onların üzerine geçirmişti. Cedric kendininkini işletmek yerine hatırı sayılır bir fiyata satmış ve o parayla sözleşmemi ödeyip Westhaven için köşeye para bile koymuştu. Nicholas tüm yasal konularda bize yardım etmişti. Dolayısıyla biraz dinlenmeyi hak etmişti.

Yakınlarda mal sayımı yapan bir adam gördüm. Ondan kalemini ve bir kâğıt ödünç aldım. Belli ki o da geçmişimden etkilenenlerden biriydi. Teşekkür ettiğimde, “Ri-rica ederim, hanımım,” diye kekeledi.

Çömeliş kâğıdı dizlerime koydum ve yazmaya başladım: *Ben, Elizabeth (Witmore) Thorn...*

Bir an nasıl devam edeceğimi bilemeyip duraksadım. Resmi kızkılık soyadımı yazmıştım da bu saatten sonra onu kullanabiliyor muydum acaba? Zira Rupert'ın adı, kuzenim Peter'a geçmişti.

Ben, Elizabeth (Witmore) ve eski Rothford Kontesi, emniyet paramın aşağıda belirtilen şartlara uygun şekilde harcanması için Leydi Alice Witmore'a teslim edilmesine...

Tamsin bunları yazışımı nefes bile almadan izliyordu. İmzamı da atıp kâğıdı ona verdiğimde bana umutla baktı. “Bu kadar mı yani?”

“Evet. Bu para yıllardır ailemin borçlarından ayrı tutuldu ve yasal olarak tamamen benim. Artık evlendiğime göre onunla istediğimi yapabilirim. Büyük bir para değil ama sana yeter. Büyükannem de yasal takibi yapar.” Eteğimin cebinden bir deste kâğıt çıkardım. Evlilik belgem dışında

bir de mektup vardı. “Bunu büyükanneme yollayacaklarımın arasına koyacağım. Silas Garrett bütün gönderdiklerimi büyükanneme teslim edecek ve hâlâ hayatta olduğumu söyleyecek. Geriye yalnızca Bay Garrett’ı bulmak kalıyor.”

Tamsin parmağıyla gösterdi. “Bak şurada. Grant Elliott denen iğrenç adamla. Grant başta ne kadar kibardı. Ama şimdi konuşurken insanı bir dövmediği kalıyor.”

İki adam kalabalıktan biraz uzaktı ve görünüşe bakılırsa, dostça bir sohbete dalmışlardı. Aralarında ne gibi bir bağ olduğunu hâlâ çözememiştim ama ikisinin de Warren’ın tutuklanmasında rol oynadığını biliyordum. Silas, Warren’ı duruşma için Osfrid’e götürecekti, Warren ise burada, sömürgelerde kalacaktı.

“O kadar da iğrenç değil,” dedim Tamsin’e onlara doğru yürürken. “Warren’ın Lorandy’lilerle anlaşmasına dair belgeleri onun bulduğunu söylüyorlar.”

“Neyse ki sonunda tıraş olmuş. Sakalı eskisi kadar karışık değil.”

Yanlarına yaklaştığımızda Silas başını eğerek bana selam verdi. “Bayan Thorn. Ben de sizi görmeyi umuyordum. Tebrikler.”

“Teşekkür ederim.” Ona kâğıtları verdim. “Büyükannemi kolay bulursunuz. Hâlâ Osfro’da olmalı.”

Silas belgeleri paltosunun iç cebine koydu. “Onu bulacağımdan hiç şüpheniz olmasın. Birilerine göndermek istediğiniz başka bir şey var mı?”

Kafamı iki yana salladım ama Tamsin kararsız bir tavırla ona yaklaştı. “Bay Garrett, zahmet olmazsa, benim

de birkaç mektubum var. Osfro'da bir adrese gidecekler. İsterseniz ücretini..."

"İki güne yola çıkıyoruz," dedi Silas. "Bana onları yola çıkmadan hemen önce verirseniz daha iyi olur."

"Mahkûmunuz nasıl?" diye sordum.

"Üzgün," dedi Grant. Sonra birden öyle bir sırtıttı ki aynı anda hem çekici, hem de ürkütücü görünmeyi başarabildi. "Onu gemiye kapadık. İyice morali bozulsun diye her gün ziyaret ediyorum."

O sırada Mira yanımıza geldi. "Bir daha moralinin düzelebileceğini sanmıyorum. Vatan hainliğinden asılacağını tahmin ediyordur herhâlde."

"O pisliğin hainliği yüzünden bütün halklar birbirine düşman olacaktı," diye homurdandı Grant. "Osfrid yok yere Icori'ler, Lorandy'liler ve Balanquan'larla savaşa girecekti. Sayısız insan ölebilirdi. Ona zerre kadar acımıyorum. Züppe piç!" Ellerini iki yana açtı. "Kusura bakmayın. Kendimi tutamadım."

Mira gözlerini devirip Tamsin'le bana döndü. "Biraz konuşalım mı?"

İki adama veda edip uzaklaştık. Tamsin mektup için defalarca teşekkür etmiş ve ağlamaklı olmuştu. Ama şimdi yine eskisi gibi gözleri parlıyordu. "Bize verecek önemli bir haberin yok mu, Mira?" diye sordu. "Zavallı Adelaide'i planlarından habersiz vahşi topraklara yollamayacaksın değil mi? Bu zalimlik olur. Senin için endişelenip durur."

Mira birkaç gün önce bize geleceğiyle ilgili bir karar verdiğini söylemişti. Ama aklından neler geçtiği hakkında hiç-

bir fikrimiz yoktu. Belki de şu yaşlı beyefendiyle evlenmeye karar vermişti. Ya da Osfrid'e geri dönüp çalışacaktı. Ama Mira'mın gülümsemesini güçlükle bastırdığını görünce bu seçenekleri eledim. Warren'ı nasıl vurduğunu hatırladıkça Aiana'yla yaptığı talimlerin ne kadar işine yaradığım bir kez daha anlıyordum. Ve o günden sonra Mira'nın söyleyeceği hiçbir şey beni o kadar şaşırtamazdı.

Belli ki Mira bize bir süre daha açılmayacaktı.

"Kusura bakmayın. Daha söyleyemem. Ama söz, yakında her şeyi öğreneceksiniz."

"Zalimsin!" dedi Tamsin.

Mira bana sıkıca sarıldı. "Aslında sana veda etmeye geldim. Bu aralar bunu ne kadar sık yapıyoruz, değil mi?"

Tamsin'i de elinden tutup çektim ve üç sıkı dost kucaklaştık. "Asla kopmayacağız," dedim. "Ben Zafer Burnu'na sık gelemem ama sizi Westhaven'a mutlaka bekliyorum."

"Elbette," dedi Mira.

"Sen hele bir evini daya döşe," dedi Tamsin. "Yatak diye o saman şiltelerde yatmam ona göre."

Hepimiz güldük. Sonra biraz da ağladık. Westhaven kafilesinin yola çıkmaya hazır olduğunu görünce gerçek tokat gibi suratıma çarptı. Yeni bir yolculuk ve yeni bir serüven bizi bekliyordu.

"İşte buradasın. En acıklı sahnenin tam ortasında olacağını tahmin ettim tabii. Bolca gözyaşı nerede bizimki orada. İlk tanıştığımız günü görmeliydiniz. Evde ağlamayan yoktu."

Cedric arkadan belime sarıldığında Tamsin'le Mira'dan ayrılıp ona döndüm. Sonra hafifçe kolunu yumrukladım.

“O gözyaşlarının büyük bir kısmının sorumlusu Cedric’ti,” dedim.

“Baksana, seni etkilemişim ama. Daha o gün bana abayı yaktın.”

Biri yola çıkacağımızı haber verdiğinde ciddileşti. Tamsin ve Mira’yla bir kez daha vedalaştık. Sonra Cedric elimi tuttu. “Leydim. Gidelim mi?”

Genç ve çevik atlarımızın bizi beklediği yere doğru yürüdük. Bu kez zavallı Lizzie’yle yolculuk etmeyecektik. Cedric atıma binmeme yardım etti ve arkadaşlarıma son kez baktım. Önümde Zafer Burnu’ndan vahşi topraklara doğru ilerleyen yol uzanıyordu. Hadisen’a giderken şüphelerim içimi kemiriyordu. Ama şimdi hayat bütün imkânlarımı ayaklarıma seriyormuş gibi hissediyordum.

Cedric bana doğru eğildi. “Umarım bu yeni çılgınlığımız ikimize de şans getirir.”

“Hiç şüphem yok,” dedim. “Biz mutlaka bir yolunu buluruz.”

Ve atlarımızı sürdük.